



# OTROCKÁ KRÁSA

Ilka Pacovská



Albatros

# Obsah

[Záhada Prokletých hor](#)

[Láska na první pohled](#)

[Nová móda](#)

[Sitbel](#)

[Léčba šokem](#)

[Tajnosti kolem informací](#)

[Osiřelá Lotranda](#)

[Ukradený nožík ze školní jídelny](#)

[Útěk](#)

[U trpaslíků](#)

[A znovu na cestě](#)

[Uklízečka v Polutě](#)

[Tržiště](#)

[Harpyje a starý dopis](#)

[Dostížena ochránci](#)

[Zkouška](#)

[Bratrův návrat](#)

[Tři dny v rezervaci](#)

[V rukou únosců](#)

[Kompletní hexita](#)

[Záchranný rituál](#)

[Dračí souboj](#)

[Nejvyšší aberilský kněz](#)

[Pod vlivem náramku](#)

[Nebezpečné podzemí](#)

[Na prahu smrti](#)

[Sitbely a krev](#)

[Dračí hrob](#)

[Obhajoba u jednorožců](#)



*Otrocká krása*

ILKA PACOVSKÁ

*Ilustroval Jan Patrik Krásný*



*Albatros*

1. díl - Ostrov zasvěcení
2. díl - Smrt kouzelného džina
3. díl - Únosce draků
4. díl - Vrať drakovi, co je jeho
5. díl – Průvodce ztracených

© Ilka Pacovská, 2014

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2014

[www.cteni-zdarma.cz](http://www.cteni-zdarma.cz)

ISBN 978-80-00-03587-1

## SDÍLENÁ LITERATURA

[www.romanyzdarma.cz](http://www.romanyzdarma.cz) •

[www.sw.gurroa.cz](http://www.sw.gurroa.cz) •

[www.cteni-zdarma.cz](http://www.cteni-zdarma.cz)

Tento pokus o **sdílenou literaturu** rozesíláte, prosím, dál.

Pokud usoudíte, že napsaný text byl pro vás natolik zajímavý a čtivý, že byste byli ochotni ho finančně ohodnotit, pošlete autorovi na číslo konta

**2800137346/2010**

dobrovolný příspěvek (okolo dvaceti korun).

Jde o nový směr šíření literatury bez mezičlánků a dalších nákladů, který by časem mohl být přijatelný pro autory i čtenáře.

# Záhada Prokletých hor

Zuřivý plamen použil jemnou, nenápadnou magii, aby vyslechl matčin rozhovor se Sistinem.

Matka jako Uznaná starší měla možnost si pozvat domů kteréhokoliv draka ze svého hnízda a žádný se neodvážil odmítnout. Sistin patřil mezi mudrce, a jindy by Karmaneuduna zdvořile přišla za ním. Plama zajímalo, proč se tentokrát zachovala tak neobvykle. Draci byli zvyklí na drsné magické způsoby, proto doufal, že jeho jemné naslouchací metody nebudou odhaleny. „Proč jsem si vás vlastně pozvala,“ pokračovala dračice po úvodních zdvořilostních frázích, „zajímalo by mě, zda víte něco podrobnějšího o podzemí Prokletých hor. Pátrala jsem ve vlastní knihovně, ale nic užitečného jsem neobjevila.“

„Prokleté hory jsou pro draky tabu.“

„Ano. To vím. Ale svrbí mě šupiny na ocase. Někdo z našeho hnízda má trable. A pronásleduje mě neblahé tušení, že vycházejí právě z téhle oblasti.“

„Šupiny vás měly svědit před třemi týdny, kdy lidé v podhůří zabili naši dračici. Buď vaše předtuchy mají zpoždění, nebo za svěděním vězí nějakí příživníci z vaší jeskyně,“ odpověděl Sistin sarkasticky.

„No dovolte! Já mám domov čistý! Ale ráda bych slyšela odpověď na otázku,“ naježila se Karmaneuduna.

„Žádné záznamy o podzemí zmíněné oblasti

nevlastním. Proč taky? Stejně se tomu kraji vyhýbáme.“

„Jste jeden z uznávaných mudrců, předpokládala jsem, že se zajímáte o všechno. A tohle je důležitá součást naší historie.“

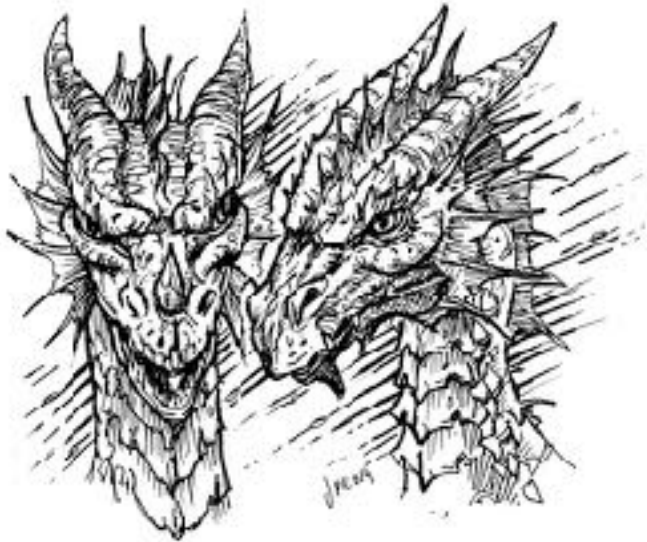
„Staráte se o jiné věci, než byste měla. Kdybyste pozvedla morálku a hrdost našich mladých, neutíkal by nikdo z nich hledat dobrodružství do lidského světa a neskončil s potrhanými křídly a proseknutým hrdlem.“

„Co mi vlastně vyčítáte? Dobře víte, že jsem chtěla, aby ochránci prošetřili její smrt. Ale přehlasovali jste mě. Dokonce i vy osobně jste vystoupil proti mému návrhu. Proč jste nepřipustil vyšetřování?“

„Nebudeme se doprošovat lidí! Nejsem sám, komu se nelíbí vaše úzké vazby k té havěti. Jediné, co bychom uvítali, je přímé potrestání viníků. Ty vaše diplomatické tanečky už lezou celému hnízdu krkem. Máte víc přátel mezi lidmi než mezi draky. Doufám, že oceníte mou nepřikrášlenou upřímnost.“

„Přímá odvěta by dřív nebo později vedla k ozbrojenému střetu draků a lidí. A vůbec nejsem přesvědčená, že by se vítězství přiklonilo na naši stranu.“

„Rozumím. Jistíte se kvůli svému nejmladšímu, který je drakem jenom napůl. On by byl v boji první, koho by nepřítel zabil. Já vás chápu, ale jako Uznaná starší byste měla být tvrdší. I na vlastní rodinu!“



„Jste úplně vedle, Sistine. A navíc nejsem ani slepá ani hluchá. Spolu s mrtvou dračicí zmizel z našeho hnízda i její stejně starý přítel. Čím to, že dopustil smrt své vrstevnice? Kde byl, když lidé zabíjeli jeho družku? Co přesně se u osady Pustinka přihodilo?“

„Já...“

„Počkejte, až domluvíme! Jestli se domníváte, že nevím o Nosatci, tak jste na omylu! Nic jsem nenamítala, protože jsem doufala, že přinese informace o příčinách konfliktu. Jenže se nevrátil ani on! Zmizel, jako by se do země propadl. Je-li mé podezření správné, vynese na světlo dračí zradu. To byste chtěl? Co když našli a odpečetili vstup do podzemí Prokletých hor? No...? Teď mluvte!“

„Pošleme další zvědy.“

„Ne! Podívám se tam sama!“

„Uznaná starší, to není dobrý nápad.“

„Chcete snad jít se mnou?“

„Jako učitel mám nekonečnou řadu povinností, které za mě nikdo nepřevezme. Nemohu na tak dlouho... Doufám, že mě chápete.“

„Jistě! Už vás nebudu zdržovat,“ odměřeně sykla dračice a Plam se stáhl z doslechu.

Prokleté hory? Název mu byl povědomý. Už ho někdy slyšel, ale nemohl si vybavit, při jaké příležitosti. Znepokojivá byla i informace o mrtvé dračici. Oficiálně se mluvilo o smrtelné nehodě. Ale Sistin se zmínil o proříznutém hrdle. Co se doopravdy stalo? A proč ty tajnosti? Něco se děje a matka má problém, kterému se ostatní draci vyhýbají. Přemýšlel, s kým by se mohl poradit. Mezi draky důvěrného kamaráda neměl a Hanka toho zatím o jejich světě moc neví. Napadl ho pouze Vron, který byl v době, kdy působil jako kouzelný džin, jeho vychovatelem. Moc si přál matce pomoci, ale jak? Vzdychl a pokusil se oslovit Hanku. Ani on ani dívka nikdy nelitovali, že si vyměnili část osobnosti. Díky tomu dokázali vycítit náladu i své pocity a vzájemný kontakt naskočil ihned, jak na sebe pomysleli.

„Plame! Jak se máš? Už ti taky začala škola?“

„Ne, ještě ne. Až zítra.“

„Děje se něco?“ zeptala se zaraženě, když místo škádlivého kontaktu vycítila napětí.

„Máš někde poblíž Vrona? Potřeboval bych se ho na něco zeptat.“



„Copak jsi zapomněl? Ochránci ho požádali, aby pro ně pracoval jako hledač talentů. Zdržel se akorát na svatbu Nika a Pauly. Hned potom odešel.“

„Aha, o svatbě jsi mi vyprávěla, na zbytek se nějak nepamatují.“

„Jasně! Moje povídání o oslavách tě nudilo a poslouchal jsi jen napůl ucha,“ zasmála se Hanka, hned však zvažněla. „Nevím sice, kde Vron je, ale pokusím se ho oslovit.“

Uvolnila se a představila si černý krystal se stříbřitě zářivou ploškou uprostřed. Chvíli trvalo, než ožil kontaktem.

„Kdopak mě ruší? Hanka? Snad už se ti po mně nestýská,“ ozval se vlídně. „A Plam je s tebou? To je milé překvapení.“

„Jak se máš?“ zeptala se dívka.

„Výborně. Toulám se světem a přináším naději nadaným mrňousům. Jsem ti vděčný, žes mě povzbuzovala, abych tuhle práci vzal. A co vy, jak se daří vám?“

„Znáš to, začala škola a hned nás zapráhli,“ vzdychla, „šprtáme cílenou vizualizaci a pokoušíme se ji promítnout do obrazů. Je to příšerně těžké.“

„Hlavně jestli tě probírané kouzlo baví.“

„Ani moc ne... Ale volám tě vlastně kvůli Plamovi. Potřebuje se na něco zeptat,“ propojila v mysli oba krystaly, aby mohli hovořit přímo.

„Ahoj, Plame, doma všechno v pořádku?“ oslovil draka Vron.

„Zatím ano. Akorát matka má starosti. Vyptávala se mudrců na Prokleté hory. Mám pocit, že jsi mi o nich kdysi vyprávěl, ale nemohu si vybavit co.“

„Prokleté hory? Hrome, už si nevzpomínám...“

„Jsou pod nimi chodby nebo jeskyně...“

„Aberilské podzemí! Už vím! Vypráví o něm pradávná sága o dračí lásce. Jednou jsem ti ji četl ze svitků ve vaší knihovně. Ale Karmaneuduna nám svitek zabavila, že není vhodný pro dračí děti.“

„Na ságu si nepamatuji. O čem byla?“ zeptal se Plam.

„Pokud si dobře vzpomínám, začínala asi takhle: V dobách prapředků narušili tabu Prokletých hor dva mladí zamilovaní draci. Schovávali se tu před příbuznými, kteří měli proti jejich vztahu námitky. Jednou, už si nepamatuji, co je k tomu dohnalo, se museli ukrýt ve skálách. Vstoupili do Aberilského podzemí a usnuli tam. Když se probudili, beztvary je vyzval, aby šli spolu s ním hlouběji do skal. Drak poslechl, ale dračice se polekala a bezhlavě podzemní prostory opustila. Teprve když stála venku na slunci, zastyděla se za svou zbabělost. Nedokázala se však přinutit k návratu do Aberilského podzemí, protože si vzpomněla na varování rodičů. Už na mou duši nevím, jakými slovy svitek popisoval hrůzy zdejšího podzemí, jen z toho vyplynulo, že je nutné každého draka, co tam vleze, co nejdřív zabít, jinak přinese mezi ostatní zhoubnou nákazu. Vyprávění se týkalo hlavně dračice. Dospěla k rozhodnutí, že svého milovaného musí zabít, aby zachránila svět. On potom vyšel ze skal a beztvary

ho nutil, aby na svou družku zaútočil. Jenže on ji miloval tolik, že jí sám nabídl hrdlo, které mu rozerval a pak s ním setrvala do hořkého konce. Jestli se nemýlím, pokračovalo vyprávění tím, že nad ním truchlila, dokud se neproměnila v plačící skálu.“

„A co byl zač ten beztvarý?“ zeptala se zvědavě Hanka.

„To netuším,“ odpověděl Vron, „s tímhle výrazem jsem se při čtení setkal poprvé a naposledy. Svitek tvrdil, že nikdy nevychází ven ze skal. Víc si nepamatuji.“

„Zvláštní pověst,“ zadumaně se ozval Plam, „nevzpomínám si na žádný jiný příběh, v němž by se mluvilo o velké dračí lásce. Je povzbuzující vědět, že existuje i mezi námi draky. Obvykle se naši samci vytahují tím, jak si je dračice volí kvůli jejich síle, barvě nebo schopnostem. Za nejsilnější citový projev jsem zatím považoval slůvko sympatická. Ale láska? Tu snad černí draci ani neznají.“

„Můžeš být výjimkou i v tomhle směru, Plame,“ snažila se ho povzbudit Hanka.

„Tobě se to mluví,“ vzdychl drak, „lidem stačí se na sebe jen kouknout a hned jsou zamilovaní. Nám se nic podobného nestává.“

„Ale mohlo by,“ usmál se Vron, „třeba jednou odhalíš výhody své namíchané osobnosti.“

„Díky za útěchu,“ vzdychl Plam a ukončil spojení.

„Zdá se mi nervózní,“ starostlivě podotkl Vron, „kdyby se něco semlelo, dej mi vědět a já se vrátím.“

„Pokusím se z něj vytáhnout, o co jde,“ slíbila Hanka.

Potěšilo ji, že je Vron se svým novým posláním spokojený. Dlouho váhal, než si zvykl na představu, že opustí Santarenu. I Zachariáš ho pobízel, aby vyrazil do světa. Vysvětloval Vronovi, že je všude klid a že je ho škoda na to, aby jen chodil nakupovat zásoby pro Kouzelné zahrady. Ani kluci Mojeranovi nepotřebují dohled, spořádaně studují magickou školu v Polutě, takže má šanci cestovat a být užitečný. A Nik barvitě líčil, do jakých potíží se mohou dostat lidé s výrazným sedmým smyslem, když je škola nenaučí, jak si s magií poradit. Děti, které nemají příležitost se vzdělávat, je všude po světě plno. Některým stačí jen finanční příspěvek, ale občas je potřeba pomoci i jinak. Prohlásil, že Vron má ty nejlepší předpoklady nadané jedince najít a zachránit je pro spořádaný život. Hledače talentů může dělat jen člověk, který má plnou důvěru Bdělých a ochránců. Nakonec přítele přesvědčili.

„Učíš se, nebo si povídáš s Plamem?“ drcnul do Hanky Rafan, když šel kolem jejího křesla.

„Už jsme dopovídali,“ usmála se a odlovila tulíka ve svých vlasech. Chvilku se nechal drbat na krku, pak se vysmekl a prudce vyrazil, aby Sváťovi ukradl poslední sušenku ze stolu.

„Jak se má?“

„Je nervózní. Matka prý má starosti. Chtěl mluvit s Vronem a ptal se na Prokleté hory.“

„Co je s nimi?“

„Vím já?“

„Z tebe to dneska leze jak z chlupaté deky. Co mu odpověděl Vron?“

Hanka postřehla, že i Sváťa se zájmem zvedl hlavu od knihy. Převyprávěla jim proto rozhovor slovo od slova. Když zmlkla, všimla si, že Rafan ztuhl a zasnul se. Netrvalo to déle než pět vteřin, ale Hanku zamrazilo v kostech. Zнала jeho pohled. Kamarád měl vizi. Rty stažené do přísné linky signalizovaly, že nepatřila mezi příjemné.

„Cos viděl?“ uhodila na něj a měla co dělat, aby se jí nechvěl hlas.

Rafan se k nim pomalu otočil a olízl si rty. Chvilku se zamyslel, jako by zvažoval, zda je má zasvětit, ale nakonec promluvil: „Moc jsem toho nerozeznal, byla tma. Nik se odhodlával se svým tulíkem k nějaké akci. Připravovali se na to, že zemřou. Smrt číhala hned za rohem...“

„Ale umírat jsi je neviděl?“ ujišťoval se Sváťa.

Rafan zavrtěl hlavou.

„Možná bych měla Nika varovat, aby nelezl do tmy,“ navrhla Hanka.

„A co myslíš, že by ti na to řekl?“ ušklíbl se Rafan.

„Že je ochránce a musí jít, kam je potřeba.“

„Přesně.“

„Už dlouho jsi neměl vize.“

„Měl, jenže je umím potlačit nebo usměrnit. Tahle byla silná, nedokázal jsem se jí ubránit. Ale k čemu mi je? Jak můžu zachraňovat Nika? Před čím ho mám varovat, když nebylo pořádně nic vidět?“

Rafan vstal z křesla a rozčileně přecházel po pokoji. Tulík se krčil na jeho rameni a při jedné prudké obrátce zaťal drápky i do krku.

„Nešiko!“ hrábl po něm nevlídně Rafan a vzal ho do dlaně. „Co kdybys mi radši poradil, co mám dělat?“

„Tulík ví a poradí. Ty zachráníš Lotrandu,“ promluvil Plavík nahlas.

„Cože? A před čím?“

„Až bude čas, tak povím,“ naklonil tulík hlavičku a podrbl se za uchem.

„Vnímal jsi vizi spolu se mnou, že?“ měřil si svého malého přítele přísným pohledem.

„Plavík viděl víc. Nik ztracený, Lotranda sama opuštěná, v nebezpečí. Ale ne teď, přijít až později.“

„Nerozumím ti,“ zaváhal Rafan.

„Obraz možná vůbec nenastat,“ snažil se tulík o vysvětlení, „ale spíš ano. My potom jít a zachraňovat Lotrandu.“

„Máš představu, kdy a kde k tomu dojde?“

„Plavík neví, od čas teď dlouhá mezera.“

„Tulíci umí všechno báječně objasnit,“ usmál se navzdory situaci Sváťa a načal další balíček sušenek. První podal Plavíkovi. Ťukl prstenem na své školní hodinky a zeptal se tančícího jednorožce, kde se nacházejí Prokleté hory.

„Tento název se vztahuje k několika pohořím,“ začal recitovat hodinkový jednorožec a popsal místa, kde je možné se s tímto pojmenováním setkat.

„Ještě se ho zeptej na Aberilské podzemí,“ napovídala Hanka.

„Tato informace patří do kategorie nepřístupných,“ oznámily hodinky.

„A zase víme starou belu,“ smutně pokrčila rameny.

„Ne tak docela,“ zamyslel se Rafan, „kdyby místo neexistovalo, hodinky by oznámily, že informace není k dispozici. Ale odmítnutí odpovědi znamená, že je jeho poloha z nějakého důvodu utajena.“

„Musím zítra z Plama vytáhnout, proč se Vrona na Prokleté hory ptal,“ ukončila Hanka debatu.

## Láska na první pohled

Druhý den na ně ve škole čekalo první testovací dopoledne. Profesorka Stínová zavedla všechny, kdo u ní studovali vizualizaci, na louku, kde se tyčil průhledný hranol, velký asi jako školní skříňka na šaty. Hanka se jako obvykle posadila co nejdál od Patrika a Reného Pohromakových, protože od nich člověk nemohl čekat nic dobrého. Zato Tulian se s nimi rychle skamarádil. Každou chvíli se něčemu společně smáli, až je musela profesorka napomínat. Sváťa na vizualizaci nechodil, zapsal se na práci s rostlinami. Rafan se posadil vedle Hanky.

„Dávejte pozor, prosím, nebudu to znovu opakovat,“ zatleskala profesorka Stínová a všichni ztichli.

„Zatím nejste natolik zdatní, abyste obraz převedli do vzduchu vlastními silami. Proto použijete hranol, jehož vnitřní podpůrná energie vám pomůže. Vaším úkolem je zjistit, co se v místě, kde teď hranol stojí, odehrálo včera odpoledne v šest hodin. Snažte se o poctivé zobrazení toho, co vycítíte, a nenechte se zmást tím, co viděli ostatní. Dvanáct bodů dostanou ti, kdo vizi znázorní naprosto přesně, za každou chybičku vám strhnu tři body. Můžeme začít. Vidím, Patriku Pohromaku, že máš plno energie, tak se pojď předvést jako první.“

Hanka pozorně sledovala spolužáky. Obraz v hranolu byl až na drobné odchylky vždycky stejný. Přiletěl hnědý strakatý ptáček a usedl na větev.



Největší rozdíly byly v podobě větve. Občas se zasmáli, když byl někdo nešikovný a ptáčkovi chyběly nohy nebo zobák. Nakonec došlo na Hanku.

Nespěchala a dopřála si plné soustředění. Překvapeně zjistila, že větev vůbec nevidí, a dokonce i ptáčkův zobák chybí. Poctivě zobrazila svou vizi a zaslechla řehot spolužáků.

„Kdyby neopisovala, možná by se nezmohla ani na ptáka,“ rozeznala posměšný Patrikův výrok. Zrudla a spěchala se posadit. Po ní nastoupil Rafan. Překvapeně konstatovala, že jeho obraz má ještě méně podrobností než její. Ptákovi chyběl zobák, nohy... a ocásek byl sotva viditelný.

„Hele, měl by sis od ní sednout dál, třeba je blbost nakažlivá,“ chechtal se René. Rafan si ho nevšímal a vrátil se k Hance.

Jako poslední přistoupily k hranolu Julie s Gitou. Sestry se předháněly v podrobnostech. Jejich obrazy byly barevné a pták měl nejen dlouhý barevný ocas, ale i krásnou chocholku na hlavě.

„Výborně,“ pokývala Stínová hlavou, když se všichni vystřídali, „nyní už víte, jak se s hranolem zachází a dovedete do něj promítnout obraz. Příští testovací hodiny budou individuální a nebudete mít šanci opisovat, ani se inspirovat tím, co jste viděli u ostatních. Teď si ukážeme, jak se kdo dokázal přiblížit skutečné vizi.“

Pohlédla na hranol a v něm se objevil přesně stejný obraz, jaký předvedl Rafan. Všichni zaraženě ztichli a dívali se jeden na druhého.

„Jak vidíte, dokáže vaše představivost doplnit i to, co ve skutečnosti chybělo. Je nutné se na vizi soustředit a interpretovat ji přesně. Jakékoliv přikrašlování ubírá na věrohodnosti vašeho umění. Naučte se zkoumat podrobnosti, jinak nedokážete v tomto oboru uspět.“

Postupně jim přidělila body. Jediný Rafan získal plný počet. Hanka za nohy a ocásek přišla o polovinu bodů. Další dva spolužáci získali tři body a ostatní odešli z hodiny s prázdnou.

„Jak to, že tě jejich nechutné poznámky vůbec nevyvádějí z míry?“ otočila se Hanka na Rafana, když Pohromakovi zmizeli v bráně.

„Těší mě, že si to myslíš,“ ušklíbl se na ni kamarád, „dokážou mě pořádně nadzvednout, ale nedávám na sobě nic znát a tím jim беру vítr z plachet.“

„Kéž bych to taky uměla,“ zavrtěla bezradně hlavou.

„Zkus to. Oni se baví tím, že tě vytočí. Když nebudeš reagovat, přestane je popichování bavit.“

„Hm. Na můj účet se nikdy bavit nepřestanou. Nechápu, co na nich Tul vidí.“

„Miluje supervolon stejně jako oni. A je princ. Pohromakům lichotí jeho zájem.“

„Když je vidím, ani nemám chuť jít po obědě na setkání kroužku. Zase tam budou zaclánět.“

„Nebud' labuť. Proletíme se, okoukneme, jaké talenty se letos urodily, a pomůžeme Ferinové, kdyby s nimi měla moc práce. Bude legrace. Práce s nováčky tě přece baví.“

„Docela jo. Máš pravdu. Nenechám si dvěma hloupými kluky zkazit celý školní rok.“

„Moje slova,“ souhlasně přikývl Rafan.

„Teď mám Dianu Renu a magické předměty, co ty?“

„Vyšší mimodruhovou diplomacii, ale nevím nevím, jestli vydržím, zatím je neuvěřitelně nudná.“

Očarovávání předmětů a fixaci magie si Hanka zvolila jako doplňkový kurs. Z toho, co se nabízelo v době, kdy měla volno, vypadal nejzajímavěji. Sem naštěstí žádný z Pohromaků nechodil a mohla se bez problémů soustředit na učivo. Zástupkyně ředitele naštěstí dávala přednost praxi před teorií, což Hanku těšilo. Každý z nich obvykle dostal na svůj stůl dva stejné předměty. Jeden byl očarovaný, druhý ne. Tentokrát na ni čekaly dvě hůlky a peříčko. Když se pírka dotkla první hůlkou, zdvihlo se na chvíli do vzduchu. Jejím úkolem bylo přijít na to, jak hůlka funguje, a pokusit se vložit podobnou magii i do té druhé, zatím prázdné. Profesorka jim vždy nechala dostatek času na vlastní zkoumání a teprve potom jim pomohla radou nebo ukázkou. Hanka se soustředila na svůj úkol a ani si nevšimla, že do místnosti vstoupil někdo další. Teprve když učitelka zavedla příchozího k prázdnému stolu vedle ní, zdvihla hlavu. Překvapeně vykulila oči na novou spolužačku. Anděla! Anděla Pohromaková! Kde ta se tady vzala? A že Rafan nic neřekl? Nebo o ní snad neví?

„Ahoj Hanko,“ kývla na ni známá tvář.

„Ahoj. Kde se tu bereš?“

„Táta nás chce mít pohromadě a znovu mě přihlásil sem. Akorát jsem v Renoru musela dokončit pár zkoušek, takže jsem dorazila až dnes.“

„Rafan o tobě ví?“

„Ještě ne. Doufám, že bude překvapený,“ usmála se rozzářeně Anděla.

„Zaskočí mu oběd, až tě uvidí v jídelně,“ ušklíbla se Hanka vesele.

„Ale ale, dámy! Prosím o klid! Povídat si můžete, až skončíme. Teď se věnujte úkolům, a neztrácejte zbytečně čas,“ napomenula je profesorka.

Obě se na ni provinile koukly a sklonily se k předmětům na lavici.

Na konci hodiny Hanka klepla Anděle na rameno: „Odpoledne se jdeme kouknout na úvodní setkání supervolonového kroužku. Jestli můžeš, zastav se.“

„Díky. Moc ráda,“ usmála se na Hanku Anděla a zmizela v rámu dveří.

Už není tak protivná jako dřív, pomyslela si Hanka. Na rozdíl od svých bratrů se nechovala povýšeně ani arogantně. Zapátrala v paměti, proč ji kdysi nesnášela. Pak nad svými úvahami mávla rukou. Prostě je z ní normální, docela fajn holka.

V jídelně se sešla se Svátou a Rafanem. Dokonce byl volný jejich oblíbený stůl. Než se usadili, odstrčila Rafa k židli v rohu: „Dneska si sedni sem!“

„Změna zasedacího pořádku? Co se děje?“ zajímal se, ale bez odmlouvání se posadil na nové místo.

„Abys měl přehled.“

„A co má sledovat?“ divil se Sváťa. Otočil se tázavě na Rafa, jestli ví, o co jde, a zastihl ho fascinovaně zírajícího s otevřenou pusou.

„Co je?“ otočil se směrem do místnosti, avšak Hanka ho připlácla zpět na židli a přitiskla si prst na ústa. Rafan se mezitím vzpamatoval a sáhl po lžici na polévku.

„Ale polévka už není horká,“ smála se Hanka, když viděla, jak lžící jezdí v talíři a vůbec nejí.

„Kde se tu vzala? Proč mi nic nenapsala? Jak o ní víš?“ zasypal Hanku přívalem otázek.

„Zase chodí do školy s námi. Na zbytek se musíš zeptat jí. A nečum tak nápadně, nebo si tě její bráchové všimnou,“ napomenula kamaráda.

„Páni,“ rozzářil se Rafan a odstrčil polévku, „letos se mi bude ve škole líbit.“

Tulík mu sklouzl po rukávu, přeběhl po stole a vyšplhal na Sváťovo rameno. Přitiskl se k jeho tváři a obtočil mu ocásek kolem krku.

Hanka udiveně sledovala Plavíkovu reakci: „Co mu je?“

Sváťa se na ni podíval se zvláštním výrazem v očích.

„Možná vnímá, na co myslím. Právě jsem uvažoval o nabídce, kterou jsem dnes dostal,“ podrbal malého tvorečka za oušky, „jenže když na ni kývnu, studium u druidů by trvalo půl roku a během té doby bych se musel zříct všech kontaktů s vnějším světem. Je to lákavé, ale odloučení od vás a od domova... Zdá se mi dlouhé.“

Sváťova řeč konečně vytrhla Rafana z transu.

„Co ti vlastně, brácho, nabídli?“ otočil se na něj.

„První z dvanácti stupňů, kterými musí každý druid projít.“

„To je úžasné! Něco podobného jsi přece vždycky chtěl,“ usmál se Rafan.

„Ano. Ale proč takové dlouhé odloučení od světa?“

„Asi mají ke své podmínce důvod. Pokud tě jejich nabídka láká, neváhej a jdi do toho!“

„Mám tři dny na rozmyšlenou a nejsem si jistý, jestli nastala pravá chvíle.“

„Večer doma si o tom popovídáme,“ ukončil najednou Rafan debatu a zvedl se, aniž pozřel jediné sousto. Tulík jen taktak stihl vyšplhat zpět na jeho rameno.

„Klidně běž, já tvůj tác odnesu,“ chápavě se usmál Sváta a přitáhl si Rafanův talíř. Omluvně pohlédl na Hanku a pustil se i do porce svého kamaráda.

„Jen aby tě druidové uživili,“ podotkla Hanka, když do štíhlé postavy zmizel druhý příděl jídla.

Po obědě zašli na chvíli k řece. Teplý podzim roznášel kolem plno vůní a plynoucí voda uklidňovala. Hanka Svátu přesvědčovala, že by měl podobně jako Vron jít za tím, co ho baví. Podobná příležitost se mu už nikdy nemusí naskytnout. Mohl by litovat, že ji promarnil.

„Půl roku uběhne jako voda,“ kývla směrem k říčnímu proudu.

„Snad máš pravdu,“ vzdychl a strčil si do pusy stéblo trávy.

„A ve vzdělání postoupíš o kousek dál. Možná budeš jednou ve velké radě rozhodovat o osudu Magického lesa.“

„To sotva. Mám jinou představu o životě.“

„Jasně. Budeš mít dům uprostřed krásného zdravého lesa.“

„Uprostřed zeleně, květin a ptáků... Kdoví co bude za pár let. Víím jen, co bude za pár minut.“

„A co?“

„Začne supervolonový kroužek. Jestli si nepospíšíš, přijdeš pozdě.“

„A hrome, ani jsem si nevšimla, jak čas letí,“ oprášila si Hanka písek z oblečení a oba vyrazili bránami k louce jednorožců.

Na ní už bylo živo. Snad ještě nikdy se tu nesešlo tolik lidí najednou. Malí zájemci se nejistě rozhlíželi po starších kamarádech a Rafan pomáhal Ferinové dopravit na louku všechna použitelná prkna. Dalšího pomocníka neznali. Vypadal dospěle a Hanka přemýšlela, kdo to asi je.

Profesorka pokynula přítomným, aby se rozsadili kolem na trávu. Počkala, až se zklidní šum, a kývla na neznámého pomocníka.

„Všechny vás tu vítám a jsem nadšená, že vás dorazilo tolik. Kdo ještě nezná našeho nového asistenta, představuji vám Vincenta Šarmanta. V prvním ročníku bude pomáhat při výuce základů magie a povede zájmový kroužek zaměřený na speciální magické efekty. Zároveň je vítanou posilou našeho supervolonového kroužku. Skvěle létá, a co hlavně, je výtečným choreografem

hromadných vystoupení. Jestli si, vy starší, ještě vzpomínáte na vydařené vystoupení sedmi princezen, bylo nacvičené právě podle jeho návrhu.“

Všichni uznale zatleskali mladému muži na uvítanou. Zářivě se usmál a veselé, uhrančivě tmavé oči podtrhly jeho okouzlující zjev. Hanka skoro zapomněla dýchat, když na ní na okamžik spočinul jeho jiskřivý pohled.

V následující chvíli profesorka požádala nově příchozí, kteří už někdy létali, aby předvedli, co umí. Dva malí kluci vypadali slibně a malá holčička, která prkno pomalu ani neunesla, všechny překvapila svou obratností a radostí z létání. Pak přišla řada na ostatní. Tulian se vytasil s prknem nejvyšší kategorie. Všichni kolem si se zájmem prohlíželi nejnovější supervolonový model.

„Špičkový model nikomu sám o sobě úspěch nezaručí,“ zamračila se profesorka na Tuliana, „vím, že dobře létáš, ale ve škole bys měl možná používat zdejší vybavení. Tohle ještě není povoleno ani na závodech.“

„To je jen otázka času, paní profesorko,“ zašklebil se na ni René a Hanka nechápala, kde bere tu drzost se chovat k Ferinové tímhle způsobem. Ani učitelka nevypadala, že ji těší, jak se k ní bratři Pohromakovi chovají. Když si Hanka vzpomněla na problémy, co v minulosti profesorce způsobili... Divila se, že je tu učitelka vůbec snese.

„Možná by ses, Vincente, mohl věnovat našim největším talentům,“ oslovila Ferinová asistenta a kývla směrem k nejstarším klukům.



„To bych jistě udělal s největší radostí,“ zazubil se oslovený na Tulliana a kluky kolem něj, „ale dostal jsem úžasný nápad na skupinové vystoupení starších dívek a malé Jasny. Ještě na tom trochu zapracuji a garantuji vám, že to bude fantastický úspěch. Jen si malinko prověřím umění zdejších slečen, jestli proti tomu nic nemáte.“

Profesorka se zatvářila, jako by kousla do šťovíku, ale přikývla: „No dobrá, jak myslíte. Nechci vám bránit v rozletu.“

„Mohu vás poprosit, dívky, abychom se společně kousek proletěly,“ oslovil Hanku, Gitu, Julii a Andělu.

Chtě nechtě musela Hanka obdivovat jeho eleganci a vybroušený styl. Působil sice maličko agresivně, ale jí to připadalo vzrušující. Doletěly s ním na druhý konec louky a přistály těsně vedle něj. Ukázal jim několik postojů a radil, jakým způsobem přejít do další pozice. Ke každé dívce přišel jednotlivě a opravoval postoj nebo polohu rukou.

Hance jemně natočil dlaň a vedl její předloktí požadovaným směrem. Jeho dotyk způsobil, že se celá zachvěla.

„Je úžasné, jak létáš,“ řekl tiše, „vidím, že to máš v krvi. Pár drobných detailů a budeš dokonalá. Nikdy jsem neviděl větší talent.“

Podívala se mu do očí a málem se jí podlomila kolena. Je možné, že by někdo tak úžasný a dokonalý měl zájem právě o ni? Nemohla tomu uvěřit. Ale mladíkův pohled skoro páčil. Jestli existuje láska na první pohled, pak mě to postihlo právě teď,

pomyslí si cestou zpět a její srdce zpívalo štěstím. Než se vzpamatovala, byli už na cestě domů.

Rafan jí luskl prsty před obličejem: „Probud' se, spící princezno, na sny je dost času v posteli. Chováš se dneska hůř než já.“

„Asi jsem se zamilovala,“ pokrčila rameny. Rafan se koutkem oka podíval na Sváťu, který se tvářil jako smutné zatoulané štěně. Hanka si ve své euforii ničeho nevšimla. Hned po večeři zapadla do své malé ložnice, kde mohla nerušeně dát průchod krásným snům a představám. Kluci zůstali v pokoji a Rafan přinesl Sváťovi čokoládu, kterou měl schovanou právě pro krizové situace.

„Rozhodl jsem se, že jejich nabídku přijmu,“ vzdychl, zatímco čokoláda pomalu mizela v jeho puse, „nemohl bych se koukat, jak Hanka flirtuje s tím nechutným krasavcem, co se dnes objevil na supervolnu. Já ji pořád miluju, a i když jsem poslechl tvou radu, abych na ni nedotíral, není to nic platné. Jako kdybych neexistoval.“

„Jo, kámo, s ženskejma to není jednoduchý,“ chápavě přikývl Rafan, „nikdy nevíš, co je napadne. Ale věřím, že ses rozhodl dobře. Než se vrátíš, určitě ji poblouznění přejde.“

„A co když bude vzájemné?“

„To bych se divil. Tenhle maník je sice přitažlivej a navoněnej, ale mám z něj nepříjemný pocit a Anděla taky. Hádal bych, že naše Hanka nebude typ partnerky, kterou hledá. Vsaď se, že holkám plete hlavu jen pro zábavu, aby nevyšel ze cviku.“

„Myslíš?“

„Netrap se tím a zkus zabodovat u druidů.“

„A co když tu zatím Hanka provede nějakou pitomost?“

„Máš pocit, že pořád ještě nedostala rozum?“  
zasmál se Rafan.

„Nevím,“ odpověděl Sváta nešťastně, „ona má vzácný dar vždycky se dostat do potíží, aniž by přemýšlela. Budu mít o ni strach.“

„Nemůžeš ji držet za ruku, když o to nestojí.“

„Ráno se sbalím a odejdu.“

Rafan mu tulíka posadil na rameno a šel se umýt. Více pro svého brášku udělat nemohl. Jeho beznadějná láska ke starší Hance neměla řešení. Snad mu půlroční odloučení udělá dobře.

Ráno Hanka překvapeně hleděla na Svátu, který svíral zavazadlo a přišel se rozloučit. Usmála se na něj a dala mu pusu. Nejdříve mu ji chtěla dát na tvář, ale v poslední chvíli si to rozmyslela a zvolila kamarádova ústa.

„Měj se tam hezky,“ popřála mu.

„Nápodobně,“ odpověděl vlídně, „hlavně se tu zatím nenamoč do žádného maléru.“

„Bez starosti,“ zašklebila se na něj rošťácky a přátelsky ho plácla po zádech.

Dívala se se smíšenými pocity, jak odchází. Vzpomněla si na svůj nucený pobyt u sirén a na to, jak se u nich cítila opuštěná. Potřásla hlavou, aby zahнала nevíтанé myšlenky.

Pocit ztráty ji opustil v okamžiku, kdy při příchodu do školy zahlédla Vincenta. I on ji spatřil a s úsměvem jí zamával. Celá zrudla a rozzářila se.

Najednou jí každý den připadal jako zázrak. V učení sice trochu pokulhávala, ale kvůli tomu se svět nezboří. Upínala se hlavně na jediné odpoledne strávené v supervolonovém kroužku. Vincentova pozornost, kterou jí při nácviu nových obrátů a figur projevoval, pro ni znamenala vrchol štěstí.

„Neměla bys zítra čas mi pomoci při úklidu skladiště?“ zeptal se jí jednou tiše.

Rozzářeně přikývla.

„Tak zítra ve čtyři,“ mrkl na ni spiklenecky.

Měla pocit, že se zítřka ani nedočká. Strídatavě ji zaplavovalo štěstí a hned potom strach, že pro Vincenta nebude dost dobrá. Když viděla, jak nad ní Rafan bezradně vrtí hlavou, neodvážila se přiznat, kam se chystá, a vymluvila se na žaludeční potíže.

„Baf,“ ozvalo se za ní, když otvírala dveře do skladiště. Příšerně se lekla. Byl to ale Vincent a rozesmál se, když uviděl její výraz.

„Moc se omlouvám, má vílo, nechtěl jsem tě vyděsit,“ pohládl ji po rameni.

Vstoupili dovnitř a v šeru začali rovnat věci, které někdo jen tak naházel na zem a neobtěžoval se je umístit do regálů. Uličky byly úzké, takže se každou chvíli museli vzájemně vyhybat a moc se nasmáli, když jim to nešlo. Náhle si Vincent Hanku přitáhl blíž k sobě a velice něžně ji políbil. Ještě nikdy nezažila nic tak úžasného. Tělem se jí rozlilo zvláštní rozechvění. Doufala, že bude pokračovat, ale Vincent ji jen něžně líbnul na nos a znovu začal uklízet. Když skončili, políbil ji ještě jednou.

„Přijdeš příští týden zase?“ zeptal se jí.

„Budu se těšit,“ přikývla a pomyslela si, že svět je prostě nádherný.

Už chápala Rafana a Andělu. Toužila, aby její vztah s Vincentem vydržel stejně jako jim. Vznášela se na svém soukromém růžovém obláčku a na všechny se vlídně usmívala. Jako by najednou žila v úplně jiném světě. Dokonce začala naslouchat i rozhovorům Gity a Julie, když probíraly, co se klukům líbí a co ne.

„Ona se snad zbláznila,“ nemohl Rafan pochopit, jak se mohla jeho kamarádka tolik změnit.

„Nech ji,“ uklidňovala ho Anděla, „je zkrátka zamilovaná. To časem přejde.“

## Nová móda

Jednoho dne přišla do školy dvojčata Julie a Gita se zvláštní ozdobou. Julii zdobily na čele tři nádherně zářivé kamínky. Třpytily se jako diamanty ve slunci. Gita měla tři podobné kamínky zasazené v nehtech levé ruky. Každému své nové šperky ukazovaly a nesmírně je těšilo, s jakým obdivem se u všech holek setkávají. Dokonce i v jídelně se k jejich stolu trousili zvědaví návštěvníci.

„Jedná se o magické kamínky,“ vysvětlovala opakovaně Gita, „můžete si do nich schovávat energii. Nevěřili byste, kolik se jí do nich vejde.“

„Kde se dají sehnat?“ padaly zvědavé dotazy, ale holky dělaly drahoty a nikomu nic neřekly.

Odpoledne na supervolonu okouzila jejich ozdoba především Vincenta. Hanka žárlivě sledovala, jak jim rozesmátý asistent skládá poklony. Ovšem když Hance na konci hodiny zašeptal do ucha: „Tak zítra zase ve skladu...“, oddychla si. Umínila si, že ještě dnes musí zjistit, odkud holky své kamínky mají. Vzhledem k tomu, jak se Vincentovi líbí, si je musí pořídit co nejdřív.

Její problém nakonec vyřešila Anděla. Čekala na ni u východu ze školy.

„Poslala jsem Rafana pro něco do knihovny a bráchům nakecala, že mám ještě jednu konzultaci u profesorky,“ mrkla na Hanku.

Ta se na ni nechápavě podívala. Anděla se zatvářila spiklenecky.

„I tobě se přece ozdobné kameny líbily, nebo ne? Vymámila jsem z holek, kde je dostaly. Můžeme si je pořídit ještě dneska, jestli máš zájem.“

„Jasně že mám zájem,“ zajiskřily Hance vzrušením oči, vzápětí se však zklamaně zamračila, „jenže s sebou nemám žádné peníze.“

„Snad bude stačit, co mám já,“ vzala ji Anděla za loket a vyrazila zkratkami na kraj města poblíž řeky. Dovedla Hanku k podivnému látkovému stanu.

„Tady to je,“ zašeptala vzrušeně, když došly blíž.

Jako by je obyvatelka stanu vycítila. Vyšla ven v okamžiku, kdy Anděla promluvila.

„Ale ale, kohopak tu máme?“ usmála se starší žena a pokynula dívkám, aby ji následovaly dovnitř.

„Ano, kameny nabízím, nemůže je však získat každý. Mohou si je u mě koupit jen ti, co mají dostatečně vyvinutý sedmý smysl.“

„Kolik stojí?“ zeptala se Anděla a vysypala své peníze na stůl.

Žena si promnula bradu a všechno shrábla: „Bude to stačit na jeden kamínek pro každou z vás. Kam si ho přejete zasadit?“

„Mohu do ucha?“ zeptala se Anděla.

„Ale jistě, jak si přeješ, panenko,“ odpověděla žena a vytáhla z kapsy dva kameny. Jeden položila na stůl a druhý Anděle vtiskla do ucha. Hanka zatím sáhla po druhém kameni a položila si ho na dlaň. Vzápětí vyjekla, protože se kamínek sám od sebe zavrtil do její kůže.

„Jenže já ho chtěla na čelo,“ namítla nespokojeně.

„Je mi líto,“ otočila se k ní žena, „ale jakmile je šperk umístěn, už ho nelze přesunout. Leda by sis přinesla další peníze na druhý kámen.“

„Uvidíme, možná si pro něj přijdu,“ řekla Hanka rozladěně a obě dívky vyrazily zpět do města. Obloha se zatáhla a začalo drobně mrholit.

„Už se těším, jak Rafa překvapím,“ nadšeně se usmívala Anděla, „myslíš, že se mu moje nová ozdoba bude líbit?“

„Jasně že jo,“ odpověděla Hanka bez nadšení. Začala ji svědit dlaň. Zítra si vezme peníze, zaplatí Anděle dluh a nechá si dát ještě kámen na čelo. Pak se teprve může pochlubit Vincentovi. Mrzelo ji, jak to s prvním kamenem hloupě zvorala. Zrovna když má mít zítra rande ve skladu.

Domů dorazila napůl mokrá, a když zahlédla své vlasy v zrcadle, usoudila, že si je musí ještě dnes bezpodmínečně umýt. Odbyla Rafana, který s ní chtěl procvičovat vizuální techniky, a zapadla do koupelny.

„Poslední dobou ti to ve škole moc nejde, měla bys víc trénovat,“ podotkl, když se vrátila do pokoje a začala si rozčesávat vlasy.

„Dnes ne, nemám na učení náladu,“ zamumlala a usadila se do křesla. Zalovila v balíčku sušenek a chrastivý zvuk přivolal Plavíka. Vyhopkal na stůl a zarejdl čumáčkem. Hanka se natáhla, aby mu podala sušenku, ale tulík jen odskočil, prskl a utekl na rameno k Rafanovi.

„No, když nechceš, neubude,“ pokrčila rameny a čechrala si vlasy, aby rychleji uschly.



„Kdy jsi naposledy mluvila s Plamem?“ zeptal se kamarád.

„Už ani nevím. Poslední dobou se nějak neozývá,“ odpověděla nevzrušeně.

„Společné učení odkládám na zítřek, tak s ním počítej,“ zadíval se na ni podmračeně Rafan.

„No jo, to víš, že ano,“ přikývla automaticky, ale myšlenkami byla jinde.

Druhý den ráno po snídani, když se vypravovali do školy a Rafan zmizel do koupelny, chtěla Hanka jako obvykle podrbat Plavíka za oušky. Tulík se však bleskurychle otočil, hryzl ji do prstu a utekl před ní.

„Jauvajs, co blázníš?“ udiveně se po něm koukla. Za celou dobu nepamatovala, že by tulík někoho hryzl. Do krve sice prst neprokousl, ale bolelo to. Nejdřív na něj chtěla žalovat Rafanovi, jenže pak nad ním mávla rukou. Třeba měl jenom špatnou náladu.

Ve škole se objevilo několik dalších dívek s kamínkovou ozdobou. Jedna si dokonce nechala na ruce udělat zářivý ornament. Vypadalo to překrásně. Kamínková mánie se šířila jako lavina. Každá holka je chtěla mít.

Hanka přemýšlela, kolik asi peněz by do nové parády mohla investovat, aby se na ni Rafan a Zachariáš nezlobili. Zeptá se Vincenta, co by se mu nejvíc líbilo.

Tentokrát na ni ve skladu už čekal. Vtáhl ji dovnitř a na uvítanou ji políbil. Pohládila ho. Jemně odtáhl její ruku a prohlédl dlaň, aby zjistil, proč pohlazení nebylo tak hebké, jako obvykle.

„Kamínek v dlani? To je ale rafinovaně rozkošné, má vílo. Ani nevíš, jak po tobě toužím. Taky ses nemohla dočkat?“

„Celým svým srdcem, Vinci. Já tě miluju.“

Přitáhl si ji k sobě. Jejich rozechvění bylo vzájemné. Vincent natáhl ruku a zablokoval dveře. Vlna vzrušení sílila. Zabloudil rukama pod její oblečení. Hanka cítila směsici vzrušení i studu. Rozpačitost se měnila v touhu dotýkat se a líbat. Kdyby se zvenčí neozval šramot, dovolila by mu vše. „Do háje,“ zarazil se Vincent a rychle pomohl Hance urovnat oblečení.

„Ne aby ses chlubila spolužačkám,“ řekl jí škádlivě na rozloučenou.

Zamyšleně se vydala domů. S láskou je všechno mnohem krásnější, opakovala si s uspokojením a usoudila, že právě s Vincentem překročili práh nezávazného chození. Prostě k sobě patří. Za půl roku oslaví sedmnáctiny a bude plnoletá. Potom už nic nebude bránit tomu, aby se vzali. Ale kde budou bydlet? Nebo by měli počkat, až dokončí studia? Najednou se jí škola nezdála důležitá. Vlastně se jí vůbec nechtělo jít domů.

Vydala se ke stanu, kde včera získala kamínek. Narazila na mimořádně dlouhou frontu lidí. To ji odradilo. Raději se otočila a pomalu kráčela úzkou pěšinou podél řeky. Posadila se na břeh a nechala své myšlenky volně plynout. Teprve když ucítila chlad a všimla si, že se stmívá, šla se znovu podívat ke stanu. Nyní byla fronta ještě delší. Znechuceně se vydala k domovu.

„Kde se prosím tě couráš?“ sjel ji pohledem Rafan.

„Asi mám vážnou známost, Rafe,“ vzdychla zasněně.

„Máš na mysli Vincenta?“

„No jasně! Koho jiného!“

„On ti něco slíbil?“

„Ne, ale máme se rádi.“

Rafan se na Hanku pátravě zadíval. Sklopila oči a cítila, jak rudne. Přistoupil k ní, vzal ji za bradu a natočil tak, aby jí viděl do očí. Usmála se a pokrčila rameny.

„Kdybys nebyla moje kamarádka, označil bych tě za hloupou husu,“ řekl tiše a pomalu.

Pustil ji, zavrtěl hlavou a udělal místo na stole. Sáhl do trouby pro večeři. Postavil ji před Hanku a sám se uvelebil naproti ní. Rozpačitě se nimrala v jídle a pokukovala po kamarádovi. Jeho reakce ji nepotěšila. Ach jo! Byla si jistá, že bratrské kázání ještě neskončilo.

„Nechci ti brát iluze, Hanko, ale můj instinkt mi napovídá, že Vincent není kluk pro tebe. Copak sis nevšimla, jak laškuje skoro se všema holkama? On není partner do nepohody. Je frajírek, co se nechá obskakovat a obdivovat. Po prvním problému od tebe uteče, to mi věř.“

Hanka po něm jen loupla očima a rozhodla se mu neodporovat.

„Vidím, že nevěříš nebo nechceš věřit,“ vzdychl Rafan. Zamračeně se zvedl a přemístil se s knihou do křesla. Hance se ulevilo, že nepokračuje. Jak může o Vincentovi mluvit tak opovržlivě? Vždyť ho

vůbec nezná! Ona ví své a pomluvy nemohou na jejím názoru nic změnit. Rafan ani netuší, jak je úžasně pozornej a něžnej, jak chápe ženskou duši a neztrácí dobrou náladu... Nikoho lepšího potkat nemohla! Byla si tím stoprocentně jistá.

Po jídle uklidila nádobí a vytáhla džbán s osvěžujícím moštem.

„Chceš taky?“ nabídla mu.

Když kývl, nalila ještě jednu sklenici a zvědavě se zeptala: „Viděl jsi dnes Andělu?“

„Viděl. No a?“ zvedl oči. Náhle mu došlo, na co se ptá. „Jo ty myslíš tu její novou ozdobu v uchu?“

„Mhm. Líbí se ti?“

„Kapku nepraktická paráda. Nedá se sundat. Nechápu, co na těch třpytkách vy holky vidíte. Ještě že si ji nedala na obličej, to by mě asi kleplo.“

„Fakt se ti nelíbí?“

„Chceš slyšet pravdu? Na oslavu bezva nápad. Ale co s tím v praktickém životě?“

„Dá se do nich ukládat magie.“

„Kvůli tomu si nic podobného nemusím cpát do kůže.“

Pátravě se na ni zadíval: „Neříkej, že i ty...?“  
Hanka mu ukázala dlaň.

Rafan otočil oči v sloup: „No, aspoň že sis to nenechala přilípnout na čelo, to už bych na mou duši pochyboval o tvojí inteligenci.“

Hanka polkla a pomyslela si, že k tomu moc nescházelo.

„Chceš jablko?“ hodila jedno po kamarádovi a do druhého se s chutí zakousla.

Jak Rafan chytal ovoce, probudil se v jeho kapse tulík a začal se drápat ven. Odepnul knoflík a pustil Plavíka na vzduch.

„No, ty mi taky děláš starosti,“ chytil ho za ocásek, když mu chtěl vyšplhat do vlasů. Položil ho na stůl a nabídl mu kousek jablka.

„Nevím, co s ním je,“ řekl Hance, „najednou se začal chovat divně k lidem.“

„Co provedl?“ zajímalo dívku.

„Kousl Julii a utíká i od těch, se kterými se dřív kamarádil. Včera dokonce prskal i na Andělu.“

„Vždyť mluví. Proč se nezeptáš, co mu je?“

„Už jsem se ptal.“

„No a?“

„Chceš slyšet jeho vyjádření?“ nabídl Rafan a otočil se k tulíkovi. „Pověz Hance, proč jsi včera prskal na Andělu.“

„Ona vybrala chybu. Otrocká krása.“

„Co je otrocká krása? Něco špatného?“ ptal se ho dál.

„Není síla, není člověk.“

Rafan bezradně pohlédl na kamarádku: „Zdá se, že mu vadí magické kameny v kůži.“

„Ale jsou hezké a dokážou uchovávat magii,“ řekla Plavíkovi.

„Otrocká krása požívá sílu,“ odpověděl tulík a couvl z dívčina dosahu.

„Co všechno o třpytivých kamenech víš?“ zeptala se ho přímo.

„Ne člověk! Odpadek, smrt,“ zahodil Plavík zbytek jablka a znovu zalezl do Rafanovy kapsy.

„Sama vidíš, jaké plácá nesmysly,“ pokrčil rameny kamarád, „snad poprvé nerozumím, co se mi pokouší říct. Ty snad ano?“

Zavrtěla hlavou a podívala se na kamínek ve své dlani. Náhle ji napadlo, jestli neudělala chybu, když si ho koupila. Večer před spaním se do něj pokusila uložit trochu magie. S překvapením zjistila, že to jde samo, že ani nepotřebuje relaxaci. Kamínek magii spolkl jako malinu. Páni, ten má kapacitu, pomyslela si ohromeně a rozhodla se, že se ho v nejbližších dnech pokusí naplnit, aby věděla, kam až je možné zajít.

Ráno je při cestě do školy odchytil Zachariáš a zeptal se, zda by mu o víkendu pomohli vymalovat pár pokojů pro hosty.

„Jasně,“ souhlasil Rafan, „rád pomůžu.“

„Já nemůžu,“ pokrčila rameny Hanka, „jsem domluvená s otcem, že mě večer vyzvedne, a volno strávím u jednorožců. Ale příští víkend jsem k dispozici, jestli těch pokojů máš víc.“

„Beru tě za slovo,“ ušklíbl se Zachariáš.

Ve škole Hanka schytala napomenutí Diany Reny, aby se víc učila, ale jinak to bylo fajn. U oběda zahlédla Vincenta. Hned se k němu rozběhla, aby ho pozdravila.

Vzal ji za loket a tiše řekl: „Promiň, tady se to nehodí. Nemusejí o nás všichni vědět. Ale příští týden ve skladu jako vždycky, ano?“

Přikývla a smutně sledovala skupinu učitelů, ke které si přisedl. Jak se kolem sebe rozhlížela, pomalu už nebyla k vidění dívka bez zářivé

kamínkové ozdoby. Nová móda se rozšířila rychlostí blesku. I někteří z chlapců měli na hřbetu ruky obrázek z kamenů. Možná by mohla požádat Ríhana, aby jí o kamínku v dlani něco řekl. Třeba jí vysvětlí, proč se nová móda nelíbí tulíkům. Docela se k jednorožcům těšila. Napadlo ji, jak se jim bude líbit Vincent, až ho přivede.

## Sitbel

Otec pro ni vykouzllil přístupovou bránu na zahradě. S úsměvem prošla k němu. Otevřela mysl, aby se s ním jako obvykle vřele přivítala. Jednorožec však couvl a rozčileně zafuněl.

„H'anaríjo, dcero, cos to provedla?“



„Já?“ zmateně se zarazila Hanka. Náhle si uvědomila, co je jinak. Vincent a jejich vážný vztah! Vlastně ani netušila, jak se jednorožci dívají na lidskou lásku. Polekala se, že porušila nějaké zvyky a tradice.

„Omlouvám se, jestli jsem se nějak provinila...“



Jednorožec ji ale nenechal domluvit a zarazil ji mentálním pokynem: „Mýlíš se, důvodem mého zděšení nejsou intimní lidské vztahy. Nesoudíme tě. Každý ve stádu má nárok poznávat jedince rozdílného pohlaví podle vlastního uvážení. Tvoje neštěstí má jinou příčinu. Vidím, že si ani neuvědomuješ, cos provedla. Obávám se, že tentokrát nebude náprava možná...“

Nestihl domluvit, protože se u nich znenadání objevila strážkyně S'faidea a K'lumonideotis.

„Není žádoucí, aby se zdržovala na našem území, už není členem stáda,“ namířil proti Hance svůj roh K'lumonideotis.

„Ještě není plnoletá ani u lidí, natož u nás,“ namítl Hančin otec, „nemůžete ji vyloučit bez možnosti obhajoby. Netušila, co činí.“

„Nehledej pro ni omluvu, žádná neexistuje.“

„Chceš snad přijmout dračí hanbu na své území?“ zeptala se výhružným tónem strážkyně.

„Odpovím-li ano, co uděláte?“ zeptal se opatrně R'íhan.

„Vypálíme krystal a uzavřeme do oka. Nákaza však z jejího těla nezmizí. Jen se pozdrží a tím jí umožníme návrat na území stáda v předem stanoveném termínu těsně před tím, než dosáhne lidské plnoletosti. Jen jeden jediný návrat! Vyslechneme ji a vyřkneme konečný ortel. Pak si svou dračí hanbu musí odnést do svého světa a vyrovnat se s ní sama.“

„Jiná možnost by se nenašla?“ zeptal se smutně R'íhan.

„Co navrhuje S'faidea je veliký ústupek a milost, správně bych s tím neměl souhlasit,“ odfrkl K'lumonideotis, „ale kvůli její výjimečné osobnosti jí tu šanci poskytnu. Tobě, R'íhane, s ní však zakazují navazovat jakýkoliv kontakt.“

„Musím jí přece vysvětlit...“ pokusil se o námitku R'íhan.

„Ne! Ať prokáže své kvality a odhalí pravdu sama!“ rozhodl K'lumonideotis. „A nyní mě prosím následujte na temnou louku.“

Hanka těkala pohledem z jednoho na druhého a naprosto nic nechápala. Vnímala, že se děje něco děsivě neodvratného, co ji vyžene ze světa jednorožců. Čím se provinila? Jaký mají důvod s ní jednat tímhle ponižujícím způsobem? Proč je najednou R'íhan tak ustrašený a zdrženlivý?

Následovala jednorožce bránou na louku zahalenou v mlze. Došli k podivnému kameni. Připomínal vyšší pařez, na který umělec připevnil kruhovou skleněnou desku, aby vytvořil iluzi stolu.

„Natáhni ruku,“ přikázala dívka S'faidea, „tuhle ne! Druhou!“

„Proč mi nevysvětlíte, o co jde? Co se bude dít?“ prosebně se na strážkyni zadívala Hanka.

S'faidea jí vždycky byla sympatická a měla pocit, že i ona má pro ni slabost. Netušila, co může v následující chvíli očekávat, a velice se bála.

„Vyjmeme **sitbel** z tvé ruky,“ odpověděla jí strážkyně, „předpokládám, že mírnou bolest zvládneš. Dračí hanbu až do tvého návratu k obhajobě bude místo tebe strážit tvůj otec R'íhan.“

Měla bys vědět, že je to od něj velká oběť, když s tím souhlasil.“

Skleněná deska se rozmihotala světelnými záblesky a uprostřed se vytvářel jasný bod. Hanka vnímala, jak jí tuhne tělo, nemohla se pohnout. V natažené ruce ucítila nepříjemné mravenčení v místě, kde byl zasazen kámen. Tlak sílil a mravenčení se měnilo v palčivou bolest. Chtěla zasténat, ale ve své ztuhlosti nemohla. Když tlak narostl až na samu hranici snesitelnosti, udeřil do její dlaně blesk a strnulost zmizela.

Podívala se na dlaň a zhrozila se. Spálenina ve tvaru hvězdy vypadala velice ošklivě. Kamínek zmizel. Pohlédla na desku. Nad ní se vznášelo skleněné oko. V něm spatřila svůj zářivý kamínek. Svítil jako malá lampička. Hance se až zastavilo srdce nad tou krásou.

„Je to smrtící krása, dračí hanba, a nyní se postavila mezi tebe a tvůj domov. Právě kvůli ní od této chvíle ztrácíš rodiče, bratra i své stádo. Už s tebou nikdo z nás nepromluví. Přestali jsme pro tebe existovat. Setkáme se pouze jednou, až se přijdeš obhájit. Ale nečekej, že se ti to podaří. Není v tvých silách zvládnout působení sitbelu a prokázat víc než jen slabost pro parádu.“

Náhle stála před bránou a S'faidea ji prostrčila skrz. Hanka se ocitla v zahradě u jejich domečku s bolavou rukou a zmatkem v hlavě. Hleděla na zjizvenou dlaň, která začala pronikavě bolet. Do očí jí vhrkly slzy. Nemohla uvěřit, že ji odvrhli. A jen kvůli jednomu pitomému kamínku! Vztek

se mísil s panikou. Co znamenalo označení dračí hanba? Ucítla Plamův dotek a konejšivé pohlazení. Jenže tentokrát nějak nepomáhalo.

„Co se skrývá za slovy dračí hanba, Plame?“

„Nevím. Proč se ptáš?“

„Právě mě jednorožci vyloučili ze stáda kvůli jednomu hloupému kamínku. Nechtěli na svém území dračí hanbu. Jakou dračí hanbu? Moc bych potřebovala vědět, co je podráždilo.“

„Odvrhli tě?“ zdráhal se uvěřit jejímu tvrzení dračí kamarád. „Počkej, zkusím se zeptat matky.“

V příštím okamžiku do jejich vzájemného kontaktu prudce vstoupila Karmaneuduna. Její hlas zněl stroze a přísně.

„Otvírám bránu na vaši zahradu. Všeho nech a okamžitě přijď sem k nám,“ nařídila jí nekompromisně.

Hanka vstoupila do oblouku otevřené brány a překvapeně se rozhlédla. Místo známého okolí jejich jeskyně se ocitla v podivné cizí pustině. Tohle přece nebyl Plamův domov.

„Kde to jsme?“ podivila se.

„V posledních týdnech už nepatříme do starého hnízda,“ zastřeně odpověděl její dračí kamarád, „a matka nezastává funkci Uzané starší. Žijeme jako vyhnanci bez domova.“

„Nic jsi mi neřekl...“

„Byla jsi tolik šťastná..., a matka mě nabádala, abych tě ušetřil starostí, které nesahají do tvého světa.“

„Máš pravdu, i já jsem tě poslední dobou zanedbávala,“ zastyděla se.

Karmaneuduna mezi ně strčila čumák a syna odsunula stranou.

„Kde máš sitbel?“ zasyčela ostře.

„Myslíš třpytivý kámen?“

„Ano.“

Hanka ukázala dlaň s hvězdicovitou popáleninou: „Jednorožci mi ho vypálili z ruky a uzavřeli ho do skleněné koule. Tu teď opatruje můj otec.“

Hanky se zmocnila závrať, jak do její mysli proniklo silné dračí kouzlo. Karmaneuduna rozhodně neplýtvala něžností. Dívčinu hrud' zaplavilo palčivé teplo a vzápětí se dračice stáhla.

„Ale nevyhlédli tě! Pořád patříš aberilům.“

„Všichni mluvíte tak nesrozumitelně,“ ohradila se Hanka, „uvítala bych aspoň malé vysvětlení.“

„Dosáhnou na tebe a mohou ovládat tvou energii a emoce. Sitbel ukončil svobodnou existenci tvé osoby.“

„Pořád mi uniká, o co jde...“

Dračice se zamyslela a kradmo pohlédla na svého syna. On i Hanka napjatě čekali, co odpoví. Čím déle trvalo její mlčení, tím nervóznější oba byli. Nakonec zafuněla.

„Ale ty jsi svým způsobem poloviční drak. A moje přítelkyně...“ řekla pomalu Karmaneuduna a znovu je oba zamyšleně přejela zkoumavým pohledem.

„Ráda bych ti vrátila tvůj život zpět, avšak nejsem si jistá tím, že se zásah podaří. Žila jsem v bláhové představě, že naše problémy se lidí netýkají, ale

mýlila jsem se. Celá věc najednou dostává úplně jiný rozměr. Pověz mi, Hanko, jak moc jsou mezi lidmi rozšířené sitbely?“

„Ty zářivé kamínky? Momentálně jsou v módě. Z holek u nás ve škole je má skoro každá a dokonce i pár kluků. Zájem o ně se rychle šíří a chce je mít kdekdo. Pověz mi o nich víc, co jsou zač? Proč jednorožci reagovali tak přehnaně?“

„Není mi dovoleno o sitbelech mluvit. Jsem vázaná přísahou, která mi neumožňuje cokoliv říct. Jejich tajemství bylo dlouhá léta přísně střeženo. Rozšíření sitbelů může mít katastrofické následky, ať už mezi draky nebo mezi lidmi. Je horší než epidemie a trpět budou všichni.“

„Jenže já o nich musím něco zjistit,“ posmutněla Hanka, „jednorožci mi za půl roku poskytnou jedinou šanci k nim promluvit a obhájit se. Ale já žádnou vinu necítím. Proč se mám obhajovat? Je zločin se ozdobit kamínkem?“

„Prodala jsi za kamínek svůj život.“

„Už ho nemám,“ natáhla Hanka k dračici svou spálenou dlaň.

„Máš ho v krvi a myslí. Jednorožcům se nepodařilo zastavit jeho působení. Museli by ti ho vypálit z celého těla a to bys nepřežila.“

„Takže umřu?“

„Neumřeš. Budeš sloužit vládci sitbelu.“

„Otrocká krása,“ vypravila se najednou Hance v myslí tulíkova slova.

„Přesně tak,“ přikývla dračice.

Hanka svésila ruce a zmocnila se jí beznaděj.

„Zachraň ji, mami,“ tiše poprosil Plam.

„A co když ji při tom zabiju?“

Plam bezradně pohlédl na dívku.

„Nechci nikomu sloužit,“ řekla tiše Hanka a ucítila v hlavě vibraci bolesti. Něco jí signalizovalo, že se rouhá proti nejvyšší moci a už jen samotná myšlenka, kterou vyslovila nahlas, zabořila.

„Opakuj to,“ vyzvala ji dračice.

Hanka zařala nehty do bolavé dlaně, až bolest vystřelila do celého těla a nahlas zarputile vyštěkla:

„Nechci nikomu sloužit!“

„Ohřeju tvou krev a vypálím z tebe nákazu,“ zasyčela dračice, „ale bude to bolet, hodně bolet. Můj syn se s tebou spojí a část té bolesti vezme na sebe, aby ses z ní nezbláznila. Snaž se přežít a opakuj si, že to jinak nejde. Drž se života zuby nehty a nevzdávej se! Rozumíš?“

Hanka přikývla a vzápětí se sesunula na zem. Tělem jí projela bolestivá křeč. Zimnice se střídala s návaly palčivosti a zdálky slyšela dračí úpění, jak Plam sdílel její utrpení. Už kvůli němu se zařekla, že nepovolí a zvládne to. Zatnula zuby. Čas se stal podivnou veličinou, která tepala mimo ni a plynula kolem jako řeka. Držela se veškerou svou vůlí, aby ji proud nestrhl s sebou. Najednou se přehoupla přes nejhorší vlnu a tlak začal polevovat. Síla z ní krvácela všemi póry pryč z těla. Stálo ji značné úsilí, aby nepodlehla mdlobám. Nad sebou uviděla obrovské dračí oko.

„Škoda že nejsi drak,“ zaslechla Karmaneudunu, „teď můžeš na chvíli usnout, všechno zlé je z tvého

těla pryč. Už jsem málem nedoufala, že se to podaří, ale ty máš statečné srdce a dračí odhodlání. Máš slušnou naději se z mého zásahu vykřesat.“

„Co je s Plamem?“ vysoukala ze sebe obtížně.

„Neboj se, postarám se o něj. Uzdraví se dřív než ty.“

Hanka ještě ucítla, jak dračice jemně bere její tělo a někam ho odnáší. Vzápětí usnula. Klidný spánek ale nepřicházel. Obrazy snů byly plné ohně a blesků.

Někdo jí přidržel hlavu a do vyprahlé pusy vteklo pár kapek vody. Namáhavě polkla. Cítila se příšerně.

„Hej, hej, neusínej a podívej se na mě,“ řekl známý hlas a Hanka zaostřila na Vronovu tvář.

„To je dost, že ses probrala,“ usmál se, když zareagovala, „už skoro týden se tě pokouším udržet při životě. Musím do tebe dostat aspoň trochu tekutiny. Zkusíme to po lžičkách, ano?“

Nedokázala přikývnout, ale Vron na nic nečekal a hned jí do pusy vpravil další vodu. Znovu vklouzla do spánku.

Podruhé se probrala, když jí někdo přikládal obklad na popálenou dlaň. Zavrtěla se a otočila hlavu.

„Jak ti je?“ zeptal se Vron.

„Nic moc,“ odpověděla chraptivě.

Položil jí dlaň na čelo a Hanka ucítla, jak do ní proudí uklidňující síla. Pokusila se pohnout, ale tělo bolelo tolik, že to nedokázala.

„Neusínej, přinesu ti trochu vývaru,“ řekl Vron a vzápětí ji nakrmil řídkou polévkou. Znovu usnula.



Po dalším probuzení se už cítila lépe a podařilo se jí posadit. Vedle lůžka měla hrnek s čajem. Napila se a rozhlédla kolem sebe. Byla v jeskyni, do které proudilo světlo škvírou ve stěně. Podívala se na svou dlaň. Zhrozila se. Nateklé červené jizvy vůbec nevypadaly hezky. Jak se na to asi bude tvářit Vincent? Uvědomila si, že zmeškala rande. Ale co, jistě mě pochopí, pomyslela si.

„No vida. Konečně jsi vzhůru?“ ozvalo se za ní.

Vron se k ní posadil na lůžko a vzal ji za ruku. Opět cítila příliv energie.

„Asi mám hlad,“ oznámila mu.

„To je dobře. Hned přinesu polévku.“

Když dojedla, vzal ji do náruče a přenesl do vedlejší jeskyně, kde z teplého pramene stoupala pára.

„Dokážeš se svléknout a vykoupat?“ zeptal se.

Přikývla a muž jí podal velkou osušku: „Po koupeli se pořádně zabal, ať ti mohu vyprat šaty. Až budeš hotová, zaťukej kamenem, pomůžu ti do postele.“

„Doma mám spoustu šatů, stačilo by říct Rafanovi.“

„To nejde. Ohlásil jsem v Santareně, že jsi z rodinných důvodů zůstala u rodičů. Dokud se nezotavíš, nikdo nebude pátrat, co s tebou je. Proti rozhodnutí jednorožců nemůže nic namítat ani škola, ani tvoji přátelé.“

„K čemu taková lež?“

„Karmaneuduna by se dostala do problémů, kdyby se rozkřiklo, že tě zbavila vlivu sitbelu. Požádala,

abychom se o tvé léčbě nikomu nezmiňovali. A teď nemudruj a vykoupej se. Budeš se cítit líp.“

Vron měl pravdu. Při koupeli si opláchla i vlasy a velice se jí ulevilo. Jako by spolu se špínou smyla také část svých špatných zážitků. Přišel, znovu ji odnesl do postele a položil na čistou podložku. Netušila, na jak dlouho usnula, ale když se vzbudila, ležely vedle postele čisté a suché šaty. Oblékla se, vypila čaj a vydala se na průzkum. Vrona našla v malé jeskyni, kde připravoval polévku a zeleninu.

„No sláva,“ ušklíbl se, „dnes nevypadáš jako kandidát na mrtvolu. Vítej do života.“

Společně se najedli a Hanka pocítila vděčnost, že tu má lidskou společnost. Začínala si, ač nerada, zvykat na myšlenku, že už nebude patřit k jednorožcům. Se ztrátou čtyřnohé rodiny se zatím nedokázala smířit. Navíc stádu zazlívala, jak ji za nepatrné provinění nekompromisně vyhnalo. Copak v sobě nemají kousek citu? Těžce postrádala otcův vlídný kontakt a citlivě formulované moudré rady.

„Jsi unavená?“ zeptal se starostlivě Vron.

„Ani ne,“ vzdychla a začala mu vyprávět, co se přihodilo od okamžiku, kdy naposledy vstoupila na území jednorožců. Konečně se mohla někomu svěřit. Sice by raději přijala útěchu od Vincenta, ale nutnost zachovat tajemství jí to neumožní. Má-li vyhovět přání Karmaneuduny, bude muset ve škole lhát. Pořád nechápala, proč je kolem malého kamínku tolik povyku a tajností a proč bylo nezbytné

se zbavit údajných účinků. Vůbec se necítila jinak než dřív.

Nechci nikomu sloužit, zkusila si přeříkat v duchu. Určitý rozdíl postřehla. Dřív stejná myšlenka bolela, nyní necítila nic.

„Co víš o sitbelech ty?“ zeptala se Vrona.

„O nic víc, než jsi mi řekla,“ odpověděl, „ale vyhrabal jsem několik zmínek o aberilech, jestli tě zajímají.“

„Jasně že zajímají. Povídej.“

„Pamatuješ, jak se Plam ptal na Prokleté hory a Aberilské podzemí?“

„Ano. Víš, kde se nachází?“

„Vím, ale neprozradím. Aberilové jsou, zdá se, mimořádně nebezpeční tvorové, kteří milují krev. Sice podle údajů vůbec nevycházejí na denní světlo, ale ti, kdo zabloudí na jejich území, se dostávají do beznadějně situace. Aberilové jsou měňavci, což znamená, že dokážou tvarovat tělo podle potřeby, a dokonce zvládají mimikry. Většinou jejich přítomnost odhalíš příliš pozdě. Jakmile se ocitneš v dosahu, mentálně tě ovládnou a zavedou k sobě. Od té chvíle se živý tvor stává jejich otrokem nebo jídlem.“

„Otrocká краса...“ vydechla Hanka, „je možné, že by sitbely vyráběli právě oni?“

„O kamenech jsem žádnou zmínku nenašel.“

A Karmaneuduna, jak víš, odmítá odpovědět. Vlastně ti mezi řečí prozradila mnohem víc než mně. Usuzuji z toho, že sitbely nějakým způsobem s aberily souvisejí. Ale jak, to je zatím záhada.“

„Nezdá se mi, že by kameny představovaly mimořádné nebezpečí...“

Vron na ni pátravě pohlédl: „Myslíš?“

Dívala se mu do očí a potom velice pomalu zavrtěla hlavou: „Podle reakce jednorožců a Karmaneuduny je asi situace horší, než vypadá. Mám strach o své spolužáky. Někdo by je měl varovat.“

„Už jsem upozornil zástupkyni ředitele, aby se novou módu pokusila zarazit.“

„A co Anděla? I ona má kámen.“

Vron pokrčil rameny: „Podobnou léčbu jako ty by nepřežila. Jsi napůl drak, a přesto po dvou týdnech vypadáš jako přízrak. A Plam taky!“

„Cože? Co se mu stalo? Musím ho vidět!“

„Pomalů! Mírně se! Sotva jsi vstala!“ Vron ji zatlačil zpět na židli: „On je fyzicky v pořádku, jen do tebe celou tu dobu cpal spoustu energie. Stejně jako já.“

„Mrzí mě, že vás zatahuji do svých malérů,“ vzdychla.

„Jestli už se cítíš silnější, můžeme Plama navštívit. Ale pomalu a v klidu.“

Zuřivý plamen ležel natažený na zemi prohřívané teplým spodním pramenem. Vypadal pohuble a šupiny byly špinavě matné. Hanka se posadila k jeho hlavě a něžně se k němu přitiskla. Nemuseli mluvit. Zase byli spolu. Tentokrát zachránil život on jí. Jejich osudy se stále prolínají. Únava ji zmožila a spokojeně vedle něj usnula. Vron se usmál a opustil je. Vypravil se za dračicí. Našel ji v místnosti s knihami a svitky. Listovala ve starém rukopisu.

„Co je?“ zavrčela nevlídně.

„Je z toho venku. Najedla se, vykoupala, došla až k Plamovi a teď vedle něj usnula.“

„Bude se muset vrátit do školy, než její nepřítomnost upoutá pozornost.“

„Mohu pro ni ještě něco udělat?“

„Je čistá a zdravá, co víc bys chtěl?“

„Nebude její uzdravení někomu vadit? Třeba vládci sitbelu?“

„Vidím, že se ti svěřila.“

„Ano.“

„Podle Hančiny informace je mezi lidmi velké množství sitbelů. Vládce by si nemusel všimnout, že mu jeden zmizel.“

„Kdo kamínky vytvořil? Vládce sitbelů?“

„Ne.“

„Kdo je vládcem sitbelu?“

„Nesmím odpovědět.“

„Některý z aberilů?“

„Nedotýkej se dračího tabu, musela bych tě zabít.“

„Proč jste se odstěhovali z vašeho hnízda?“ změnil raději téma.

„Přikázala jsem strážcům, aby zabili pár černých draků. Nechtěli. Složila jsem svou funkci a odešla. Nechci být svědkem zkázy dopadající na hnízdo, které jsem se ze všech svých sil snažila chránit. Neposlechnou-li mou radu, budou ztraceni.“

„Asi bych se neměl ptát, co...“

„To tedy nemě!“ odbyla ho.

„Jakmile to jen trochu půjde, odvedu Hanku zpátky do školy.“

„Jsem ti vděčná, že jsi přišel a postaral se o ni. Máš velkou zásluhu na jejím přežití.“

„Dlužím jí mnohé. Krátká péče byla jen nepatrnou splátkou.“

Bylo jasné, že víc podrobností z dračice nevypáčí. Celá záležitost se točila kolem tajemství, které všichni velice úpěnlivě střežili. Z toho, co slyšel, se dalo odvodit, že i sami draci jsou zranitelní a je ohrožen jejich svět. Informace, že Karmaneuduna opustila své hnízdo, zaváněla průšvihem. A její slova o příkazu k zabití černých draků signalizovala téměř katastrofu. Co si pamatoval, a on si toho pamatoval opravdu hodně, nikdy nepoznal mírumilovnější dračici, než byla ona. Snažila se udržovat kontakty s lidmi i s draky jiných barev a nutila své soukmenovce chovat se tak, aby nevznikl válečný konflikt. A úspěšně. Pravda, byly chvíle, kdy s ní mnozí nesouhlasili a kdy nebyly vztahy s lidmi zrovna skvělé, ale tohle? Vron vzal v úvahu i drsnou léčbu, kterou použila na Hanku. Skoro dívku zabila a navíc způsobila dočasné ochromení i svému synovi. Ani jednoho z nich by netrápila, kdyby hrozba nebyla vážná. Kameny musí být nebezpečnější, než se zdá. Ale jak o nich zjistit pravdu? Možná ani dračice nemá dostatek informací. Proč by jinak trávila tolik času mezi svitky a knihami?

Vron dopřál Hance pár dní odpočinku. Jednoho rána ji ale probudil a oznámil, že je čas vrátit se domů.

„Zrovna dnes jsem se chtěla jít s Plamem trochu proletět,“ protestovala.

„Na zábavu není čas. Musíš do školy,“ nenechal se obměkčit Vron, „běž se rozloučit s draky, přesuneme se ještě před obědem.“

„Když myslíš,“ nehádala se a odběhla za Plamem. Vronovi jí bylo líto. Stále vypadala přepadle a zdála se být pouhým stínem zdravé Hanky. Doufal, že ve škole se její stav srovná a rychle se zotaví. Škoda že ji nemůže poslat k jednorožcům, jejich léčebné metody patřily mezi neúčinnější. Ale i tihle mimořádně zdatní kouzelní tvorové měli strach před malým zářivým kamínkem. Takový strach, že bezbranné děvče vyhnali pryč. Zatraceně! Vrona pobuřovalo, jak všude naráží na samé tajnosti. Copak mohou kameny zničit svět? Nemohl se dočkat návratu do Santareny, aby se vydal hledat přesnější informace. Může projít knihovny ve všech větších městech, může navštívit staré kouzelníky... To by bylo, aby o sitbelech někdo něco nevěděl!

Hanka se rozloučila s Plamem a šla poděkovat jeho matce.

„Byla bych ti vděčná,“ nabádala ji Karmaneuduna, „kdyby ses nikomu nezmiňovala o mém ozdravném zásahu. Všichni pochopí, že tě léčili jednorožci, když jsi jejich dcera. Ale mně by velice zkomplikovalo život, kdyby se rozneslo, že jsem ti pomáhala se sitbelem. Nikomu se nechlub, že ses ho zbavila.“

„Tohle neutajím,“ promnula si Hanka zjizvenou dlaň.

„Asi ne. Budeš s tím mít starosti.“

„Já? A proč?“

„Jednou lidé zjistí, že jim jsou kameny na obtíž a budou se jich chtít zbavit. Jenže ono to nepůjde. Budou požadovat, abys jim pomohla.“

„Třeba se podaří odstranit sitbely i někomu dalšímu.“

„Nepodaří. Nikdy se to nikomu nepodařilo. Pouze tobě. A jen díky tomu, že napůl patříš k jednorožcům a napůl k nám, drakům.“

„To nezní nadějně.“

„Ne. A bude hůř. Dej pozor, aby ses nedostala do blízkosti volného sitbelu. Jinak by veškerá naše snaha byla zbytečná.“

„Děkuji za pomoc.“

Dračice pokývala hlavou a Hanka vycouvala z její pracovny. Vron už na ni čekal u východu z jeskyně společně s Plamem. Dračí přítel škádlivě foukl do jejích vlasů a vyloudil na Hančině tváři slabý úsměv. Naposledy ho pohládila a vstoupila do Vronovy brány.



## Léčba šokem

Byla neděle a ona se po dvou neradostných týdnech vracela do normálního života. Vyšplhala do stromového domečku, ale Rafan tu nebyl. Nalila si mošt a zapadla do pohodlného křesla. Jak se asi vede Svátovi u druidů, napadlo ji při pohledu na otevřené sušenky. Kdyby ho měla vedle sebe, určitě by dokázal zahnat únavu, kterou pociťovala. Možná by jí nabídl i čokoládu a trochu své zářivé nálady. Velice ráda by ho kontaktovala, ale pravidla druidů se neodvážila překročit. Zavřela oči a představila si R'ihana.

„Je mi moc líto, tati, že s tebou nemohu mluvit,“ pomyslela si v duchu, „ale kdo by mi mohl mít za zlé, když si to budu aspoň představovat. Víím, co bys mi odpověděl. Byl bys rád, že jsem v pořádku, a stejně jako Karmaneuduna bys mi nakázal, abych na sebe dala pozor. Tvoje rodina mi otevřela náruč, která v mém životě chyběla. Je mi smutno, tati, ani nevíš jak.“

„Á, tady jsi,“ rozlétly se dveře domečku a dovnitř vtrhl Rafan, celý zacákaný od barev.

„Vy ještě pořád malujete pokoje?“ zasmála se a vstala, aby ho přivítala.

Chytil ji do náruče a zatočil se s ní po pokoji. Opatrně ji postavil a prohlédl si ji.

„Ženská zatracená, na chvílku tě člověk spustí z očí a hned vyvádíš hlouposti. Nepřeháníš to s odtučňovací kúrou?“

Z Rafanovy kapsy se vysoukal rozhořčený Plavík, kterého během vítání nechtěně pomačkali. Hanka se natáhla, aby ho na usmířenou podrbala, ale Rafan tulíka odtáhl z jejího dosahu.

„Bacha na něj, poslední dobou kouše,“ varoval ji. Plavík se mu vymanil ze sevření, oběhl ho zezadu kolem krku a přeskočil na Hančino rameno. Vzápětí začal bláznivě lítat po místnosti takovou rychlostí, že ho ani nestačili sledovat.

„Co jančíš, Plavíku?“ nechápal Rafan.

Tulík najednou skočil dívce na hrud' a nechal se zachytit v jejích dlaních.

„Hanka, kamarádka zase zpátky. Plavík moc rád.“

Přitiskla si chlupatého Rafanova přítele k tváři a on obtočil ocásek kolem jejího krku. Vnímala jeho radost a nadšení jako mentální ozvěnu. Hned se cítila o mnoho lépe.

„To jsou mi věci,“ pozoroval scénu kamarád bez jediného mrknutí, „poslední dobou se Plavík nechová hezky k lidem, co si pořídili kamínky.“

Hanka natáhla k Rafanovi otevřenou dlaň.

Přistoupil a přitáhl si její ruku blíž k očím, jako by nemohl uvěřit tomu, co vidí. Velice jemně přešel prsty hvězdicovou jizvu a povytáhl obočí.

„Jednorožci tě zbavili ozdoby?“

Přikývla a s Plavíkem v náručí se slastně uvelebila v křesle. Rafan svlékl pocákanou košili a umyl se. Ke stolu si přinesl sklenici s vodou a posadil se proti Hance.

„Do oběda zbývá trochu času. Tak povídej.“

Vylíčila mu vyhoštění ze stáda i zákrok u draků. Rafan pozorně naslouchal a na čele se mu prohlubovala starostlivá vráska. Když Hanka skončila, hodně dlouho trvalo, než promluvil.

„Anděla si nechala svůj kamínek z ucha odstranit, a žádná jizva jí nezůstala,“ prohlásil zamyšleně.

Hanka jen pokrčila rameny: „Co vím já, víš teď i ty. Ani jednorožci, ani dračice neuznali za vhodné mi prozradit, oč běží. Jen samé tajnosti a náznaky. Dokonce ani Vron s vyzvídáním neuspěl.“

„Nepřinesla jsi povzbudivé zprávy,“ napil se vody Rafan a vstal. Prohrábl si vlasy a kývl na Hanku: „Pojď, Zachariáš nás čeká na oběd.“

Zbytek neděle proběhl v poklidné atmosféře. Odpoledne pomáhala při malování pokojů a uklízela cákance barvy z podlahy a oken. Večer téměř padala únavou a hned po jídle tvrdě usnula.

Bála se, že bude muset svou dvoutýdenní nepřítomnost ve škole vysvětlovat, ale učitelé viděli její přepadlou tvář a kruhy pod očima, a na nic se neptali. Každý si domyslel, že prodělala těžkou nemoc.

Snažila se soustředit na výuku, ale myšlenky poletovaly sem a tam jako splašení ptáci. Pořád se ohlížela, jestli nepotká Vincenta. Divila se, že ji hned první den ve škole nevyhledal. Těšila se na kroužek supervolonu jako malá. Vincent je zárukou, že ji žádná nepřízeň osudu nezdolá. Sevře ji do náruče a utěší. Představovala si jeho rozzářený pohled, až se setkají tváří v tvář.

Cestou na louku jednorožců potkala Andělu. Zdálo se, že na ni čeká, aby ji seznámila s novinkami. Hanka zdvořile poslouchala, jak byly minulé dva tréninky náročné a co všechno si na ně asistent vymyslel.

„Místo tebe s námi začala létat Siena. Je o rok starší než my, ale v létání je výborná. Navíc má úžasné vlasy – snad nejdelší, co jsem kdy viděla. Vincent pro ni hned připsal několik figur, aby využil tu její hřívu v efektním sólu.“

Hanka se zarazila: „Se mnou už nepočítá?“

„Budeš létat místo mě a já zůstanu jako náhradnice,“ vysvětlovala překotně Anděla. Hanku zarazil její rozpačitý a nervózní postoj. Měla podezření, že se jí spolužačka snaží něco naznačit.

Vtom zahlédla Vincenta a okolní svět pro ni rázem přestal existovat. Měl černé přiléhavé triko s obrázkem stříbrného draka a hrozně mu to slušelo. Musela se hodně ovládat, aby se nerozběhla přímo k němu a nevrhla se mu do náruče. Tajně doufala, že to udělá on.

Zvedl oči a usmál se na ni: „Ahoj, konečně ses vrátila? Sienu asi neznáš, že? Bude s námi vystupovat.“

Po vzájemném představení dívkám nezbylo než si potřást rukama. Siena byla vyšší oslnivá kráska se zářivým úsměvem a dokonalým chrupem. Hanku bodl osten žárlivosti. Všimla si, že má dívka na předloktí obrázek mořského koníka vytvořený z kamínků.

„Pěkné, vid’?“ zasmála se Siena, když postřehla, co Hanku zaujalo. „Víš, já na ty jejich kecy, že jsou kamínky pro studenty nevhodné, moc nedám. Vždycky si prosadím všechno, co chci.“

Pak popadla prkno a lадně naskočila.

„Možná by ses dnes měla jenom dívat,“ starostlivě se na Hanku koukl Vincent, „jsi celá pobledlá. A připsal jsem pár figur, které neznáš.“

„Já to s Hankou do příště nacvičím,“ nabídla se Anděla, „a potom vám můžu dělat náhradnici.“

Vincent se podíval z jedné na druhou a pokrčil rameny: „Proč ne, záleží na vás dvou, jak se domluvíte.“

„Zítřa zase ve skladišti?“ zašeptala Hanka, když i Anděla zmizela ve vzduchu.

„No... víš, já zítřa nemám čas.“

„A pozítří?“

„V nejbližší době nebudu mít čas vůbec,“ zadržmolil, odvrátil oči a zamával na Julii s Gitou, že je čas se připojit.

Šokovaná Hanka sledovala, jak si bere prkno a spolu s dvojčaty letí nad louku.

„Nemohla bys mi prosím tě pomoci se začátečníky?“ oslovila ji Ferinová.

„Samozřejmě,“ přikývla s nepřítomným výrazem a připojila se k profesorce, která s menšími dětmi procvičovala nízké přelety.

Když vypršel čas, pomohla Ferinové sebrat cvičná prkna a postupně je odnášela do skladu. Jedno po druhém je rovnala do polic a dumala nad tím, proč se s ní Vincent nechce sejít. Vždyť ji miluje!

Copak může láska za dva týdny vyhasnout?

Do skladu se začali trousit i ostatní. Hanka zalezla do kouta za nepoužívané harampádí, aby se s nimi nemusela potkat. Bála se, že se každým okamžikem rozbere. Kluci i holky postupně naházeli do polic svá prkna. Doufala, že bude moct konečně vylézt, když se objevila Anděla. Uložila prkno a zvědavě nakoukla za harampádí, kde se krčila Hanka.

„No vida! Celou dobu si říkám, kam jsi zmizela,“ ušklíbala se chápavě.

Opět cvakla klika a Anděla se hbitě přikrčila do úkrytu k Hance. Dveře vrzly a ozvaly se kroky.

„Je úžasné, jak zvládáš sestavu,“ důvěrně zavibroval známý mužský hlas, „hned je vidět, že máš létání v krvi. Opravíme pár drobných detailů a budeš dokonalá. Nikdy jsem nepotkal větší talent.“

„Ale jdi, Vinci, trochu přeháníš. Ostatní holky zvládají sestavu stejně dobře jako já.“

„Protože trénují a dřou, kdežto ty máš nadání, tohle já poznám.“

Zarachotila prkna, jak je ukládali do police. Anděla využila hluku a rozpustile zašeptala Hance do ucha: „Jsi jako horský vánek, co roznáší vůni divokých květů...“

„Víš, Sieno,“ řekl vemlouvavě, „jsi jako svěží horský vánek, vonící divokými květy. Jsem z tebe celý omámený.“

„Dej pokoj, Vinci! Nebo si začnu myslet, že něco podobného říkáš každé.“

„Žádná z těch, co jsem poznal, ti nesahá ani po kotníky.“

Hanka zařala nehty do dlaní, aby potlačila zuřivost. Ucítila, jak jí Anděla varovně tiskne předloktí. Naštěstí znovu vrzly dveře. Hlasy pokračovaly v hovoru venku a nakonec se vytratily úplně. Anděla vstala a oprášila se od pavučin.

„Jak jsi věděla, co jí řekne?“ podezřívavě si ji změřila Hanka.

„Je to jeho oblíbená lichotka. Vyzkoušel ji už na všechny holky.“

„Na mě ne.“

„Hm. Asi ses nechala sbalit moc brzo.“

„Nenávidím ho,“ prohlásila Hanka procítěně.

„Co bys čekala od hloupého frajírka? Namlouvá si, že se mu všechny baby v okolí samy vrhnou kolem krku. Vykašli se na něj. Nestojí za jedinou slzu.“

Jí se to mluví, pomyslela si hořce Hanka. Anděla opatrně vykoukla ze dveří a otevřela dokořán: „Vzduch je čistý, můžeme jít.“

Hanka se smutně loudala za spolužačkou a snažila se najít výmluvu, aby s ní nemusela až domů.

Anděla se však najednou zarazila a obrátila se k Hance.

„Víš co? Když už léčba šokem, tak důsledně! Pojď, ukážu ti ještě něco. Ale slib mi, že zůstaneš potichu a neprozradíš nás. Jinak mě bráchové zabijou.“

Zavedla Hanku k řece, kde ve vykotlané části břehu seděli na naplavených dřevech kluci a kouřili. Byl tu René Pohromak, jeho bratr Patrik a Tulian. Právě on zhmotňoval do obrazu jakousi vizi. Hanka se přitáhla o kousek blíž, aby lépe viděla. Zamrazilo ji.

„Kdepak, tuhle kočku neuloví,“ podotkl Patrik,  
„vsad' se.“

Nad vodou se vznášel průsvitný obraz Vincenta a Sieny.

„Nepodceňuj ho. S babama to umí. Nezapomeň, jak oblbnul Vronovou. Vrhnul po ní uhrančivej kukuč a roztála jako máslo.“

Hanka se rozhořčeně nadzdvihla, ale Anděla ji silou přitiskla k zemi. Potlačila své rozčilení a snažila se uklidnit.

„Akorát že nemáme důkaz, jestli ji fakticky dostal.“

„Nejspíš jo. Julii minulý týden taky skoro zmáknul.“

„Škoda že je vyrušila Gita, vyvíjelo se to slibně.“

„Hele, Tule, nějak ti bledne obraz. Nemůžeš ho kapku vylepšit?“

„Můžu, ale nerozptyluj mě žvaněním o holkách,“ ohradil se Tulian. Vize se opět zaostřila.

„Nepadla ti náhodou do oka Julie?“ popichoval ho René.

„Ta slepice?“

„A co Vronová? Stála by za hřích, ne?“ nedal si pokoj.

„Nevím. Neumím si představit, že bych s ní flirtoval. Navíc má problematické kamarády a rodiče,“ odpověděl Tulian.

„Tak kterou by sis vybral?“

„Vaši ségru.“

„Tobě se fakt líbí? Pro mě za mě to na ni vybal. Ale věděl bych o lepších,“ ztlumil René hlas a dál mu



nebylo rozumět. Všichni tři kluci se nahlas rozesmáli. Hanka se zavrtěla a chtěla vycouvat z pozorovatelné.

„Hele, kluci, tohle začíná bejt zajímavý,“ dloubl do bratra Patrik.

Hanka zaváhala a podívala se na vizi Vincenta a Sieny. Obraz zakolísal a vyjasnil se. Asistent a dívka se zastavili v důvěrném rozhovoru. Vtom Vincent popadl dívku a začal ji vášnivě líbat. Hance se z pohledu na ně udělalo zle. Jenže Siena ho prudce odstrčila a ubalila mu s rozmachem pořádnou facku. Zavrával a pokusil se ji chytit za ruku. Vrazila mu loket do břicha. Hanka by si moc přála slyšet, co říká. Zřejmě nic lichotivého. Vincent se napřímil, otočil se k dívce zády a odcházel. Siena jen rozhodila rukama a něco na něj zavolala. Pak se i ona obrátila k odchodu. Kluci celou scénu komentovali procítěnými citoslovci.

Anděla ji zatahala za rukáv a naznačila, že je nejvyšší čas se stáhnout. Odplížily se za křoví, kde počkaly, až kluci odejdou nedalekou bránou.

Dívky si začaly navzájem obírat z oblečení nečistoty a větvičky.

„Proč jsi mě sem zavedla?“ zeptala se Hanka.

„Rafan mě poprosil, abych ti nějak šetrně otevřela oči. Jenže pro tyto účely žádná šetrná metoda neexistuje. Buď některé věci víš, nebo nevíš. Vincent je ubožák bez kapky zodpovědnosti. A jak jsi právě viděla, člověk tu vlastně nikdy nemá soukromí. Právě proto jsi tady. Abych tě ušetřila případných trapasů.“

„Jak dlouho už takhle šmírujou?“

„Nevím. Našla jsem je tu minulý týden a viděla, jak sledují Julii. Vincent ji napůl svlékl, když je načapala Gita. Nenašla jsem odvalu bráchům říct, že jsem je pozorovala. Měli jsme s Rafem kliku, že se nezaměřili na nás.“

„Dneska toho na mě bylo nějak moc,“ vzdychla Hanka unaveně.

Mlčky vyrazily domů. Ve městě se jejich cesta rozdělila. Hanka byla zamklá celý večer. Viděla na Rafanovi, jak je zvědavý a jak by si rád povídal, ale neposkytla mu příležitost. Neměla sílu čelit jeho pohledům a poznámkám. Postel považovala za nejbezpečnější útočiště.

Doufala, že v samotě najde klid, ale opak byl pravdou. V plném rozsahu si uvědomila, jak ji Vincentova zrada bolí. Pořád ho milovala, pořád toužila po jeho společnosti, a současně ho nenáviděla. Byl konec, protože se rozplynula důvěra. Proč jen má takovou smůlu na kluky? Její první láska, ochránce Nik, se zamiloval do její nejlepší kamarádky, a teď tohle! Musí ji zblbnout největší záletník ve škole! Konečně se dostavily slzy a Hanka noc napůl prospala a napůl probrečela.

Měla obavu, jak zvládne příští setkání s Vincentem. Na veřejnosti se rozbrečet nechtěla. Osud jí ho přivedl do cesty hned další den při obědě. Právě si vybírala mezi jablky to nejčervenější, když se za ní ozvalo: „Co to tu máme za divokou květinku mezi jablky?“

Polekaně se postavila a setkala se s Vincentem tváří v tvář. Jeho pohled vřele zářil a podával jí jedno z nejhezčích jablek.

„Dík, já mám svoje,“ odmítla jeho nabídku.

„Snad se na mě nezlobíš,“ usmál se na ni a pak dodal šeptem, „odpoledne jsem vyšetřil trochu času. Co ty na to? Můžeme se sejít.“

Dívala se na něj a ulevilo se jí. Sám jí nabídl šanci.

„Víš, Vincente, tentokrát nemám čas já. Promiň,“ řekla se zadostiučiněním a chtěla se protáhnout kolem něj.

Zastoupil jí cestu: „Ale no tak. Trucovat je dětinské. Přece po mně toužíš stejně jako já po tobě. Budu čekat. Však víš kde.“

„Víš co? Trhni si protézou!“ zdvihla hlas a připlácla mu ták s jídlem na břicho. Se škodolibostí viděla, jak se pokouší zachytit talíř s lívanečky, misku s polévkou, sklenici a pudink, ale naprosto bez úspěchu. Zničila mu triko s drakem i kalhoty. V ruce jí zůstalo pouze jablko. S chutí se do něj zakousla a opatrně, aby do něčeho nešlápla, obešla Vincenta a odkráčela středem jídelny se vztyčenou hlavou.

Kousek za jídelnou ji doběhl Rafan. Podal jí dva k sobě připláclé lívanečky a sám se zakousl do dalších dvou.

„Řeknu ti, tohle nemělo chybu! Málem jsi sklídila potlesk na otevřené scéně. Klobouk dolů! Jak se cítíš?“

„Momentálně skvěle. Ten chudák mi sám naběhl na pěst.“

„Jestli bude žalovat, počítej s kázáním od zástupkyně.“

„Hodláš dosvědčit, že jsem mu ták vyrazila schválně?“ usmála se smutně.

„Jsem rád, že to bereš s humorem.“

„No... S humorem asi není nejpřesnější výraz, ale složit se nehodlám.“

Tvářila se statečně, do smíchu jí však nebylo. Nejhorší deprese mívala večer. Život se zahalil šedivou oponou. Jako by někde uvnitř vyhořela.

V dalším týdnu si Hanka všimla Anděly. Změnila se. Úsměv se vytratil z její tváře a chodila jako tělo bez duše.

„Co je?“ zeptala se jí.

Spolužačka jen mlčky odhrnula vlasy a ukázala ucho. Místo jednoho sitbelu měla v lalůčku tři.

„Nechala jsem si kamínek odstranit a místo něj se objevily tři nové. Nevím, co s nimi.“

„Někdo, komu věřím, mi řekl, že není možné se jich zbavit.“

Anděla ji chytila za ruku a otočila ji vzhůru tak, aby byla vidět jizva na dlani: „Ale ty už ho nemáš!“

„Byla jsem u jednorožců...“

„Samozřejmě, jsi jejich dcera,“ konstatovala hořce, „tebe vyléčí a o ostatní se nezajímají.“

„Proč se chceš kamenů zbavit?“

„Berou mi magii.“

„Jsi si tím jistá?“

„Naprosto. Ukládala jsem si energii do kamene, ale když jsem ji chtěla zpět, žádná v něm nebyla. Přestala jsem ukládat, jenže kámen mi ji

v nepravidelných intervalech odsával sám od sebe. Nešlo tomu zabránit. Zkoušela jsem vzdorovat, ale vždycky mě rozbolela hlava tak příšerně, že se to nedalo vydržet. Proto jsem požádala, aby mi ho magicky vyjmuli...“

„Netrap se, na něco s Rafem přijdeme,“ snažila se Andělu utěšit a modlila se, aby dívka nevyčila lež.

Večer je Zachariáš pozval na jídlo k sobě. Když k němu s Rafanem dorazili, zjistili, že má trpaslík hosta. Stará vrásčitá žena upíjela z kalíšku Zachariášovu oblíbenou medovinu a přejela je zvědavým pohledem.

„Mladík s tulíkem se jmenuje Rafael a dívka vedle něj Hanka,“ kývl směrem k nim trpaslík. Ukázal na svou návštěvnicí: „A tohle je moje stará dobrá známá čarodějka Gherta. Přála si vás vidět a na něco se zeptat. Snad vám to nevadí.“

„Ale ne, rádi si popovídáme,“ odpověděl zdvořile Rafan. Lehce se uklonil, ale nepřistoupil k ní blíž. Posadil se naopak co nejdál a pečlivě si zapnul kapsu s tulíkem, což byl pro Hanku signál, aby zůstala ve střehu. Zachariáš začal podávat jídlo a zapředl se ženou rozhovor o problémech kolem obchodu. Nakonec zabrousil i na téma zářivých kamínků.

„No jo, vůbec není snadné je sehnat,“ přikývla Gherta, „většina měst je označila jako nežádoucí zboží a zakázala jejich prodej. Což akorát nahrává podloudníkům na tržištích. Prodávají je za nehorázné peníze. K čemu takový nesmyslný zákaz?“

„Třeba jsou opravdu nebezpečné,“ podotkl trpaslík.

„Já slyšela,“ přidala se Hanka, „že už se jich člověk nikdy nedokáže zbavit.“

„A já zase slyšela,“ zabodla do ní žena pohled, „že tobě se to podařilo. Co kdybys mi prozradila svůj fígl? Přidám k němu svoje letité zkušenosti a dáme věci kolem nás do pořádku.“

Hanka si vzpomněla na Andělu a nadchla ji představa, že se někdo chce pokusit o nápravu. Jestliže ji k sobě pozval Zachariáš, určitě ženě důvěřuje.

„Když jsem byla u jednorožců, použili na mě kouzlo a kamínek uzavřeli do skleněné koule,“ začala vyprávět a vzápětí ucítla na noze pod stolem Rafanův kopanec, „a dlaň mi vypálili bleskem. Ale jejich kouzlo bych zopakovat nedokázala.“

„A nemůžeš z nich vymámit podrobnější informace? Je to důležité!“

„Nemůžu. Vyhnali mě ze stáda. Už se mnou nemluví.“

„Hm, cítím, že mi říkáš pravdu,“ zamumlala žena nespokojeně, „nic dalšího s tebou nedělali?“

„Od toho okamžiku jsem s jednorožci neměla jediný kontakt,“ smutně odvětila Hanka.

„A co kdyby ti někdo znovu nabídl kamínek?“ ptala se Gherta dál a vytáhla z kapsy malý černý váček. Uvolnila šňůrku a uvnitř spatřili známý lesk.

Hanka se prudce odstrčila i se židlí dál od ní.

„Ne, díky, nemám zájem!“ odsekla ostře.

Žena zdvihla ruku se sáčkem a vzápětí se semlelo v rychlém sledu za sebou několik událostí.

Od Rafanovy kapsy vystřelil utržený knoflík, mladík převrhl stůl a věci na stole katapultoval proti Ghertě. Hanka se sehnula a částečně krytá převrženým stolem se vrhla ke straně. Žena přesto vymrštila kamínky jejím směrem. Hanka proti ní vztyčila magický štít, ale neuspěla, neboť Gherta kouzlo rozpustila a pohltila použitou magii. Kolem Hančina obličej se mihl chlupatý ocásek a odpálkoval do kouta několik kamínků, které by zasáhly dívčinu tvář. Vtom ji silná drsná ruka odhodila stranou, Zachariáš odstrčil stůl, aby se dostal blíž k ženě a ozval se podivný zvuk. Hanka se nadzvedla, aby nad převrženým stolem zahlédla, co se stalo. Z pohledu se jí udělalo nevolno. Žena ležela na zemi, měla téměř odseknutou hlavu a všude kolem ní se rozlévala krev. Nad ní stál Zachariáš se zuřivým výrazem a zkrvavenou sekerou. Hanka se otočila a vyklopýtala na chodbu, kde se jí zvedl žaludek.

Rafan vyběhl za ní: „Ukaž se! Nezasáhlo tě něco?“ Prohlédl ji od hlavy k patě a bylo znát, jak se mu ulevilo, když na dívce neobjevil žádný sitbel.

„Běž se umýt studenou vodou, já pomůžu Zachariášovi uklidit,“ řekl a vrátil se do jídelny. Hanku by tam nikdo nedostal ani párem volů. Obraz mrtvé ženy měla obtisknutý v očích a nemohla se děsivého obrazu zbavit. Trpaslíka už párkrát se sekerou viděla, ale nikdy ji před nimi nepoužil. Rychlost a síla, kterou při akci vyvinul, Hanku překvapila. Pravděpodobně jim zachránil kůži. Žena vykazovala všechny znaky

mocné čarodějky a kdoví jak by dopadli, kdyby jí poskytli čas kouzla použít. Bylo udivující, jak vmžiku zlikvidovala Hančino obranné kouzlo. Teprve teď se dívka rozklepala strachy z prožitého šoku. Znovu na ni přišlo zvracení. Zatracená večere! Jak by asi dopadl Sváťa, kdyby tu byl? Zvracel by teď vedle ní, nebo by hrůzný zážitek ustál? Rozhodla se poslechnout Rafanovy rady a vydala se do kuchyně hledat vědro se studenou vodou. Ani si nevšimla, že ji dohonil tulík. Lekla se, když vyšplhal na její rameno, ale neodehnala ho.

Po chvíli do kuchyně dorazili i kamarád s trpaslíkem. Ruce měli špinavé od krve. Hanka měla co dělat, aby se jí při tom pohledu znovu nevzbouřil žaludek. Důkladně se umyli a usedli na hrubé pracovní stoličky. Návrat do jídelny vzhledem k okolnostem nepřípadal v úvahu. Nikomu z nich nebylo do smíchu.

„Nešlo to jinak,“ po chvíli ticha s povzdechem prohlásil Zachariáš.

„Myslela jsem, že se jedná o tvou dobrou známou, že jí věříš,“ obdařila ho vyčítavým pohledem Hanka.

„Správná úvaha,“ zavrčel trpaslík zamračeně.

„Celé tělo měla poseté sitbely,“ promluvil chraptivě Rafan.

„Otrocká krása,“ pronesl nahlas tulík.

„Chceš říct, že ji někdo ovládal?“ zamyšleně pohlédl na Plavíka Rafan.

„Ona ne už ona, ona pohlcená v mysli. Krvavá otrocká krása, víc otrocká krása.“



„Abych se přiznala, Plavíku, vůbec nerozumím tomu, co říkáš,“ zavrtěla hlavou Hanka.

„Máš na mysli ten červeně zbarvený sitbel, co měla žena na ruce?“ zeptal se svého malého přítele Rafan a mnul si ruce, aby skryl, jak se mu třesou.

„Červený lidi otrocká krása, zelení draci otrocká krása,“ odpověděl.

„Jak je možné, že víš o kamenech víc než my? Kde bereš informace?“

„Tulík vidí, tulík probudí dávnou paměť. Z ní občas jako blesk užitečná informace.“

„Co ještě vidíš?“

„Paměť spí. Plavík žádný blesk, žádná informace.“

„No, jestli byla Gherta pod vlivem kletby, všechno se tím vysvětluje,“ zabručel Zachariáš, „nechápu, jak mohli tak zdatnou čarodějkou dostat.“

„Stačí na sitbel sáhnout a máš ho v kůži. Normální člověk nemá šanci se ho zbavit,“ promluvila tiše Hanka, „Anděla si nechala jeden kamínek vyndat a místo něj jí narostly hned tři.“

„Pořád ještě nevíme, do jaké míry mohou sitbely ovlivnit lidskou osobnost,“ souhlasně přikývl Rafan, „ale nepochybně se jedná o pěkně hnusné svinstvo.“

„Pohrbím Ghertu jako zabitého válečníka,“ podrbal se ve vousech trpaslík, „dokud byla sama sebou, byla dobrý přítel. Moc rád bych dostal do rukou lumpa, co ji ovládl.“

„Propánakrále, co se tu dělo?“ ozval se v chodbě Vronův rozčilený hlas.

„Řešili jsme drobný problém,“ vstal Zachariáš, aby zkontroloval, jestli náhodou není očarovaný i Vron.

„Všechno v pořádku?“ nakoukl nově příchozí do kuchyně a podrbal tulíka, který někde vyhrabal zapadlý kus oplatky a ládoval se, až se mu tvářičky nadouvaly.

„Když nepočítám šok, jsme v pohodě,“ prohlásila Hanka a trochu ji rozveselilo, jak Zachariáš zkoumá Vrona.

„Neboj se, Zachu, žádný sitbel na sobě nemá,“ uklidňoval trpaslíka Rafan, „kdyby měl, Plavík by se mu zdaleka vyhnul, nebo by ho kousl.“

„Zatraceně,“ zaklel Vron, když dovyprávěli, „to abych vás během prázdnin nespustil z očí. A přitom jsem měl v úmyslu projít ještě pár knihoven.“

„Zjistil jsi něco?“ zajímalo Hanku.

„Zatím nic moc,“ povzdechl, „akorát to, že knihovníci nemají rádi, když se čtenář zajímá o aberily. Tohle slovo je nepochopitelně znervózňuje. Ale žádný z nich nebyl ochoten přiznat proč.“

„My ti o prázdninách pomůžeme hledat,“ nabídla mu Hanka, „třeba nás v útulku omluví.“

„Jsem pro,“ přikývl, „zítra se s nimi domluví.“

„Hlavně se teď nikde sami necourejte a mazejte ze školy rovnou domů,“ nařídil Zachariáš.

Mlčky přikývli a zamířili ke stromovému domečku.

Tulík běžel před nimi, jako kdyby jim kontroloval cestu.

„Budu mít strach usnout, aby se mi o dnešku nezdálo,“ vzdychla Hanka.

„Taky se bojím snů,“ tiše přiznal Rafan, „poslední dobou se mi příliš často zdá o Anděle. Jednou mi

umírá před očima, jindy se mění v krvelačnou bestii...“

Hanka pocítila nelogickou vděčnost, že není sama, koho sužuje strach.

První prázdninový den se vyznačoval nejhorším počasím, jaké v poslední době zažili. Byla zima a lilo jako z konve. Potěšilo je, že Vron nechtěl vyrazit hned ráno, a s chutí se povalovali, pili teplý čaj a mlsali sušenky. Vzpomínali přitom na Sváťu a představovali si, jak musí být druidové nadšení jeho nadáním.

---

## Tajnosti kolem informací

Odpoledne je Vron vzal poprvé na výlet do knihovny. Dlouhou dobu strávili prohlížením záznamů, svitků a kronik. Knihovnick vyzvídal, co hledají, že by jim možná mohl pomoci. Zeptali se na Prokleté hory. Knihovnickovy rady směřovaly k místům, která se sice jmenovala stejně, ale v jiných oblastech. Když se zmínili o Aberilském podzemí, jeho vstřícnost vyprchala. Ruce měli zašpiněné od zaprášených svitků a knih, a stejně nic užitečného nenašli.

Zklamaně zamířili k domovu.

„Zítřka to zkusíme v Dubovníku, stavím se pro vás hned po snídani,“ oznámil jim Vron.

V Dubovníku pátrali celé dva dny. Nakonec objevili několik svitků psaných drakonštinou.

„Jedná se o starou drakonštinu,“ zarazil se u jednoho svitku Vron, „nedokážu ji rozluštit. Možná by Plam nebo Karmaneuduna uměli záznam přečíst.“

„Ne, ne, ne, to vám nemohu půjčit s sebou domů, dokumenty z chráněné sekce smíte prohlížet jenom tady,“ bránil se knihovnick nápadu, že si svitek zapůjčí a v klidu si ho večer doma prostudují.

„Co teď?“

„Poradím se s Plamem,“ řekla Hanka a oslovila v duchu svého dračího přítele. Vzájemné spojení navázali téměř okamžitě.

„Potřebuji, aby ses na něco podíval mýma očima,“ požádala ho a pozvala ho do svého komunikačního krystalu.

„Ano, tohle znám,“ zareagoval spokojeně, „něco podobného jsme četli při vyučování. Máte v ruce mírové ujednání z doby, kdy skončily válečné střety mezi draky a lidmi.“

Hanka tlumočila zjištění přátelům. S povzdechem vrátili svitek a přemístili se do další knihovny.

Plam byl zvědavý. Požádal Hanku, jestli může nahlížet spolu s nimi. Jediné, co v průběhu odpoledne našli, byla zmínka o tom, že se aberilové množí bezpohlavním dělením a že potřebují k rozmnožování dostatečný přísun čerstvé krve.

„Fuj,“ otrásla se Hanka, „ještě že nevylezají z podzemí. Nechtěla bych je potkat.“

Večer se Hanka s Rafanem posadili k papíru a začali zapisovat údaje i náznaky informací o kamenech. Hanka do práce zapojila také Plama, ačkoliv mohl přispět jen tím, co vyslechl tajně nebo odvodil z chování dračice.

Pod poznámku „co je sitbel“ připsali: *mimořádně nebezpečný kámen, který se běžnými metodami nedá z kůže odstranit, po magickém vyjmutí se časem objeví znovu a bývá jich i víc. Odčerpává magii – jenže kam ta magie mizí? Ovlivňuje mysl člověka, ale není doloženo, do jaké míry. Barevné sitbely jsou podle tulíka nejnebezpečnější. Dosud nevíme, jak sitbely vznikají nebo kdo je vyrábí a kdo má prospěch z jejich šíření mezi lidmi.*

Další poznámka zněla: *Prokleté hory jsou pro draky tabu a někde pod nimi se nalézají Aberilské podzemí. Vron místo zná, ale tají ho.*

Pod heslem „aberilové“ bylo také víc otazníků než faktů. *Beztvarý živočich, který k rozmnožování potřebuje krev, má pravděpodobně podivné psychické schopnosti, neboť podle báje přiměl draka, aby šel s ním. Něco drakovi udělal (sitbel?) a vyvíjel na něj nátlak. Proč bylo nutné zabít draka, který vlezl do podzemí? Čím byl ostatním nebezpečný?*

„Pořád mi na tom něco nesedí,“ položil Rafan tužku a zadíval se z okna. „Draci i jednorožci sitbely znají a bojí se jich,“ uvažoval nahlas, „to znamená, že už tu v minulosti podobná situace byla. Museli problém s kameny nějak vyřešit! Proč ale tají informace a neřeknou nám, co se proti nim dá dělat?“

„Asi čekají, že odhalíme pravdu sami,“ vzdychla Hanka, „už jenom ty podivné názvy! Dračí hanba, otrocká krása... Proč označení dračí hanba?“

„Žádné vysvětlení jsem z matky nevypáčil,“ podotkl Plam, „ale pokud trvala na tom, aby draci, kteří porušili tabu Prokletých hor, byli zabiti, musí jít o něco krajně nebezpečného, dokonce i pro nás draky.“

„A co vlastně Karmaneuduna dělá přes den? Sedí doma?“ zeptal se Rafan.

„Ani náhodou,“ odfrkl Plam, „odlétá ráno a vrací se pozdě večer. Jen já tu trčím zalezlý jako nějaký vězeň.“

„A co má za lubem?“

„Jednou jsem se snažil ji sledovat, jenže mě přistihla. Ubalila mi takovou ocasem, že jsem měl jiskry před očima ještě večer. Doprovodila mě domů a řvala na mě tak, že málem zbořila naše nové jeskyně.“

„Ani ses nepochlubil,“ popíchla ho Hanka.

„Nebylo čím,“ zahučel nasupeně.

Nakonec dospěli k názoru, že nezbyvá, než dál hledat informace po knihovnách, což také činili až do konce prvního týdne prázdnin.

V neděli pro ně sice Vron přišel jako obvykle, ale tentokrát prohlásil: „Mládeži, dnes navrhuji malou změnu plánu. Mojerana mě požádal, jestli bych si nevzal jeho kluky ve zbylém týdnu na starost. V poledne si je máme vyzvednout v útulku pro magická zvířata. Paula nás při té příležitosti zve na oběd.“

„Senza,“ rozzářila se Hanka, „aspoň se jí zeptám, jaké to je po svatbě.“

Vzápětí její radost pohasla, když si vzpomněla na Vincenta a jeho zradu. Kdykoli o něj zavadila vzpomínkou, vynořil se stesk a bolest.

V útulku pro nemocná magická zvířata panoval nezvyklý klid. Pár drobných zvířat bylo umístěno v hale, ale nic vážného.

Sváťův otec Dundar je krátce pozdravil, na kus řeči se s nimi však nezastavil. Nejsrdečněji je vítala Sidi s malým Péťou. Vron je ale popoháněl, aby se nezdržovali, že na ně čeká s jídlem Paula. Hanka se těšila, že uvidí celou její rodinu, jenomže v domku vládlo nezvyklé ticho.

Kamarádka ji přivítala objetím a hned vysvětlovala: „Giro vzal děcka na výlet do rezervace, abychom tu měli trochu klidu aspoň v neděli. Nik by měl dorazit každou chvíli, za čtvrt hodiny mu končí služba. A kluci Mojeranovi někde v okolí dovádějí na prknech. Pojdte dál a udělejte si pohodlí.“

„Pomůžu ti v kuchyni,“ nabídla se Hanka, zatímco Rafan s Vronem se uvelebili v pokoji.

Konečně měla Hanka možnost někomu dopodrobna vyprávět o své nešťastné lásce. Paula pozorně naslouchala a ani slůvkem nekomentovala slzy, které kamarádce tekly po tvářích.

„Naletěla jsi pěknému mizerovi,“ konstatovala, když si vyslechla celý příběh, „bud' ráda, že jsi ho prokoukla tak brzo. Představ si, kdyby ti tohle začal dělat po svatbě... Jak tě znám, vylepšila bys mu fasádu, že by ho už žádný léčitel nedal dohromady. Bud' šťastná, že ho máš z krku.“

Hanka přikývla a s úlevou si otřela vlhké tváře.

„A co ty? Jak se vede?“ zeptala se Pauly.

„Řeknu ti tajemství,“ mrkla na ni spiklenecky kamarádka, „asi budu příští rok maminou.“

„Tak brzo?“

„A proč ne? Stejně se starám o sourozence, jedno mrně navíc se tu klidně ztratí.“

„A co Nik?“

„Úžasně si rozumíme. Bez něj bych rodinu těžko zvládla. On je prostě bezva partner.“

„Kéž bych jednou taky našla někoho podobného,“ vzdychla Hanka.



„Sakra, dávej pozor, co tam sypeš,“ zasmála se najednou Paula, „slaný čaj jsme už dlouho neměli. Nemá u tebe náhodou puberta špatný dopad na inteligenci?“

Hanka po kamarádce plácla utěrkou a obě se rozesmály, až jim tekly slzy.

Rafan k nim nakoukl, a když viděl, jak se svíjejí smíchy, mávl nad nimi rukou a prohlásil: „Jdu zatím najít Toma a Sama. Doufám, že nepřipálíte oběd.“

„A do háje,“ polekala se Paula, „má pravdu. Slaný čaj a připálené maso, to bychom se moc nevyznamenalý.“

Poplach však nebyl na místě. Jídlo bylo vynikající, všichni si spokojeně pomlaskávali, jen Nik působil trochu zaraženě. Zato jeho Lotranda dováděla s Plavíkem bez zábran kolem nich. Tulíci brzo zjistili, že Tom a Sam jsou ochotni se s nimi honit, a byli v sedmém nebi.

„Nějaké starosti?“ zeptal se Nika Rafan.

„Ále... nic, co by stálo za řeč,“ pokusil se ho odbýt mladý ochránce.

„Jestli máš zakázáno mluvit, řekni to rovnou,“ zamračil se na něj Rafan, „protože něco podobného poslední dobou slycháváme častěji, než je nám milé. Každý něco tutlá.“

„Dokonce i Karmaneuduna,“ posteskla si Hanka. „A chová se divně.“

„Na co jste se jí ptali?“ ožil najednou Nikův zájem.

„Na aberily a sitbely.“

„Vy znáte kameny pod skutečným jménem?“ zarazil se Nik a s podezřením se zahleděl na Vrona.

„Na mě nekoukej,“ ohradil se Vron, „jenom pomáhám Hance hledat informace. Bez nich by se nemohla obhajovat u jednorožců.“

„Obhajovat? A proč?“ nechápal Nik.

Hanka vylíčila své potíže a vzdychla. Mladý ochránce si prohlédl jizvu na dlani a všichni byli zvědaví na jeho vyjádření.

„Abych se přiznal, ani u nás nejsou informace volně dostupné. Kameny představují vážnou hrozbu. Jejich prodej byl sice zakázán a dost přísně hlídáme trh, ale bohužel se šíří téměř nekontrolovaně. Zatím je ze své kůže nikdo nedokázal natrvalo odstranit. A léčba, kterou prodělala Hanka, je pro ostatní nepoužitelná. Marrně hledáme přijatelné východisko.“

„Kdo kameny vyrábí?“ zeptala se Hanka.

„To netuším. Ale prodávají je lidé, kteří jsou sami pod vlivem sitbelů. Zkusili jsme získat informace od nich, žádný vyslýchaný však nepromluvil. I psychická sonda selhala. Jako by ani neměli vlastní identitu. V jejich mysli je prázdno a nevědomost. Někteří nás dokonce napadli a pokusili se ochránce zabít. Jiní po nás hodili sitbely, aby je vpravili do naší kůže. Pár mých kolegů na to doplatilo. Tento týden jsme ztratili dva, které jsem osobně znal. Přiznám se, že mě vývoj situace deprimuje.“

„Copak ve vašem archivu nejsou zmínky o tom, jak jste podobnou situaci řešili v minulosti? Bdějí přece musejí mít k dispozici záznamy, které člověk běžně nenajde...“

„Ujišťuji tě, že naši nejlepší kouzelníci chodí v poslední době s kruhy pod očima z nevyspání a že

jim rozhodně není do smíchu. Vlastně dělají totéž co vy, hledají způsob, jak vyvést lidi z bludného kruhu. Kdyby něco zajímavého objevili, rozkřiklo by se to.“

„A tušíte aspoň, co všechno kameny člověku provádějí?“

„Ano. Všechny bez výjimky odčerpávají magii a přenášejí ji k nějakému neznámému zdroji. Postupem času také ovlivňují emoce a osobnost člověka. Jako kdyby místo něj jednal někdo jiný...“

„Aberilové,“ skočila Nikovi do řeči Hanka, „co když za tím vším stojí právě aberilové?“

„Tyhle potvory ale žijí pod zemí a nikdy nevycházejí na slunce. Jak by se dokázaly spojit s lidmi a přinutit je ke spolupráci?“

„Někdo k nim náhodou vešel do jeskyní a oni ho zhypnotizovali.“

„To jsi někde četla nebo si vymýšlíš?“ podezřívavě po ní koukl Nik.

„Kdyby měla informace, nemusela by fantazírovat,“ podíval se mu do očí Rafan. „A ty bys nemohl nahlédnout do vašich záznamů a zjistit něco víc?“

„Žádáš po ochránci, aby tajně z hlavního centra vynášel zprávy pro své kamarády? Nezdá se ti to kapku postavené na hlavu?“ ušklíbl se Nik.

„Hm, bál jsem se, že takhle nějak zareaguješ.“

„Pusťte do knihovny nás a máte informace natotata,“ prohlásil sebevědomě Sam.

„Jsi si jistý, Vrone, že dvojčata zvládneš?“ zapochybovala Paula.

„Jasně že nás zvládne,“ rozhořčeně se ohradil Tom, „v poslední době jsme skoro vzorní.“

„To bych fakt ráda viděla,“ zazubila se Hanka.

„Vrone, kdybyste objevili něco důležitého,“ požádal naléhavě Nik, „nenechávejte si informace pro sebe. Situace je vážná a jednotlivec ji nevyřeší. Můžeš se mi ozvat kdykoliv, ve dne i v noci. A buďte opatrní.“

„Ty na sebe taky dávej pozor,“ podotkl Rafan, „a rozhodně nelez nikam do podzemních chodeb.“

„Žádný strach! Já se o sebe postarat umím,“ usmál se ochránce, ale Rafan zůstal zachmuřený a vážný. Pomalu se zvedli k odchodu.

„A ty mi slib, že se do ničeho nezapleteš,“ zašeptala Hance do ucha těsně před jejich odchodem Paula, „úplně mi stačí, že se skoro každý den zoufale bojím o Nika.“

„Slibuju, že budu opatrná,“ mrkla na ni Hanka.

„Do háje! Čím to je, že ti ani trochu nevěřím?“ objala ji Paula.

Znovu začali obcházet knihovny, tentokrát ve společnosti Mojeranovic dvojčat. Copak s Tomem, ten se rychle přizpůsobil a ani nevnímali, že ho mají s sebou. Zato Sam dlouho u čtení nevydržel. Když se začal nudit, prošmejdil spolu s tulíkem kdejaký kout a nejednou je knihovník načapal na místech, kde neměli co dělat. Vron se musel sáhodlouze za oba omlouvat, aby je nevykázali z budovy. Sam většinou zkroušeně slíbil, že už bude sekat dobrotu, ale předsevzetí mu vydrželo s bídou dvě hodiny. Největší ironií bylo, že

právě Sam díky své neposednosti narazil na zmínku o sitbelech jako první.

V jedné zapadlé soukromé knihovně v Polutě se mu při dovádění s Plavíkem podařilo shodit několik knih, odložených na úzké policičce. Sesypaly se na zem a Hanka hned přiběhla, aby pomohla věci uvést do pořádku. Z jedné polorozpadlé staré knihy se dokonce vysypaly listy. Jak se je snažila podle čísel zastrkat zpět, než jim někdo přijde vynadat, zarazil ji v mysli Plamův hlas.

„Počkej, tenhle list by nás mohl zajímat. Podrž ho chvílku před očima.“

Hanka mu vyhověla a drak pomalu četl: „... se ukázalo jako jediná možnost. Následovalo krveprolití nebyvalých rozměrů. Nikdo se sitbelem nesměl uniknout, jinak by akce skončila neúspěchem. Ti, kdo zachránili magický svět, však nebyli oslavováni. Někteří zemřeli uprostřed rozzuřených davů, jiní si dříve či později sáhli na život. Ti, kdo krveprolití nařídili, se stáhli do ústraní a nepřáli si být jmenováni. Nastal čas zvolit nové Bdělé a znovu vybudovat základnu ochránců, která se po exekuci rozpadla. Všichni zúčastnění se zavázali velkou přísahou mlčení a draci uvalili na Prokleté hory nejprísnější tabu. Vzpomínky byly vymazány a záznamy spáleny. Kéž ti, kdo u toho byli, dojdou pokoje.“

„A dál?“

„Dál už autor popisuje novou volbu Bdělých. Zajímavá by byla spíš stránka před tím.“

Hanka listovala knihou, ale předchozí stránku nemohla najít. Vtom se za nimi rozlétly dveře a vzápětí jí někdo vyrval desky z rukou. Ohlédla se a uviděla rozzuřeného starého muže.

„Tohle není volně přístupné!“ zvýšil přísně hlas. Zdálo se, že chce rukopis odnést, ale z otevřených dveří kolem něj vylétl chlupatý blesk. Nejdřív je nenapadlo, o co se jedná, jenže když Plavík se šťastným vypísknutím vyrazil za chlupatou koulí, došlo jim to. Takhle se dokázali honit pouze tulíci.

„Žijete s tulíkem?“ přistoupil Rafan blíž a zvědavě si muže prohlížel. „Můj se jmenuje Plavík. Je ještě mladý, omluvte prosím jeho divoké způsoby.“

„Ano, Fulmík je už trochu starý na bláznivé dovádění. Dlouho jsem ho neviděl pobíhat. Co v mojí knihovně hledáte? Rád vám poradím.“

„Potřebujeme informace o sitbelech,“ risknul Rafan přímou odpověď. Stařík se mu líbil a doufal, že bude vstřícný.

Muž zamířil ke krbu a posadil se na židli poblíž hořících polen. Velice důkladně si prohlédl své návštěvníky. Pomalu otevřel desky, které svíral. Jenže místo aby listy podal návštěvníkům, hodil celou první půlku záznamů do ohně.

„To ne,“ vykřikla Hanka a vrhla se k ohni.

Muž ji ale pevnou rukou zadržel: „Věř mi, že bys nechtěla znát, co tu stojí psáno. Nemáš ani tušení, jak špatné sny mohou člověka pronásledovat.“

„Špatné sny budu mít i já, když neseženu informace,“ namítla rozhořčeně.

„Sitbelům se zdaleka vyhni, děvče, a osobám, které je mají, taky. Odjeď s rodinou hodně daleko a nevracejte se, dokud nezmizí poslední kámen.“

„Proč tulíci nesnášejí lidi ozdobené kameny?“ zeptal se Rafan.

„Protože cítí nebezpečí. Kdysi je lidé se sitbely zabíjeli. Možná v nich uvízla dávná vzpomínka.“

„Proč je zabíjeli?“

„Netuším. Tulíci vykazovali odolnost proti sitbelům, snad proto.“

„Víte něco i o aberilech?“

„Nebezpeční měňavci. Mám pocit, že žijí v jeskyních.“

„Škoda že jste spálil záznamy.“

„Věřte mi, že v nich nebylo nic, co by vám mohlo pomoci. Jen hrozivé vyprávění o smrti a utrpení. Nic pro vás!“

Tulíci se mezitím vyřádili a pomalu se vraceli ke svým lidem. Oba vylezli starému muži na kolena a nechali se od něj drbat.

„Jsi moc milý, Plavíku, rád jsem tě poznal,“ řekl tiše muž.

„Plavík těší návštěva u bystrooký muž,“ odpověděl nahlas Tulík.

„A hezky mluvíš,“ pochválil ho stařík.

„Umí to i líp,“ usmál se Rafan, „ale musel jste na něj udělat dojem, když se s vámi baví nahlas hned při prvním setkání.“

„Nečekal jsem, že na vlastní oči uvidím i jiného tulíka než toho svého. Říkají mi Aktun.“

Rafan představil sebe i ostatní. Navzdory přátelskému postoji majitele knihovny však z něj už nevymámili nic užitečného. Blížil se večer. Zdvořile se rozloučili a vrátili se do Santareny.

Dvojčata spala společně s Vronem ve staré budově, ale večereli ve stromovém domečku společně s Hankou a Rafanem. Tom se Samem se ukázali jako dobří společníci. Nevyhýbali se servírování ani úklidu a byla s nimi legrace. Zážitky ze školních dnů v Polutě uměli podat se smyslem pro dramatickост i humor. Hanka i Rafan se na společné večere s nimi vždycky těšili.

Tentokrát byl Sam během jídla poněkud zamklý. Hanka ho po očku pozorovala a vrtalo jí hlavou, co za tím vězí. Přece byli celý den spolu...

Když Tom sklidil nádobí a na stůl postavil mísu jablek, konečně se Sam rozhoupal a vylovil z kapsy zmačkaný, poněkud zažloutlý list. Uhladil papír na stole a postrčil ho blíž před Hanku.

„Tohle jsem ukradl v knihovně. Sice se za svůj prohřešek stydím, ale co bych pro tebe neudělal.“

Pohlédla na pomačkaný list a překvapeně zjistila, že se jedná o stránku, kterou odpoledne hledala. Zaplňovala ji divně kostrbatá drakonština, jako by ji psal člověk. Znovu musela oslovit Plama.

„Vidím, že jste našli chybějící část textu,“ podivil se a prostřednictvím Hanky se zadíval na rukopis.

„Společnost se ocitla v bezvýchodné situaci,“ četl drak, „a nikdo nedokázal najít cestu ke zlepšení. Sitbely zamořily celé vesnice a rovněž ve městech se nacházely rizikové skupiny poznamenaných.“



Cesty přestaly být bezpečné, lidé se začali zamykat v domech. Ochránci neměli šanci být všude. Množily se případy napadení a násilného zamoření kameny. Nebyly ušetřeny ani ženy a děti. Ochranné tábory pro zamořené přestaly plnit svou funkci. Bdělí a členové rady kouzelníků usoudili, že kvůli sitbelům zahynou všichni lidé se sedmým smyslem. Matkám se rodily mrtvé děti a muži ztráceli zájem o ženy. Podobný osud čekal i ostatní magicky aktivní tvory. Poznamenaní začali hromadně vyvražďovat tulíky a hřejiváčky. Po poradě s draky bylo nakonec přijato zoufalé opatření. Do poslední chvíle bylo drženo v tajnosti. Teprve v den akce se ochránci dozvěděli, oč půjde. Mnoho z nich bylo šokováno tím, co po nich nadřízení žádali. Ale po dlouhé diskuzi, při níž se ukázalo, že jiná eventualita skutečně neexistuje, uvolili se provést zoufalý plán. Zabití všech tvorů poznamenaných sitbelem... Tady text končí.“

Hanka otočila list, kde byla ilustrace. Bylo na ní vyobrazeno zabíjení lidí, draků, fuňů, šelem a dalších zvířat.

„Konečně víme, proč před námi řešení z minulosti tajili,“ jako první narušil ticho Rafan. Vypadal zdrceně. Hanka si uvědomila, že myslí na Andělu. Slova útěchy se jí zadržela v krku.

„U nás ve třídě se tím ozdobily snad všechny holky,“ vyděšeně poznamenal Tom. Obava, že i tentokrát sáhnou Bdělí k podobnému řešení, v nich vystupňovala hrůzu. Kolik přátel a známých by

muselo zemřít? Nemohli se dopočítat a už jen z té představy se jim dělalo zle.

„Ukaž list i Vronovi,“ podala Hanka Samovi zmačkaný papír.

Kluci mlčky odešli a bylo vidět, že je informace hluboce zasáhla.

„Já to nedopustím. Nenechám ji umřít,“ šeptal spíš pro sebe Rafan a Hanka se raději tvářila, že ho neslyší. Nebyla si jistá svým hlasem a bála se, že by nedokázala zadržet slzy, kdyby se pokusila na jeho vyjádření reagovat. Ani trochu se jí nechtělo myslet na budoucnost. Nyní chápala, proč byly všechny záznamy vymazány. Tohle nebylo řešení, ale masakr. Starý Aktun měl pravdu.

Večer před spaním Hanka opět vedla monolog s R'íhanem. V skrytu duše doufala, že ji slyší, i když nesmí odpovědět. Vyprávěla mu všechno do nejmenších podrobností. Tady v ložnici se nemusela stydět za slzy, které smáčely její polštář. Tolik si přála pocítit úlevu...

## Osiřelá Lotranda

Druhý den ráno se přihítla do stromového domečku dvojčata, ale bez Vrona.

„Máme vyřídit,“ vpadli kluci dovnitř jako lavina, „že návštěva další knihovny se odkládá na odpoledne, protože Vron něco zařizuje. Abyste se nenudili, navrhujeme supervolonový trénink. Co vy na to?“

„Venku je pěkná zima,“ namítla Hanka.

„No a? V Airbowanu byla větší,“ mávl rukou Sam a s radostným očekáváním pohlédl na Rafana. Ten ho nezklamal.

„Jsem pro. Od hrbení v knihovnách už mi tuhnou záda.“

Sebrali prkna a vyrazili do sportovního areálu. Po ránu tu nikdo nebyl. Kluci létali perfektně, ukazovali Hance nové akrobatické prvky pro dvojice a smáli se, když se je Rafan s Hankou snažili napodobit. Všichni si vychutnávali pohyb na čerstvém vzduchu. Přesněji řečeno bavili se do okamžiku, kdy tulík v Rafanově kapse začal vyvíjet zoufalou aktivitu, aby se vyhrabal ven přes všechny vrstvy oblečení, které na sobě Rafan měl.

Slétl dolů, aby malého přítele vysvobodil a vytáhl na vzduch.

„Rychlá pomoc! Honem! Teď hned,“ začal povykovat Plavík, sotva vystrčil hlavičku.

Rafan si ho přitáhl přímo před oči: „Mluv pomalu a srozumitelně.“

Mezitím dolů slétli i ostatní.

„Lotranda! Přítel boj o život! Zraněný v podzemí. Rychle pomoc, jinak pozdě!“

„Rychlá pomoc, rychlá pomoc! Ale jak se k němu máme dostat? Vron je bůhví kde a lokalizovat Nika vlastními silami nezvládneme,“ namítla Hanka.

„Já umím bránu! Když mi Plavík ukáže cílovou oblast, dostanu nás přímo na místo,“ nabídl Sam.

„Ty ses asi zbláznil, ne?“ vyštěkl na něj Rafan. „Dokud nejsi plnoletý, nesmíš bránu používat. A už vůbec ne naslepo do oblasti, kterou neznáš!“

Tulík se ale neohlížel na názor svého člověka a vmžiku vyšplhal na Samovo rameno.

„Plavíku! Zakazuji ti...“ natáhl po něm ruku Rafan, ale dořičt nestačil, protože Sam otevřel bránu a spolu s tulíkem a Tomem do ní vstoupil.

„Snad bys je tam nepustil samotné,“ vyhrkla Hanka, popadla kamaráda za loket a společně proskočili skrz.

Ocitli se ve skalnaté polopouštní krajině. Neměli čas se rozhlížet, protože tulík ze všech svých sil pelášil k nejbližší skále. Poklusem ho následovali. Pořád nebylo vidět nic než nízké křoviny, spoustu kamenů a skalní masiv. Proběhli křovím a zastavili se.

Před nimi zel ve skále temný otvor a hned u něj se krčila pocuchaná Lotranda. Plavík jí olízal čumáček a ona jen nešťastně kývla směrem dovnitř.

„To ne!“ zařval Rafan, jenže dvojčata jako by ho neslyšela. Oba kluci se řítily přímo do temné chodby. Rafan odstrčil Hanku a skočil za nimi. Nikovo tělo našli hned za prvním ohybem. Během několika vteřin ho vyvlekli ven na světlo. Byl zraněný, ale při vědomí.

„Rád vás vidím,“ řekl, „díky za pomoc.“

Opatrně ho opřeli o velký kámen. Měl krvácející bodnou ránu v boku.

„Co ty na to, Hanko? Dokážeš mu poskytnout první pomoc?“ zeptal se Rafan.

„Nejsem dobrá jako Sváťa, ale zkusím to,“ přikývla.

Sklonila se k Nikovi a snažila se maximálně soustředit na narušenou tkáň kolem rány. Pomaličku napravovala nejhlubší poškození. Musela postupovat krůček po krůčku, aby zmírnila krvácení a přinutila poraněnou část těla k hojení. Rána pohlcovala magii jako houba.

„Plame, pomoz mi prosím,“ oslovila dračího kamaráda ve své mysli. Ucítila příval jeho energie a pokračovala v léčení. Náprava zraněného místa však postupovala pomalu a přísun magie nezadržitelně slábl.

Vtom ji někdo odstrčil, až neudržela rovnováhu a kecla si na zadek.

„To stačí,“ vecpala se mezi ni a zraněného dračí hlava. Poznala Karmaneudunu a podivila se, kde se tu vzala.

„Jo, krvácení ustalo,“ naklonil se k mladému ochránci Rafan, „asi bychom tě měli co nejdřív dostat do postele. Byl jsi tu sám?“

„Já...“ vypadal Nik otupěle a zmateně, „ne, nebyl. Dora šla dovnitř se mnou, jenže pak mě bodla. Asi jsem ji zabil. Ale nevím to určitě.“

„Lotrando! Proč nejdeš blíž?“ podivil se Rafan.

„Tulík? Je tu můj tulík?“ ožil najednou ochránce.  
„Pojď ke mně, Lotrando!“

Všichni upřeli pohled na rozcuchané stvořeníčko. Udělalo dva nesmělé krůčky kupředu a potom jeden dlouhý vzad. Jako by se nemohlo rozhodnout.

„Okamžitě ke mně! Copak jsi neslyšela?“ zdvihl ochránce hlas.

Hanka se po Nikovi překvapeně podívala. Tohle snad ani není on, zarazila se nad jeho tónem.

„Podej mi ji, Tome,“ oslovil Nik chlapce, který stál hned vedle jeho tulíka.

Tom se shýbl a Lotranda se nechala vzít do dlaně. Chlapec zaváhal.

„No tak! Podej mi ji,“ přikázal Nik ostře a zamračil se.

„Jenže,“ pomaličku k němu Tom nesl Lotrandu, „ona k tobě nechce.“

„Co to vykládáš za nesmysly? Přestaň si vymýšlet a hned mi ji podej! Ona může za to, že je Dora mrtvá, musím ji potrestat!“

Najednou měl v ruce nůž a natáhl se po svém tulíkovi. Lotranda se pokusila uniknout, ale Nik ji bleskurychle uchopil za ocásek a zdvihl ruku s nožem. V příští vteřině dopadl ochránci ze strany na hlavu kámen, který svíral v ruce Rafan, a omráčil ho.

„Niku,“ sehnula se k bezvládnému tělu Hanka a začala mu prohlížet tvář, krk, uši a nakonec otočila postupně jeho ruce dlaněmi vzhůru. Na okraji jedné dlaně svítil sitbel.

„To se dalo čekat,“ zasyčela dračice, která zatím pouze přihlížela. Nyní odstrčila dvojčata i Hanku a nahrbila se.

„Ne, to ne!“ zamávala rukama Hanka, protože si uvědomila, že se Karmaneuduna chystá použít svůj oheň. Rázně se jí postavila do cesty.

„Ustup,“ nařídila dračice podmračeně, „není jiná možnost.“

„On za své chování nemůže,“ bránila ho odhodlaně Hanka.

„Nikdo to neví líp než já,“ přešla Plamova matka do drakonštiny, „ustup, nebo tě spálím společně s ním.“

„Nemůžu, zachránil mi život. Není správné ho zabít,“ odpověděla dívka rovněž v drakonštině.

„Nemá nejmenší naději na záchranu! Proč trápit jeho i vás? Snažíš se o nemožné.“

„Totéž jsi kdysi říkala i o Plamovi,“ odsekla Hanka, když jí došly argumenty. „Pamatuješ?“

Dračice naklonila hlavu a chvíli se navzájem měřily pohledem.

„Jsi přesvědčená o správnosti svého rozhodnutí?“ zeptala se tiše Karmaneuduna.

„Nejsem,“ odpověděla po pravdě Hanka, „ale vím docela určitě, že by měl dostat šanci.“

„Jen kvůli tobě,“ odfrkla dračice a dotkla se bezvládného těla drápem. Hanka na těle neviděla žádnou změnu.

„Malé kontaktní kouzlo zimního spánku,“ vysvětlila Karmaneuduna, „používají ho soukmenovci na severu, když je málo potravy. Metabolismus

se zpomalí a tvůj přítel bude pár měsíců spát. Během března ho buď probudím, nebo nechám ve spánku zemřít.“

„Děkuji,“ ulevilo se Hance, že nemusela být svědkem Nikovy smrti. Jak tohle proboha sdělí těhotné Paule? A co tulík? Ohlédla se po Lotrandě. Stále ještě se choulila v Tomově náruči a třásla se prožitým šokem. Plavík očichával bezvládné ochránčovo tělo a ocásek měl naježený jako kartáč.

„Nechám ho do jara v naší jeskyni,“ nabídla dračice.

Náhle se zarazila a naslouchala.

„Hledá vás Vron. Nařídila jsem Plamovi, aby zůstal doma a přivolal ho. Sejdeme se před naší jeskyní,“ rozhodla za ně. Opatrně vzala do drápů Nikovo tělo a otevřela pro všechny bránu, která je přivedla k nervózně přešlapujícímu Plamovi. Nemohl se dočkat, až uslyší, co se přihodilo. Vzápětí dorazil i Vron a všichni se trochu uklidnili.

Nika uložili do chladného výklenku vystlaného mechem, kde se před časem zotavovala Hanka. Ani teď se k jeho tělu Lotranda neodvážila přiblížit. Zalezla Tomovi pod košili a odmítala komunikovat.

„My ale její svědectví potřebujeme,“ vzdychl Vron rozpačitě, „musíme podat zprávu ostatním ochránčům.“

„Mně se svěřila,“ ozval se Tom, „povím vám, co zažila ve skálách.“

„Jak se s ní dorozumíš?“ podivil se Rafan.

„Jednoduše. Jsem průvodce a umím naslouchat každému.“



„Dobrá. Tak povídej,“ vyzval ho Vron.

„Ochránci sem přišli prověřit jedno podivné oznámení. Uvádělo, že obyvatelé z Pustinky zmizeli náhle a beze stopy. Ve vesnici skutečně objevili opuštěné domy, kde všechno zůstalo na svém místě, uvařené jídlo i věci denní potřeby. Jako kdyby si lidé jen odskočili k sousedům a už se nevrátili. Pomocí vizualizace ochránci zjistili, že se vesničané jako na povel společně vydali směrem ke skálám. Úplně všichni měli v kůži jiskřivé kamínky. Stopy vedly ke vchodu, u kterého jsme Lotrandu našli. Dora se rozhodla jít dovnitř, ale Lotranda se pokoušela Nika přesvědčit, aby do chodby nevstupoval. Marně. Nechtěl opustit kolegyni a bez ohledu na riziko ji následoval. Asi po pěti minutách je oba zasáhl silný mentální útok. Žena se magické vlně neubránila, ale Nik vzdoroval. Pak se objevil beztvary a hodil po nich kamínky. Dora schytala plný zásah. Zbytek Lotranda stihla od svého přítele odklonit, takže Nik vyvázl bez úhony. Jenže beztvary poručil Doře, aby svého partnera a tulíka zabila. Žena vytáhla nůž a ohnala se po Nikovi. První ránou ho zasáhla, dalším už se Nik dokázal vyhnout. Mrštíł po své kolegyni kamenem a rozrazil jí hlavu. Nikovi se z pohledu na její zkrvavenou tvář udělalo zle. Dalším kamenem zasáhl beztvareho, jenž ustoupil a protekl puklinou ve skále někam pryč. Nik se potácel k východu, ale zmocnila se ho zavrať. Jak se opřel o stěnu, zaryl si do dlaně jeden ze sitbelů, které ležely všude kolem. Potom se podle Lotrandy začal chovat divně. Rozhodla se utéct ven. Pronásledoval ji, dokud mu

nedošly síly. Strach jí nedovolil se ke svému lidskému příteli vrátit.“

„Má správné instinkty,“ podotkla dračice a obrátila se na Vrona, „doufám, že záležitost s ochránci vyřídíš sám a nebudeš mě do toho zatahovat.“

„Budou si chtít prohlédnout Nika,“ namítl Vron.

„Přijde-li se podívat pouze Demit, nic nenamítám,“ odpověděla Karmaneuduna.

Se smíšenými pocity se přesunuli zpět do Santareny. Když Zachariáš viděl, jak jsou zdrchaní, nařídil společný oběd.

„Neměli bychom probrat, co vlastně ochráncům řekneme?“ nadhodil při obědě Rafan.

„A co takhle pravdu?“ navrhl Vron.

„Že Sam otevřel divokou bránu, aby nás dostal za Lotrandou?“

„Opravdu?“ zamračil se Vron na Sama. „A já myslel, že vás k němu vzala Karmaneuduna...“

„Verze s dračicí by rozhodně zněla líp,“ ušklíbl se Rafan.

„Tak u ní zůstaneme, kdyby se někdo ptal,“ přikývl Vron.

Nakonec lhát nemuseli. Ochránkyni zajímalo hlavně tulíkovo svědectví. Když Vron nabídl, že Nikovu rodinu vyrozumí osobně, vděčně se na něj usmála. Slíbila, že ona na oplátku doručí informace nejvyššímu vedení.

„A co Lotranda?“ zeptala se Hanka, když ochránkyně odešla.

„Přijala mou nabídku, že jí budu dělat průvodce,“ oznámil Tom, „a než přijde čas Nika probudit, pokusíme se společně najít způsob, jak ho vyléčit.“

„Pěkně nevděčný úkol,“ podotkl Rafan.

Do konce prázdnin zbývalo pár dní. Smířili se s tím, že si tentokrát mnoho zábavy neužijí, a vrátili se k prohledávání archivů a kronik. Prošli ještě tři knihovny, ale přes veškerou snahu žádnou další informaci neobjevili.

## Ukradený nožík ze školní jídelny

Prosincové dny přinesly záplavu sněhu a mráz. Ale tentokrát byly nějak smutnější než jindy. Hanka zjistila, že jí velice vadí Sváťova nepřítomnost. Rafan chodil zadumaně a nebyla s ním žádná legrace. Ve škole panovala všeobecná nervozita, neboť už všichni tušili, že kamínky znamenají hrozivě nepříjemný průšvih. Ti, co je měli v kůži, teď vypadali unaveně a pohuble. Nikdo nediskutoval nahlas, jako kdyby mlčení mohlo napomoci tomu, aby problém sám od sebe zmizel.

Hanka opustila supervolonový kroužek s výmluvou, že se musí víc učit. Zjistila, že se cítí lépe, když se s Vincentem nepotkává. Aby potlačila nepříjemné pocity, začala se opravdu víc věnovat školním povinnostem.

Po večerech si povídala s Plamem, ale ani drak nehýřil dobrou náladou. Stěžoval si na nekonečné dny, kdy nesmí vystrčit čumák z hnízda, zatímco matka si lítá bůhvíkde. Chyběli mu kamarádi, létání, a dokonce i hodiny výuky, které mu dřív připadaly nezajímavé. Hanka ho utěšovala, jak uměla, ale všeobecný smutek byl jako nakažlivá epidemie.

Mnohokrát se jí zastesklo po jednorozčích. Jako obvykle si v duchu představila R'íhana, mluvila k němu a přemýšlela, co by jí asi poradil, za co by jí vynadal. Mohla si sice postěžovat Vronovi, ale uvědomovala si, že Paula momentálně potřebuje jeho pomocnou ruku mnohem víc. Přijít o milovanou

bytosť je veľmi bolestivá, o to horšie, že sa Nik s Paulou milovali vzájomne. Neumela si predstaviť, jak její kamarádka dokáže unést beznadějně odloučení. Rozhodla se, že stráví Vánoce u ní, aby jí o svátcích utěšila a pomohla jí s dětmi.

A protože Rafan plánoval zůstat v Santareně a dál s Vronem pátrat po záznamech v knihovnách, rozdělili se. Vron nejdřív Hanku doprovodil k Paule a potom s jejím kamarádem vyrazil hledat informace. Oba odmítali uvěřit tomu, že sitbely není možné zlikvidovat.

Bohužel se zdálo, že ani sami Bdělí neznají východisko ze současné situace. Ať se kouzelníci snažili jak snažili, sitbely se sice daly vyndat nebo vyříznout, ale během dvou týdnů se samy znovu obnovily a vždy jich bylo víc než předtím. Nepomohla ani amputace končetiny. Už neexistoval nikdo, kdo by si kámen koupil. Obchodníci náhle nevěděli, co se zásobami, protože kameny byly příliš nebezpečné na to, aby se vyhodily spolu s odpadky. Ani do šperků je pochopitelně nikdo nechtěl. Jakmile se objevil zájemce, ochotně vše prodávali za směšnou částku. Přebytky skoupily skupiny, které přepadávaly pocestné a sitbely svým obětem násilně sypaly na kůži. Ochránci nedokázali lidem zajistit bezpečnost.

Během vánočních svátků se Hance ozval nešťastný Plam. Dívka vycítila, jak je zděšený a rozrušený, a velice dlouho trvalo, než se odhodlal prozradit, co ho vvedlo z míry.

„Sledoval jsem matku, abych zjistil, co celé dny dělá, a viděl jsem něco naprosto šokujícího. Ona zabíjí lidi! Normální neozbrojené lidi, kteří jdou jen tak okolo! Přiletí, spálí je a dál čeká, až zase někdo půjde. Strašný pohled! Nemohu uvěřit, že...“

„Co to bylo za lidi, Plame?“

„Já nevím. Obyčejní lidé na veřejné cestě.“

„Kde tvoje matka hlídkuje?“

„U jedné opuštěné vesnice. Poblíž místa, kde jste našli Nika.“

„To mi k ní vůbec neseďí,“ zapochybovala Hanka, „určitě má pro své jednání pádný důvod.“

„Máš na mysli třpytivé kameny?“

„Co když ji ochránci požádali, aby zabíjela nebezpečné jedince?“

„Nebyli ozbrojeni a vražda se přece nedá nařídít...“

„Ale Plame! Vždyť jsi sám četl, jak podobná záležitost proběhla v minulosti. Bojím se, že se ani tentokrát nenajde jiné řešení.“

„Máš dojem, že už to začalo?“ nejistě se zeptal drak a Hanka vycítila šok v jeho myšlenkách.

„Kdoví... Kéž někdo hodně rychle přijde s nějakým nápadem.“

Hanka poslala dračímu příteli psychické pohlazení a vlnu přátelství. Věděla přesně, co cítí, byli stejně naladěni a oba měli veliký strach z budoucnosti.

Se strachem se potýkala i Paula. Hanka ji málem nepoznala, když k ní přijela. Jako by za poslední týdny zestárla o dvacet let. Bolest usazená hluboko

v očích zadusila jiskru štěstí a kruhy pod očima svědčily o proplakaných nocích.

„Všechno bude dobrý. Já to zvládnou,“ opakovala Paula snad desetkrát denně, ale Hanka znala kamarádku příliš dobře, než aby jí uvěřila. Bylo očividné, že konejšivé věty říká hlavně kvůli sourozencům. Ti nesli Nikovu nepřítomnost mnohem lépe než Paula. Uživali si Vánoce a dárky, kterými je zaplavil Vron. Hanka sedávala se svou kamarádkou dlouho do večera v kuchyni a dlouze si povídaly o všem možném.

„Díky, že jsi za mnou přijela,“ řekla Hance při loučení Paula, „už je mi mnohem líp. A nemusíš se bát, já to zvládnou.“

„Budeš muset, nic jiného ti nezbyvá,“ pohlédla na ni smutně Hanka a objala ji. Kéž by ty příští Vánoce byly veselejší, pomyslela si v duchu a zamávala dětem, které ji přišly vyprovodit.

Vron pro ni otevřel bánu do Santareny a z jeho zadumaného mlčení Hanka usoudila, že se věci během svátků k lepšímu neobrátily. Doufala, že je aspoň Sváta mezi druidy spokojený.

„Jsem rád, že jsi zpátky,“ vítal ji Rafan, když se objevila.

„O co jsem přišla? Našli jste něco?“

„Vůbec nic. Celé pátrání bych označil za totální beznaděj.“

„To mě mrzí,“ vzdychla Hanka. Plamova novinka o sledování matky kamarádovu náladu také zrovna nevylepšíla. Rafan s vážnou tváří naslouchal a mlčel.

„A co ty? Žádné vidění?“ sondovala opatrně, když zprávu nekomentoval.

„Mám tolik špatných snů, že se bojím usnout,“ odpověděl velice tiše, „už vím, co cítí lidé, když uvažují o sebevraždě.“

„O čem se ti zdálo?“

„Vidím louku s nízkými baráky. Kolem leží rozeseťá mrtvá dětská těla. Nad nimi stojí Demit, v ruce má bezvládného tulíka a tváře mokré slzami.“

„To je strašné...“

„Je mezi nimi i Anděla. Má na ruce podivný magický náramek a ve vlasech bílou mašli s červenou skvrnou.“

„Rafe... to ještě neznamená, že se něco podobného musí stát.“

„Já vím. Ale noci jsou vážně k nevydržení,“ ušklíbl se nevesele.

Skoro se těšili do školy. Při učení člověk přece jen snáz zapomene, čeho se bojí. Nemohli se dočkat lekcí, jak vykouzlit bezpečnou magickou bránu. Doufali, že právě oni prokážou dostatek schopností, aby mohli bránu otvírat oficiálně. Sice měli k dispozici Vrona, který je vždy dopravil tam, kam potřebovali, ale cestovat vlastními silami by bylo mnohem pohodlnější.

V pondělí jako obvykle vyrazili do školy. Měli v plánu projít bránami na hodinu vizualizace, ale v prostoru, kam je dopravila kabinka, bylo nezvykle živo. Postávali zde dva ochránci, profesor Smítko a profesorka Stínová.



Jeden ze strážců pořádku přistupoval k jednotlivým žákům a dotýkal se jich holí moci. U někoho hůl nereagovala, u někoho se tyrkysově rozzářila. Tyto jedince ochránce vyzval, aby se zastavili u kolegy. Hanka na zemi zahlédla položený vak, z něhož vyčuhovaly úzké kožené náramky. Při pohledu na ně ji nepříjemně zašimralo kolem žaludku. Během svých ne právě příjemných zkušeností si už vyzkoušela antimagický náramek i náramek poslušnosti. Zkontrolovala obsah vaku magickým zrakem. Z toho, co viděla, usoudila, že se jedná o náramky poslušnosti. Proč je sem přinesli? Některé z náramků zářily velice silně, některé méně. Jeden dokonce vypadal téměř neškodně.

Vzápětí přistoupili k ochránci i oni. Rafan byl odstrčen směrem k profesorovi, protože hůl na něj nereagovala, zato u Hanky lehce zeleně zablikala a zhasla. Ochránce hůl prohlédl, jako by hledal poruchu, a dotkl se Hanky znovu. Hůl zablikala a zhasla. Pokrčil rameny a vybídl ji, aby zamířila k druhému ochránci. Muž pokaždé hmátl do vaku a opatrně natahoval náramky všem, kdo byli vysláni jeho směrem. Před Hankou stála ve frontě Anděla, Gita a Julie. Hance se udělalo téměř nevolno při pomyšlení, že jí zase někdo přinutí nosit náramek, o který ani v nejmenším nestojí. Rozhodla se zariskovat. Než ochránce nasadil náramek Julii, sehnula se k vaku a vylovila ten, co vykazoval nejslabší účinnost.

„Abych nezdržovala,“ zazubila se na ochránce a navlékla si ho sama. Muž se k ní naklonil, zkontroloval její zápěstí a poslal ji dál. Hanka necítila žádnou změnu. Doufala, že nefunguje. Profesorka Stínová nasměrovala dívky stejně jako ostatní nositele náramků k výrazně světélkující bráně.

„Přesuňte se do jídelny a vezměte si připravený moučník. Jakmile skončí zdejší bezpečnostní opatření, vysvětlíme vám, co pro vás škola naplánovala. Buďte prosím trpěliví a čekejte v klidu,“ nabádala je.

Hanka prošla s ostatními děvčaty určeným směrem.

„Příjemná změna, nezdá se vám?“ zasmála se Gita. „Místo učení hned po ránu moučník, to si nechám líbit!“

„Vůbec nejsi zvědavá, co se tu děje?“ podivila se Anděla, ale znepokojeně nevypadala ani ona. Hanka akci nekomentovala. Kolem žaludku ji však svíral nepříjemný pocit. Proč je nepustili na vyučování? K čemu náramky poslušnosti?

V jídelně se shromáždilo mnoho žáků i z nižších ročníků. Většina z nich byly dívky. Stále nebylo jasné, co má následovat. Všichni přítomní byli označeni náramkem.

Hanka si podobně jako ostatní dopřála moučník. Vybrala si jahodový. Někdo do ní strčil a ona ve snaze udržet rovnováhu zdvihla misku s jahodami a málem ji vyklopila Anděle za krk. Nakonec kolizi ustála, jen bílá mašle kamarádky se namočila v jahodách. Hanka v šoku zírala na červený flek,

který způsobila. A sakra! Vzpomněla si na Rafanovy sny a rozhodla se preventivně změnit aspoň maličkost. Vize rozhodně nesmí proběhnout tak, jak ji kamarád viděl!

Odložila misku s jahodami a protáhla se do kuchyňského prostoru.

„Co tu děláš? Nepřekážej,“ rozzlobeně se na ni otočila pomocnice u výdeje.

„Promiňte,“ uhnula Hanka a klidila se pryč. To už ale měla v rukávu schovaný malý nůž, který sebrala u dřezu.

Vyrazila za Andělou. Bylo tu stále víc a víc lidí, měla problém ji najít. Konečně ji zahlédla. Seděla netečně u stolku s Julií a Gitou. Hanka se protlačila za ni a natáhla se po bílé stuze s červenou skvrnou.

„Co blázníš?“ ohradila se Anděla.

„Umazala jsem ti mašli. Odříznu ušpiněný kousek, abys nevypadala jako šmudla.“

„Kašli na ni. Vždyť je to jedno.“

„Vydrž, hned jsem hotová,“ pižlala Hanka mašli, až se jí podařilo zamazanou část oddělit.

Pocítila uspokojení, že pozměnila linii budoucnosti. Přemýšlela, co s nožem. Nejdřív ho chtěla odložit ke špinavému nádobí, ale rozmyslela si to. Nechtělo se jí znovu prodírat přes celou jídelnu. Mimoděk sebrala z nejbližšího stolu látkový ubrousek a nůž do něj zabalila. Váhavě ho zastrčila do kapsy.

„Klid prosím! Uklidněte se, chci vám něco říct,“ ozval se od vchodu ostrý hlas zástupkyně ředitele Diany Reny.

Šum v místnosti ustal a všechny obličeje se otočily k ní, ačkoliv ti vzadu ji určitě neviděli.

„Milí žáci, jistě vás události dnešního dne trochu překvapily a ptáte se, co se děje. Nemusíte mít strach. Jde o vaše dobro. Ochránci se rozhodli ověřit vaše schopnosti, zesílené magickými kameny, a naučit vás, jak se s nimi vyrovnat. Zúčastníte se mimořádného experimentu, který potrvá nějaký čas, a budete pár dní odloučeni od rodin. Zdůrazňuji, že je především ve vašem zájmu spolupracovat se školou a s ochránci.“

Hance při těch slovech naskočila husí kůže. Ani nepotřebovala Rafanovu schopnost vycítit lež. Konečně pochopila, proč tu všichni jsou. Oddělili všechny děti poznamenané sitbely a nyní je odvedou bůhvíkam. Ale proč je mezi nimi i ona? Přece se sitbelu zbavila. Musí jim vysvětlit, že se zmýlil!

Prodírala se ke vchodu, aby zástupkyni upozornila na omyl, jenže než se dostala ke dveřím, profesorka už byla pryč. Oslovila tedy ochránkyni, která zde stála a dohlížela na pořádek.

„Prosím vás, můžete mě vyslechnout? Já mezi vybrané nepatřím.“

„Proč myslíš?“ podivila se žena.

„Sice jsem měla sitbel, ale zbavila jsem se ho. Jednorožci ho ze mě vyndali, už jsem čistá.“

„Jak se jmenuješ?“

„Hana Vronová.“

„Podívej, Hanko, možná máš pravdu. Ale nejdřív tvé tvrzení ověříme. Buď trpělivá a zůstaň s ostatními. Když se potvrdí, že v tobě není

po sitbelech ani stopy, pošleme tě domů, buď bez obav.“

Dívala se na ochránkyni a dospěla k názoru, že se přesunu nevyhne. Přemýšlela, jestli nemá utéct, jenže ve škole by ji dřív nebo později našli a ven se dá dostat pouze přes hlídané školní brány. Ustoupila tedy stranou a pokusila se o psychický kontakt s Rafanem. Představila si jeho krystal, spojení však nenaskočilo. Vyzkoušela Vrona, ale marně. Že by ji náramek izoloval od kontaktů? Polekala se, že je úplně odříznutá od přátel.

„Plame, slyšíš mě, Plame?“ zoufale sáhla po poslední možnosti, jak se s někým psychicky spojit.

„Jasně, že tě slyším, co se děje?“ uslyšela v duchu dračí hlas a zalila ji úleva.

„Ještě nevím, ale ve škole byli odděleni žáci se sitbely od ostatních. Mě bohužel zařadili do sitbelové skupiny.“

„Vždyť jsi přece čistá!“

„To jsem si taky myslela. Ale zdá se, že ve mně nějaká stopa po kameni zůstala. Navlékli mi náramek a teď nedokážu kontaktovat nikoho jiného než tebe.“

„Můžeš si ho sundat?“

„Zatím jsem to nezkusila, hlídají nás. Nechci na sebe zbytečně upozorňovat.“

„Bojíš se, že vám ublíží?“

„To nedokážu odhadnout. Jsem z nich nervózní.“

„Spojím se s Vronem a upozorním ho, co u vás ve škole provádějí ochránci. V každém případě mě informuj úplně o všem.“

„Pokusím se. Musím končit, zdá se, že někam půjdeme.“

K ženě u vchodu se připojil muž, který jim navlékal náramky. Vyzval děti, aby následovaly ochránkyni ke vchodové školní bráně. Hanka užasle pozorovala, jak se všichni poslušně řadí a spořádaně kráčejí určenou trasou. Děti kolem ní se usmívaly a těšily se na zvláštní dobrodružství. Nenápadně se přidala k Anděle a spolužačkám. I ty vesele štěbetaly, spokojené s nenadálým zpestřením výuky. Hanka usoudila, že jejich bezstarostnost má na svědomí kouzlo náramku, a dusila v sobě paniku. Ničemu by nepomohla, kdyby začala vykřikovat, že jdou na smrt. Nyní i ona byla strážcem tajemství, jehož odhalení by nepřineslo pomoc a úlevu, ale jen zoufalství a strach. Kdybych nebyla zvědavá, pomyslela si roztrpčeně, bylo by mi teď líp.

Prošli bránou. Nepřenesla je však do města, jak Hanka předpokládala, nýbrž do podivné pusté krajiny, kde mlha bránila širšímu rozhledu.

„Jsme tu všichni?“ zeptal se ochránce, který zde čekal a počítal přítomné.

„Ano,“ odpověděl druhý, jenž na skupinu dětí dohlížel vzadu.

„Takže, mládeži, vzhůru do tábora,“ otevřel první ochránce novou bránu a držel ji otevřenou, dokud se průvod nepřesunul na další stanoviště. Menším dětem pomáhala ochránkyně, ty větší procházely samy. Muž vzadu kontroloval opozdilce. Nebyla šance utéct.

Ocitli se před vchodem do provizorně upraveného dvora. Takhle nehostinné místo Hanka už dlouho neviděla. Kousek dál se nacházely tři dřevěné baráky spasované z čerstvých, nahrubo opracovaných prken.

Ochránci zamířili na dvůr a postupně třídili skupiny dětí do baráků. Ty nejstarší odvedli k nejvzdálenější budově.

„Tento přízemní domek vám načas poskytne ubytování,“ pobídl je ochránce ke vstupu, „není pravda nejluxusnější, ale měl by se vám líbit. Záchody jsou venku podél plotu, sprchy vám ukážeme později. Vyberte si lůžko a můžete si na chvíli odpočinout. Na jídlo vás bude svolávat zvon.“

Hance se z pohledu na noclehárnu zaplněnou postelemi stáhl žaludek. Jako by bylo všechno narychlo a nedbale stlučené, místo slamníků trčely na postelích nejobyčejnější pytle naplněné suchou trávou a u každého byla složená šedá deka. V tomhle mají bydlet? Bylo tu sice o poznání tepleji než venku, ale přesto cítila chlad. Ohlédla se po ostatních. Vesele si vybírali, kde budou spát, a nadšeně komentovali situaci. Prožívali nečekané dobrodružství. V tu chvíli Hanka zalitovala, že se rozhodla pro nejslabší kouzelný náramek. Měla pocit, že je chycená do pasti. Anděla rozestlala postel i pro ni. Poděkovala, usmát se však nedokázala. Mrkla se na hodinky, jak dlouho jim trval přesun, a zamrazilo ji. Nefungovaly. Zaťukala na něj prstenem... nic!

„Kolik je hodin?“ zeptala se Anděly.

Dívka ledabyle pohlédla na zápěstí a pokrčila rameny: „Nevím... ale myslím, že je to fuk. Cítíš, jak tu krásně voní dřevo?“

„Jo,“ ušklíbla se Hanka, „jsme úplně odříznutí od světa.“

Anděla načechrala a uhladila svůj slamník. Zalezla do postele a s blaženým povzdechem zavřela oči.

„Plame,“ pokusila se Hanka oslovit v duchu draka. Místo odezvy ucítila prázdno. Rozbrečela se. Anděla vstala a posadila se k ní. Něžně ji hladila po zádech a utěšovala.

„Nejsi tu sama, neboj se,“ chlácholila ji tiše, „bude nám spolu dobře. Škoda že tu není i Raf, moc bych si s ním přála mluvit. Je něžný, všechno vyřeší a jeho rady mi vždycky pomohly.“

„Já vím. Ale co by asi řekl teď?“

Hanka sáhla do kapsy pro kapesník a nahmatala ukrytý nůž. Hned ji napadlo, jak by Rafan reagoval na její zoufalství. Jeho první věta by zaručeně zněla: Ženská, nejanči a použij mozek. Představ si všechny své možnosti a vyber tu nejlepší. Z každé situace existuje nějaké východisko. Provokativně by se na ni zašklebil svým typickým způsobem a přinutil ji zamyslet se. Přestala brečet. Jestli má začít přemýšlet, potřebuje hlavně informace. Musí zjistit co nejvíc, aby neudělala ve svých úvahách chybu. Nejdřív zkusila sundat náramek. Šlo to. Rychle ho šoupla zpět, aby si Anděla ničeho nevšimla. Zvažovala, zda má Andělu požádat o pomoc. Jenže bude jí něco platná, když má náramek a kámen? Lidé



ovlivnění sitbelem se většinou začali chovat jinak než dřív. Co když ji zradí? Vzpomínka na Ghertu jí pomohla se rozhodnout. Andělu vynechá.

„Musím si odskočit,“ vymanila se z její péče a vyběhla ven. Dvůr byl veliký a obehnaný plotem. Vlastně ani o plot nešlo, jen o dva provazy natažené mezi zatlučenými kůly. Když se ale přiblížila, zjistila, že kromě provázků tudy proudí i mimořádně účinné silové pole, které ji nepustí k provázkům ani na dosah. Vydala se podél plotu k budkám, v nichž se ukrývaly záchody. Byly stlučeny narychlo, a tudíž velice primitivní. Odpadové díry z ohlazeného dřeva neměly poklop. Vylezla znechuceně ven a znovu obešla plot. Nikde neobjevila v silovém poli sebemenší škvírku. Hlavní brána byla zamčená, což se dalo rozeznat i zdálky, ani nemusela blíž. Ochránci byli zalezlí v nevelké budce hned u brány. Nenápadně se loudala kolem. No, nenápadně... Vzhledem k tomu, že nebyl venku nikdo jiný než ona, moc nenápadně její počínání nepůsobilo. Jenže ochránci spoléhali na kouzla, která děti držela v poslušnosti, a dopřávali si odpočinek. Poblíž strážní budky se dokonce dalo zaslechnout, o čem hovoří. Hanka si nedaleko ní dřepala na bobek a byla přichystaná předstírat, že si zavazuje tkaničku. Příliš vynalézavé to sice nebylo, ale nic geniálního ji momentálně nenapadlo.

„...a teď lituju, že jsem nepráskl do bot spolu s Leonem,“ řekl mužský hlas.

„Leon je srab. Nejde utíkat před nepříjemnými povinnostmi. Kdo jiný by celou akci zvládl, když ne my?“ oponovala žena.

„Není ti z toho šoufl?“

„Na tohle nemá nikdo dost silný žaludek! Jenže povinnost je povinnost! Nesmíme couvnout!“

„Tobě se to mluví, když nemáš děti ani rodiče.“

„Matěji, nevidíš si do huby. Každý se s tím vyrovnáváme po svém. Kdyby existovalo jiné řešení, kouzelníci by ho našli. Ale neexistuje, jak dobře víme. Je nutné zasáhnout a nám padl černý Petr.

Odvedeme svou práci tak dobře, jak jen to půjde.“

„Dobře...?“ do mužova hlasu se vloudil trpký a hořký tón, až Hanku zamrazilo.

„Vždyť se na ně podívej. Jsou spokojené a šťastné. Postupně jim zprostředkujeme možnost promluvit si s rodiči a dopřejeme jim ještě jedny krásné prázdniny.“

„Obrať list, nemůžu se o tom bavit. Radši půjdu zkontrolovat, jestli je tábor v pořádku.“

Hanka bleskově vyrazila zpět k záchodům, kde se ukryla. Muž zvolna obešel dvůr, nahlédl do baráků, kde se vždycky chvíli zdržel, a zamířil zpět ke strážní budce. Zhluboka si oddechla, že ji neviděl. Opatrně vykoukla. Něco se dělo u hlavní brány. Spatřila, jak ochránce odemyká zámek a pouští dovnitř podivný vůz s cisternou, kotlem a bednami. Vzápětí zazněl nad táborem zvon a z baráků se začaly trousit ospalé děti. Hanka se mezi ně vmísila a zvědavě vyrazila k cisterně. Muž ji právě odpojoval od vozíku s kotlem a bednami.

Ochránci, který mu s tím pomáhal, řekl: „Přivezi jsem děckám každému láhev na vodu, takže si tu mohou doplňovat tekutinu podle potřeby. Jinak jsem připravil výživnou kaši. Fakt si myslíte, že jim bude chutnat?“

„Nedělejte si starosti. Vy rozdáváte láhve, já budu servírovat jídlo.“

„Vždyť tu nemají ani stoly, u kterých by se najedli.“

„Najedí se vestoje.“

„A až přijdou mrazy?“

„Řešení se vždycky najde.“

Chlapík se na ochránce nesouhlasně zadíval, ale zmlkl. Hance připadal sympatický. Třeba by jí mohl pomoci... Zatím však nehodlala pokoušet štěstí. Vzala si od něj naplněnou láhev s vodou, pomocí poutka si ji zavěsila na ruku a hned vedle dostala misku s kaší a lžící. Vmísila se mezi ostatní a ochutnala kaši. Sousto nedokázala spolknout. Odporná chuť! Nenápadně jídlo vyplivla zpět do misky a rozhlédla se. Užasle sledovala, jak spolužáci pomlaskávají a jak jim chutná. To snad není možné! Bude muset zbytky vyklopit do záchodu. Jenže jít s miskou přes volné prostranství by bylo nápadné. Najednou si nevěděla rady, co s jídlem. Sníst ho není v jejích silách. Zapadla do nejhustšího chumlu a začala přidávat kaši ze své misky těm, co právě dojídali. Za chvíli mohla odevzdat použité nádoby. Ale jak přežije, když nebude jíst? Musí utéct za každou cenu, žádný jiný konec než špatný ji tu nečeká.

Odpoledne děti opět pospávaly. Možná byl v jídlu zklidňující prostředek. Ochránci začali volat k sobě do domku postupně jednotlivé žáky.

Hanka přišla na řadu až večer. Vyzvedl ji ochránce a v domku ji postavil před velké zrcadlo.

„Jak se jmenuješ?“

„Hana Vronová.“

„A hrome, máme problém. Jejími rodiči jsou jednorožci,“ přečetl si ze záznamů druhý ochránce.

„Má nárok na rozmluvu s rodiči, takže se pokus spojit s jednorožcem,“ nařídila žena.

Muž se chvíli snažil čarovat před zrcadlem, ale kontakt nenavázal. Hanku ani nenapadlo mu vysvětlovat, že se snaží zbytečně, protože jednorožci s ní momentálně nemluví. Klidně ho nechala trápit a docela dobře se při tom pohledu bavila.

„Nejde to. Nereagují.“

„Jako náhradního zástupce v době školní docházky tu má uvedeného Zachariáše ze Santareny. Zkus tedy oslovit jeho,“ přikázala ochránkyně. Tentokrát naskočil kontakt ihned.

Slova se ujal muž u zrcadla: „Dobrý den, dovolte, abych vás informoval o projektu nejvyšší priority, který se koná z nařízení centra ochránců pod záštitou Bdělých. Dítě vám svěřené bylo vybráno do programu záchranné akce v rámci obnovy magického života. Nyní si s ním můžete svobodně promluvit, abyste se ujistil, že je v naprostém pořádku. Projekt bohužel neumožňuje kontakt častěji než jednou měsíčně. S případnými dotazy nebo stížnostmi se obraťte na centrum ochránců, kde

vám jistě rádi poskytnou informace. Nyní máte přibližně dvě minuty na rozhovor s dítětem.“

Postrčil Hanku kupředu a ona v zrcadle uviděla Zachariášův zachmuřený obličej.

„Řekni mi, Hanko, co s tebou provádějí? Proč jsi tam?“

Horečně hledala slova, aby neprozradila nedostatečnost svého náramku, a přitom trpaslíkovi naznačila, co se děje. Zdvihla ruku, aby dobře viděl její zápěstí a podrbala se pod náramkem.

„Ahoj, Zachu,“ odpověděla pomalu a ospale, „mám se naprosto úžasně. Starají se o mě stejně pečlivě jako svého času Seladonin, nic mi neschází. Ubytování může směle konkurovat tvé pohodlné postýlce. A s jídlem to tu fakt nemá chybu, snad jen o malinko slabší, než když nám vařil Franta Soudek. Moc se mi tu líbí. Jen nevím, kdy se vrátím domů. Snad brzo.“

„A co tvoji kamarádi?“

Hanka se zarazila. Copak nemluvil s Rafanem? Ale vtom jí došlo, jakého kamaráda má na mysli a na co se ptá. Jak jen mu naznačit, že se ani s Vronem ani s Plamem nedokáže spojit?

„Nejsou v programu spolu se mnou, takže si s nimi teď nemohu promluvit.“

Uviděla, jak se Zachariáš podrbal ve vousech sekerou.

„Vyřídím jim, že budeš v pořádku a že se brzo vrátíš. Hlavně buď hodná a poslušná jako vždycky.“

„Konec spojení,“ houkl ochránce a odstrčil dívku od zrcadla. Hance připadalo, že je přerušil dřív, než

skončil stanovený časový limit. Přemohla své emoce a ospale na něj zamžourala.

„Můžeš si jít odpočinout,“ pokynul jí a otevřel dveře boudy.

# Útěk

Loudala se večerní tmou a zamířila k záchodům. Tady může přemýšlet v klidu a soukromí. Jestli Zachariáše dobře pochopila, naznačoval jí, aby se pokusila utéct co nejdřív. Slovní spojení poslušná jako vždycky znamenalo nepochybně, aby vzala věci do svých rukou a neohlížela se na následky. Sekera asi měla naznačit, že ani trpaslík nesloží ruce do klína a pokusí se o její záchranu. Ale dokážou přátelé nalézt tenhle tábor, když s nimi nebude ve spojení? Pochybovala o tom.

Nejraději by utekla okamžitě. Zvažovala, zda by nešlo nějak využít otevřenou bránu při dovážení jídla. Naději na úspěch by měla jen v případě, že by se jí podařilo vyvolat hodně velký zmatek, aby přehlédli její proklouznutí ven. Ale jak ho vyvolat? Mohla by se spolehnout na pomoc Anděly? Příliš složitý plán s řadou rizikových momentů nebude to pravé, usoudila po chvilce. Musí najít jinou cestu. Třeba překonat silový plot. Přelézt nepůjde, tím si byla jistá. Co ho však přeskočit nebo se podhrabat? Pokusila se najít pohodlnější pozici a opřela se o prkna v zadní stěně záchodu. Byla špatně připevněná a povolila. Opatrně, aby nezpůsobila hluk, na ně zatlačila a rozšířila otvor. Kdyby se dostala za záchody, ocitla by se mimo zorné pole ochránců. Zkusila se protáhnout ven. Zadřela si při tom do ruky třísky, ale nevšímalá si jich a drala se ven. Tady někde by měl být plot, hmatala v šeru před sebou, avšak na žádnou překážku nenarazila. Páni! Oni snad

zadní stěny záchodů ničím nezajistili. Rychle se vrátila, aby prkna narafičila zpět. Srdce se jí rozbušilo jako o závod. Možná se odtud přece jen dostane. Stáhla náramek, vzteky přitom rozřezala spojovací tkanice a štítivě ho odhodila na zem jako jedovatého hada. Opatrně se plížila tmou pryč od tábora. Používala magický zrak, aby se zorientovala. Moc záchytných bodů v okolí nebylo. Občas kousek křovin a jakási vzdálená skála. Rozhodla se pro směr ke skále. Toužila se rozběhnout, ale v neznámém terénu bez dobrého světla se bála, aby se při běhu nezranila. Kráčela nejrychleji, jak to šlo. Párkrát otestovala, jestli se neozve Plam nebo Vron, byla však pořád bez spojení.

Když dorazila na okraj skaliska, únavou jí podklesávala kolena. Zvolila plácek za hustým křovím a na chvílku se posadila. Téměř okamžitě usnula. Probudila se za světla a začala si nadávat, že raději nepokračovala dál. Rozhlédla se a skoro ji zamrazilo. Tábor odtud nebyl vidět. Teprve při použití magického zraku rozeznala chvění vzduchu v místě, kde stál. Zvažovala, jestli má čekat na tmu, nebo riskovat cestu za světla. Ochráncům by ale v pátrání tma nezabránila. Rozhodla se vyrazit okamžitě. Byla ráda, že má u sebe láhev s vodou. Trochu si lokla a mírným poklusem vyrazila směrem pryč od tábora. Několik hodin střídavě běžela a kráčela. Kraj kolem ní se až na pár keříků zdál pustý a jednotvárný. Snažila se vydržet v pohybu do tmy. V šeru se před ní vynořil obrys skály. Jak si ji prohlížela, zmocnilo se jí



neblahé tušení. Tady přece přespala první noc. V láhvi zbývalo vody jen na dně. Hanka zuřila. Nechácala, jak se jí mohlo stát, že se točila v kruhu. Už jí určitě hledají. Co teď? Nutně si potřebovala odpočinout. Rozhodla se vyšplhat na skálu a ukrýt se někde výš. Našla si pozici, která jí poskytovala dobrý rozhled, a zároveň měla možnost se pohodlně usadit. Kolem tábora se nic nehýbalo. Že by na její útěk ještě nepřišli? Měla strach a v ruce křečovitě svírala nožik z jídelny. Věděla, že by se ubránila spíš pomocí magie, ale nemohla si pomoci. S nožem v ruce se cítila lépe. Snažila se nepoddat spánku, jenže únava byla silnější. Tu a tam se vyděšeně probouzela, ale kolem byla jen klidná tichá noc a na obloze se mihotaly hvězdy.

Náhle ji vyburcoval silný pocit ohrožení a nad sebou spatřila napřáženou bojovou sekeru. Podařilo se jí odkutálet stranou těsně před tím, než zbraň švihla směrem k ní. Narazila přitom na nohy útočníka a ohnala se po nich nožikem. Zároveň zaútočila magickým zmrazením, jenže cítila, jak kouzlo neúčinně klouže mimo. Zato nožik zasáhl cíl a dunivé zaklení Hance připomnělo Zachariáše. To už k ní nezadržitelně mířila sekera z úplně jiného úhlu. Znovu uhnula a vyskočila na nohy. Pokusila se o další kouzlo, ale zase bez efektu.

„Zatraceně, vždyť je to holka! Jak to, že ještě žije?“ ozval se hlas za Hankou a jen velice rychlá rybička k zemi jí zachránila kůži.



První útočník znovu napřáhl sekeru. Hance se vybavil Zachariášův styl, a proto nebyla překvapená, když těžká zbraň změnila směr a zhoupla se k ní z jiné strany. Vtiskla se za výčnělek skály a opět švihla nožikem. Zasáhla malého muže do paže. Vzápětí ji ale jiná silná ruka uchopila za nadloktí a smýkla s ní k zemi. Zavřela oči a čekala na úder sekery.

„Ne, počkej!“ zazněl ze tmy autoritativní hlas. „Je dobrá, nezaslouží si umřít zákeřnou ránou.“

Hanka otevřela oči a zdvihla se do kleku. Zaplavila ji úleva.

„Setneme ji jako rovnocenného zajatého nepřítele,“ pokračoval hlas a Hanka naprosto nelogicky dostala záchvat smíchu. Tomu se říká spadnout z louže do bláta! Místo zabití ji setnou, to si

fakt polepší. Smála se, až se svíjela a nemohla popadnout dech. Všechn stres, všechn strach jako by z ní vytryskl v nepochopitelném záchvatu. Byli z její reakce tak zmatení, že ji nechali uklidnit bez jakéhokoliv zásahu. Když se vzpamatovala, uvědomila si, že kolem ní stojí tři nebezpečně ozbrojení trpaslíci. Najednou se přestala bát. Posadila se se zkříženýma nohama a zdvihla oči k mluvčímu trpaslíkům. Pak mu nabídla svůj nožík rukojetí napřed.

„Omlouvám se,“ pokrčila rozpačitě rameny, „víte, Zachariáš žertuje velice podobně jako vy.“

„To nebyl žert,“ zavrčel jejich mluvčí, ale nožík si od dívky vzal a prohlížel si ho.

„Ubránit se smrtícímu útoku takovým párátkem, to chce odvalu. Kdo jsi?“

„Chodím do magické školy v Santareně.“

„Ty jsi z toho mlženého tábora?“

„Chtějí nás zabít. Utekla jsem. Uznej sám, že je k smíchu, když člověk uteče před jednou smrtí, aby hned vzápětí zjistil, že je na tom ještě hůř.“

„Zmínila ses o Zachariášovi. Kdo je to?“

„Trpaslík ze Santareny a můj blízký přítel. Nikde se nevychloubej, že jsi mě zabil, nebo si tě najde.“

„Vyhrožuješ?“

„To bylo jen přátelské upozornění.“

Trpaslík sklonil sekeru a opřel se o ni. Chvilí na Hanku zkoumavě hleděl.

„Zachariáše znám. Má na sekeře zlatý ornament. Víš jaký?“

„Tak to znáš nějakého jiného než já,“ odsekla Hanka nevrle, „ten můj má přesně takovou sekeru jako ty, jen má na držadle víc zářezů.“

„Proč se s ní vybavuješ?“ zavrčel ten, co Hanku napadl jako první.

Vůdce se po něm nerudně otočil, ale nakonec odpověděl: „Začínám věřit, že opravdu Zachariáše zná. On je bohatý obchodník, možná by ji od nás vykoupil. Snad by to stálo za námahu.“

Potom se otočil k Hance: „Co říkáš, dostaneme odměnu, když tě k němu dovedeme?“

„Určitě.“

„A jak bude velká?“

Hanka se zamyslela: „To záleží na tom, jak obratně dokážete smlouvat.“

„Fakticky ho zná,“ zavrčel vůdce a šťouchl sekerou do dívky, „vstávej! Půjdeš s námi.“

„Nejdřív vodu,“ připomněl třetí trpaslík.

„Máš pravdu,“ kývl druhý a přistoupil ke skále. Hanka ve tmě neviděla, co dělá, ale zaslechla zvuk tekoucí vody.

„Naber si taky,“ pobídli ji. Napila se, opláchla si obličej a měla pocit, že veškerá únava zmizela. Pak naplnila láhev.

„Jdeme,“ zavelel vůdce. Zvuk vody utichl a před nimi se otevřela díra do podzemí. Hanka posílila magický zrak, aby nesletěla dovnitř jako zralá švestka. Vklouzli dolů a skřípot naznačil, že někdo vzadu uzavřel poklop nad vstupem.

„Dávej pozor na hlavu,“ doporučili jí a vyrazili chodbami hlouběji do skal. Navzdory varování

se několikrát praštila o strop. Přesto se cítila dobře při pomýšlení, že ji dovedou do Santareny k Zachariášovi. Zatínala zuby, aby stačila jejich tempu. Když konečně zastavili, sesunula se na nejbližší rovnou plošinu a okamžitě usnula.

Probudili ji dřív, než se jí líbilo. Vůdce jí strčil do ruky kus sušeného masa. Vděčně se do něj zakousla, i když bylo tuhé jako podešev. Znovu se pokusila s někým spojit, ale marně. Nechápala, jak je to možné. Plam byl přece vždycky v dosahu. Poprvé ji napadlo, jestli se mu něco nestalo. Ale ne, to by zaručeně cítila! Její neschopnost připomínala spíš podivnou clonu, přes niž neprojde jediná myšlenka.

Znovu vyrazili na pochod. Zatím nebyla vhodná příležitost se zeptat, kdy dorazí do Santareny. Ve skalních tunelech a jeskyních nedokázala Hanka odhadnout ani čas ani vzdálenosti. Trpaslíci opravdu nepatřili mezi upovídáné bytosti. Postupem času jí začalo vrtat hlavou, co je důvodem jejich spěšného pochodu.

Najednou jí trpaslík vzadu podrazil nohy a složil ji k zemi. Natloukla si kolena a lokty a chtěla začít protestovat. Trpaslík ji však vzápětí překročil a mávl něčím, co připomínalo malou sítku na motýly. Překvapeně sledovala, jak vytáhl z kapsy malou lahvičku a velice opatrně přesunul cosi ze sítky dovnitř a pečlivě lahvičku zašpuntoval.

„Máš ho?“ přistoupil k němu vůdce a prohlédl si lahvičku.

„Pěkněj exemplář,“ pochválil ho, „poohlédneme se kolem a zkusíme najít další.“

„Ty zůstaň sedět tady,“ ukázal Hance výstupek uprostřed jeskyně, „ani se nehni. Jestli tě nějaký visák rafne, je po tobě.“

„Mám dalšího,“ vykřikl po chvíli jeden z trpaslíků v blízké chodbě.

„Já taky,“ odpověděl druhý.

„Visáci?“ spekulovala tiše Hanka. „Co to je?“

Náhle se jí před očima začal spouštět obrovský pavouk.

Trhla sebou. Že by měli na mysli... tohle? Měla sto chutí vyskočit a začít ječet. Jen s velkým sebezapřením zachovala klid. Namířila na pavouka znehybnující kouzlo a odtáhla ruku, aby jí nespadl na kůži. S úlevou si všimla, že strnul v poslední pozici. Visel na své niti a nehýbal se. Když se chtěla odsunout kousek dál, všimla si, že jí po oblečení leze další. Vyslala nové kouzlo a následně zařvala.

„Héééj, pojdte sem někdo. Jsou tady pavouci!“

„A sakra,“ ozvalo se za ní, „má dva na zádech. Hlavně se nehejbej, kotě!“

„Mám ho!“

„Já taky!“

„A co tihle?“ ukázal vůdce na nehybné pavouky vpředu.

„Kouzlo nehybnosti,“ chraptivě mu oznámila Hanka.

„Nádherné exempláře!“ zašpuntoval je rychle do lahvičky a zdálo se, že má skvělou náladu. Zaklepal lahvičkou a pavouci se probudili. Zahýbali

nohama a klouzali po skle. Trpaslík spokojeně mlaskl.

„Měla jsi zatracenou kliku,“ plácl ji po rameni, až hekla.

„Jsou jedovatí?“ zeptala se.

„Zatraceně jedovatí! Nic jedovatějšího neexistuje. Ale na druhou stranu nám pomáhají uhájit podzemí. Dneska jsme měli mimořádně dobrý lov. Doma nás pochválí.“

„Kdy se dostaneme do Santareny?“ odvážila se zeptat.

„Nejdřív zaběhneme k nám domů. Visáky je potřeba zpracovat, dokud jsou živí. Teprve pak tě odvedu k Zachariášovi. Ale neměj obavy, u nás ti nikdo neublíží. Zdá se, že jsi nám přinesla štěstí. Ještě nikdy jsme neměli tak bohatý úlovek za pár minut. Jsem rád, že jsi nezklamala mou důvěru a nezpanikařila, když tě ohrožovali.“

Ještě, že neumí číst myšlenky, pomyslela si Hanka, jinak by mě nepochválil.

Dopřáli si krátký odpočinek a malou svačinu. Trpaslík dívce nabídl hlt ze své osobní lahvičky. Neodvážila se odmítnout, aby ho neurazila. Bylo v ní přesně to, co čekala – tekutý oheň. Málem se jí nepodařilo nadechnout. Trpaslík se zasmál a rovněž si vydatně lokl.

„Jmenuji se Gehan,“ houkl vstřícně, „můžeš mi tak říkat.“

„Díky,“ zasípala, když konečně popadla dech.

Znovu vyrazili na pochod. Hance se zdálo neuvěřitelné, jak může existovat taková dlouhá

dálnice pod zemí. Sice chvílemi zdolávali méně schůdná místa a přesouvali se pomocí lan, ale nepotřebovali je často. Únava z cestování jí umožnila zapomenout na problémy, které nahoře mezi lidmi narůstaly do nepříjemných rozměrů. Neustále musela věnovat plnou pozornost terénu. Překonala počáteční nemotornost a naučila se pohybovat po zrádném a kluzkém povrchu skal. Boule na hlavě už nepřibývaly a trpaslíkům bez problémů stačila. Jen jí vadilo, jak je pořád špinavá a má trvale vlhké vlasy a oblečení.

„A co když zase narazíme na visáky?“ zeptala se během jedné přestávky.

„To nehrozí. Vyskytují se jen v oblasti, kde jsme tě našli. Proč myslíš, že bychom se jinak harcovali tak daleko?“

„A k čemu jejich jed používáte?“

Gehan sáhl k opasku a odepnul silné kožené pouzdro, kde měl zastrkané házecí šipky. Jednu velice opatrně vyňal a ukázal dívce. Na špičce byly patrné tmavé skvrny, jak někdo namočil hrot do jedu.

„Koho tím lovíte?“

„Aberily.“

„Cože?“ užasla.

„Takový hnusný měňavý jeskynní potvory.“

„Vy je fakt umíte zabít?“

„Co se divíš? Ty je znáš?“

„Jen jsem slyšela, že dokážou každého natolik oblbnout, že se napadený na žádnou obranu nezmůže. Pak oběť infikují pomocí sitbelů.“



„Víš co? Promluvíme si o nich jindy a jinde. Tady se to nehodí,“ zamračil se trpaslík a zmlkl. Hanka nenaléhala. Jsou chvíle, kdy je lepší nediskutovat. Vůdce se zvedl a pokračovali v cestě. Při jednom sestupu Hanka uklouzla a sedřela si kůži na lýtku. Zaklela, když viděla, jak jí krev stéká do bot. Sáhla do kapsy pro ubrousek, aby ránu ovázala.

„Počkej,“ zadržel ji Gehan, který přišel zkontrolovat, proč se zastavila. Nalil jí na ránu kapku ze své placatice, a když ji měl otevřenou, dal si malý doušek. Nabídl i Hance, ale ta jen zavrtěla hlavou a rychle stáhla látku kolem škrábance, který ve styku s tekutinou páčil jako čert. Potom vůdce mávl na ostatní trpaslíky, že mohou pokračovat v cestě, a zařadil se za Hanku. Snažila se udržet jejich rychlé tempo a po chvíli s povděkem konstatovala, že poranění na noze ani necítí.

Po několika hodinách zaslechla, jak se Gehan za ní hlasitě nadechl.

„Pauza!“ zahalekal na ostatní trpaslíky. Zastavili se a počkali na ně.

„Route!“ obořil se zhurta na parťáka krácejícího v čele. „Ty zatracenej dračí výměšku, proč nedáváš pozor?“

Druhý trpaslík hlasitě začichal a zaklel.

„Copak za to můžu, že mám rýmu,“ zahučel nevrle.

Hanka rovněž začichala a snažila se odhalit nějakou změnu v zatuchlém vzduchu skalní chodby. Znovu se nadechla a ucítila cosi neobvyklého –

jemný závan příjemné vůně, která se blížila vůni skořice a vanilky.

„Jestli je jenom jeden, jsme v pohodě, ale pokud má kamaráda, bude nás málo,“ huhlal Rout.

Gehan se ohlédl po Hance a ušklíbl se: „Bude nás akorát. Mě bude krýt ona.“

„Prodal jsi rozum?“ uchechtl se Rout.

„Tobě určitě ne!“ naježil se Gehan. „Copak nevidíš, že jinou možnost nemáme?“

„Umíš házet šipky?“ obrátil se na Hanku.

„Nikdy jsem to nezkoušela,“ vyděsila se, co po ní chce.

„V tom případě máš nejvyšší čas začít. Ale nepřej si mě, jestli se místo do aberila, trefíš do mého zadku!“

Trpaslík vytrhl tři šipky a opatrně si je zastrčil za manžetu rukávu. Kožený zásobník s ostatními šipkami podal Hance.

„Pamatuj! Musíme do něho našít aspoň pět šipek, abychom ho dokázali zneškodnit.“ Pak se usmál, vycenil zuby a dodal: „Dnes je skvělý den na schůzku se smrtí!“

Nestihla ani dvakrát polknout, když trpaslíci s divokým mručením vyrazili kupředu. Popadla kožený zásobník se šipkami a pustila se za nimi. Zmocnilo se jí vzrušení a přistihla se, jak napodobuje jejich bojový hrdelní tón. Posílila magický zrak a těsně za ohybem chodby ty potvory uviděla. Byly přilepené na stěně, jedna vlevo, druhá po pravé ruce.

První dva trpaslíci se zaměřili na levou potvoru a Hanka spatřila, jak hodili šipky. Aberil v místech,

kam měly dopadnout, obměnil tvar a dvě z nich jen neškodně ťukly o skálu. Další tři ho zasáhly. První trpaslík popadl sekeru a zabořil ji do beztvareho těla, druhý sáhl pro další šípky. To už však Hanka nestíhala sledovat, protože se ocitla v blízkosti aberila na druhé stěně. Z Gehanových šipek zasáhla tělo potvory jen jedna, přesto hmátl po sekeře. Jeho pohyby byly ale pomalejší, než Hanka čekala. Ucítila proudění magie. Určitě ho ovlivňuje napadený aberil, napadlo ji. Rychle po sobě vrhla dvě šípky a hned magicky pozměnila dráhu jejich letu, aby aberilovi ztížila uhýbání. Okamžitě vytrhla ze zásobníku dvě nové. Ty první měňavce zasáhly, což ji povzbudilo. Vtom do ní narazila neuvěřitelně silná psychická vlna. Sice šípky hodila, ale trefila se jen jednou. Chtěla sáhnout do zásobníku po další, ale jako by jí ochrnula ruka. Aberil ji zaplavil mohutnou vlnou lásky a porozumění. Byla to ta nepřátelštější bytost, s jakou se kdy setkala... Proč se ji chystají zabít? To nesmí dopustit. Tolik lásky, tolik citu... Citu? Něco je špatně! Srdce se jí rozbušilo jako o závod. Emocemi zahlcený rozum odmítal přijmout realitu podobně jako u Vincenta... Ale Vincent ji přece zradil! Jestli má někoho ráda, tak to není Vincent, nýbrž Rafan, Paula, Plam, nebo... Z jejích myšlenek se vynořil Svátův láskyplný pohled, jeho vlídnost, starostlivá péče... Tlak na její psychiku mírně ustoupil. Zaostřila magický pohled a spatřila, jak trpaslík s vypětím všech sil vytrvale seká do aberilova těla, jehož jedno chapadlo se sune směrem k Hance a schází mu už jen několik centimetrů. Těsně u nohy ležel rozevřený

Gehanův zásobník, který jí nejspíš vyklouzl z ruky. Zatnula zuby a v duchu vzteky zařvala: Za Svátu, za jednorožce, za draky! Vytrhla jednu šipku a vši silou ji vrazila do chapadla. To se zkroutilo a ucuklo. Psychický tlak, který ji svazoval, pominul. Zase ovládala svou mysl i tělo. Gehan vítězně zařval a několika mocnými údery rozsekal aberila na kousky.

Hanka se zhluboka nadechla a zaplavil ji pach vanilky a skořice. Teď ale vůbec nebyl příjemný. Zvedl se jí z něj žaludek.

Ohlédla se vlevo po Routovi a jeho společníkovi. Oba sekali do druhého aberila a zničili ho jen chvilku po nich. Chodbou se ozval další vítězný řev. Teprve teď jí v plné míře došlo, čeho tu byla svědkem. Trpaslíci jí ukázali, jak zabít aberila. A to byli jen dva na jednu potvoru! Ještě nevěděla, jak se svou nejnovější zkušeností naložit, ale doufala, že by tenhle objev mohl sehrát klíčovou roli při řešení zatím bezvýchodné situace. Po hodně dlouhé době pocítila záchvěv naděje.

Trpaslíci se konečně přestali poplácávat po ramenou.

„To bylo keců, brácho, co? A nakonec jsme byli první, kdo aberila dostal!“ začal se vytahovat Gehan.

„No jo, seš dobrej,“ uznale přikývl Rout, „obstarat šipky i sekeru sám, tomu se říká výkon.“

„Neříkám to rád, ale byl jsem horší než obvykle. Můžu si připsat jen jeden zásah a práci se sekerou. Ona se trefila čtyřikrát. Byla klika, že jsme ji u pramene nezabili.“

„Měli bychom dokončit likvidaci,“ kývl Rout směrem k rozsekaným aberilům.

Gehan přikývl, vylovil lovecký tesák a začal se hrabat v rozsekaných kusech měňavce. Rout činil totéž u druhého těla. Když Hanka viděla, jak trpaslíci noří ruce do slizkých zbytků, stáhl se jí žaludek. Přesto se neodvrátila. Byla zvědavá, co hledají.

Vylovili jakousi lebku nebo zkostnatělou schránku ve velikosti trpasličí pěsti. Odnegli svůj nález stranou a zaklínili obě schránky, aby se nepohnuly.

Gehan se ohlédl na Hanku: „Zvedni si ochrany.“

„Jaké ochrany?“ chtěla se zeptat, ale nestihla to, protože mezitím trpaslík dupl na zaklíněnou schránku a botou ji rozdrtil. Hanku zasáhl psychický blesk ohromné síly. Měla pocit, jako by se jí uvařil mozek. Zhroutila se na kolena a rukama si objala hlavu, aby se jí nerozskočila.

„Holka pitomá!“ přistoupil k ní Gehan. „Copak jsem ti neřekl, abys zvedla ochrany? Tumáš, napij se.“

Strčil jí do ruky svou láhev. Poslechla ho a lokla si. Oheň se jí prodral krkem a zaplavil celé tělo. V hlavě jí začalo zuřivě tepat, ale bolest ustupovala.

„Koukej si zabezpečit psychiku! Musíme zničit ještě druhého.“

„Jak to mám udělat?“

„Uzavři se na chvíli sama do sebe a kolem postav zeď.“

„Dobře, jsem připravená,“ zatnula Hanka zuby v očekávání další bolesti. Obrnila se proti okolnímu světu, ale nebyla si jistá, jestli dostatečně.

Tentokrát kolem ní proletěla jen ozvěna mentálního blesku. S úlevou se zdvihla a šla se kouknout na poničené schránky. Trpaslíci ustoupili, aby se mohla podívat. Mezi šedými úlomky se rozlévala krvavá kaše a v ní se třpytily sitbely. Trpaslíci začali místo zahrnovat hlínou a drobným kamením, které vyhrabali v okolí. Nakonec umístili na vrchol hromady velký šutr.

„Až půjdeme příště okolo, vyryjeme na něj varování,“ spokojeně na šutr poklepal vůdce.

„Umím tvarovat kámen. Řekněte mi, jak má váš symbol vypadat a já ho označím,“ nabídla se Hanka.

Gehan do prachu namaloval sekeru a přes ni přetržené srdce. Dívka přikývla a dala se do práce. Vyhladila viditelnou plochu a vytvořila na ní symbol. Vložila do něj i trochu světla, aby upoutal na první pohled.

„Skvělá práce,“ poplácal ji trpaslík po zádech, až se prohnula.

„Sesbírali jste šipky?“ obrátil se potom na své druhy.

Rout mu podal ty z jeho zásobníku, které minuly cíl. Ostatní trochu očistil a zabalil do hadru. Slizem upatlané sekery otřeli o hlínu.

„Snad už žádného nepotkáme,“ počítal Gehan šipky v pouzdře, „poslední dobou se ty mrchy nějak rozmnožily.“

Trpaslíci posbírali zavazadla a všichni se znovu vydali na cestu. Hanka se zmocnila únava a podepsala se i na její pozornosti. Dvakrát za sebou se praštila do hlavy o nízký strop. Vůdce se na ni

mračil, ale vydal pokyn ke krátkému odpočinku. Dívka okamžitě usnula. Dlouho ji však spát nenechali.

„Vstávej, kotě, ještě několik hodin a jsme doma. Tam se můžeš vyspat po libosti,“ zacloumal s ní Gehan.

Bez protestů se zařadila mezi ně. Naštěstí už cesta vedla vyššími a rovnějšími chodbami.

## U trpaslíků

Vyčerpaně se vlekla posledním úsekem podzemní cesty a jakmile zastavili, sedla si na nejbližší kámen. Pozorovala, jak se trpaslíci vítají s příchozími. Nescházelo mnoho a téměř usnula vsedě. Z usínání ji však vyrušil drsný šťouchanec.

„A hele! Copak to tu máme? Ztracenou princeznu?“ zachechtal se chlapík, který se k Hance připlížil zezadu. Znechuceně ho přejela pohledem a zvedla se. Tím na sebe přitáhla Gehanovu pozornost. Nezdvořák ji zezadu hrubě postrčil blíž ke skupině, až málem upadla. Chtěl ji postrčit ještě jednou, ale vtom zasáhl Gehan a zamračeně srazil jeho ruku stranou.

„Hele, brácho, brzdi,“ zdvihl významně hlas, „tahle se mnou pila z mé placatky.“

„Děláš jí kojnou?“ řehtal se drzoun nahlas. Ostatní trpaslíci natáhli krky, aby jim neuniklo nic zajímavého.

„Teď dobře poslouchej, ty nádhero,“ šťouchl ho Gehan ukazováčkem do prsou, „tadle lidský kotě chrápalo u pramene a my se ho rozhodli zabít ve spánku. Jenže vona se probudila a ubránila se nejméně čtyřem smrtelným útokům! A víš, čím se bránila?“

Trpaslík udělal dramatickou pauzu a vylovil z vaku její malý nožík: „Tímhle!“

Ukázal ho i ostatním v přihlížejícím davu.



„Routa tímhle dokonce poznamenala na noze a na ruce. Rozhodl jsem se ji uctít jako bojovníka a nabídl jí setnutí hlavy. Víte, co udělala?“

Gehan měl nepochybně dramatický talent. Hanka si všimla, jak diváci hltají jeho líčení.

„Pokud si myslíte, že žebrala o svůj život, jste úplně vedle. Dostala záchvat smíchu.“

Trpaslíci uznale zahučeli.

„Tvrdí, že je dobrou známou Zachariáše ze Santareny, tak jsem slíbil, že ji k němu dovedu. Navíc nám přinesla štěstí. Během krátké chvíle jsme ulovili spoustu visáků a mohli vyrazit domů. To ale není všechno! Narazili jsme na dva aberily. Nedalo se jim vyhnout, takže jsme museli bojovat. Řeknu to jen krátce. Dělal mi zadáka a má na kontě čtyři zásahy šipkami. Rozsekali jsme ty mrchy na maděru. Takže si dejte bacha, než do ní začnete strkat. Jasně?“

Hanka si pomyslela, že by nebylo marné, kdyby si ho mohla najmout na obhajobu u jednorožců. Trpaslíci se teď na ni dívali přátelsky a s uznáním. Gehan dosud držel její nožík v ruce a ukazoval ho každému, kdo projevil zájem.

Obyčejný nůž ze školní jídelny, a jakou jí nakonec udělal službu! Zdálo se, že jeho krádeží nejen změnila mašli, kterou měla Anděla ve vlasech, ale i svůj osud.

Po chvíli ji vzal Gehan za loket a odvedl ji do svého příbytku. Ukázal jí, kde se může umýt, a nabídl jí postel. Vděčně využila obou nabídek.

Neměla představu, jak dlouho spala, ale po probuzení se konečně cítila svěží. Gehan ji pozval na jídlo. Stolovali společně s jeho dvěma dospělými syny a mluvilo se hlavně o událostech v trpasličí komunitě. Hanka se do hovoru nemíchala, neboť ani netušila, o čem je řeč. Vyrozuměla pouze, že se jedná o potíže s obchodníky a že sehnat některé zboží je v současnosti problém.

„Měla bys navštívit Hrma,“ doporučil jí Gehan, když dojedli, „on je naším šamanem a bylo by dobré, kdyby omrkl, čím jsi opředená.“

„Opředená?“

„Copak ty o tom nevíš?“

„Ne. Vůbec netuším, co máš na mysli.“

„Můj mladší syn tě k Hrmovi dovede. Než se vydáme do Santareny, rád bych měl jistotu, že jsi v pořádku.“

„To chápu. Půjdeme k němu hned?“

„Čím dřív, tím líp,“ přikývl Gehan.

Společně s mladým trpaslíkem se vydala do bludiště chodeb. Ani nemusela používat magický zrak, neboť všechny prostory zdejšího podzemního města byly trvale osvětlené. Všichni uctivě zdravili, jako by Hanku už dlouho znali.

Došli k jeskyni zakryté pruhovaným závěsem. Sotva se přiblížili, závěs odhrnula chlupatá ruka a pokynula Hance, aby vstoupila. Gehanův syn ji jemně postrčil dovnitř, zatímco sám se otočil a odešel.

Uvnitř dívku uvítal podivný trpaslík. Chvíli na něj upřeně hleděla, než jí došlo, co je na něm zvláštního.

Vůbec neměl vousy. Fascinovaně zírala na trpaslíkův hladký obličej.

„No jo, sakra, já vím, že vypadám poněkud neobvykle, ale je to praktické,“ zabručel dotčeně.

„Promiňte, chovám se asi hloupě. Jen mě malinko překvapil váš svérázný styl,“ snažila se Hanka vybruslit z trapné situace.

„Jistě. Můj styl překvapí každého. Ale nyní obraťme list. Co bys ráda? Proč jsi za mnou přišla?“

„Gehan tvrdí, že jsem opředena...“

„Má pravdu.“

„Vysvětlíte mi, co to znamená?“

„Opředli tě bez tvého vědomí? Víš aspoň, čím je to práce?“

„Vsadím boty, že se jedná o dílo ochránců.“

„Hm, hrm, no jo. Velice jemná a precizní práce. Možná bych ji neměl narušovat. Chrání tě před zásahem do mentálního centra.“

„V tom případě moc nefunguje. Když jsme bojovali s aberilem, málem mě dostal.“

„Opředení tě chrání před dálkovým kontaktem. Což je něco úplně jiného než stát kousek od měňavce. Pokud jsi u aberila blíž než dvacet metrů, neochrání tě vůbec nic. Ty mrchy tě dostanou během pár vteřin.“

„Ale vaši trpaslíci je dokázali zabít.“

„Jenom když jsou dva na jednoho. Aberil psychicky napadne prvního útočníka. To dá trochu času jeho zadákovi, aby použil šipky, které měňavce ochromí. Potom už je snadné ho rozsekat.“

„A co lebka uvnitř aberila? Co by se stalo, kdyby ji nezničili?“

„Mohla by ji najít jiná potvora a sebrat ji. Do dvou dnů by rozdělila svoje tělo a z jednoho měňavce by rázem byli dva.“

„Měli v lebce sitbely.“

„Bud' ráda, že neměli čas je proti vám vystřelit.“

„A co byste udělali, kdyby nás sitbely zasáhly?“

„Už byste nebyli mezi živými.“

„Takže ani vy je neumíte odstranit?“ zeptala se zklamaně.

„Sitbely se stanou součástí těla už navždy.“

„Aberilové si je vyrábějí?“

„To netuším.“

„A kdybych chtěla vědět, jak se měňavci rozmnožují...“

„Tahle informace se ti nebude líbit.“

„Vy to opravdu víte?“

„Ano. Četl jsem o nich. Dostal se mi do ruky důvěryhodný zdroj. Popisoval, že mají v doupěti něco jako kamenné vany, které musí naplnit krví, aby se do ní mohl vybraný aberil potopit. Zde stráví několik týdnů, během nichž vytvoří svůj duplikát.“

„A kde berou tolik krve?“ zamračila se Hanka. Trpaslík neodpověděl, jen se na ni smutně díval. Snad bylo lepší, že mlčel. Otřásla se při představě, jak aberilové lákají do doupěte lidi, aby se mohli rozmnožit.

„Dá se odhadnout, kolik je na světě aberilů?“

„Ani náhodou. Možná desítky, možná stovky, možná tisíce.“

Hrm jí nalil do poháru vodu a postavil ho před ni. Nesoustředěně se napila.

„Dokážete ze mě odstranit opředení?“

„Ano. Ale rozmyslela ses pořádně? Jedná se o dobré a užitečné kouzlo.“

„Nechápu, jak mě mohli ochránci očarovat, aniž jsem si něčeho všimla,“ vrtěla hlavou Hanka.

„Je to jemná a precizní práce. Dali si záležet na tom, aby si nikdo ničeho nevšiml.“

„Odstraňte jejich kouzlo, prosím.“

„Jsi si tím jistá?“

„Použili ho na mě proti mé vůli! Nechci být opředená!“

„Jak si přeješ. V tom případě si udělej pohodlí, chvilku to potrvá.“

Hanka se opřela a začala se rozhlížet po místnosti plné knih, lahviček, kamenů, svítek, luceren, svíček, misek, sušených bylin a mnoha dalších věcí, o nichž ani netušila, k čemu slouží. Trpaslík zatím na stole zapálil směs koření. Kouř roznášel pronikavou vůni a dráždil ke kašli. Měla sto chutí mu říct, aby tyhle pitomé efekty vynechal a přešel k věci. Hned si ale uvědomila, že navzdory jeho bezvousé tváři má co do činění s trpaslíkem, a těm není záhodno radit co a jak, pokud člověk nechce přijít k úrazu. V tomhle se určitě od Zachariáše neliší. Pocítila ospalost a barevné fleky na stěnách se jí začaly slévat do podivného snového vzoru. Plula příjemným snem. Jako by jí někdo rozčesával větrem zacuchané vlasy a jeden vlásek po druhém klouzal zpět na své místo. Jakmile byl urovnán poslední, ucítila šubnutí. Závoj

z její mysli byl stržen a věci kolem se vmžiku zaostřily.

Ve stejnou chvíli pronikl do její mysli známý kontakt, plný překvapení a nenadálé radosti.

„Dcero, ty žiješ...“

„Tati,“ vydechla užasle.

Jednorozec jí otevřel svou mysl, aby mohla vnímat záplavu jeho bouřlivých emocí, když zjistil, že je Hanka živá a zdravá. Oplatila mu stejnou mincí a umožnila mu vycítit vlnu štěstí a vděk za ta tři prostá slova, která působila jako zázračný hojivý balzám na její bolavou duši plnou stesku a trápení. Byla R'íhanovi neskonale vděčná za to, že porušil nařízení a oslovil ji. Zároveň si ale uvědomila hloubku své ztráty a svíravou touhu vrátit se ke stádu. Slzy radosti i bolesti jí stékaly po tvářích, zatímco se nádherná nitka spojení zvolna vytrácela.

„Sestřičko?“ vetřel se do její mysli další známý hlas.

„Ani nevíš, Plame, jak ráda tě slyším.“

„A co teprve já tebe! Už kolik dní tě zoufale hledáme,“ radoval se drak ještě divočeji než jednorozec, „co s tebou bylo? Jsi v pořádku?“

„Jsem živá a zdravá a mám spoustu zážitků. Ale teď zrovna si nemohu dlouze povídat. Ozvu se ti později, ano?“

„Tak jo. Já zatím odvolám pátrání po tvé maličkosti,“ souhlasil rozjařeně drak.

Hanka stočila zrak na Hrma. Trpělivě stál a čekal, až se vzpamatuje.

„Děkuji za váš zákrok. Dlužím vám velkou laskavost.“

„Rád jsem ti pomohl, dcero jednorožce a sestro draka.“

„Slyšel jsi naši konverzaci?“

„Omlouvám se za narušení soukromí, jenže k vašemu kontaktu došlo dřív, než skončilo mé působení při likvidaci kouzla. Nemohl jsem neslyšet.“

„Nemusíte se omlouvat, nic se nestalo,“ usmála se na něj vděčně.

Pokýval hlavou a sáhl do jedné police za sebou.

„Teď se můžeš vrátit do Gehanova příbytku. Ale zítra bych tě rád ještě jednou zkontroloval, jestli v tobě nezůstal nějaký vedlejší efekt kouzla.“

Položil Hance na dlaň malý černý chomáček a luskl prsty. Z chomáčku vyrazil dlouhý třepotavý plamínek. Hanka sebou cukla, avšak necítila žádný žár, chomáček vykazoval jen kombinaci magie a světla.

„Tohle je jiskřička Fí a půjčím ti ji, dokud setrváš u nás. Stačí říct, kam máš namířeno a ona ti ukáže cestu,“ vysvětloval, „můžeš klidně zavřít dlaň a chovat se, jako by tam Fí nebyla. Budeš-li na rozpacích, kudy vede cesta, lehce na ni dýchni a zeptej se. Doma ji sfoukni a ulož. Na její probuzení stačí nepatrná jiskřička světla. Je ti všechno jasné?“

„Ano.“

„Výborně. Tak běž za Gehanem a vyříd' mu můj pozdrav.“

Trpaslík ji vystrčil ven.

„Ještě jednou děkuji,“ řekla Hanka na rozloučenou.

„Bylo mi potěšením,“ přátelsky se na ni zašklebil a zmizel uvnitř.

Hanka došla do místa, kde se chodby otvíraly do několika stran. Otevřela dlaň s hořícím plamínkem a zlehka na světélko dýchla.

„Jiskřičko Fí, porad' mi, kudy jít k obydlí Gehana.“

Plamínek se natáhl do délky a ohnul se směrem k jedné chodbě. Hanka byla roztomilou hračkou nadšená. Dokonce jí už nevadily ani zvědavé trpasličí pohledy, které ji na každém kroku provázely.

Doma vyřídila Gehanovi pozdrav a mimoděk se koukla na hodinky, jestli už náhodou není čas k večeři. Nemohla se dočkat, až bude sama a bude moci oslovit své přátele. Náhle se zarazila a podívala se na hodinky ještě jednou. Vždyť ony zase fungují! Zatracení ochránci! Použili kouzlo, které označené žáky úplně odřízlo od světa a veškerých kontaktů! Hanka se nedokázala ubránit obdivu k jejich preciznosti, a zároveň si spílala za vlastní neschopnost, neboť jejich záměr nedokázala vycítit. No, hlavně že je zase všechno v pořádku.

„Máte moc šikovného kouzelníka,“ oznámila Gehanovi s úsměvem.

„Dává přednost kmenovému označení šaman,“ opravil ji trpaslík, „a o jeho šikovnosti nemáme nejmenší pochyby. Akorát ty fousy! A nenechá si říct a nenechá!“

„Nikdy je nenosil?“



„Ale jo, nosil. Jenomže loni mu asi dvakrát při jeho čarování chytly a musel je zkrátit sotva po prsa. To ho namíchlo a prohlásil, že než takový paskvil, tak radši žádné. A oholil se.“

„Jak praktické.“

Trpaslík nesouhlasně zamžoural, ale vzápětí uznale kývl: „Už na tobě necítím žádné opředení, odvedl dobrou práci. Vypadáš živě a spokojeně. Akorát tvé oblečení po cestě krapet utrpělo.“

Hanka si pomyslela, že výraz *krapet utrpělo* je hodně slabý popis skutečnosti. Všechno měla potrhané a odřené. Obávala se, aby látka po vyprání vůbec ještě držela pohromadě.

„Nosíš samé nepraktické věci,“ zabručel pod vousy.

„Mohu se na něco zeptat?“ podívala se nesměle na Gehana.

„Chceš vědět, kdy tě odvedu domů,“ uhodl, aniž otázku vyslovila. Mlčky přikývla.

„Nebude to hnedka, kotě. Příští týden potřebujeme obejít několik důlních osad a přepravit vytěžený materiál. Skupina přepravců si vyžádala ochranku před aberily, což jsem já a asi dalších sedm bojovníků. Předběžně jsem domluvil, že půjdeme s partou, co míří do oblasti v sousedství Santareny. Zde se já, Rout a ty na několik dní odpojíme a zajdeme za Zachariášem. Domluvíme s ním náš obchod a mrkneme se, jestli nemá věci, které potřebujeme. Pokud se nic nesemele, počítám, že bys u něj mohla být do deseti až dvanácti dnů.“

Hanka se rozzářila: „Výborně. Už se těším domů.“

Gehan se o ni staral vskutku královsky. Do druhého dne jí obstaral nové oblečení. Asi to nebylo jednoduché, když uvážila rozdíl mezi svojí postavou a postavami trpaslíků. Ale nový oblek z měkoučké kůže a kožešinová vesta, snad s tisícem kapes viditelných i skrytých, seděly naprosto přesně. Hned si nový oděv vyzkoušela a byla nadšená. Gehan jí pak slavnostně předal i nový praktický opasek s pouzdrém na dlouhý nůž. Rout jí zase přinesl boty, které neklouzaly po vlhké skále a chránily kotníky. A k tomu jí přidali mimořádně jemně zpracované kožené rukavičky.

„Nevím, co mám říct, to jsou královské dary,“ byla v rozpacích z jejich štědrosti.

„Dcera jednorozce a sestra draka od nás neodejde jako žebrák,“ zašklebil se Rout. Aha, pomyslela si Hanka, šaman se o své poznatky podělil s ostatními.

„Jsem vám velice zavázaná. Kdyby se našlo něco, co pro vás mohu udělat, ráda vám vyhovím.“

„Myslím, že bude stačit, když se při smlouvání se Zachariášem postavíš na naši stranu,“ zašklebil se vesele Gehan. Byl spokojený, jak dívce šaty i boty padnou.

Každý večer si teď Hanka povídala se svými přáteli. Nemohla se toho nabažit. S Vronem, Rafanem a Plamem probírali všechno možné.

Rafan líčil, jak ve škole prořídli žáci a jak se ostatní dohadují, co se asi se zmizelými stalo. Všem nakonec došlo, že odešli ti, co měli sitbely. I pro dospělé ochránci zorganizovali mimořádnou akci. Lidé s kameny byli pozváni na školení v rámci

bezplatné zdravotní dovolené. Ale zájem brzy opadl, protože fámy hlásaly, že se nikdo ze zúčastněných už nikdy nevrátil domů.

„Nepříjemně pravdivá fáma,“ podotkl Vron, „ani vaši spolužáci nemají šanci se vrátit. Důvěrný zdroj mi prozradil, že se ochráncům sice podařilo izolovat označené do té míry, že s jejich magií ani emocemi nikdo nemůže manipulovat, ale k úplnému vyléčení to nestačí. Každý týden rodičům zprostředkují krátký rozhovor s dítětem, a to je všechno. Víc ochránci nedokázali.“

„Jak se asi má Anděla?“ vzdychl Rafan.

„Je šťastná. Všichni jsou šťastní,“ odpověděla s nádechem trpkosti Hanka, „opředli je kouzlem tak dokonale, že nevnímají žádnou újmu. Kdybych si nevybrala aušusový náramek, zaručeně bych tam teď tvrdla s nimi.“

„Ještě že tu není Sváťa,“ řekl Rafan, „během týdne, kdy jsme tě nemohli najít, by se nejspíš zbláznil. Zachariáš nám sice oznámil, že s tebou mluvil, jenže tvrdil, že tě drží v táboře násilím.“

„Jo! Vůbec nechtěli slyšet, že na sobě žádný sitbel nemám! A krmili nás odpornou kaší, co se vůbec nedala bez magie pozřít!“

„A jak ti vaří u trpaslíků?“

„Sice nepoznám, jestli jím maso nebo houby, ale chuťově to nemá chybu. A jako přílohu pečou senzační placky.“

„A navíc dokážou zabíjet aberily!“ zafuněl drak. „Mít klobouk, tak před nimi smeknu. Když jsem tvou

zprávu tlumočil matce, prohlásila, že bychom je tu potřebovali jako sůl.“

Hanku představa draka s kloboukem dost pobavila. Kam na ty lidské průpovídky chodí?

„Hlavně bychom potřebovali alespoň pár kapek jedu z visáků,“ vmísil se do hovoru Vron, „nemohla bys, Hanko, vymámit na trpaslících malý vzorek? Klidně jim slib, že Zachariáš zaplatí jakoukoliv cenu.“

„Proč si nejdeš nachytat visáky sám?“ zeptal se drak.

„Nepůjde-li to jinak, pár jich určitě ulovit dokážu,“ odpověděl Vron, „ale neznám postup při zpracování jedu a nejspíš by mi zabralo spoustu času, než bych dosáhl podobného výsledku jako trpaslíci.“

„Zkusím to,“ slíbila Hanka.

Do odchodu trpasličí výpravy zbývalo několik dní, které dívka trávila pozorováním života v podzemním městečku. Šamanovi Hrmovi už mohla vrátit jiskřičku Fí, protože zdejší svět nebyl velký a brzo se v něm s přehledem orientovala. Seznámila se s několika dalšími trpaslíky, dokonce si mohla vyzkoušet, jak se pečou kukuřičné placky, co jí tak chutnaly, a zjistila, jak trpaslíci pěstují a nakládají houby. Zahrála si s trpasličími dětmi na schovávanou, a protože se rozhodla nepoužívat při hře magickou podporu smyslů, neustále prohrávala. Ale když viděla, jakou tím dětem působí radost, klidně si neúspěch zopakovala.

Ne všichni trpaslíci se však na ni dívali vlídně. Několikrát se zatoulala do okrajových chodeb, odkud ji vyhnali nevybíravými slovy a doporučili jí, ať si ten

svůj lidský smrad jde šířit někam jinam. Potom už se raději zdržovala jen v okolí Gehanova příbytku anebo vycházela na procházky v doprovodu Gehanových synů.

„Kde máte matku?“ zeptala se jednou opatrně staršího Frutika.

„Dostala důležitou zakázku, takže momentálně skoro nepřetržitě pracuje.“

„A co vlastně dělá?“

„Je umělecká kovářka,“ hrdě prohlásil Frutik.

„Páni, to bych chtěla vidět,“ rozzářily se Hance oči.

„Kdepak! Jedná se o utajenou zakázku, a navíc matka při práci nesnáší čumily. Víš, kolik už jsme od ní schytali pohlavků, když jsme ji s bráchou tajně pozorovali?“

„Mrzí mě, že ji nepoznám,“ vzdychla.

„Než budeme odjíždět, určitě ji uvidíš,“ zašklebil se vesele Frutik, „přijde se s námi rozloučit.“

„Copak ty jdeš s námi?“

„Jo. Bude to moje první velká výprava. Táta nařídil, abych dělal společnost Kubasovi.“

„Aha,“ řekla Hanka nejistě a vzpomínala, jestli se s tím jménem u někoho setkala.

„To je ten, co se ti při vašem příchodu sem posmíval,“ připomenul jí trpaslík, „je totiž synem nejvyššího. Myslí si, jak je chytřej a skvělejší.“

„Nejvyššího?“

„Jo. Dalo by se po vašem říct krále. Poslal svého nejstaršího syna poznávat spřátelená území a nabrat zkušenosti mezi pracujícími. Právě teď ho máme

na krku my. Naštěstí odejde s výpravou a přesune se na území důlní těžby.“

„Zdá se, že ho taky dvakrát nemiluješ,“ usmála se chápatě dívka.

„Je to rozmazlenej ňouma a kvůli svým hloupým kecům tu nemá jediného kamaráda.“

„A proč mu neřeknete, aby držel hubu?“

„Je synem nejvyššího...“ pokrčil rameny.

„No a? Přece nedopustíte, aby z něj vyrostl arogantní blbec?“

Frutik se napůl usmál a napůl ušklíbl: „A víš, že máš možná pravdu?“

S Gehanovými syny si Hanka rozuměla od prvního okamžiku. Byli zvědaví stejně jako ona, takže si pořád měli o čem vyprávět. V jejich společnosti jí zbylé dny uběhly rychleji, než by si přála. Najednou seděla u poslední večeře a uvědomila si, že ještě nesplnila slib, který dala Vronovi.

„Měla bych na tebe, Gehane, prosbu, ale nevím, jestli se ti nebude zdát příliš troufalá,“ začala nesměle, když dojedli.

„Tak nepřěšlapuj v matlavém jílu a vyklop to rovnou,“ zavrčel Gehan.

„Zachariáš by ti velice dobře zaplatil, kdybys mu mohl prodat pár kapek toho jedu, který používáte proti aberilům.“

Trpaslík se postavil a zamračil se na ni. Promluvil velice důrazně, pomalu a tónem kárajícího otce: „Směs z jedu visáků se nedá zaplatit žádnými penězi ani žádným zbožím. Její výroba je rodové tajemství a náš poklad. Riskujeme své životy, abychom jed

získali a pak použili při ochraně životů našich přátel a dětí. Směs proti aberilům není a nikdy nebude na prodej! Pamatuj si to!“

„Chápu a omlouvám se. Nechtěla jsem se vás dotknout,“ přikrčila se pod přísným trpasličím pohledem.

„Vstaň,“ přikázal Gehan a Hanka se polekala, že se svou prosbou dopustila horšího prohřešku, než se zpočátku zdálo.

„Pojď sem,“ sáhl do police nad knihovnou. Hanka neviděla, co má v ruce, když k němu přistoupila.

„Chtěl jsem ti to dát až zítra, ale jak se zdá, dnes je vhodnější čas.“

V jeho ruce se objevila miniaturní lahvička na řetízku, kterou jí pověsil kolem krku.

„Lovila jsi s námi visáky a nejméně dva z nich jsme chytili díky tobě. Bojovala jsi se mnou proti aberilovi, takže sis vysloužila svůj podíl lovce. Zacházej s lahvičkou velice opatrně, jde o velkou vzácnost. Tohle je jediný jed, který dokáže aberila ochromit do té míry, aby bylo možné ho zabít. Jinak je mu každý živočich vydán na milost a nemilost bez jakékoliv naděje na obranu.“

„Já...“ Hance se zadržel hlas, „nevím, jak bych poděkovala.“

„Jestli díky tomu, co ti právě svěřuji, zhebne pár dalších potvor, budu to považovat za nejlepší dík ze všech.“

U stolu se vzápětí rozproudil hovor o aberilech. Hanka se dozvěděla, že trpaslíci podléhají jejich hypnotickému působení stejně jako všichni ostatní

tvorové a sitbelů se bojí víc než upírků nakažených debilózou. Jakmile je někdo z nich pod vlivem kamenů, je pro ostatní mimořádně nebezpečný a nezbyvá nic jiného než ho omámit a usmrtit. Gehan smutně zavzpomínal na několik jedinců, kteří museli být kvůli kamenům zabiti. Hanka se mu teprve nyní přiznala k tomu, že i ona před časem patřila mezi poznamenané.

„Máš kliku, že jsem o tom nevěděl dřív. Zabil bych tě okamžitě a bez výčitek, protože je známo, že kamenů se nedá zbavit. Ale vzhledem k tomu, jak jsi bojovala proti aberilovi, musím přiznat, že ač je to neuvěřitelné, jsi opravdu čistá, myslím – bez jejich vlivu. Raději však o sitbelu nikomu dalšímu nevyprávěj. Oni náš boj neviděli, nemuseli by ti uvěřit.“

„Chápu. Ochránci mi také neuvěřili, proto mě zavřeli do tábora. Jenže jsem utekla. Nechci umřít pro nic za nic. Pořád s přáteli hledáme nějakou možnost, jak ty zatracené šutry zlikvidovat, aniž by muselo dojít k hromadnému zabíjení.“

„Nejvíc o sitbelech a aberilech vědí jednorožci, měla ses zeptat u nich.“

„Možná vědí, ale tak hrozně se bojí, že o tom nechtějí mluvit,“ odpověděla trpce.

„Co ty víš, třeba mají důvod se bát. Jestli je něco pravdy na jedné naší staré pověsti, měli by vzít kopyta na ramena a utéct někam hodně daleko.“

„A co říká pověst?“



„Nabádá nás, abychom střežili krev jednorožců. Jinak se prý podzemní děs převtělí do jednorožce nebo draka a ovládne kromě skal i zemi a povětří.“

„To zní děsivě.“

„Jo. Já tu pohádku chápu jako varování,“ podrbal se ve vousech trpaslík a jeho synové vzrušeně hltali každé jejich slovo, „moc bych za to nedal, že tím podzemním děsem je míněn právě aberil.“

„Ach jo,“ vzdychla nešťastně Hanka, „všude jen samé dohady a pověsti, a všichni se shodují akorát v tom, že je nutné nositele sitbelů pozabíjet.“

„Jde o prokleté kameny. Když je po tobě aberil mrští, musíš se jim za každou cenu vyhnout. Dokonce ani na ty, co upadnou, nelze sahat rukou bez rukavic. Pořád jsou nebezpečné. Nedají se v ničem rozpustit, nedají se rozdrtit, nedají se dokonce ani spálit. Pořád čekají na svého nositele. Teprve ty, co se uchytily v kůži, je možné zlikvidovat spolu s jejich hostitelem. Po jeho smrti se postupně promění v prach. My trpaslíci dokážeme hodně, ale se sitbely jsme si neporadili. Bohužel se nám ani nepodařilo zjistit, jak vznikají.“

„Nám taky ne.“

„Jsi sestrou draka, co se zkusit poptat u nich?“

„Zuřivý plamen se pídí po informacích stejně zarputile jako my. Kdyby nebyl ještě mládě, možná by k němu byla matka sdílnější. Ale takhle...“

Trpaslík se odmlčel a po chvílce tiše dodal: „Víc ti poradit nedokážu, co jsme věděli, jsme ti řekli. Kdybys však náhodou narazila na něco užitečného, dej nám vědět přes Zachariáše. Aberilové

se poslední dobou příliš rychle množí a na boj s nimi doplatilo víc našich bojovníků, než si můžeme dovolit.“

Hanka jen mlčky přikývla. Ani ona neviděla budoucnost právě růžově.

„Je čas jít spát, abyste byli na cestu svěží,“ využil Gehan všeobecného ticha, aby zakončil debatu a vyhnal je na kutě.

## A znovu na cestě

Hanku přišel probudit Frutik a zároveň jí přinesl osobní zavazadlo, kde měla kromě láhve s vodou i sušené potraviny na týden a huňatou deku, která trpaslíkům na cestách sloužila místo spacáku. Rychle se oblékla, učesala a společně s Frutikem pospíchala na sraz. Gehan tu byl první a chopil se organizace. Frutik spěchal najít Kubase a Hanka se postavila opodál a čekala, až dá Gehan pokyn k odchodu. Potěšilo ji, když se vedle ní postavil Rout a další členové skupiny, která měla nosiče chránit.

Konečně se z jedné chodby vynořil Frutik společně se synem nejvyššího. Hanka postřehla, že je Frutikův batoh naditější než při odchodu z domova, asi se do něj nastěhovalo i pár Kubasových věcí.

Řady nosičů se najednou zavlnily. Mezi nimi se razantně prodíral trpaslík, tedy přesněji řečeno trpasličí žena. Nejdřív se přitočila k Frutikovi, z čehož Hanka usoudila, že má konečně tu čest poznat jeho matku. Vzápětí žena plácla Gehana po zádech a vložila mu do rukou podlouhlý balíček. Oba se otočili a vykročili směrem k ní. Gehan je vzájemně představil. Žena přistoupila k Hance blíž a natočila si ji ke světlu, aby si mohla dívku důkladně prohlédnout.

„Manžel mě požádal, abych pro tebe něco vyrobila. Prý ti svěřil do rukou svůj život a tys ho nezklamala. Společně jsme přemýšleli, co by se ti mohlo hodit. Navzdory nedostatku času jsem si dala záležet.“

Gehan vytáhl z kapsy Hančin nožík ze školní kuchyně.

„Jako tvůj spolubojovník bych ti měl před cestou vrátit tvou zbraň. Ale já bych si ji rád nechal na památku. Rozhodl jsem se ti ji vyměnit za jinou, účinnější. Proto jsem manželku poprosil, aby ti místo tvého původního nožíku ukovala ostřejší a podle mého názoru i praktičtější nůž.“

Za pomoci své ženy rozmotal balíček a vložil Hance do rukou lovecký tesák s delší čepelí. Nešlo o pouhý nůž, tohle byla plnohodnotná zbraň. Rukojeť sedla příjemně do ruky a zdobilo ji několik různě barevných kamenů. Nabroušenou čepelí by se snadno oholil i trpasličí šaman. Jednalo se o vsutku mistrovskou práci. Kolem ostří se matně leskly zvláštní šedavé plošky.

Hanka uslyšela, jak přihlížející trpasličí kolem nich překvapeně vydechli. Musela by být úplně hloupá, kdyby si neuvědomila, že jí právě prokázali neobvyklou čest a darovali jí něco mimořádného.

Vzala ruku trpasličí ženy a přitiskla si ji na hrud'

„Velice si cením vašeho daru a ještě víc vašeho přátelství,“ řekla Hanka a trpaslici objala.

Nebyla si jistá, jak by podobné gesto přijal Gehan, proto se k němu jen otočila a usmála se: „Díky. Moc si toho vážím.“

Gehan jen lehce přikývl, s manželkou si vyměnil spokojený pohled a Hanka opatrně zasunula nůž do pouzdra na opasku, kam přesně zapadl.

Potom trpaslík předstoupil před shromážděnou skupinu. Počkal, až se přítomní utiší.

„Aby nedošlo k nějakému nedorozumění,“ oslovil je nahlas, „upozorňuji vás, že naším hlavním velitelem je od této chvíle zde přítomný Kubas, syn nejvyššího. Až na hranici Trojmezí budeme postupovat všichni společně. Já se svou partou bojovníků půjdu vpředu, Hrustavian se zbytkem ochranky vzadu. Vždy po velkém odpočinku se vystřídáme. Až se na křižovatce naše skupina rozdělí, Hrustavian povede svoji partu do stříbrných dolů. Jeho zástupcem bude Bengor. Zbývajícím přepravicům bude velet Kubas s mou podporou. Oproti plánu se asi den dva zdržíme na odbočce do Santareny, ale možná díky tomu získáme nedostatkové zboží. Má někdo nějakou připomínku?“

Rozhlédl se po skupině trpaslíků, a když nikdo nevznesl žádný dotaz ani námitku, dal pokyn k odchodu.

Zpočátku nasadili ostré tempo, protože chodby byly rovné a široké. Později se postup zpomaloval s ohledem na terén. Pohyb dělal Hance dobře. Tentokrát si s sebou trpaslíci nesli světlo, protože ne všichni nosiči ovládali magický zrak.

Hanka po očku sledovala Kubase, který kráčel zamračeně a bez zájmu o okolí. To Frutik vedle něj působil úplně jiným dojmem. Nadšeně sledoval cestu, povídal si s ostatními a zářil spokojeností.

Po třech dnech dorazili k Trojmezí, kde se jejich cesty rozdělovaly. Hrustavian se ujal vedení skupiny mířící ke stříbrným dolům. Popřáli si vzájemně šťastnou cestu a Kubas s Gehanem se ujali vedení party, která měla za úkol přenést vytěžené zlato,

opály a železo pro výrobu zbraní. Ještě je čekaly další dva dny pochodu, než dorazí na křižovatku, odkud se dá dostat do Santareny. Hanka už začínala být nedočkavá. Těšila se na domov a přátele víc než kdykoliv jindy. Představa, že konečně opustí podzemní prostory a vystaví tvář slunci, byla po týdnech v jeskyních neobyčejně lákavá.

Chodby před nimi se nepříjemně zúžily, dvakrát museli šplhat po improvizovaném žebříku, z toho jednou mezi proudem protékající vody, ale vše se dalo zvládnout. I Kubas se během cesty trochu uvolnil a Hanka ho dokonce přistihla, jak vytahuje z výmolu jednoho z nosičů, jenž uklouzl. Přesto mu nemohla zapomenout hrubost, kterou projevil při jejich prvním setkání.

Už se zdálo, že výprava zvládne cestu bez problémů, když najednou přišlo ze zadních řad nosičů avízo, že jeden jejich kolega zmizel. Asi se zdržel a zabloudil, nebo se mu něco přihodilo.

Gehan vrčel pod vousy něco nelichotivého o hloupých nápadech pitomců, ale chtě nechtě museli zastavit. Poslal dva ze svých bojovníků, Frutika a šéfa nosičů, aby se vrátili o kus zpět a pokusili se opozdilce najít. Ostatním nařídil odpočinek.

Hanka sáhla do zavazadla pro pár oříšků a láhev s vodou. Otevřela ji a náhle se jí zdálo, že ta voda nějak divně voní. To není voda... Vtom jí docvaklo, co cítí. Aberil! To je přece vůně aberilů!

Odhodila batoh, vzpřímila se a podívala se po Gehanovi. Stál nedaleko, v ruce držel sekeru

a s Routem měli hlavy těsně u sebe, jako by se šeptem dohadovali. Opodál seděl na skalním výstupku Kubas a ládoval se plackou. Aby nepřitáhla jeho pozornost, přiloudala se Hanka pomaličku k Routovi a Gehanovi. Oba k ní zvedli oči a Gehan se zašklebil.

„Taky ho cítíš, co?“

Přikývla a Gehan jí podal rezervní kožené pouzdro se šipkami: „Zdá se, že je jenom jeden, toho bychom měli s Routem bez potíží zvládnout. Dokud se budeme hejbat, nepleť se nám pod nohy, ano?“

„Cítím ho pořád silněji,“ zašeptala vzrušeně Hanka.

„Jo. Míří k nám. Chystá se zaútočit. Běž kousek stranou a drž nám ostatní od těla. Hlavně Kubase. Kdyby se mu něco stalo, nejvyšší by nás vymáchal v lávovém kotli.“

„A vem si rukavice, ať se ti jed ze šipek nedostane na prsty,“ dodal Rout.

Hanka poslechla a jen tak pro jistotu uvolnila řemínky na pouzdru.

„Je tady,“ zašeptal Gehan a vzápětí zařval, až se okolní stěny zachvěly, „na něj!“

Hanka koutkem oka zaznamenala, jak se za ní Kubas zdvihl a sáhl po sekeře.

„Musíme tu počkat,“ zarazila ho a vzápětí ucítla známou psychickou vlnu, která se rozlila kolem nich. Myslí jí vibrovala vize, jací jsou aberilové láskyplní a úžasní tvorové. Rychle do jejich zákeřné vize vpašovala vřelou vzpomínku na Svátův oddaný pohled, aby se odpoutala od nežádoucího ovlivnění.

Kubas ale podobnou zkušenost neměl a zareagoval na aberilovu vlnu jako začátečník. Upustil sekeru a chtěl se vrhnout k bojovníkům, aby jim zabránil v jejich smrtelném díle. Hanka mu podrazila nohy a vší silou mu skočila na záda. Protože jednou rukou opatrně svírala pouzdro s jedovatými šipkami, neměla mnoho manévrovacího prostoru. Vší silou tlačila jeho hlavu dolů a snažila se ho udržet vleže. Trpaslík byl však silnější než ona a začal vstávat. Zahákla mu ruku pod krk a snažila se ho přidusit. Jenže jeho helma s ochranou kroužkovou sítkou jí překážela.

„Zatraceně!“ ozval se Gehanův výkřik a následovalo několik sprostých nadávek. „Jsou dva. Házej! No tak sakra házej!“

Hanka neviděla, jak na tom jsou, ale bylo jí jasné, že jde do tuhého. Seskočila z Kubase, vší silou ho odstrčila stranou a popadla jeho sekeru. Byla na ni těžká, jenže až jí dojdou šipky, bude potřebovat pořádnou zbraň. Doběhla k bojujícím a okamžitě pochopila, jaké mají problémy. Pohybovali se pomalu a druhý aberil už byl sotva půl metru od nich. Odhodila sekeru a sáhla po šipkách. Věděla, že nejmíc záleží na rychlosti prvního útoku. Jednu mrštila po potvoře, s níž bojoval Gehan s Routem a další namířila na aberila, který se blížil. Dokázala po něm hodit tři šipky, čtvrtá už šla mimo. Zbylé dvě si proto po Gehanově vzoru zastrčila za manžetu rukávu a sehnula se pro sekeru. Aberil byl rychlejší, než očekávala. Jednou po něm sekla a cítila, jak ji zrazují



smysly. Další dva pokusy o útok byly poněkud chabé... Někdo jí položil ruku na rameno.

„Nezabíjej ho, je tak milý a úžasný,“ řekl nábožně Kubas.

Vrazila mu toporem sekery do slabin, až vyhekl bolestí.

„Co šílíš?“ zavrčel na ni a zasněný výraz v jeho očích vystřídala zuřivost. Hanka se díky tomu vymanila z aberilova vlivu a pookřála.

V té chvíli však na ně aberil plivl sitbely. Automaticky použila dračí kouzlo ochrany. Nebyla si jistá, jestli fungovalo či zda měla jen štěstí a žádný z vymrštěných kamenů ji netrefil. Kubas byl skrytý za ní, takže ani on nebyl zasažen. Vrazila mu do ruky jeho zbraň.

„Rozsekej toho hajzla na cucky!“ zařvala na něj a ukázala na aberila. Pak vytrhla z pouzdra svůj nový nůž a šla trpaslíkovi příkladem. Vyhýbala se slizovitým chapadlům a snažila se ostřím co nejdůležitěji zasáhnout povrch aberilova těla.

Znovu pocítila, jak její pohyby ztrácejí rychlost. No jasně! Vždyť on v sobě má jen tři šipky, napadlo ji. Padla na kolena, vytrhla dvě šipky schované v rukávu a bodla je do slizovitého těla co nejhlouběji. Vzápětí ochrnula a měla co dělat, aby udržela v chodu alespoň dýchání. Někdo ji odhodil stranou. Zatnula zuby a snažila se obnovit vládu nad svým tělem. Začal se jí vracet cit do končetin a dokázala otočit i hlavu, aby viděla, co se děje. Do aberila se zasekávaly dvě sekery, jak Gehan a Kubas bojovali bok po boku.

„Dobrý, to stačí, je po něm,“ řekl nahlas zadýchaný Gehan a zadržel Kubasovu ruku se sekerou. Oba své zbraně opřeli o zem a namáhavě funěli. Rout se opíral o skálu o kousek dál a vypadal poněkud paralyzovaný.

„Sakra,“ zdvihla se konečně Hanka ze země, „proč nedáte na šipky víc jedu, aby se jich nemuselo házet tolik?“

„Protože ten hajzl je hned obalí protilátkou. Přesto však mezitím do něj něco vnikne. Nezapomeň, kotě, že s nimi bojujeme už dlouho, máme to vyzkoušené. Tohle je optimální počet,“ odpověděl bojovník.

„Počkej, nehýbej se,“ nařídil dívce Kubas a přistoupil těsně k ní. Něco v jeho tónu ji přinutilo zůstat v klidu, i když těsná blízkost trpasličího hrubiána jí nebyla příjemná.

Několikrát jí sáhl do vlasů, dvakrát ji otočil kolem osy a o krok poodstoupil. Pozdvihl k ní ruku a na jeho rukavici Hanka uviděla tři třpytivé sitbely. Krev se jí vytratila z tváře a chvíli měla pocit, že omdlí. Několikrát se zhluboka nadechla a začala si ohmatávat krk, jestli ji přece jen nějaký kámen nezasáhl.

„Ukaž,“ odhrnul její vlasy Gehan a důkladně prohlédl nechráněnou kůži.

„Dobrý. Jsi čistá,“ řekl a Hanka se cítila jako odsouzenec, který právě dostal milost.

„Díky,“ usmála se s úlevou na Kubase, „myslím, že jsi mi právě zachránil krk. Jsem tvým dlužníkem.“

Gehan stejně důkladně prohlédl i syna nejvyššího a bylo zřejmé, jak se mu ulevilo, když ani na něm nic

neobjevil. Moc nechybělo a mohli být v pěkném maléru. Opatrně od něj převzal ony tři sitbely a odložil je do prohlubně ve skále. Pak se otočil zpět k mladíkovi.

„Vítej mezi nejvyšší kastu bojovníků, brácho,“ uznale se na něj podíval a plácl ho po rameni, až Kubas zavrával. Potom s brumláním, že je potřeba ještě uklidit ten svinčík, kývl na vyčerpaného Routa.

„Běž jim pomoct,“ radila tiše Hanka rozzářenému Kubasovi, „je docela fajn patřit mezi ně.“

Kubas se na ni přátelsky zazubil a vyrazil za Gehanem.

Hanka usoudila, že ona u toho být nemusí, a zamířila ke svému batohu. Nosiči jí uctivě ustoupili z cesty a Hanka si všimla, že se právě vrací Frutik.

„Tak co, našli jste toho ztraceného?“

„Jo. Poranil si nohu a styděl se zavolat o pomoc,“ ušklíbl se. „A co se prosím tě dělo tady?“

„Aberilové.“

„Cože? Já jsem kvůli tomu pitomci zmeškal boj s aberily?“ chytil se nešťastně za hlavu Frutik a díval se smutně za dvojicí bojovníků, kteří ho doprovázeli. Ti právě pospíchali dopředu k místu boje.

„Máš smůlu,“ pokrčila Hanka rameny, „o to nejlepší jsi přišel. Teď už tam jenom uklízejí.“

„Ty jsi zase bojovala,“ sklouzl pohledem na její slizem potažený nůž.

„Jo. Jednoho aberila jsme skoro zmákli s Kubasem sami.“

„On bojoval?“

„To si piš. Jakmile se probral z ovlivnění, rozsekal toho hajzla na marmeládu.“

„Škoda že nejseš trpaslík. Vzal bych si tě,“ vzdychl Frutik.

„To by ses musel hodně snažit,“ ušklíbala se tentokrát Hanka a rozesmála se.

Pomalou jí docházelo, že i tentokrát z boje vyvázli živí a zdraví, a prožívala pocit úlevy a závatného štěstí. Možná se jen jednalo o reakci na právě překonaný stres, ale líbilo se jí to.

I Kubas nyní vypadal o mnoho lépe. Jako by ho někdo vyměnil. Místo lhostejnosti měl teď v očích radost a sebevědomou spokojenost.

Gehan dopřál bojovníkům půl hodiny odpočinku a obešel je s placaticí. Tentokrát měl tu čest ochutnat jeho tekutý oheň i Kubas. Hanka jen tiše doufala, že nikdo nebude dávat k dobru scénku, kdy seděla synovi nejvyššího na zádech. Pak se zvedli a pokračovali v cestě, jako by se vůbec nic nestalo.

„Zítřka tě odvedu domů,“ řekl jí Gehan před velkým odpočinkem, když si připravovala deku na spaní.

## Uklízečka v Polutě

Tentokrát ji nikdo budit nemusel. Nemohla dospat. Mezi prvními zhltna snídani a nedočkavě vyhlížela, kdy se ostatní zvednou. Byla domluvená s Vronem, že je vyzvedne na půl cesty na místě, které zná on i Gehan. Jen Frutik byl trochu smutný, že její pobyt mezi trpaslíky končí.

Na křižovatku dorazili asi po dvou hodinách pochodu. Gehan zastavil, kývl na dívku a přistoupil ke Kubasovi.

„My teď doprovodíme Hanku domů,“ řekl mu, „takže se na dva dny rozdělíme. Držte hlídky kvůli aberilům, a pokud to půjde, snažte se jim vyhnout. V téhle oblasti by se vyskytovat neměli, ale jeden nikdy neví. Sejdeme se na plošině za velkou průrvou, jak jsme se domluvili. Budte opatrní.“

„Neboj se, Gehane, společně s ostatními to zvládnu,“ odpověděl Kubas, „nemám v úmyslu zbytečně riskovat.“

„Začíná se z tebe klubat správnej parták,“ lehce ho do prsou ťukl pěstí starší trpaslík.

Poté společně s Hankou vyrazili novým směrem. Gehan nasadil ostré tempo, což dívka přijala s povděkem. Toužila se dostat do Santareny co nejdřív. Asi za hodinu se vynořili z podzemí na povrch. Hanku bodalo slunce do očí. Zvykla si pod zemí na šero a tmu a zpočátku na denním světle jen mžourala.

Jakmile dorazili k řece, ozvala se Vronovi. Její přítel se vmžiku dostavil na domluvené místo. Otevřel

bránu, kterou s Routem a Gehanem prošla až do známé zahrady. Vrhla se Vronovi do náruče bez ohledu na to, co si o ní pomyslí její trpasličí průvodci.

„Zachariáš už na vás čeká a zve vás na oběd,“ oznámil Vron, když ho konečně pustila.

Vtom se z domku na stromě vyřítilo malé zvířátko, přiběhlo k dívce a vyšplhalo jí po nohavici až do náruče.

„Plavíku, ty jeden divochu, jak se máš,“ pohládila ho a podržala pod krkem. Krátce po něm vyběhl z domku i Rafan.

„Zatraceně rád tě vidím, ženská,“ prohlédl si Hanku zblízka a uznale mlaskl, „vypadáš v tom ohozu dost bojovně.“

Pak se otočil na trpaslíky a zdvořile se s nimi pozdravil. Tulík se mezitím přemístil na jeho rameno.

„Ale to je nitorpan!“ ukázal Gehan na Plavíka. Nadšeně se mu rozzářily oči. „Jestli je to možné, koupím ho.“

„Plavík není domácím mazlíčkem. Je můj přítel,“ namítl Rafan.

„Zaplatím královsky.“

„U vás má asi slovo *přítel* jiný význam než u nás,“ zamračil se na trpaslíka Hančin kamarád.

„Omlouvám se, mladý muži, ale když jsem uviděl nitorpana, musel jsem to aspoň zkusit.“

„Jdeš s námi na oběd?“ zeptala se Rafana Hanka.

Rafanův podmračený výraz se vytratil a s úsměvem přikývl.

Zachariášovo pohoštění na ně čekalo ve velké jídelně. Kulatý stůl byl zaplněn spoustou dobrot,

z nichž některé Hanka ani neznala. Možná nějaké trpasličí delikatesy. Zachariáš si navlékl sváteční opasek a vousy měl méně rozježené než jindy. I jemu Hanka padla do náruče a teprve potom přítomné trpaslíky vzájemně představila. Po krátkém dohadování došli ke zjištění, že se vlastně znají a že Zachariáš už v minulosti pár obchodů s jejich kmenem uzavřel. Konečně se mohla Hanka uvolnit a přenechat iniciativu ostatním. Rafan jí galantně nabídl židli, i když momentálně vypadala se svým tesákem u pasu spíš jako bojovník než jako mladá dáma.

Posadili se kolem stolu a Vron nabídl trpaslíkům pivo. Ochutnali a uznale zamručeli. Zachariáš zatím vytáhl obyčejnou dřevěnou krabičku, otevřel ji a na stůl položil před Gehana obrovský vybroušený diamant, jaký Hanka neviděla ani v pokladnici krále Jižního kontinentu. Byl nádherný, bez jediného kazu. Jenže poslední dobou její obdiv k blýskavým kamenům poněkud pohasl vzhledem ke zkušenostem se sitbely. Nicméně trpaslíci nedokázali skrýt potěšení při pohledu na tak dokonalý drahokam.

Gehan si ho sice zálibně prohlížel, ale ani se ho nedotkl. Stáhl obočí, aby zakryl napjatý výraz, a zahleděl se Zachariášovi do očí. Hance připadalo, že se ti dva měří svými pohledy nepříjemně dlouho.

„Pouhý kámen za dceru jednorozce a sestru draka?“ zeptal se Gehan s hraným údivem. Napětí mezi oběma trpaslíky skoro vibrovalo. Dokonce i tulíkovi se zjeřily chlupy na ocase.

„Původně jste ji chtěli zabít. Naživu zůstala jen díky tomu, že jste zatoužili po odměně z mých rukou. Tohle pro vás není dostatečná cena za její život?“ zachvěl se Zachariášův hlas tlumeným hněvem.

„Nechceme se dovolávat ceny za její život,“ odstrčil Gehan diamant zpět k dárci, „ona sama už ho svými činy mnohonásobně splatila. Dovoláváme se ceny za její přátelství.“

Zachariáš se zamyšleně ohlédl po Hance.

„Chovali se ke mně jako ke královské dceři,“ odpověděla na jeho nevyslovenou otázku a přitom si vzpomněla na syna nejvyššího, „nebo dokonce ještě lépe.“

„Dobře,“ schoval Zachariáš diamant zpět do schránky, „vidím, že mě to bude stát mnohem víc než jeden diamant. Co pro vás mohu udělat?“

Gehan se spokojeně zavrtěl na židli a lokl si piva: „Poslední dobou jsme přišli o dva obchodníky, kteří nás pravidelně zásobovali a na oplátku odebírali naše zboží. Rádi bychom obchodovali s vámi, ale zatím jste byl pro nás příliš drahý.“

„Co se přihodilo vašim obchodníkům?“

„Ovládly je kameny. Už nejsou sami sebou a my jsme s nimi přerušili veškeré kontakty.“

„Zatracené sitbely!“ zaklel Zachariáš a bouchl pěstí do stolu, až všechny naservírované dobroty nadskočily. „Taky jsem přišel o pár partnerů.“

„Víte, nepatříme zrovna k nejbohatším,“ pokračoval Gehan, „a najít schopného seriózního obchodníka pro nás není snadné.“



Zachariáš si chvíli mnul vousy, zašilhal směrem k dívce a snad půl minuty trvalo, než se rozhoupal k odpovědi.

„Tak jo, našli jste ho. Seženu vám všechno, co budete potřebovat, a vezmu do prodeje suroviny a výrobky, které nabídnete,“ bylo znát, že ještě stále nepolevil ve své obchodnické stražitosti.

„Výborně!“ rozzářil se Gehan. „Takže můžeme přistoupit k domluvě o cenách.“

„Není třeba,“ zarazil ho Zachariáš, „jako poděkování za vaši péči o mou schovanku jsem se rozhodl v průběhu tří následujících měsíců platit za zboží, které dodáte, o deset procent víc, než je v současnosti běžné. A to, co si u mě objednáte, dostanete bez určení ceny a nechám na vašem uvážení, kolik jste ochotní a schopní zaplatit. Po třech měsících se znovu sejdeme a domluvíme se, co dál.“

„Vskutku velkorysá nabídka,“ přikývl Gehan, ale nijak mimořádně nadšeně při tom nevypadal.

„Podobnou nabídku by nikde nedostal, co se mu na ní nelíbí?“ zašeptala Hanka do ucha Rafanovi.

„Zachovi se povedl geniální tah,“ odpověděl stejně tiše, „jedním vrzem splatí tvůj závazek a zároveň otestuje tvého ochránce jako obchodního partnera. A Gehan se bude muset rozhodnout. Když nezaplatí, už se příště nedohodnou. Zaplatí-li málo, nebude pro Zacha perspektivním seriózním partnerem a pokazí si dobrou pověst. A odmítnout v podstatě nemůže.“

Hanka si pomyslela, že ona by asi nebyla dobrý obchodník, když nepochopila, co se odehrává v pozadí vyjednávání.

„Jestli máte sepsáno, co byste potřebovali, můžeme se na to mrknout hned,“ navrhl Zachariáš.

Gehan přikývl a vylovil z kapsy svinutou roličku pergamenu. Podal ji přes stůl svému novému obchodnímu partnerovi. Zachariáš rozbil seznam a navzdory jeho délce ani nemrkl. Vron se mu naklonil přes rameno. Nevyměnili si mezi sebou ani jediné slovo, akorát trpaslík občas ukázal na nějakou položku a jeho přítel buď přikývl, nebo zavrtěl hlavou.

„Prvních osm položek s sebou můžete dostat rovnou, další tak do tří dnů a poslední tři položky odhaduji do týdne, v nejhorsím do dvou,“ zaťukal na seznam Zachariáš.

Vron se zvedl ze židle a položil před trpaslíky mapu: „Měli bychom se domluvit, kam vám zboží doručím. V úvahu přicházejí tato místa...“

Chvíli se dohadovali, až se shodli na konkrétní variantě.

„Pokud se ještě dnes večer dostaneme sem,“ zabodl prst do mapy Gehan, „ušetříme půl dne a můžeme se spojit s naší skupinou bez zbytečného zdržování. Akorát s sebou nemám nic, čím bych právě teď mohl zaplatit.“

„S tím si nedělejte starosti, žádnou platbu po vás nevyžadují,“ usmál se Zachariáš. „No, a jelikož jsme vyřídili obchodní část našeho setkání, navrhuji začít s obědem a užít si chvíli společného posezení.“

Připravil jsem soudek s medovinou, kterou u mě mohou ochutnat jen mí nejlepší přátelé.“

Vron ze stolu odsunul drobné chuťovky a začal servírovat jídlo. Hanka už Zachariášovy hostiny znala, proto si od všeho poručila jen nepatrné množství. Trpaslíci byli obzvlášť nadšení pečeným krocánem, a když ochutnali medovinu, odhodili zábrany a se spokojeným funěním se nacpali.

Postupně došlo na vyprávění o všem, co od chvíle, kdy našli spící Hanku u pramene, zažili. Zachariášova medovina byla zrádná. Hanka jen ulízla a hned cítila žár, který se jí rozlil celým tělem. Gehan plně využíval svého vypravěčského a dramatického talentu, a když líčil jejich poslední boj s aberilem, nikdo kolem ani nedýchal.

„Ukaž mi ten nůž,“ požádal Hanku Rafan. S úsměvem mu ho půjčila a kochala se jeho úžasem, když si tesák prohlížel. Podal ho dál, aby si mohl mistrovské dílo osahat i Vron a Zachariáš. Trpaslík ho obzvlášť dlouho obracel v dlaních a zkoumal. Lehce přešel prstem tři kameny vložené v rukojeti a ty se matně rozzářily.

Povytláhl obočí: „Vložili jste do něj kámen zdraví, svěžesti a síly. Úžasná práce! Skládám velikou poklonu vašemu zbrojíři.“

„Já to manželce vyřídím,“ sebevědomě se zašklebil Gehan.

Hanka je užasle pozorovala a sklapla otevřenou pusou, teprve když do ní Rafan strčil a zašeptal: „Ty sis magických vlastností kamenů vůbec nevšimla, že?“

Zaškaredila se na něj, dotčená tím, jak do ní kamarád vidí. Ale věděla, že má pravdu, tohle už se ve škole učili. Kdyby se na kameny pořádně mrkla, poznala by, k čemu slouží.

„Vskutku královský dar,“ zabručel uznale Zachariáš a nůž Hance vrátil.

„Kdepak! Žádný dar!“ vrtěl hlavou Gehan. „Jen jsme vyměnili její původní zbraň za jinou, lepší a účinnější. Bojovníci potřebují dobré zbraně a u nás je zvykem, že ti nejlepší musí být i nejlépe vyzbrojeni.“

„Chcete říct, že jste jí tohle dali výměnou za její nožík ze školní kuchyně?“ pobaveně se zubil Rafan.

„Ona bojuje jako zuřivý vlk, zasloužila by si ještě mnohem lepší zbraň, ale na její výrobu nebylo dost času,“ omluvně pokrčil rameny Gehan.

Rafan se vesele šklebil a Hance bylo jasné, že si v příštích dnech nenechá ujít jedinou příležitost ke vtípkům na její adresu.

Prožili velice příjemné odpoledne a Hanka doufala, že se dobré vztahy mezi Zachariášem a jejími novými přáteli ničím nepokazí ani v budoucnu. Rozloučila se s Gehanem a Routem a nechala je, aby si vyřídili zbytek obchodních záležitostí s Vronem.

V domečku si s velkou chutí vlezla do sprchy, umyla si vlasy a nechala je volně schnout, zatímco odpočívala uvelebená v křesle. Rafan jí líčil, co je nového ve škole, a Hanka litovala, že se tam s ním nemůže vrátit. Zrovna začínal kurs vytváření průchozích bran a praktická část výuky měla už za týden proběhnout v Polutě. Prostory školy

v Santareně totiž neposkytovaly pro tvorbu bran vhodné zázemí. Právě o tenhle kurs se velice zajímala a doufala, že konečně bude umět bránami nejen cestovat, ale také si je vytvořit. Zatracený sitbel! Kdyby jen tenkrát tušila, jak moc jí ten mrňavý kamínek zkomplikuje život...

Bývalo by se jí doma spalo krásně, kdyby se uprostřed noci neobjevil Vron a nevbudil ji. Protřela si oči a vyčítavě se po něm koukla: „Co se děje?“

„Vylez a co nejrychleji se oblékni,“ nařídil a nechal ji v ložnici samotnou.

Velice neochotně ho poslechla a s trochou nelibosti se nasoukala do oblečení od trpaslíků, protože byla večer líná si připravit na ráno něco jiného. Doufala, že bude mít druhý den, až Rafan odejde do školy, spoustu času. Vron by ji ale zbytečně z postele netahal.

„Tak povíš mi už konečně, proč mě burcuješ ze spaní?“ dožadovala se, když oblečená vstoupila do společného pokoje. Rafan seděl v křesle poněkud rozčuchaný a rozespálý, a tulík na jeho rameni vzrušeně škubal ocáskem. Vron zůstal stát opřený o dveře.

„Z jednoho důvěryhodného zdroje mi přišlo varování, že si tě sem ráno přijdou vyzvednout ochránci. Bylo mi řečeno, že by tě viděli v mnohem příznivějším světle, kdybys je oslovila ty sama a požádala o přešetření svého případu a o shovívavost.“

„Můžete mi ty nebo tvůj zdroj zaručit, že mě nešoupnou zpět do tábora, odkud jsem utekla?“ zeptala se ostře.

Vron sklopil oči a zavrtěl hlavou: „To nemůžeme. Ale určitě tvůj případ znovu přešetří.“

„Jo! A dopadnu úplně stejně jako minule! Tak to tedy ne! Dobrovolně se nevrátím ani zanic!“

„Tušil jsem, že se na jejich návrh budeš dívat takhle,“ ušklíbl se Vron, uvolnil levou ruku, kterou do této chvíle držel za zády, a vrazil jí do rukou batoh.

„Nezapomeň opasek a nůž,“ zdvihl se Rafan, aby jí podal zbytek věcí.

„Kdyby nás tu ráno čirou náhodou někdo hledal,“ otočil se Vron k Rafanovi s významně pozvednutým obočím, „klidně mu řekni, že jsem vyrazil na lov mladých talentů a tvoji bývalou spolužačku jsem vzal s sebou.“

„Jasně,“ pousmál se trochu smutně Rafan. „Přeji vám dobrý lov.“

Hanka mu kývla na rozloučenou, podržela tulíka a spolu s Vronem vyrazila do tmavé studené noci.

„Kam půjdeme?“

„Nech se překvapit,“ řekl Vron a otevřel bránu. V nose jí zašimrala vůně moře.

„Chceš mě schovat u sirén?“ podivila se, když ji vedl přímo do vody.

Neodpověděl a kráčel dál, až jim voda sahala nad kolena. Zde otevřel další bránu. Než prošli, vzal Hanku do náruče. Nyní se ocitli na břehu poblíž skal. Vron zamířil k nenápadnému otvoru, který vedl

dovnitř skalního masivu. Nesl Hanku a ona pomocí magického vidění sledovala chodbu. Chvilku stoupala, potom začala klesat, až dorazili k místu, kde byla cesta dál zaplavená. Vron vstoupil do vody a vzápětí odbočil do slepé chodby. Nevšimla si, ve kterém okamžiku se sklonil, a znovu pocítila chvění brány. Chodba kolem nich měla jinou vůni a nevykazovala ani stopu po vlhkosti. Její přítel ji postavil na zem a po chvilce vyšli ven. Právě začínalo svítat. Okolí Hance nebylo povědomé, vlastně bylo úplně jedno, kde se nalézali, hlavně aby je ochránci nevystopovali. Děsila se možnosti, že by ji opět šoupli do tábora, kde by nemohla rozhodovat o své budoucnosti. Ani teď na tom nebyla nejlíp, ale aspoň zůstala člověkem se svobodnou vůlí. V nejhorším by mohla hledat útočiště u trpaslíků. Kráčeli s Vronem kolem chudinských chatrčí a pod nohama jim křupal zmrzlý sníh. Nikdo si jich nevšímal. Po nekonečném kličkování v okrajové čtvrti Vron zamířil do centra města. Konečně Hanka poznala, kde je.

„My jsme v Polutě?“

„Jo. Myslím, že Tulianova loňská skrýš by letos mohla pro změnu posloužit tobě. Schovám tě a půjdu si promluvit s Danovým otcem. Uvidíme, jak se na můj nápad bude pan Ferelli tvářit.“

„Mohla bych se tu občas vídat s Danem,“ pookřála.

„Jo,“ ušklíbl se Vron, „Dan sem chodívá trénovat spolu s kluky Mojeranovými.“

„Aha. Tak to se mám na co těšit!“ usmála se.

Správce objektu si Vrona pamatoval a pustil je dál. Do ruky jim vtiskl klíč a kývl směrem ke schodišti. V malé místnosti bylo teplo, ale nevětraný vzduch byl těžký a zatuchlý. Strohý funkční nábytek rovněž mnoho přívětivosti nepobral.

Vron z kapsy vytáhl kousek pečeného krocana ze včerejška a dvě jablka.

„Víc s sebou bohužel nemám,“ pokrčil omluvně rameny, „až půjdu zpátky, zastavím se na tržišti a něco ti opatřím.“

„Nenamáhej se,“ mávla dívka rukou, „ještě mám v batohu od trpaslíků sušené ovoce a maso, hlady určitě neumřu.“

Dívala se za přítelem, jak odchází. Napadlo ji, že by mohla dohnat nedokončený spánek. Odložila opasek, vestu si schumlala pod hlavu a natáhla se na tvrdé lůžko tak, aby viděla aspoň oknem na oblohu. Spánek však nepřicházel. Místo toho se jí honily hlavou myšlenky na to, co bude dál. Z výčtu možností upadala do stále hlubší deprese. V žádném případě by se neměla objevit nikde, kam obvykle jezdívala. Budou ji hledat nejen v Santareně, ale i v útulku pro nemocné magické tvory, u Pauly, u Tuliana, u Mojeranových a pravděpodobně i u jejích dračích přátel a u sirén. Vlastně nemá kam jít. Před ochránci se může skrýt jedině tehdy, schová-li se u někoho úplně cizího a bude-li žít pod jiným jménem. Dokonce by ji neměl navštěvovat ani Vron. Ta představa se jí nezamlouvala. Navíc trvá otázka, co provedou ochránci s lidmi pod vlivem sitbelů. Zabijí je? A co ona? Ať bude kde bude, hůl moci ji



pravděpodobně znovu označí jako rizikovou osobu, a skončí podobně jako spolužáci. Možná i hůř. Jediná přijatelná možnost by byl návrat mezi trpaslíky. Ale jak dlouho by musela v podzemí zůstat? Týden? Měsíc? Rok? Nebo snad do konce života? Bez trávy, bez slunce...

Když se probudila, nebylo jí o nic lépe. Zaměřila se na své školní hodinky, aby se dozvěděla, co je nového ve světě a v Santareně. Všude narážela na důrazné varování před sitbely, které ohrožují lidské zdraví. Vždy následovala nabídka léčebného programu zdarma. Jiné oficiální informace o sitbelech nenašla. Santarenská magická škola nabízela lístky na různá vystoupení a soutěže, kterých se zúčastní její žáci. Uměleckou supervolonovou akrobacii předvedou žáci pod vedením Vincenta Šarmanta. Soutěže v supervolonovém víceboji se zúčastní dvanáct jednotlivců. Hanka se ušklíbla, když v seznamu našla oba sourozence Pohromakovy a Tuliana z Belistounu. I když Pohromakovy ze srdce nesnášela, přesto by dala hodně za to, aby je mohla vidět v soutěži. V supervolonu byli opravdu dobří.

Pak se hodinek zeptala na osoby hledané zákonem. Jako nejvyšší prioritu označily hodinky sedm lidí, kteří byli obviněni z nezákonného obchodu s kameny. Dále byli hledáni tři, kteří měli na svědomí vážné ublížení na zdraví, ovlivňování obchodníků a podvody. Nakonec hodinky zobrazily tři nezletilce a Hanku zamrazilo, když mezi nimi našla i svou vlastní tvář. Jen obecně bylo naznačeno, že jsou

hledání kvůli útěku z domova a drobným deliktům. Následovalo doporučení, aby se hledaní sami co nejdříve přihlásili ochráncům, že si tím zajistí shovívavost a zmírnění důsledků svého nezákonného jednání.

Hanka vzdychla a nechala hodinky hodinkami. Vzala si jablko a zkusila kontaktovat Plama.

Okamžitě se nadšeně ozval: „To je dost, že sis na mě udělala čas. Začínal jsem se bát, že se mnou nemluvíš.“

Hanka se svým dračím přítelem podrobně probrala události posledních dní.

„A co nového u vás?“ zeptala se Plama.

„Nic. Matka každý den létá pryč, ale už ji nestopuji. Mohu si namlouvat, že jen někde hlídkuje a vlastně se nic neděje.“

„A co Nik?“

„Spí a zatím vypadá dobře.“

„Kéž bych mohla bydlet u vás.“

„Minulý týden nás navštívili ochránci dvakrát. Prý zkontrolovat Nikův stav. Jenže z toho, co jsi mi řekla, spíš vyplývá, že čenichali, jestli nejsi u nás.“

„Ach jo.“

„Co teď budeš dělat?“

„Nevím. Zkusím to probrat s Vronem a Rafanem, jestli je něco nenapadne.“

„Nebud' smutná, sestřičko,“ poslal drak Hance vizi, jak jí něžně rozfoukává vlasy.

„Doufám, že nás nevystopují podle komunikace.“

„Dračí komunikace je nejbezpečnější kontakt na dálku, jaký znám. Ale raději se zeptám matky, až přiletí, jestli neexistuje nějaká ochrana navíc.“

Ukončili hovor a na Hanku opět dolehl smutek a pocit beznaděje. Snědla zbytek jídla od Vrona a začala být nervózní, proč se nevrací. Násilím se přinutila ke klidu a začala relaxovat. Odpoutala se od svých smyslů a nechala čas plynout volně kolem sebe. Zaháněla myšlenky, které se snažily upoutat její pozornost, a přesvědčovala sama sebe, že všechno zvládne a svět kolem ní se mění k lepšímu. Cítila příliv vyrovnanosti a sebevědomí. Relaxace zmenšila pocit beznaděje na snesitelnou míru.

Téměř se vyděsila, když do místnosti jako velká voda vpadla dvojčata Mojeranova. Kluci se vůbec neobtěžovali klepáním a nedočkavě vtrhli dovnitř. Vyrozuměla, že už je Vron informoval o její svízelné situaci. Od loňska se Tom a Sam o pár centimetrů vytáhli a nyní byli jen asi o půl hlavy menší než ona. Za nimi v patách dorazil Dan Ferelli, jehož otec vlastnil tuto hlídanou halu, sloužící k testování nově vyvíjených supervolonových prken. Už ani v nejmenším nepřipomínal drobného zakřiknutého chlapečka, s nímž se před několika lety seznámila. Nyní byl stejně vysoký jako Hanka a oči mu svítily rošťáckou energií. Hned začal na stůl vykládat nákup, který společnými silami donesli. Vedle limonád a ovoce se na stole vršilo pečivo, šunka, klobásy, sušenky, preclíky. Nevěřicně sledovala rostoucí horu jídla.

„To snad nemyslíte vážně. Jsem tu první den a hlady opravdu neumírám. Tolik jídla! Vždyť se to zkazí!“ protestovala.

„Neboj se, my ti s tím pomůžeme,“ zasmál se Sam a hned se zakousl do housky. Hanka vytáhla svůj tesák a ukrojila mu k ní kousek šunky.

„Páni, to je suprovej nůž, takovej bych taky potřeboval,“ zajiskřilo v oku Danovi, „kdes ho koupila?“

„Nekoupila,“ zatvářila se naoko netečně, protože si dobře pamatovala Danovu slabost pro dobré obchodní transakce a vydělávání peněz, „dostala jsem ho u trpaslíků výměnou za obyčejný nůž, co jsem šlohla ve školní kuchyni.“

„Kecáš...“ vydechl nevěřícně.

„Nekecá,“ ozval se mu za zády Vronův pobavený hlas, „říká ti pravdu.“

I Dan si ukrojil plátek šunky, aby nůž vyzkoušel: Poté ho s trochou lítosti vrátil Hance.

„Budeš nám vyprávět, co jsi zažila?“ zeptal se dychtivě.

„Když bude čas, určitě,“ slíbila.

„Vyjednal jsem u pana Ferelliho, že tě oficiálně zaměstná jako novou uklízečku. Doufám, že ti jméno Ria Nová bude vyhovovat.“

„Proč Ria?“ zeptal se Sam.

„Jednorožci mě pojmenovali H'anaríja,“ vysvětlovala dívka, „H'anaríja Vronová, Ria Nová, to sedí, ne?“

„Ale uklízet nemusíš, jestli nechceš,“ uvedl věci na pravou míru Dan.

„A co bych tu asi tak celé dny dělala, nevíš? Uklízení mi nevadí. Musím se něčím zabývat, abych se nezbláznila.“

„No, když myslíš...“ vzdal to Dan a sáhl po další housce. Hromada pečiva se za krátký čas povážlivě zmenšila. Kluci měli podobný apetit jako Sváťa.

Vron položil na stůl dvě knihy a Hanka se po něm vděčně podívala. Doufala, že vybral něco zajímavého, co jí ukrátí večery.

Vzápětí kluci Hanku vytáhli do zkušební haly. Bylo tu živo. Obrovský prostor skýtal dostatek možností k létání i pro několik nezávislých skupin. Kluci se suverénně zdravili s přítomnými a nikdo se nad jejich návštěvou nepozastavil. Hned bylo jasné, že sem chodí běžně a testeři jsou na jejich vpád zvyklí.

„Dneska nebudeme moc blbnout,“ řekl Dan, „Vron nařídil, abychom na sebe nepřitahovali pozornost.“

Kluci vylovili z jedné police tři supervolonová prkna a Tom to svoje nabídl Hance: „Zkus se proletět, ale buď ze začátku opatrná. Vývojové ‚efesko‘ je specializované na ostrou akrobacii. Zatočí dřív, než stihneš nabrat rovnováhu.“

Dan se Samem už vířili vzduchem. Zřejmě si opakovali nějakou sestavu, protože naprosto synchronně padali do výkrutů a nad jejich několikanásobnými obraty se Hance až tajil dech. Kam se na ně hrabou Pohromakovi!

Testovala prkno mírnou jízdou po obvodu haly, aby nikomu nepřekážela, a zkusila si pár jednoduchých akcí. Tom měl pravdu, musela by hodně trénovat, než by se s tímhle žihadlem sžila. Měla pocit, že jí

efesko ujíždí pod nohama. Po chvílce raději přibrzdila a s díky vrátila prkno Tomovi.

„Na, pohlídej mi Lotrandu. Poslední dobou jí létání nedělá dobře,“ strčil chlapec Hance do rukou tulíka a naskočil na prkno. Vzápětí se připojil ke svým kamarádům a zařadil se do sestavy jako třetí. Létal stejně obratně jako jeho bratr a Dan.

Hance sklouzl pohled na tulíka, který jen tiše a netečně seděl v její dlani. Tohle že je Lotranda? Ani náhodou nevypadala jako nejdivočejší a nejrychlejší rozjívené mládě na světě.

„Lotrando, copak je s tebou?“ zdvihla si ji k očím a zabořilo ji u srdce, když se střetla s nejsmutnějším pohledem, jaký kdy viděla.

„Já vím, stýská se ti po Nikovi,“ pohládila ji a jemně si ji posadila na rameno. Lotranda párkrát hrábla po jejích dlouhých vlasech, ale hned toho nechala a dál netečně seděla a koukala po Tomovi.

„Poslední dobou chřadne před očima,“ vzal si Tom tulíka zpět, když skončili s létáním. Chvilku Lotrandu drbal pod krkem. Na malý okamžik vypadala, že se jí to líbí.

„Obávám se, že moje současná průvodcovská mise skončí špatně,“ dodal smutně a uložil Lotrandu zpět do kapsy u košile, „vůbec netuším, čím bych jí mohl pomoci. A nejhorší na tom je, že ona sama už rezignovala a o žádnou pomoc nestojí.“

Kluci se rozloučili a vyrazili k domovu. Hanka se vrátila do místnosti, ze které zatím Vron vykouzli přívětivý pokoj. Postel s polštářem a dekou byla povlečená, okno zdobil zatahovací závěs a hned pod

ním zářily novotou dvě police na potraviny. Stolek vedle postele zdobila lampička s květinovým motivem. Hned se tu cítila lépe. Než Vron dívku opustil, vyžádal si její lahvičku s trpasličím jedem, aby se ho pokusil rozmnožit.

Jakmile se ocitla sama, sáhla po knihách, aby se podívala, o čem jsou. První se jmenovala Výlety do podzemí. Jakýsi cestovatel popisoval život trpaslíků, uváděl na pravou míru různé pověsti a byly tu i nejrůznější zajímavosti o tom, co a jak dovedou vyrobit.

Druhá kniha byla učebnice drakonštiny, doplněná o historické texty, báje a pohádky. Když začala tlustou knihou listovat, uvědomila si, že ji napsal drak. No, slovo „napsal“ je v dračím případě trochu nepřesné. Jednou jí Plam ukazoval, jak vznikají dračí texty. Namočil dráp v kašovitě tmavé hmotě, udělal na konci pergamenu velikou kaňku a z ní se pomocí magie písmenka rozlézala a řadila do slov. Hance to tenkrát připadalo směšné. Od té doby byla schopná poznat, který text vytvořil drak a který opisoval člověk.

Začetla se do první nalezené dračí pohádky. Zpočátku s drakonštinou trochu zápolila, ale všechny neobvyklé výrazy byly v téhle učebnici pod čarou přeloženy a vysvětleny.

## Tržiště

Druhý den ji Vron vzbudil brzo ráno. Vrátil jí lahvičku s jedem. „Nech si ji u sebe. V noci jsem podle trpasličí směsi vyrobil menší zásobu a svěřil do úschovy Zachariášovi. Akorát bychom ještě potřebovali podobné šipky, jaké používal Gehan.

„A není to jedno? Šipka jako šipka.“

„A vyměníš mi svůj nůž za příborový nožík? Není snad jedno, jaký nůž nosíš?“ opáčil.

„Tak se trpaslíků zeptej, jestli by ti jich pár neprodali.“

„Uvítal bych, kdybys mě doprovodila na tržiště. Možná sami najdeme, co potřebujeme.“

„Beze všeho,“ potěšila Hanku vyhlídka na procházku venku a rychle se oblékla.

Vron jí podal další dva kusy oblečení: „Vezmi si na hlavu šátek a zapni si plášť, ať není vidět, co máš pod ním.“

Poslechla ho, v převleku se však cítila nesvá. Ale její přítel spokojeně přikývl a vyrazili do ulic. Prošli obrovským tržištěm kolem nekonečné řady prodejců zeleniny, ovoce, pečiva a uzenin, až se dostali do sektoru, kde se obchodovalo s řemeslnými výrobky. Ani zde nezastavili a došli až na druhý okraj tržiště, kde přešlapovali obchodníci, kteří v Hance mnoho důvěry nebudili. Vron však zpomalil a začal se rozhlížet po zboží, které nabízeli. Občas se někoho na něco zeptal, ale zřejmě neměli, co požadoval.



Nervózně si prohlížela ošuntěle oblečená individua, jež se tu pohybovala, a úzkostlivě se držela v blízkosti Vrona. Instinkt jí napovídal, že není radno se tu dlouho ochomýtat.

„...jedině snad u trpaslíka, stojí támhle o uličku dál,“ krčil rameny jeden z prodejců. Zamířili označeným směrem. Hanka měla v uličce nepříjemný pocit, že je někdo sleduje. Právě chtěla upozornit Vrona, když je obstoupili tři nevábně oblečení muži.

„Ty můžeš pokračovat dál, frajere, ale holku si necháme,“ natlačili se mezi dívku a Vrona. Mluvčí držel v ruce nůž a zaujal bojový postoj. Hanka na ně zkusila znehybňující magii, jenže nejspíš měli dobrou ochranu. Víc magie si použít netroufla, aby nepřitáhla pozornost ochránců. Sáhla proto pod plášť a sevřela rukojeť svého tesáku. Nenápadně rozepnula plášť, aby ho v nejhorším případě mohla nechat sklouznout a získala volnost pohybu.

„Jsi si jist tím, že chceš přepadnout právě nás?“ zahleděl se Vron výhružně na útočníka. Ten po něm švihl nožem. Další vývoj Hanka nestihla sledovat, protože zbylí dva komplicové se ji pokusili chytit za ruce. Vysmekla se a v dlaních jim zůstal jen její plášť. To už svírala v ruce tesák, připravená se tvrdě bránit. Když ti dva uviděli její reakci, úplně je vyvedla z míry. Pohled na lovecký tesák a na dívku, která místo aby začala utíkat, se jim postavila se zbraní v ruce, navíc viditelně odhodlaná k boji, je přinutil změnit plány. Pustili plášť, o dva kroky ustoupili a chvatně vycouvali. Jejich mluvčího Vron zrovna držel pod krkem a chlap sípavě prosil o slitování

a argumentoval, že má rodinu a děti. Hanka se pobaveně ušklíbla, spokojená, že svůj nůž vůbec nemusela použít. Sebrala plášť, oprášila ho a znovu si ho přehodila přes ramena. Od nejbližšího stánku celou scénu se zájmem pozoroval trpaslík. Že se mu chce prodávat zrovna tady, pomyslela si znechuceně.

„Žabaři,“ mračil se Vron, když pustil přiškrceného chlapa, který chvatně kulhal pryč z jejich dohledu, „kde berou tu drzost přepadat kupující?“

„Dost dobrý,“ pochechtával se uznale přihlížející trpaslík, „lovili žízalu a chytili za vocas tygra. Ale nesmíte se divit, na zdejší poměry vypadáte až moc civilizovaně.“

„Vás ještě neokradli?“ otočil se k němu Vron.

„Nejsou natolik tupí a slepí!“ měl najednou v ruce mohutnou trpasličí sekeru.

„Paráda! Tomu říkám argument,“ usmál se Vron a naklonil se ke stánku. „Sháníme bojové šipky. Máte je?“

„Jasně že mám,“ přikývl a sáhl za sebe do police pro krabici. Položil ji na pult a gestem je vyzval, aby se podívali. Vron sáhl dovnitř a rozložil tři šipky na pultě. Hanka se střetla s jeho tázavým pohledem.

Vzala jednu z nich do ruky, potěžkala ji, prohlédla směrová pera a pokrčila rameny.

„Ne. Jsou moc lehké a mají měkká pera. Bojím se, že touhle hračkou bych aberila nezasáhla, ani kdyby mi postál modelem. Gehanovy měly navíc úplně jinou špičku. Byly na ní zdrsnělé plošky. Tahle je absolutně hladká. Kdoví jestli by se na ní jed uchytil.“

Hanka vysvětlovala a ukazovala Vronovi, co neodpovídá jejím vzpomínkám, takže neměla příležitost zaznamenat trpaslíkův šokovaný výraz.

„Mohl bych se, slečno, podívat na váš nožík, co jste měla před chvílí v ruce?“ zeptal se náhle prodejce. Když se střetl s jejím překvapeným odmítavým pohledem, rychle pokorně dodal:

„Prosím.“

„Ukaž mu ho,“ vyzval ji Vron, když se na něj nerozhodně podívala.

Půjčila trpaslíkovi svůj tesák a všimla si, jak nábožně přešel dvěma prsty ostří a natočil rukojeť ke světlu, aby viděl na kameny.

„Bezpochyby trpasličí práce. Kolikpak jste za něj zaplatila, mladá dámo?“

„Vyměnili mi ho za jeden nepraktický nožík, abych se mohla po boku trpaslíků postavit proti aberilovi. Proč vás to zajímá?“

„Sama jste zabila aberila?“ vydechl užasle.

„Ale kdepak, sama bych nic nepořádila. Děkala jsem zadáka. Taky už jste bojoval proti aberilům?“

„Ne, ehm, to jaksi ne. Ale slyšel jsem o tom. Záslužná práce. Jenže šipky bez jedu by vám stejně byly k ničemu.“

„A kdo říká, že nemám jed?“ naklonila se k němu a ve výstřihu nadzdvihla malou lahvičku. „Účastnila jsem se i lovu visáků.“

Trpaslík beze slova shrábl krabici, kterou před chvílí položil na pult, a sáhl za sebe pro jinou. Otevřel ji před Hankou a jednu šipku z ní dívce podal. S úsměvem se otočila k Vronovi.

„Máme, co jsme hledali. Tyhle jsou přesně stejné, jako měl Gehan,“ prohlásila vítězoslavně. Její přítel spokojeně přikývl a pustil se do vyjednávání o ceně.

Úspěšný obchod jim zlepšil náladu. Pomalu se vraceli přes tržiště zpět. Hanka se ostražitě rozhlížela, zvědavá, zda neuvidí ty, co je přepadli. Místo nich jí ale padla do oka drobná žebrající dívenka. Její nohy a ruce byly tak děsivě zkroucené, že se Hance lítostí nad jejím osudem sevřelo srdce. Měla na tváři zasněný nepřítomný pohled. Vzápětí jí ale stařena, co seděla za ní, dloubla do žeber a děvče se začalo utrápeně šklebit. Kolemjdoucí jim do misky házeli drobné penízky. Kdyby tu byl Sváťa, možná by se jí pokusil vyléčit, napadlo Hanku. Třeba by to dokázal i Vron. Znovu mrkla na malou dívku a použila i magický pohled. Páni! Měla úžasnou auru! Prsten na její ruce však neviděla, takže do magické školy asi nechodí. Drcla do svého přítele a bradou ukázala k žebrající dvojici: „Vidíš tu malou se sedmým smyslem? Nemohl bys jí pomoci?“

„Je nadaná,“ přikývl Vron vzrušeně, „našla jsi talent. Pojd', zkusíme pro ni něco udělat.“

Propletli se nakupujícími lidmi až k žebračkám. Vron do jejich misky nasypal celou hrst mincí.

„Ó díky, velkomožný pane, díky. Dobrota tvého srdce dojde odměny,“ zakdákala stařena.

Holčička s pokroucenými údy vzhledla k Hance a se zájmem si ji prohlédla. Nebylo znát, že by nějak trpěla.

„Tohle je tvoje dcera?“ zeptal se Vron. „Copak má za nemoc?“

„Zákeřný mor ji postihl, velkomožný pane, už nikdy nebude zdravá. Ach, ach, ouvej, chudinka moje malá.“

„Nesmysl,“ zamumlal Vron bez ohledu na ženiny slzy. Natáhl ke stařeně ruku a dotkl se jejích vlasů, zatímco říkal: „Mluv pravdu.“

Hanku zašimral dotek použité magie. Stejně gesto použil její přítel i na malou holčičku.

„Opravdu je tvou dcerou?“

„Tahle? Ani náhodou,“ vyhrkla žena drsně, „sebrala jsem ji na ulici, když přišla o rodiče. Umí skvěle žebrot. Je užitečná a moc toho nesní.“

„Jak se jmenuješ?“ otočil se Vron na dívku.

„Veruna.““

„A dál?“

„Nevím, nemám rodiče.“

„Máš ráda svoji pěstounku?“

„Nevím. Možná...“

„Kdybych ti nabídl, že tě pošlu do školy, chtěla bys jít se mnou, nebo raději zůstat s ní?“

„Šla bych s vámi. Třeba hned!“ nadšeně se zavrtěla holčička a Hanka s údivem sledovala, jak jediným pohybem své končetiny srovnala do náležité pozice a najednou vypadala úplně normálně a zdravě. Akorát byla velice hubená.

„Dobře. Pojď se mnou. Najdu ti někoho, kdo se o tebe postará, než dostuduješ,“ usmál se na ni Vron a pomohl dívence vstát.

„Nemůžete ji odvést! Ona mě živí. Co si bez ní počnu?“ hořkovala žena.

Vron z kapsy vytáhl tři drahé kameny a položil je na misku k mincím: „Tohle je za to, že jste ji nenechala umřít a ujala se jí. Rok nebo dva s tím vystačíte. A zkuste se živit prací.“

Stařena chňapla po misce a rychle ji schovala. Provázela je podmračeným pohledem, ale už neprotestovala.

„Chceš chodit do školy tady, nebo v jiném městě?“ zeptal se po cestě holčičky.

„Chci jinam, aby mě macecha nenašla.“

„Máš hlad?“

„Hroznej.“

Vron se zasmál a zastavil se u stánku s pečivem. Hance i holčičce koupil čerstvý sladký pletenec. Dívka si ho nacpala do pusy dřív, než si Hanka stihla třikrát kousnout.

„Žvýkej ho pomalu, jinak tě bude bolet břicho,“ nabídla jí ještě půlku svého pletence. Její rada však nepadla na úrodnou půdu.

Odpoledne Vron rozhodl, že holčičku vezme do internátu v Santareně, kde mezi ostatními dětmi počká na léto a před nástupem do školy se bude učit číst, psát a počítat. Spolu s dalšími talenty, které letos najde, ji potom vezme na Ostrov volby, aby mohla začít studovat na některé z magických škol.

„Nyní mohu ochráncům směle tvrdit do očí, že jsi mi opravdu na cestách pomáhala hledat talenty,“ mrkl Vron spiklenecky na Hanku, než odešel.

Aby si ukrátila čas, vypravila se za správcem supervolonové haly a požádala ho, aby jí ukázal, co je tu potřeba uklízet a kde najde potřebné náčiní.

Večer se znovu začetla do dračích bájí. Ta, kterou si vybrala, byla napínavá. Jakýsi slavný rytíř se rozhodl ulovit draka draků a pronásledoval ho přes hory a doly. Drak draků byl vysloužilý bojovník, jenž nemohl létat. Dostal varování, že se musí za každou cenu vyhnout přímému souboji s rytířem, jinak zemře. Proto drak kladl svému soupeři do cesty různé pasti a nástrahy. Ale rytíř byl mimořádně schopný chlapík a se vším se vypořádal. Skvělý stopařský instinkt ho vedl za drakem navzdory veškerým jeho snahám se zamaskovat a ukrýt. Po vyčerpávajícím úniku dostal drak draků nápad. Vylákal rytíře do Prokletých hor. No vida, pomyslela si Hanka, další báje, která se váže k tajemnému území. Napjatě četla dál. Drak vstoupil do Aberilského podzemí, kde se po pár krocích otočil a za pomoci magie vycouval opatrně ven, aby jeho stopy směřovaly pouze dovnitř. Po skále vyšplhal hodně vysoko, jak jen mu jeho mohutné tělo dovolilo. Zamaskoval svoji přítomnost a čekal na soupeře. Už neměl kam utéct a ubývaly mu síly. Selže-li jeho poslední lest, nezbude mu než přijmout boj. Rytíř vstoupil do podzemí, což se ukázalo jako velká chyba. Byl napaden podzemním ďáblem a žádné jeho rytířské dovednosti mu nebyly nic platné. Jelikož s sebou neměl hexitas nitorphagius, nedokázal použít svou zbraň a během okamžiku byl zajat a zotročen. Nový pán mu nařídil sundat zbroj, odložit zbraně a šířit lesk. Když drak draků spatřil, jak dopadl jeho protivník, vzdemula se v něm lítost. Usoudil, že si statečný rytíř nezaslouží otroctví.

Sestoupil na zem a bezbranného muže sežehl svým ohněm. Aby uctil jeho památku, nanosil na mrtvé tělo rudé kamení coby symbol odvahy a vytrvalosti.

Zaklapla knihu a zhasla. Napadlo ji, jak se asi má na novém místě Verunka. Teď už nebude muset žebrať a možná z ní jednou bude skvělá čarodějka. Stejně je zvláštní, jakou roli hraje v životě člověka náhoda. Verunce se dnes změnil osud. Kéž nějaká šťastná náhoda pomůže i Anděle a Nikovi...

V dalších dnech začala pravidelně uklízet. Zpočátku ji to bavilo, ale postupně si u některých činnostech začala vypomáhat magicky. Sice jí ve škole vštěpovali, že na věci, které se dají dělat normálně, se nemá magií plýtvat, tady však nebyl nikdo, kdo by ji pokáral.





Po večerech trénovala v prázdné hale na Tomově supervolonovém prkně nebo si četla či alespoň na dálku mluvila se svými přáteli.

Nejlepší chvíle ale zažívala s Danem a kluky Mojeranovými, když přicházeli trénovat. Nutili ji, aby se zapojila do jejich sestavy, a pomalu s ní nacvičovali jednotlivé prvky. V takových okamžicích zapomínala na své trápení a problémy.

Pomalou se blížil konec ledna a zatím tady žila v pohodě. V únoru by se měl v Polutě objevit Rafan a několik dalších spolužáků, aby zde absolvovali praktická cvičení při výuce brány. Doufala, že se s ním aspoň na chvíli uvidí.

Vron se u ní objevoval vždy jen na skok, zásobil ji potravinami a zase zmizel. Prozatím se mu dařilo vyhýbat se ochráncům, možná i proto, že jich bylo čím dál méně a měli i jiné starosti než pátrat po Hance. Záviděla mu, že si může podle potřeby skákat sem a tam. Kéž by to také uměla. Připadalo jí nespravedlivé, že chybí ve škole zrovna ve chvíli, kdy se vyučuje kouzlo brány. Vzpomněla si i na Svátu. Už mu zbývá jen pár týdnů a na začátku března se vrátí. Zalitovala, že je pryč. Třeba by dokázal v knihách objevit něco užitečného. Co se týkalo písemností, orientoval se v nich lépe než kdokoli jiný.

Únor zasypal Polutu záplavou sněhu. Z okna pozorovala tu bělostnou nadílku. Zatoužila vyrazit ven a dovádět ve sněhu s kamarády jako za starých časů. Být neustále zavřená začínalo být k nevydržení. Všechny její smysly se dožadovaly změny.

Večer zkontaktovala Rafana: „Můžeš se mnou chvilku komunikovat, Rafe?“

„Vydrž prosím tě několik vteřin...“ odpověděl jí a za malý okamžik dodal, „jo, už můžu.“

„Kde jsi?“

„Chceš to opravdu vědět?“ zasmál se.

„Na záchodě. Což je jediné místo, kde mám soukromí. Jinak se tu člověk dočká klidu nejdřív ve tři v noci. Jsme na školním internátě a kluci Mojeranovi se postarali, aby nás zdejší mládež bouřlivě uvítala. V Polutě se fakt nudit nebudeme.“

„A co Plavík a Lotranda?“

Kamarád zaváhal s odpovědí: „Ta malá už si své jméno vůbec nezaslouží. Celý první večer seděli oba tulíci ve vzájemném objetí na okenním parapetu.“

„Tom se bojí, že nepřežije.“

„Mám z ní stejný pocit,“ přiznal Rafan, „a co ty? Jak snášíš samotu?“

„Snažím se, ale moc mi to nejde. Vážně uvažuji o tom, že se vrátím k trpaslíkům.“

„Chápu tě! Zkoušel jsem těsně před odjezdem do Poluty vypáčit nějaké informace ze santarenských učitelů, ale je to jako nabírat vodu cedníkem.“

„Zjistil jsi něco?“

„Jo. Zjistil jsem, že mluvit o sitbelech a aberilech nahlas je zapovězeno. Udělili mi důtku za nevhodný zájem o temnou magii. Prý kdybych neměl tulíka, odhlasovali by dokonce moje podmíněčné vyloučení.“

„Měl jsi jim vysvětlit, že to myslíme dobře.“

„A víš, že úplně stejná slova použili oni na mě?“

„Do háje! Jak je možné, že ani Vron nenašel řešení!“

„Když si nedokážou poradit ani sami Bdělí a ochránci,“ vzdychl kamarád, „jak má uspět právě on?“

„Já ho neobviňuju, jen mě hrozně štve ta všeobecná bezmoc.“

Rafan neodpověděl. Ani nemusel, protože Hanka moc dobře věděla, že cítí totéž. A má to o mnoho těžší, neboť mezi lidmi poznačenými sitbelem je i jeho milovaná Anděla.

„Chtěla bych tě vidět. Zastavíš se u mě?“ zeptala se.

„Myslíš, že je to rozumné?“

„Kluci sem chodí trénovat, ať tě vezmou s sebou.“

„Já nevím...“

„Rafe, prosím, vždyť tu jsem pomalu jako ve vězení.“

„No dobře,“ sice nerad, ale nakonec jí kamarád návštěvu přislíbil.

Těšila se na jeho příchod jako malá. Vronovi raději nic neřekla, aby jim setkání nezakázal. Zatím ji nikdo cizí nehledal, tak co by se pro jednou mohlo stát.

## Harpyje a starý dopis

Rafan se objevil ve společnosti dvojčat a Dana hned druhý den odpoledne. Hanka se musela hodně držet, aby se mu nevrhla kolem krku. Před kluky ho však nechtěla ztrapnit, proto ho uvítala jen plácnutím do zad.

„Jaké to je, živit se jako uklízečka?“ zašklebil se na ni.

„Až budeš na dně, vezmu tě do party,“ oplatila mu úšklebek, „ale šéfovat budu já. Mám už totiž na rozdíl od tebe praxi.“

Dan pro ně vypůjčil prkna, aby se nemuseli střídat. Plavíka s Lotrandou posadili na polici a s chutí se zapojili do supevolonového řádění.

„Dost dobrý,“ ocenil Rafan gestem Hančino vystoupení. Během zdejšího pobytu se dostala do formy a dnes si létání opravdu užívala.

Když byli v nejlepším, vstoupil do haly správce budovy a s ním další dva muži. Správce udeřil na malý gong za dveřmi a zjednal si pozornost.

„Prosím ukončete provoz a pojdte všichni dolů,“ nařídil.

A do háje! pomyslela si Hanka, když spatřila v rukou nově příchozích ochráncovské hole. Slétla k zemi jako ostatní a snažila se zůstat nenápadná za skupinkou testerů. Jednu nohu si nechala připravenou na prkně, aniž přemýšlela o tom, kam by se tu dalo uniknout. Kdoví. Třeba tu ani nejsou kvůli ní. Její naděje však vzápětí splaskla jako bublina.

„Hano Vronová, přišli jsme si pro tebe. Buď tak hodná a pojd' blíž.“

Hanka se odrazila a vylétla skoro až ke stropu haly.

„Nedělej potíže, děvče, nechceme ti ublížit. Stejně nemáš kam utéct, nedělej hlouposti a slétni dolů.“

Ucítla vlnu magie a tíhu malátnosti. Stáhla se do obrany! Stejně jako v případě aberilova mentálního útoku si představila Sváťovy laskavé oči a upnula myšlenky na sílu jejich vzájemného přátelství. Malátnost zmizela a ona opět kontrolovala své myšlenky i pohyby. Uviděla, jak si jeden z ochránců přitáhl před sebe Rafana a něco do něj hučí. Po chvíli její kamarád neochotně přikývl.

Správce i testeři napjatě sledovali celou scénu, což ochráncům rozhodně neusnadňovalo situaci. Hanku tu znali jako tichou, šikovnou dívku a nechápali, proč ji strážci zákona stíhají.

„Hano Vronová, sleť okamžitě dolů, nebo budeme muset použít donucovací prostředky,“ nařídil ochránce přísnějším tónem. Jeho kolega mu ale zaklepal na rameno a ukázal na Rafana. Ten neklidně přešlapoval. Zdálo se, že neví, kam s prknem, které dosud svíral v ruce. Na rameni mu balancoval naježený Plavík. Oba muži se vzrušeně dohadovali a Rafan opakovaně přikývl. Hanka nervózně křížovala vzduch pod stropem a nespouštěla z ochránců zrak. Ne, za žádnou cenu se nevzdá! Budou ji muset z toho prkna sundat násilím! Tentokrát už by určitě z tábora utéct nedokázala. Dobrovolně se tam nevrátí ani náhodou!

„Hanko! Co tam nahoře jančíš?“ zavolal na ni její kamarád. „Vem rozum do hrsti. Tady dole máš přátele.“

Jediné, z čeho Rafana nepodezírala, bylo, že by bezmyšlenkovitě papouškoval slova strážců zákona. Chce po ní, aby přemýšlela. Ale o čem? Snad ji proboha nechce vydat do rukou někomu, kdo ji uvězní mezi poznamenanými? Ne, má nejspíš na mysli něco jiného. Něco naznačuje...

Vtom jí docvakly souvislosti. U dveří haly spatřila Sama, jak na ni za zády ochránců zuřivě gestikuluje a ukazuje na dveře, před nimiž stojí Dan. Zakroužila pod stropem a pomalu se po spirále spouštěla níž. Testeři ustoupili do stran a Hanka si uvědomila, že kluky viděli a uvolňují jí cestu ke vchodu. Zjištění, že jsou na její straně, ji povzbudilo. Mávla na Sama, který ve spolupráci s Danem otevřel dveře dokořán. Nabrala rychlost, prosvištěla kolem překvapených ochránců přímo ven z haly. Dveře se za ní hned zaklaply. Spolu s ní vyběhl na chodbu Sam.

„Prkno nech tady, Dan je zdrží. A teď sebou mrskni!“ táhl ji chodbou.

Vběhli do jakési klubovny. Hanka tu spatřila Toma, jak supí námahou a snaží se odtlačit mohutný stůl ke straně místnosti. Opřeli se do něj všichni tři a zapřeli s ním dveře.

„Bojím se, že nábytek je dlouho nezadrží,“ vzdychla Hanka a pohlédla smutně na dvojčata.

„To víme taky,“ zadýchaně odpověděl Sam a společně s Tomem odstrčil ještě pár květin a židlí ke stěně.

„To stačí,“ řekl bratrovi a naznačil, aby uhnul. Někdo zacloumal dveřmi a ozvaly se tlumené hlasy.

Hanka zmateně sledovala kluky a nechápala, co mají v úmyslu, až do chvíle, kdy Sam otevřel magickou bránu.

„Ale to...“ chtěla zaprotестovat, že zkoušet tohle kouzlo v místnosti je krajně nebezpečné. Nestihla však větu doříct, protože ji kluci Mojeranovi popadli za ruce a protáhli skrz.

Ani netušila, jak horkou chvíli připravila Rafanovi v okamžiku, kdy sestupovala po spirále od stropu dolů. Do poslední chvíle si nebyl jistý, jestli pochopila jeho narážku na to, že má dole kamarády. Už se skoro chystal na ni zařvat „Uteč!“ a riskovat hněv ochránců. Jak se ale mihla kolem nich, úlevou mu málem podklesla kolena. Kdyby měla dopadnout jako Anděla, vyčítal by si to do konce života. Ochránci se vrhli ke dveřím, aby ji zadrželi. Jenomže před nimi stál syn jednoho z nejbohatších obchodníků v Polutě a bránil jim v průchodu.

„Nesmíte mojí kamarádce ublížit. Určitě neudělala nic špatného.“

„Utekla z domova a my ji musíme vrátit rodičům,“ odsekl ochránce a chtěl Dana odstrčit.

„Jednorožci chtějí, aby se k nim vrátila?“ nechtěl se Dan nechat odbýt.

„Uhni, máme své povinnosti,“ zamračil se na něj muž a vynutil si průchod na chodbu násilím.

Rafan chytil Dana za loket a tiše se zeptal: „Co mají Mojeranovi v plánu? Ochráncům přece neutěčou.“

„Sam umí bránu.“

„I brána se dá vystopovat. Zatracená práce! Rychle za nimi, ať víme, co se děje!“

Za dveřmi zakopli o prkno a natáhli se stejně jako správce, který se dostal z haly na chodbu jako první. Klusali chodbou ochráncům a správci v patách, předběhnout se je neodvážili. Ochránci se zarazili před vchodem do klubovny, protože dveře byly zevnitř zablokované. Jeden z nich použil magie, aby je uvolnil. Poté se ochránci protáhli do místnosti a správce se protlačil za nimi. Rafan s Danem jen opatrně nakukovali pootevřenými dveřmi. Hanku ani dvojčata nebylo vidět. Natahovali uši, aby zaslechli, co si muži mezi sebou povídají.

„Unikli bránou.“

„Sakra! Nevěděl jsem, že ji ta holka umí.“

„To nebyla její práce, někdo jí pomohl.“

„Dokážeš je vystopovat?“

„Mohu vytvořit kopii brány. Ale v místnosti bych asi...“

„To zvládneš, pospěš si, přece ji nenecháme zase utéct!“

„Pánové, já nechápu...“ snažil se je zadržet správce, jenže ochránci ho vystrčili ven ze dveří.

Vzápětí se ozvala děsivá rána a třeskot sypaného okna. V místnosti popadaly police, obrazy a židle se rozlétly na kusy. Správce odhodila tlaková vlna na protější zeď chodby, až bolestně zasténa. Rafan



s Danem ho odtáhli a zjišťovali, není-li zraněný. Ale zdál se být jen otřesený a za chvíli se vzpamatoval úplně. Ochránci prošli bránou pryč.

„Co tady vyvádíte? Kde je Hanka?“ ozvalo se za nimi.

„Vrone. Kde se tu bereš?“

„Co já? Ale kde se tu bereš ty?“ obořil se muž na Rafana.

„Navštívil jsem ji,“ odpověděl provinile, „a asi hodinu nato si pro ni přišli ochránci.“

„Rafe, ach, Rafe, kdes nechal svůj zdravý rozum? Jestli někoho trvale hlídali, aby ji našli, tak jsi to byl ty.“

„Já blbec!“

„Odvedli ji?“

Zavrtěl hlavou: „Spolu s dvojčaty utekla bránou. Ale ti dva chlápci jsou jí v patách.“

„A tohle?“ ukázal Vron tázavě na klubovnu.

„Ochránci vytvořili duplikát brány a málem zničili místnost. Asi nejsou moc šikovní.“

„Na to bych nespoléhal. Duplikát je vždycky zrádnější než první brána. Kdybych ho zkusil ještě i já, zničil bych celou budovu. Musím je najít jinak.“

„Třeba Hanku vzali do útulku pro magická zvířata,“ uvažoval nahlas Rafan.

„Nebo k sobě domů,“ přidal se k nim Dan.

„Možností je zatraceně mnoho.“

„A mentálně se s ní spojit nemůžeš?“

„Zkusím to.“

Vron ovládal dračí komunikaci jen díky tomu, že si pamatoval kouzlo ještě z doby, kdy býval kouzelným

džinem a sloužil Karmaneuduně. Od té doby, co získal zpět svou lidskou podstatu, už pro něj nebylo snadné kouzlo použít, a fungovalo jen u magicky nadaných osob, které znal nejdůvěrněji. Mimo jiné ho stálo spoustu sil, než se mu podařilo vyvolat komunikační krystal. Pokusil se v duchu oslovit Hanku. Chvilí se nic nedělo a myslel si, že neuspěl. Potom se však dívka ozvala.

„Promiň, Vrone, nemůžu se soustředit na povídání, jdou po nás. Ozvu se ti později.“

„Jen pár slov, je to důležité!“

„Fakt nemám čas...“

„Aspoň mi prozrad', kde jsi.“

Hanka už neodpověděla, kontakt zmizel. Vron tiše zaklel.

„Ještě je nechytily, ale pořád nevím, kde se pohybují,“ oznámil Rafanovi, který se v duchu proklínal za to, jak byl hloupě neopatrný a Hanku svou návštěvou přivedl do potíží. Představa, že osud dívky teď leží v rukou dvojčat Mojeranových vskutku nepatřila mezi uklidňující.

\*\*\*

„Poběž, sakra, vydrž! Už jenom kousíček,“ pobízel Hanku Sam.

Doběhli ke skále. Nebylo na ní nic zvláštního a Hanka naprosto nechápala, proč sem tolik pospíchali.

„Alekto, jsi doma? Pusť nás prosím k sobě,“ zahalekal Sam.

„Same? Kde se tu bereš?“ ozvalo se ze skály. „Jen pojdte dál.“

Teprve když Hanka přistoupila těsně ke kamenné stěně, uviděla otvor, jímž se protáhli dovnitř. V jeskyni se s dvojčaty vítal jakýsi chlapec... nebo dívka? Nemohla se rozhodnout ani pro jednu variantu.

„Tohle je naše kamarádka, harpyje Alekta,“ představil ji Tom a upřesnil, „ještě před rokem byla i naší spolužačkou a bydleli jsme v podobné jeskyni jako ona.“

Jak se harpyje natočila, všimla si Hanka jejích křídel. Byla zmatená. Harpyji už viděla, ale tahle malá vypadala jinak – spíš jako člověk než jako harpyje.

„Hele, nehledá vás venku někdo?“ upozornila Alekta kluky.

Opatrně vykukli otvorem, který sloužil jako okno.

„Asi jo, máme drobný problém. Jdou po nás ochránci,“ přikývl Sam, „doufal jsem, že se sem za námi nevypraví. Ale jsou vážně neodbytní.“

„Neboj se, ke mně bez mého souhlasu vstoupit nemohou. Co po vás chtějí?“

„Jedná se o poněkud choulostivou historii... Jé, hele, letí sem avelleta.“

„To vypadá na Gáagru, vaši třídní učitelku,“ usoudila Alekta při pohledu na divokou husu, která sem rychlými rozmachy křídel přilétala.

Přistála ochráncům u nohou a proměnila se v harpyji. Rázem byla o něco vyšší než oba muži. Rozhodně vzbuzovala respekt.

„Co vás přivádí na území airbowanské magické školy?“ zeptala se jich ostře.

„Na vaše území uprchla jedna hledaná osoba. Je i ve vašem zájmu, abyste nám ji okamžitě vydali, nebo nás nechali dělat naši práci.“

„Čím se dotyčná osoba provinila?“ nenechala se ani v nejmenším zastrašit harpyje.

„Je poznamenaná sitbelem.“

Hanka se při těch slovech rozzlobeně naježila: „To přece není pravda!“

„Pssst, chceme slyšet, co říkají,“ strčil do ní loktem Sam.

„Lidí poznamenaných sitbely chodí vašim krajem stovky, proč takový zájem právě o konkrétního jedince?“

„Uprchla z internačního zařízení. Navíc není plnoletá, takže ji musíme vrátit jejím rodičům. Laskavě nám ji vydejte, nebo dovoďte, abychom ji zadrželi sami.“

„Žádáte po mně laskavost. Dobrá, uzavřeme obchod.“

„Co si to dovoluujete, ženská?“ rozčilil se ochránce, který dosud mlčel.

„Počkej, počkej, mluvení nech na mně,“ zklidňoval ho první muž a opět se obrátil k harpyji.

„Jsme tu jako ochránci zákona a pořádku a je i ve vašem zájmu, abyste nám vyšla vstříc bez jakýchkoliv podmínek.“

„V Airbowanu se už odedávna o pořádek staráme my samy,“ odměřeně zvýšila harpyje hlas, „dokonce to máme i ve smlouvě s Bdělými. Jako ochránci byste ji měli znát! Nemáte-li zájem diskutovat o podmínkách obchodu, opusťte okamžitě naše

území. Vaše pravomoc skončila na hranicích Airbowanu. Abych dostála zákonu a podmínkám smlouvy, zavazuji se vám svým slovem, že nezletilce neprodleně vrátíme do péče jeho rodičů nebo pěstounů.“

„Omlouváme se, jestli jsme...“

„Není třeba! Okamžitě opusťte naše území. Prosím!“ Výzva však postrádala prosebný tón.

„Páni, ta s nimi parádně zametla,“ zasmál se Tom, když ochránci zmizeli ve vlastní bráně.

„Já bych se nesmál,“ ušklíbl se Sam, „nepochybně zamete i s námi.“

A nebyl daleko od pravdy. Sotva se Gáagra zbavila dospělých nezvaných hostů, začala se věnovat i mladším narušitelům.

„To by mě vážně zajímalo,“ řekla před vchodem do Alektina příbytku, „co sem přivedlo naše bývalé žáky.“

„Nedá se nic dělat, jdeme ven. Před ní utéct nedokážeme,“ vzdychl Sam, „snad nás neukousne.“

Všichni pokorně vyšli před jeskyni.

„Nuže,“ klepala harpyje drápem na noze o skálu, „čekám na vaše vysvětlení. A prosila bych pravdu hned napoprvé.“

Tom strčil lehce do Sama, aby se ujal slova.

„Nechceme, aby se naše kamarádka dostala do rukou ochránců, proto jsme otevřeli bránu do Airbowanu a doufali, že až sem nás pronásledovat nebudou.“

„Jak jsi viděl, tvůj nápad nevyšel. Bohužel mě teď tvé rozhodnutí bude stát čas a námahu, než vás doprovodím k rodičům.“

„U nás bude lepší, když nás doprovodíte k dědovi,“ podotkl Tom, „rodičům bychom zkomplikovali život.“

Hanka si nervózně pohrávala s vlasy a tiše harpyji upozornila: „Mám podobný problém. Moji rodiče se mnou nemluví, ale třeba by vyhovoval pověřený zástupce, kterého mi určili kvůli škole.“

„Odmítáš se vrátit k rodičům jen kvůli tomu, že s tebou nemluví?“ podivila se harpyje.

„Což o to, já bych k nim chtěla, jenže nechci porušit výslovný zákaz.“

„Co jsi provedla?“

„Byla jsem hloupá. Nechala jsem si dát do kůže sitbel. Ale už ho nemám a ani nejsem pod jeho vlivem. Jenže ochránci mi nevěří.“

„Ani já ti nevěřím. Kdo jednou sitbel měl, nikdy se jeho vlivu nezbaví. Prostě to nejde.“

„Nejsem pod jeho vlivem! Přisahám! Jinak bych přece nemohla zabít aberila.“

„Ty že jsi zabila aberila?“ podívala se na ni harpyje soucitně.

„Sama ne. Jen jsem při tom pomáhala jednomu trpaslíkovi. Byli jsme čtyři na dva aberily.“

„Říkáš, že trpaslíci dokážou přemoci aberila...“ zaváhala harpyje nad jejím tvrzením.

„Určitě mluví pravdu,“ vmísil se do debaty Tom.

„Tohle by myslím zajímalo Kelainu. Váš návrat domů se o chvíli odkládá. Následujte mě,“ nařídila

jim harpyje a vydali se pěšky k budovám školy. Gáagra nasadila nečekaně ostré tempo, sotva jí stačili. Hanka se rozhlížela po okolní nehostinné krajině a divila se, že sem někdo z lidí jde studovat dobrovolně.

Když se přemístili do jeskyně kouzel, začali se kluci vítat harpyjštinou se zdejší starou obyvatelkou. Hanka střídala magický zrak s normálním a žasla, jak rozdílný je pohled na věkem sešlou harpyji. Magickým zrakem ji vnímala jako nejúžasnějšího anděla, zatímco normálním pohledem viděla nevlídnou babiznu.

„Každá mince má svůj rub i líc,“ otočila se k ní Kelaina s vědoucíma očima, jako by četla její myšlenky, „kdopak vlastně jsi?“

„Hana Vronová.“

„Na jméno jsem se neptala...“

„Nevím, jak mám odpovědět. Trpaslíci mě označovali jako dceru jednorozce a sestru draka,“ byla Hanka v rozpacích, co vlastně po ní stará harpyje chce.

„Pověz mi svůj příběh. Myslím od chvíle, kdy se tě dotkl sitbel.“

Hanka se tázavě podívala po Tomovi a Samovi.

„Kelaina nám oběma zachránila život. My jí věříme,“ ujišťoval dívku Tom.

„Dobře,“ přikývla, „ale připravte se na delší povídání.“

Dvojčata po sobě radostně mrkla a bez okolků se pohodlně uvelebila na stole. Hanka usedla na kraj pohovky. Harpyje Gáagra a Kelaina si vybraly vyšší

úzké stoličky. Hanka po všech přešla pohledem a začala vyprávět. Znovu ve vzpomínkách prožila vyhoštění ze stáda jednorožců, úzkostné chvíle v táboře i pobyt u trpaslíků. Kluci hltali její vyprávění, protože takhle podrobně její příběh ještě neslyšeli. Rovněž harpyje se zájmem naslouchaly a ani jednu ji nepřerušily, jen Kelaina jí podala pohár s vodou, která chutnala po medu.

„Vskutku pozoruhodný příběh,“ pokývla hlavou stará harpyje, když Hanka skončila, „ale některé úseky bych ráda prozkoumala podrobněji. Například to, jak ses zbavila sitbelu. Snahu jednorožců vyjmout kámen z tvého těla vnímám jen jako část pravdy. Muselo následovat cosi dalšího, o čem nebyla řeč.“

„Dala jsem slovo, že o zákroku pomlčím.“

„Koupím tvou informaci.“

„Prosím?“

„Víš, u nás harpyjí je zvykem uzavírat obchody. Něco za něco. Tvoje vyprávění pro mě mělo poměrně vysokou hodnotu, protože jsi mi poskytla vědomost, jakým způsobem trpaslíci likvidují aberily. Za ni ti mohu nabídnout přiměřenou protihodnotu. Můžeš ode mne získat kouzlo, radu, nebo informace, kterými disponuji já. Další podobnou výhodu jsem ochotná nabídnout za informaci, jak se ti podařilo neutralizovat sitbel.“

Hanka opět tázavě pohlédla na kluky.

„Je to přesně tak, jak říká,“ vzal si slovo Sam, „kupříkladu my dva máme u Kelainy veliký dluh za její pomoc. Nebude snadné ho splatit.“



„A o jakou splátku se jedná?“ zajímalo Hanku. „Co požaduje?“

„Harpyjím se nejčastěji platí umírajícími dětmi,“ odpověděl tiše.

„Cože?“ vyděsila se dívka. „To snad ne!“

„Je to jinak, než se na první pohled zdá,“ snažil se zmírnit Hančino zděšení Tom, „ony dětem neublíží, naopak. Doprovodí je a postarají se, aby zbytečně netrpěly. A berou jen ty, které nemají na světě nikoho, kdo by se o ně po smrti postaral.“

Navzdory Tomovu tvrzení Hanku nezvyklé zjištění rozrušilo. Takové splácení dluhu se jí zdálo být oblundné.

„Stačila by moje informace o zákroku na splacení jejich dluhu?“ zeptala se ostřeji, než zamýšlela.

„Ne. Jejich dluh je mnohem větší. Ale kdybys k té informaci přidala ještě malou kapku jedu, co máš v lahvičce na krku, považovala bych jejich dluh za vyrovnaný.“

Hanka chvíli zamračeně přemýšlela. Usoudila, že kapku snad obětovat může, aby dvojčata ušetřila povinnosti shánět umírající děti.

Sundala lahvičku z krku a podala ji Kelaině. Ta velice opatrně ukápla nepatrný vzorek jedu do své nádoby a zbytek Hance vrátila.

Potom jí dívka podrobně vylíčila, jaký zákrok prodělala u Karmaneuduny, když se dračice rozhodla spálit v její krvi kořeny sitbelu.

„Velice zajímavé,“ spokojeně poklepávala drápy stará harpyje, „bohužel těžko použitelné.“

Hanka si připadala ošizená. Nabídla tolik informací, a oplátkou nedostala téměř nic. Aspoň že kluky zbavila jejich dluhu.

„Nemusíš se na nás mračit,“ řekla Kelaina, jako by do ní viděla, „na oplátku ti povíme o záležitosti s kameny všechno, co je nám známo.“

Kývla na Gáagru, aby se ujala povídání. Ta ani nemrkla a spustila.

„Nepříjemný problém se sitbely už jednou v minulosti nastal. Začal tím, že aberilové ovládli draka a díky němu získali blýskavé kamínky. Rozšířit je mezi lidi bylo snadné. Jakmile měli aberilové dostatečnou základnu poznamenaných, jejich inteligentní druh začal vzkvétat. Díky lidské krvi se mohli rychle rozmnožovat. Pomocí sitbelů si zajistili nadvládu nad kýmkoliv. Ti, co měli jen malé jiskřivé kamínky, byli ovládáni prostřednictvím magie a emocí. Aberilové jim mohli naprogramovat do mysli, co mají milovat a co nenávidět. Dokázali je i přivolat k sobě do podzemí. Těm zdatnějším dávali do těla větší barevné kameny. Tak je zbavili vlastní vůle a dotyčný člověk vykonal vše, co po něm žádali, kupříkladu bojoval proti ochráncům nebo i proti své rodině. Takoví jedinci měli k dispozici neuvěřitelné množství magie a jen těžko se zabíjeli. Ochránci se museli rozhodnout pro razantní zákrok. Bylo nutné postupně zlikvidovat všechny poznamenané mezi lidmi, aby aberilové ztratili příhodné podmínky k rozmnožování. Zničení ovládnutého draka výrazně omezilo výrobu sitbelů. Od té doby si museli aberilové vystačit jen s tím, co našli v podzemí

Prokletých hor. Všichni doufali, že už se nikdy nebude nic podobného opakovat. Lidé i draci vyhlásili přísné tabu pro nebezpečné území a dlouho byl klid. Máš k tomu nějaké dotazy?“

Hanka se nespokojeně zavrtěla.

„Jasně že jo. Mám tisíc dotazů. Jakým způsobem draci vyrábějí sitbely? Čím to, že právě tenhle kámen může přenášet na dálku magii a emoce? Kdo vlastně ty kameny ovládá – umí to všichni aberilové, nebo jen někteří? Proč aberilové nechodí na povrch? Vadí jim slunce nebo světlo, nebo co vlastně? Z jakého důvodu se jich jednorožci tolik bojí? Je snad pravda, co naznačuje trpasličí báje? Možná kdyby si všichni vzájemně poskytli své informace, dalo by se nad nimi zvítězit bez zbytečného krveprolévání.“

Gáagra se podívala na Kelainu způsobem, jako by chtěla říct: tohle je na mě vážně moc, to si laskavě vyříd sama.

„Na většinu tvých otázek, Hano Vronová, odpověď neznáme. O jednorožci ti však povědět mohu. Nevzpomínám na to sice ráda, ale snad ti mé vyprávění pomůže pochopit podstatu jejich strachu. Při minulém konfliktu se po boku lidí a draků zapojila do boje proti aberilům i jedna kouzelnice ze stáda jednorožců. Bohužel s sebou přivedla i partnera a své zvědavé mládě. Toho mrňouse aberilové dostali a jeden z nich se do něj dokonce převtělil. Než to kouzelnice zjistila, aberil v těle mláděte umístil mnoho sitbelů do řad ochránců. Samice jednorožce byla nucena své mládě zabít. Když umíralo, klečela vedle něho a plakala. Záludný aberil v těle mláděte

však ještě před svou smrtí využil slabosti čtyřnohé kouzelnice a rovněž ji označil sitbelem. Tenkrát jsem u ní byla a viděla vše na vlastní oči. Jednorožec, který kouzelnici a mládě doprovázel, mě požádal, abych jeho družku okamžitě zabila, neboť on to nedokáže. Vyhověla jsem mu a doprovodila duše mláděte i matky na jejich pouti za věčností. Od těch časů se jednorožci uzavřeli před světem a do konfliktu s aberily se už nezapojili. Vysvětlili spojencům, že pokud by aberilové získali jejich krev, přestali by se bát slunečního světla a stali by se nejmocnějšími tvory na zemi. Už by neexistoval nikdo silnější než oni.“

„A jak probíhal boj proti aberilům v minulosti? Přece je někdo musel umět zabít, ne?“

„Mezi ochránci existovala jistá elita bojovníků. Pokud si dobře vzpomínám, patřilo k ní i několik trpaslíků. Využívali schopností nitorfanů a nebáli se vstupovat ani do temných chodeb Aberilského podzemí.“

„Nitorfanové?“ Hanka se ohlédla po Tomovi. Lotranda v průběhu jejich povídání vylezla z jeho kapsy, nyní seděla chlapci na rameni a se zaujetím sledovala, o čem je řeč.

„No, vy jim říkáte tulíci. Vidím, že zrovna jednoho z nich máte s sebou.“

„Trpaslík používal název nitorpan,“ namítla Hanka.

„Nejspíš zkomolili jejich jméno, neříká se nitorpan, ale nitorfan,“ opravila ji Gáagra, „jenže váš mrňous by vám v boji mnoho nepomohl, vypadá nemocně.“

„Ztratil chuť do života, protože přišel o svého partnera,“ vysvětlil Tom.

„Elitní bojovníci, o kterých jsem mluvila, s sebou vždycky mívali víc tulíků,“ upřesnila Kelaina, „jestli mi slouží paměť, občas se na poradách hovořilo o šestici nitorfanů.“

„Vím, že tulíci poznají, když je někdo poznamenán sitbelem,“ zamyslela se Hanka, „ale jakou úlohu měli v boji?“

„Kdoví... O podrobnostech se nikdy nahlas nemluvilo.“

„Asi bychom měli najít nějakého staršího tulíka a zeptat se,“ navrhl Sam.

Lotranda sklouzla z ramene do Tomových dlaní a vydala ze sebe několik pisklavých zvuků.

„Co říká?“ zeptal se Sam.

„Chce, abych ji dovedl za jejími divokými příbuznými,“ zaraženě přeložil její přání Tom.

„Tak to se budeš muset vypravit do Magického lesa,“ řekla Hanka a zatvářila se pochybovačně, „jestli tě ovšem strážci a druidové do rezervace pustí.“

„Už je pozdě,“ utnula další hovor Kelaina, „je nejvyšší čas vás vrátit domů. Kluky odvede Gáagra k dědovi, a ty, Hano Vronová, dnes u mě přespíš a ráno se rozhodnu, co s tebou.“

Neposkytla jim možnost protestovat. S dvojčaty se rozloučila a dokonce se dotkla i tulíka.

„Děkujeme, avelleto,“ uklonili se kluci a nechali se Gáagrou vystrkat ven.

Kelaina je vyprovodila k východu z jeskyně. Když se vrátila, přinesla Hance misku kaše. Dívka ji mlčky snědla, i když jí nechutnala. S mírným pocitem nervozity pokukovala po staré harpyji. Stále ještě se nevyjasnilo, komu ji harpyje předají. Zvažovala, jestli může riskovat mentální kontakt s Vronem nebo drakem. Harpyje měla stejně citlivé smysly jako R'íhan. Bála se, že umí číst její myšlenky podobně jako on. Riziko, že se zachová nevhodně, bylo příliš vysoké. Netroufla si odhadnout, nakolik jsou harpyje tolerantní.

„Asi je načase, abychom se domluvily, kam se chceš vrátit,“ oslovila ji po jídle Kelaina, „mohu tě odvést k jednorožcům nebo k někomu, kdo tě má na starosti v době školy.“

Hanka zavrtěla hlavou: „K jednorožcům nesmím, ač bych ráda. A v Santareně na mě zaručeně čekají ochránci. Zdá se, že nemám na vybranou...“

„A jak by sis návrat představovala ty?“

Hanka se zamyslela a opatrně navrhl: „Co kdybyste mě odevzdala do rukou opatrovníka na nějakém neutrálním místě, které bych s ním předem domluvila?“

„Nenapadá mě nic, co by tomu bránilo. Máme zde přímou bránu třeba do Dubovníku do parku, kdybys měla zájem,“ souhlasila harpyje.

„Určitě. Mohu se s ním spojit a domluvit setkání?“

„Zvládneš to vlastními silami?“

„Samozřejmě. Děkuji,“ ulevilo se Hance, jak je stará harpyje vstřícná.

„Jednu záležitost jsme vyřešily. Ještě mám na srdci další. Nechala jsem si projít hlavou tvé prohlášení, že by všichni měli poskytnout dostupné informace pro dobro věci. Mám v opatrování jeden dávný vzkaz, který byl kdysi určen do rukou bojovníka. Jenže v době, kdy byl svěřen mně, už byl boj s aberily vyřízen a nikoho z kasty válečníků jsem od té doby nepotkala. Ty jsi po dlouhé době první bojovník, který mi zkřížil cestu. Osud sám rozhodl, aby dávný vzkaz skončil ve tvých rukou. Ten, kdo ho psal, nechtěl odejít do zapomnění dřív, dokud jsem mu neslíbila, že vzkaz předám někomu z jeho následovníků. Tvrdil, že obsahuje mimořádně důležité informace.“

„Jaké informace?“

„To netuším. Než zemřel, vyslovil přání, abych jeho vzkaz zapečetila.“

„Nebyla jste ani trochu zvědavá?“ nechápala Hanka.

„Sliby, jež v rámci svých průvodcovských služeb dáváme umírajícím, bereme velice vážně. Opravdu nemám nejmenší ponětí, o jaký vzkaz se jedná. Jsem si jistá jen tím, že osud předurčil, abych ho odevzdala tobě.“

Harpyje dívce podala zarolovaný starý pergamen. Byl ovázán koženou šňůrkou a opatřen pečetí. Hanka byla velice zvědavá, co je uvnitř, ale váhala. Jak by mohl osud zařídit, aby dostala odkaz umírajícího právě ona? Co když ho otevře a nalezne něco důvěrného? Jenže dokument je zažloutlý stářím a lidské životy z té doby už nejspíš patří minulosti.

I když kouzelníci mohou být dlouhověcí. Má ho opravdu otevřít? Harpyje sledovala její počínání, ale nechala zcela na ní, jak s pergamenem naloží.

Hanka rozlomila pečeť a rozvinula vzkaz. Obsahoval tři listy. První dva byly hustě popsány tmavým písmem a na třetím byla nakreslena podivná mapa. Jednotlivé body byly většinou označeny pouze čísly, tu a tam byl některý i pojmenován, jenže Hance názvy vůbec nic neříkaly. Tři místa byla zakroužkována a označena vykřičníkem.

„Vy víte, kde to je?“ podala harpyji mapu.

Kelaina si nákres pozorně prohlédla, ale zavrtěla hlavou: „Nevím. Odhaduji, že je to pláněk podzemních chodeb.“

„Vážně?“ nakoukla znovu do mapy Hanka. „Snad abych se zeptala někoho z trpaslíků.“

Odložila mapu a sáhla po psaném textu.

„Nebudu tě rušit,“ řekla harpyje, „nechám ti tu lampičku, abys viděla na čtení. Zháší se trojím ťuknutím.“

Dívka osaměla. Rozvinula první pergamenový list. Text psaný rukou, dost možná i zraněnou, byl roztřesený, chvílemi psaný tlustě, pak zase tak tence, že se skoro ztrácel. Teprve teď Hanku napadlo, jestli umírající bojovník nepoužil místo inkoustu vlastní krev. Hanka se s listem nahnula ke světlu a byla si skoro jistá, že ano. Svůj vzkaz psal na rub jakési vybledlé mapy. Hanka se pustila do čtení.



Vážený bojovníku,  
ještě než se vydám na svou poslední pouť, chci ti předat informace, jejichž neznalost naše bojová skupina zaplatila svými životy. Naším úkolem bylo najít a zničit kněze aberilů, který ovládá sitbely. Objevili jsme celkem tři horké kameny. U posledního z nich jsme zastihli aberilského kněze s jeho družinou. Asi místa svého pobytu střídal, ale bez horkého kamene by nedokázal aktivovat sitbely, takže najít ho byla ta jednodušší část našeho poslání.

Jak se v průběhu boje ukázalo, kněze doprovázelo pět následovníků, kteří mohli kdykoliv převzít jeho funkci, a každý z nich měl svou bojovou ochranku. Samotný kněz měl u sebe dvacet bojových aberilů. Byli mnohem silnější jak po mentální stránce, tak i po fyzické. Naše tři hexity nitorfagů nás pořád dokola musely burcovat z mentálního útlumu. A to jsme byli chráněni kouzly a amulety! Další nepříjemnou zbraní, s níž jsme se tu setkali, byly rosolovité kousky jejich těl, které po nás na dálku metali. Působily jako žíravina. Ani naše speciální oděvy a štíty z dračích šupin nás před agresivním slizem nedokázaly zcela ochránit. Při rozsekání jedince z ochranky rezly i nejlepší meče téměř před očima.

Než jsme se pustili do boje, zavalili jsme přístupové chodby v okolí horkého kamene, aby se na nás nevrhli všichni aberilové najednou. I tak byl boj s dvacítkou nepřátel, kteří chránili svého kněze, skoro nad naše síly. Zvládli jsme je hlavně díky nitorfagům, kteří uměli odklonit spršky sitbelů

*a udržovali nás při vědomí. Bohužel se však ani oni nedokázali vždycky vyhnout žíravému rosolu a umírali společně s našimi bojovníky. Boj jsme přežili jen čtyři a jen jediná hexita nitorfagů. Vstoupili jsme do síně s horkým kamenem, v jehož blízkosti jsme spatřili kněze. Mohu potvrdit, že kněz, který aktivuje a ovládá sitbely, je na rozdíl od svých ostatních soukmenovců při přímém kontaktu úplně bezbranný. Nenapadl nás ani psychicky ani fyzicky. Zato na nás mentálně promluvil lidskými slovy.*

*„Vy hloupí blázni, jaký smysl má tohle umírání?“*

*„Jsi ubohej otrokář duší,“ odpověděl mu nahlas náš vůdce, „přišli jsme tě zabít. Už nebudeš ovládat lidi ani jiné tvory.“*

*„Hloupá myšlenka. Aberilové sice mají jen jediného kněze, strážce modré krve, ale kterémukoliv z jeho následovníků stačí i jen jediná kapka, a může pokračovat tam, kde jeho předchůdce skončil. Všichni světlem označení nám dál budou sloužit až do konce svých sil a vy s tím nemůžete vůbec nic udělat,“ vysmíval se nám.*

*„Půjdeš s námi, nebo tě zabijeme,“ namířil na něj svůj napůl zničený meč náš vůdce a všichni jsme přistoupili blíž ke knězi. V myslích se nám promítlo jeho vítězné odhodlání, aberil sklouzl po stěně a při tom své tělo rozřízl o ostrý výstupek skály. Měl v sobě mnohonásobně víc tekutiny než ostatní. Vyvalila se z jeho těla, stekla na horký kámen a rozprskla se do tisíce kapiček, které nás zasáhly. Nitorfagové zemřeli okamžitě. Protože jsem stál za zády svého kolegy, sprška se mi vyhnula. Vzduch zaplnila palčivá*

*mlha. Snažil jsem se zadržet dech. Vrhł jsem se do chodby za sebou a zoufale prchal pryč. I tak jsem se několikrát nadechl té jedovaté směsice. Sice jsem se dostal ze skály ven na vzduch, ale dýchá se mi čím dál hůř a brzo už se nedokážu nadechnout vůbec. Sepisuji proto tohle svědectví, aby ti, co přijdou po nás, neopakovali zbytečně naše chyby.*

*Modlím se celou svou duší, aby tento vzkaz dorazil do správných rukou a spasil životy všech, kteří budou po nás bojovat za svobodu ducha. Kéž zvolí lepší taktiku, jak porazit kněze, než jsme použili my.*

\*\*\*

Podpis Hanka nikde neobjevila. Buď pisateli došly síly, nebo si přál zůstat v anonymitě. Ve vzkazu nebylo řečeno, kolik životů při boji vyhaslo, ale asi hodně. Harpyje měla pravdu, tohle je informace, kterou by měli znát všichni, kdo se postaví proti aberilům. Musí to dát přečíst Zachariášovi a Vronovi a nejspíš by se měl obsah dopisu rozšířit i mezi ochránce. Navzdory tomu, jak se k ní v poslední době chovali, měla je stále v úctě a chápala, nakolik je pro ně současná situace obtížná.

Cítila, jak se jí začínají klížit oči. Rychle proto zkontaktovala Vrona, aby ho ujistila, že je v pořádku, a oznámila mu, kde na ni má ráno se Zachariášem čekat.

Pak se pokusila uklidnit svého dračího přítele, který celou dobu od jejich úniku z Poluty nervózně sledoval vývoj situace a nepřetržitě promítal do její mysli obavy a nejistotu. Pokusila se mu naznačit, co se s ní dělo, ale únava byla silnější než ona. Usnula

dřív, než dovyprávěla epizodu se Samovou bránou k harpyjím.

Ráno Kelaina dívku probudila a nabídla jí další várku kaše.

„Ne, díky, já ráno skoro nejím,“ odmítla zdvořile a doufala, že Zachariáš jí naservíruje něco chutnějšího. Harpyje nevypadala, že by ji odmítnutí urazilo. Pokynula dívce, aby ji následovala.

Obě zvolna došly do prostorné liduprázdné katedrály. Kelaina dívku dostrkala skoro doprostřed a ukázala na jednu z kružnic na podlaze.

„Tahle vede do Dubovníku,“ řekla a vytáhla z kapsy šňůrku, která se sama rozvinula do drážky kruhu. Chvilková dezorientace byla známkou přesunu.

Najednou obě stály v mokrých zbytcích loňské trávy uprostřed záhonu.

„Kašna je támhle, tam by na nás měli čekat,“ ukázala Hanka a hned vyrazila kupředu. Harpyje ji beze slova následovala.

Na stanoveném místě netrpělivě podupávaly dvě známé postavy. Když na ně zamávala, vykročil muž i trpaslík jejich směrem.

„Avelleto, je mi ctí vás poznat,“ oslovil Vron harpyji.

„Vy jste její poručník?“ prohlédla si ho podezřívavě Kelaina.

„Ne. Zástupcem jejího otce jsem během školního roku já,“ ozval se Zachariáš a nerudně vzhlédl k vysoké postavě Hančiny průvodkyně.

„Ano,“ pokývala hlavou harpyje, „to souhlasí. Tímto vám předávám vaši svěřenkyni a dovolím si vyjádřit očekávání, že příště už se nebude bez pozvání pohybovat na území kontrolovaném harpyjemi.“

„Dokud budu jejím poručníkem, dohlédnu na to,“ zamumlal Zachariáš a nehodlal harpyji vysvětlovat, že Hanka bude už brzo plnoletá, takže jeho slib se týká jen velmi omezeného časového úseku.

„Dobrý let, Hano Vronová,“ popřála jí Kelaina a proměnila se v divokou husu. Vzápětí už jen sledovali, jak odlétá.

## Dostižena ochránci

„Uf, to jsem ráda, že jsem se k vám dostala,“ usmála se na trpaslíka a svého přítele. „Na, vezmi si vestu, ať nenastydneš,“ podal jí Zachariáš část její výbavy, kterou dostala od Gehana, „to ostatní máš schované u mě. Tak co, dostala jsi u nich něco k snídani? Možná bychom si mohli promluvit v hospodě u jídla.“

„To bych uvítala,“ zasmála se Hanka, „jejich kaše mi vůbec nechutnala. A kromě toho s vámi taky potřebuji něco důležitého probrat.“ Zatímco si oblékala vestu, přesunula do její velké vnitřní kapsy svinuté pergameny, které doposud měla schované za košilí.

„Navrhuji přesun bránami do...“ řekl Vron, ale nedokončil, protože trpaslík odmítavě mávl rukou.

„Nebud' paranoidní, nikdo nás nesledoval. Najíme se tady ve městě a pak si Hanku přesunuj, kam je ti libo. Já už mám toho věčného skákání bránami plné zuby,“ zavrčel trpaslík, popadl dívku za loket a nasměroval ji na cestu do centra města.

Neušli ještě ani pět kroků, když se před nimi zavlhl vzduch a cestu jim zastoupili tři ochránci. Rozzářila se hůl moci, což znamenalo, že momentálně budou v její blízkosti účinkovat pouze kouzla ochránců.

„Zatracená práce,“ zaklel trpaslík a postavil se výhružně před Hanku.

„Uklidněte se,“ oslovil ho nositel hole, „v žádném případě nechceme nikomu ublížit. Je i ve vašem zájmu, abychom se v klidu domluvili.“

„Mám tuhle dívku na starosti a nedopustím, abyste ji někam odvedli. Jsem za ni odpovědný a zůstane u mě!“ nekompromisně prohlásil Zachariáš.

„Ta dívka má problém a vy o tom víte. Proč byste ji jinak před námi schovával,“ smířlivě, ale pevně se zahleděl ochránce trpaslíkovi do očí. Jeho kolega se zatím sunul za jejich záda. Vypadalo to, že tentokrát nehodlají udělat při zadržení žádnou chybu.

„Nedovolím, abyste ji odvedli,“ položil Zachariáš ruku na sekeru, kterou měl zastrčenou za opaskem.

Hanka si nebyla jistá, co by se mu stalo, kdyby na strážce pořádku zaútočil. Omráčili by ho nebo rovnou zabili? Nemá šanci ji ubránit před třemi vyškolenými ochránci. To není ani ve Vronových silách. Jestli dojde k boji, může na to některý z nich škaradě doplatit a stejně ji dostanou. Nerespektovat hůl moci je v magickém světě zločin. Zase ji šoupnou do tábora poznamenaných...

„Znovu opakuji, že nechceme nikomu z vás ublížit. Chápeme vaše obavy. Ale jsou zbytečné. Hana se vrátí mezi své spolužáky a ujišťuji vás, že jí tam bude dobře,“ ochráncův hlas už ztrácel na trpělivosti a zazněl v něm ostřejší tón. Kývl na kolegu, který vylovil z kapsy kožený náramek.

Jakmile ho Hanka uviděla, zpanikařila. Uchopila Zachariáše za rameno a odstrčila ho stranou. Ochránce zmátla tím, že vystartovala kupředu a ramenem vrazila do muže s náramkem. Prchala

směrem vzhůru do města. Překvapeným ochráncům trvalo několik vteřin, než se zorientovali a vyslali za dívkou kouzla svázání, zpomalení a poslušnosti. Náhoda tomu chtěla, že Hanka ve stejném okamžiku zakopla a tím se vyhnula zásahu kouzla. Zdvihla se a utíkala dál. Ochránci se shlukli před trpaslíkem a veškerou svou magii soustředili na dívku. Nevšimli si, že se za jejich zády Vron naklonil ke svému příteli a něco mu pošeptal do ucha.

Hanku konečně dostihlo kouzlo ochromení a ona se bezmocně sesunula do kleku.

„Pojďte s námi!“ nařídil nositel hole a ohlédl se.

„Sakra!“ zaklel, když zjistil, že je Vron pryč.

„Kde je? Kam se poděl?“ obořil se na trpaslíka.

„No tohle!“ zahrál překvapeného Zachariáš. „Jak se odtud mohl ztratit?“

Ochránce se mračil jako obloha před bouřkou a nasupeně postrčil trpaslíka před sebe. Společně kráčeli k místu, kde jeho dva kolegové zdvihali ochromenou dívku. Rovnou jí navlékli náramek a teprve potom zmírnili působení kouzla. Hanka se postavila s přihlouplým úsměvem na tváři a začala si oprašovat ušpiněné dlaně.

„Ona není pod vlivem kamenů,“ snažil se Zachariáš apelovat na vedoucího ochránců, „dokonce se účastnila zabití dvou aberilů. Měli byste jí dát šanci se hájit a vypovídat.“

Ochránce byl ale našťvaný faktem, že jeden ze zúčastněných během akce unikl, takže na trpaslíkova slova pohlížel spíš jako na účelovou lež a nehodlal nic riskovat tím, že bude vstřícný



a shovívavý. Děvče jim svými úteký komplikovalo život už příliš dlouho.

„Aspoň mi dovolte, abych ji mohl navštěvovat,“ naléhal trpaslík.

„Jednou týdně s ní můžete mluvit,“ odsekl nerudně strážce zákona, „tak jako všichni.“

„Chci se s ní setkávat.“

„Výjimku si musíte vyřídit písemně.“

„Žádám v této záležitosti o audienci u Bdělého.“

„Zaznamenám to, ale zájemců je mnoho a dřív než za dva měsíce se k audienci nedostanete,“ řekl muž s nádechem škodolibosti.

„Nejste moc vstřícný,“ konstatoval hořce trpaslík.

„Budte rád, že vás neobviníme z narušování výkonu práva. Nechceme lidi trestat za lásku k dětem, takže jsme benevolentní. Měl byste nám být vděčný. A teď se rozlučte se schovankou, nemáme času nazbyt.“

Zachariáš přistoupil k netečné dívce a pohladil ji po rameni: „Neboj se, všechno bude v pořádku. Opatruj se, ať zůstaneš zdravá a při síle.“

Podívala se na něj s úsměvem: „Je mi fajn a těším se mezi spolužáky.“

„Jdeme,“ pokynul nositel hole, a ochránci společně s Hankou zmizeli v oblouku vykouzlené brány. Trpaslík pár vteřin hleděl na prázdnou cestu a doufal, že Vron měl pravdu, když mu šeptem radil, aby Hanku nechal ochráncům, že jí pomohou později. Rázným krokem zamířil do hospody, aby spláchl svou mizernou náladu něčím ostrým.

Vron se mezitím vypravil do jedné zapadlé nevelké hospody. Jako už několikrát od chvíle, kdy se prokázala nebezpečnost sitbelů, sešel se tu tajně s bojovým mágem. Artitan momentálně působil ve službách Bdělého. Občas fungoval jako tělesná stráž, jindy ho pověřovali různými výzvědnými úkoly. Mnoho lidí netušilo, že pracuje pro ochránce, takže pro něj bylo snazší získat choulostivé informace. I Vron mu několikrát vypomohl a za to se od něj dozvídal, co mají za lubem strážci pořádku. Dnes požádal o schůzku kvůli Hance.

„Takže ji konečně dostali...“ pokýval hlavou mág, když mu Vron všechno vylíčil. „To je mrzuté. Obávám se, že se Bdělý nemůže oficiálně angažovat v jejím případě, i kdyby sebevíc chtěl. Už jsem ti to přece vysvětlil. Taky jsem tě varoval, že vás trvale hlídají, aby ji dostali zpět. Chápej. Kdyby se rodiče Hančiných spolužáků doslechli, jak se jejich dětem v táboře vede, měli by ochránci na krku vzpouru. Nemohou dopustit, aby se někdo z internovaných dostal ven a vyprávěl nahlas o svých zážitcích.“

„A už víš, kde je dětský tábor?“

„Tuhle informaci nemá ani sám Bdělý. Ale díky náramkům děti nejsou pod přímým vlivem aberilů a nehrozí, že by je ty potvory přilákaly k sobě a zabily. Dá se říct, že tam jsou v bezpečí.“

„Dokud ochránci nezačnou sami likvidovat označené,“ vzdychl Vron.

Na to Artitan neodpověděl. Místo toho sáhl po korbenu s pivem, napil se a otřel si ústa hřbetem ruky. Zamaskovat trpký výraz se mu ale nepodařilo.

„Vyskytuje se hodně útoků na strážce zákona?“

„Čím dál víc,“ přikývl Artitan, „každou chvíli po nich někdo hodí sitbely nebo je napadne přímo. Dřív by se jich možná obyčejní lidé zastali, jenže dnes se každý bojí do něčeho namočit. Ochránci jsou nervózní a občas reagují drsněji, než bývalo jejich zvykem. Chápu je, jde jim často o život, ale slušní lidi se na ně kvůli tomu začínají dívat skrz prsty. Složitá doba!“

„Pověděl jsi ochráncům, jak trpaslíci zabíjejí aberily?“

Bojový mág se usmál. „Ani nevíš, jak jsem si u nich touhle informací šplhnul. Hned ustanovili vyslance, který u trpaslíků zjistí podrobnosti. Škoda že jsem jim nemohl prozradit, komu vděčí za to, co se dozvěděli.“

„Moc by mě zajímalo,“ zachmuřil se Vron, „jestli Hanku aspoň vyslechnou, než ji pošlou zpátky. Zrovna ona by jim o aberilech mohla povědět nejmí.“

„Jestli jsou přesvědčeni, že je označená, o výsledcích se ani nepokusí,“ ujistil ho Artitan. „Máš v úmyslu ji ochráncům vyfouknout?“

„Jo. Akorát bude problém ji najít. Než se k ní dostanu, zabere mi to jeden až dva týdny,“ spekuloval Vron.

„Copak víš, kde ji hledat?“

„Zatím ne přesně. Zním však někoho, kdo mi poradí.“

„Fajn. Měl by sis pospíšet. Začátkem března je v plánu nějaká velká akce. Netuším co, ale doporučili mi, abych si na března nedomlouval žádné závazky.“

„A sakra. To už mnoho času nemám. Vlastně jsou jen dvě možnosti, buď ochránci vyrazí likvidovat aberily, nebo označené. Nemáš z té vyhlídky špatný pocit?“

„Špatný pocit je slabý výraz,“ zavrčel znechuceně Artitan, „mám tisíc chutí vzít nohy na ramena a zmizet v pustině. Jenže kdyby to udělal každý, ty potvory by nás nejspíš úplně vyhubily.“

Ještě si vyměnili pár slov a poté se nenápadně jeden po druhém vytratil z hospody pryč.

# Zkouška

Rafan stál v řadě spolu s ostatními studenty. Všichni nervózně pokukovali po trojici profesorů, kteří se mezi sebou tiše bavili. Nezdálo se, že mají v úmyslu zahájit zkoušku.

„Tohle je pěkně sprostá taktika,“ tiše se rozčiloval René, „nechají nás tu tvrdnout, až ztratíme klid. A potom nás kvůli nějaké prkotině vyhodí.“

„No a co? Tak si zkoušku zopáknem příště,“ šeptnul nevzrušeně Tul, „stejně se říká, že ji po prvním kurzu zvládne málokdo.“

„Ty si ji klidně vopakuj, kolikrát chceš. Já chci ale atest už dnes!“

„Pssst! Budte zticha, už to začíná,“ napomenula je jedna z dívek.

Měla pravdu. Profesoři na sebe kývli a slova se ujala učitelka z Poluty, která tu na ně dohlížela.

„Milí žáci, všechno potřebné je připraveno. Čeká vás zkouška, jež prověří vaši schopnost vytvořit náležitě bezpečnou bránu. Splnit všechna kritéria k udělení atestu je náročné, takže si z případného neúspěchu nedělejte hlavu. Obvykle musí i ti nejnadanější absolvovat kolem pěti kurzů, než se vypracují na žádoucí úroveň. Ale aspoň si vyzkoušíte, co zvládáte a co ne, a porota vám na závěr poskytne hodnocení a upozorní vás na chyby, kterých se dopouštíte. Místo, kam se máte přemístit, jsme vám ukázali. Budte však připraveni na malé změny oproti tomu, co si pamatujete, a nenechte se překvapit. Nebojte se, nečeká vás nic

nebezpečného, jen si prověříme vaši orientaci a pohotovost. Co je tedy vaším úkolem? Na stole vidíte vázy s různými květinami. Jednu květinu si vezmete, otevřete bránu, přemístíte se na místo určení a bránu zavřete. Tam květinu vyměníte za jinou a otevřete bránu zase zpět sem k nám. Hned po jejím uzavření umístíte květinu do prázdné vázy na kraji stolu. Tím vaše zkouška končí. Kdo z vás překročí limit pěti minut, automaticky neuspěl. Je vám všechno jasné?“

Studenti po sobě neklidně pokukovali, ale nikdo se neozval.

„Dobrá. Takže začneme. Prosím Soňu Agarovou, aby si vybrala květinu.“

Ostatní pozorovali dívku, jak kolem členů poroty kráčí ke stolu s několika vázami. Vybrala si narcis. Další průběh se nelišil od obvyklých praktických cvičení, kterými je učitelka v posledním týdnu trápila každý den. Soňa byla zpět ani ne do dvou minut a přinesla si růži. Spokojeně se usmívala a na pokyn profesorky se postavila na prostranství za porotou. Každý z profesorů si udělal poznámku do svého seznamu.

Po Soně následovali jeden po druhém ostatní účastníci kurzu. Rafan byl skoro na konci abecedy a trvalo celou věčnost, než na něj došlo. Plavík se po chvilce začal nudit a zalezl do kapsy košile, aby si zdříml. Rafan postřehl, že se většina zkoušených vrací s mokryma nohama. Jeden spolužák měl zmáchané celé kalhoty, jako by sebou plácl do louže. Okamžitě se mu vybavily Tomovy

a Samovy poučky. Od chvíle, kdy Hanku opětovně zajali ochránci, trávil svůj volný čas hlavně v jejich společnosti. Dvojčata ho nutila k vylepšování kouzlené brány večer co večer hned poté, co skončily jejich supervolonové aktivity. Sam se s bratrem vsadil, že dokáže Rafana připravit ke zkoušce, aby uspěl hned napoprvé. Tvrdohlavě mučil staršího kamaráda neustálými připomínkami a radami. Učil ho při vstupu do brány používat intuici.

„V okamžiku, kdy nakročíš do brány, musíš vycítit, jestli v cílovém místě není překážka. Živočichy a lidi odhalíš snadno, ale je mrzuté narazit na nepříjemné rostliny, kameny nebo pasti. Naslouchej své intuici,“ doporučoval Sam.

Rafan se na místech, kde trénovali, setkával s vědrem vody, pavučinami, s trnitými větvemi a jinými nástrahami.

„Nefixuj si výstup z brány na přesný došlap. Magický ovál ti díky tomu umožní při nenadálé překážce dodatečný klouzavý posun stranou,“ vysvětloval Sam a několikrát Rafanovi ukázal, co má na mysli. Bylo podivuhodné, jak Sam ovládal kouzlo, které si přivezl od harpyjí. Občas vypadal, jako by se s tou schopností narodil...

Rafan sebou škubl, když profesorka vyslovila jeho jméno a vytrhla ho ze zamyšlení. Přistoupil ke stolku a natáhl se pro kopretinu. Otevřel bránu a rázem se mu hodily zkušenosti, které díky Samovi získal. Podařilo se mu odklonit bránu doleva, aby se vyhnul obrovské kaluži. Po dvou krocích rozpustil kouzlem

spoutaný prostor, aby nezůstala ani stopa po magické deformaci. Došel ke stolku s květinami, kde seděla jedna ze zdejších profesorek. Pokynula mu, aby si vyměnil květinu. Rafan zvolil třezalku a poodstoupil, aby mohl znovu aktivovat bránu a vrátit se. Dal si záležet. Časově na tom byl dobře, a čistota provedeného kouzla možná také sehraje svou roli. Odevzdal třezalku a šel se postavit k ostatním. Po něm už prošli zkouškou jen dva zbývající spolužáci.

Všichni účastníci napjatě čekali na hodnocení poroty. Poté, co dorazila profesorka z místa, kam se přenášeli, se učitelé chvíli radili a potom si vzal slovo profesor, který žáky utišil širokým gestem ruky.

„Nyní vám každému přečtu hodnocení poroty. Abych vás příliš nenapínal, chci oznámit, že úspěšnost byla tentokrát mimořádně vysoká a zkoušku udělali tři z vás. Dostatek schopností projeví Soňa Agarová, Tulian Belistounský a Rafael Vron. Blahopřeji vám k získání atestu. Ti, kdo jsou plnoletí, mohou bránu používat okamžitě, mladší zatím jen pod dozorem plnoleté atestované osoby. A vám, kdo jste atest zatím nezískali,“ přelétl profesor očima přítomné studenty, „postupně vysvětlím, co se porotě na vašem výkonu nelíbilo.“

Začal probírat jednoho žáka po druhém. Většina z nich doplatila na to, že se jim nepodařilo vyhnout nastražené louži. Dalším zase při přesunu uvadla květina. Bratři Pohromakové pro změnu nevedli prostor, kde použili bránu, do původního stavu. Zatímco Tul zářil nadšením nad svým úspěchem,



Pohromakovi nasupeně obviňovali porotce z přehnaných nároků. Rafan se těšil, až oznámí výsledek zkoušky dvojčatům. Tom bude muset bratrovi za vyhranou sázku koupit tu největší čokoládu, kterou v Polutě objeví.

Profesor mezitím domluvil a slova se ujala jejich polutská učitelka.

„Praktická část výuky na naší škole dneškem končí. Zítra dopoledne se pod mým vedením vrátíte do školy v Santareně. Vy, kteří jste získali atest, se samozřejmě můžete přesunout pomocí brány, ale přijďte mi osobně oznámit, kdy bránu použijete a kam se přesouváte. To platí i pro ostatní, kteří plánují návrat domů jinak, než se zbytkem skupiny. Zítra se v každém případě musíte přihlásit u svého santarenského učitele.“

„A pozítří je poslední školní den před prázdninami,“ zamnul si ruce rozzářený Tulian. Nadšeně drcnul do smutného Patrika: „Nic si z toho nedělejte, že jste neprošli, příště se to určitě povede. A víte co, kluci? Zvu vás na prázdniny k nám do Belistounu.“

Bratři Pohromakovi na něj překvapeně vyvalili oči, pak si vzájemně vyměnili pohled a pookřáli.

„To vůbec nezní špatně,“ zareagoval okamžitě René. Vyhlídka na prázdninový pobyt v královském paláci ho viditelně nadchla.

„Nechceš se taky přidat?“ otočil se Tulian i na Rafana.

Ten si ale představil, jak by se asi Hanka zatvářila, kdyby měla trávit prázdniny s kluky Pohromakovými.

„Ne, díky za pozvání. Mám už jiný program,“ odmítl s úsměvem, zatímco u žaludku ho zašimral strach o Hanku. Jestlipak se Vronovi podaří ji najít? Gehan ho dovede na místo, kde se s Hankou seznámil. Dal by hodně za možnost doprovázet Vrona... Jenže to by zase neměl atest na bránu. A stejně by asi Vronovi nebyl moc platný.

Vypravil se za učitelkou, aby jí oznámil, že se domů vrátí brzo ráno. Večer chtěl strávit s dvojčaty Mojeranovými a poděkovat jim.

S kluky se setkal v supervolonové hale, kde trénovali.

„Paráda! Já věděl, že to dokážeš!“ radoval se Sam.

Rafan je po tréninku doprovodil domů a vytáhl z kapes několik pytlíků se sladkými i slanými dobrotami, které nakoupil odpoledne po cestě ze školy. Plavík se probudil ve stejném okamžiku, kdy zašustily pytlíky, a prodral se ven z kapsy, aby prozkoumal nabídku. Lotranda se k němu přidala. Od chvíle, kdy se kluci vrátili od harpyjí, se apatický tulík zázračně proměnil. Lotranda teď působila nervózně a roztěkaně, ale zase se začala o sebe starat a měla hustý upravený kožíšek. Dokonce jevila ochotu honit Plavíka s ukradenou sušenkou. Ještě v tom nebyl její původní elán, ale za pokrok k lepšímu se to označit dalo.

„Tak vyprávěj, Rafe,“ naléhali kluci na staršího kamaráda, „a pěkně se všemi podrobnostmi!“ Byli vděční posluchači a dokázali se i opakovaně radovat z jeho úspěšně zakončené zkoušky.

„Jsem rád, Same, že jsi mi pomáhal,“ ocenil Rafan jejich zásluhu, „když budeš něco potřebovat ty, máš to u mě.“

„A můžu tě vzít za slovo?“ koukl po něm pátravě chlapec.

„Samozřejmě. O co jde?“ odpověděl Rafan.

„Vezmeš nás o prázdninách na návštěvu k tulíkům?“

Rafan sklouzl pohledem na Lotrandu: „Proč ne, ale nejdřív musíme požádat v rezervaci o povolení.“

Tom sáhl do police mezi knihy a mlčky podal Rafanovi obálku s dopisem. Stálo v něm: „Vážený žadateli, s politováním musíme konstatovat, že v současné době nemůžeme vydat k vaší žádosti souhlasné stanovisko, neboť časné jaro není pro návštěvu vhodná doba. Chápeme problém, se kterým se potýkáte, proto vám doporučujeme, abyste svou žádost zopakoval v letních měsících, kdy ji znovu se vší zodpovědností posoudíme. S pozdravem...“

„Jenže my na léto čekat nemůžeme,“ zastrčil Sam vztekle dopis zpět do obálky a vrátil do police, „Lotranda potřebuje rady a motivaci hned teď. Slíbili jsme, že ji tam s bráchou odvedeme i bez povolení.“

Tom se Samem se tázavě zahleděli na Rafana. Když neodpovídal, nadšení z jejich očí vyprchalo a zklamaneč po sobě mrkli.

„Uvědomuješ si, že po mně chceš něco, za co mohu skončit před soudem?“ podíval se na Sama vážně Rafan.

„Víš co? Zapomeň na to,“ mávl rukou Sam, „k ničemu tě nenutíme.“

„Ale nutíte,“ vzdychl Rafan, „vím, že tam půjdete. Správně bych měl váš záměr ohlásit strážcům rezervace. Tím bych však Lotrandu odsoudil k nekonečnému čekání a trápení. Vůbec nemám na vybranou. Znáám cestu k tulíkům, takže vás musím doprovodit, ať chci nebo nechci.“

Dvojčata se znovu po sobě podívala a zdviženými palci stvrdila vítězství. Rafan se v duchu utěšoval tím, že kdyby ho chytili a soudili, dostane pravděpodobně za trest neplacenou práci pro rezervaci. Snad jejich výprava za to riziko stojí. Teprve teď si všiml, jak Plavík pozorně sleduje jejich konverzaci.

„Co na to říkáš ty?“ zeptal se ho.

„Navštívit předky moc důležité. I pro Plavíka. Prázdniny správný čas,“ odpověděl tulík nahlas.

„Vidíš, Plavík se tam chce taky podívat,“ našpulil pusku Tom a spokojeně podrbal Lotrandu. Rafan záviděl klukům jejich bezstarostnost. Jakmile se pro něco nadchli, vůbec se netrápili přemýšlením, jestli se rozhodli správně.

„Akorát že první tři dny prázdnin musíme být u rodičů,“ počítal Sam, „potom bychom se mohli sejít v útulku a naplánovat, jak se co nejrychleji dostat do rezervace. Nejlepší by bylo ukecat funě, aby nás dovezli co nejbliž. Škoda že se v rezervaci nedá kouzlit. To bychom pokec s tulíky zvládli dřív, než by kdo stačil mrknout.“

„Než přijedete, poohlédnu se po nějakých funích,“ slíbil Rafan a osvobodil Plavíka, kterému na hlavě uvízl pytlík od oříšků.

Dál už jen shovívavě naslouchal plánům dvojčat a nechtěl jim brát iluze. Kluci se těšili, jak se Lotranda naučí zachraňovat lidi postižené sitbely, jak znovu oživí Nika a všechno bude jako dřív. Vzpomínka na Andělu ho v té chvíli zabořila tak intenzivně, že jen stěží zadržel slzy. Kéž by podobně jako Tom a Sam dokázal uvěřit naději, že je možné sitbely odstranit... Náhle se mu zatočila hlava a do jeho mysli pronikl obraz, jak nese Andělu v náručí. Byla bezvládná a krev z jejího ucha mu odkapávala na košili. Pospíchal, aby...

Tom zacloumal jeho ramenem: „Hele, neusínej nám tady a běž si do svojí postele. Ta, na které sedíš, je moje, a já nechci spát na zemi.“

„Máš pravdu. Zítra plánuju brzké vstávání, takže bych měl ponocování zkrátit,“ usmál se Rafan, potlačil nevolnost z nedokončené vize a rozloučil se s kluky.

Večer se znovu pokusil vyvolat vidění, z něhož ho vyrušili, ale marně. Nebyl si jistý, jestli vize znamenala naději nebo špatný konec. Rozhodl se, že od téhle chvíle s sebou bude vždycky nosit pár obvazů.

## Bratrův návrat

Ve čtvrtek bylo ve škole živo. Ti, co se vrátili z Poluty, si vyměňovali zážitky se spolužáky, kteří zůstali doma, probíraly se drby o tom, kdo s kým chodí, kdo se s kým rozešel a podobně. Nejvíc se však diskutovalo o zrušení veškerých větších sportovních a společenských akcí. Dokonce se proslýchalo, že by letos mohlo být zakázáno i závěrečné školní představení.

To, že se ochránci topí v problémech, bylo znát na každém kroku. Zvýšil se počet krádeží a výtržností a ve veřejných bránách došlo ke zpomalení provozu kvůli důkladnějším prohlídkám. Lidem označeným kameny bylo zakázáno cestovat. Rafan byl šťastný, že se konečně dokáže přemísťovat pomocí vlastního kouzla. Ušetřil spoustu času a vyhnul se nepříjemnému postávání ve frontě na bránu.

„Blahopřeji ti k perfektnímu zvládnutí zkoušky,“ usmál se na něj profesor Smítko, když Rafana uviděl mezi ostatními žáky, „udělali jste mi s Tulianem velkou radost. Zabodovat hned po prvním kurzu se podaří jen málokomu. Tvůj bratr bohužel nebyl tak úspěšný jako ty.“

„Prosím?“

Profesor hmátl za sebe a Rafan překvapeně zamrkal, když Smítko před sebe postrčil Sváťu. Kamarád vypadal ještě pohubleji než jindy, vlasy měl mastné, neupravené a tvářil se schlíple.

„No, jen se pochlub spolužákům, jak jsi zazářil u druidů,“ vyzval ho profesor tak hlasitě, že se všichni v dohledu otočili.

„Nedokončil jsem to,“ pokrčil rameny Sváťa.

„Taková jedinečná příležitost!“ lamentoval a lomil rukama Smítko. „Co si teď o nás druidové pomyslí? Už nikdy nikoho neosloví a nebudou chtít zdejší žáky učit! Uvědomuješ si, jak nepříjemně jsi poškodil jméno naší školy?“

„Omlouvám se,“ pípl Sváťa sotva slyšitelně.

„Vždyť ti do konce základního kurzu zbývaly sotva dva týdny! Tos tam nemohl vydržet?“

„Nemohl. Mrzí mě, že jsem vás zklamal,“ pokorně uznával svou vinu a klopal oči.

„Zrovna u tebe jsem nečekal, že zahodíš svou příležitost,“ pokáral ho profesor vyčítavě. Znechuceně mávl rukou a konečně nechal Sváťa na pokoji.

„Kdy ses vrátil?“ zeptal se ho Rafan.

„Před deseti minutami. Chtěl jsem mít profesurovy výčitky za sebou ještě před prázdninami.“

„A proč jsi kurz nedokončil?“ nechápal Rafan. To už se z jeho kapsy vysoukal tulík, sešplhal po nohavici na zem a vmžiku byl u Sváti. Vítal se s ním tak nadšeně, že Sváťovi vhrkly do očí slzy. Nenápadně si je otřel rukávem a začal se konečně usmívat.

„Máš smůlu, Plavíku, sušenku jsem neviděl nejmíň sto let.“

Rafan usoudil, že bude lepší nechat rozhovor na doma. Bratr vypadal trochu nepřítomně

a přepadle. U druidů ho asi nekrmili tak dobře jako Zachariáš.

„A kde je Hanka?“ rozhlížel se Sváťa po skupinkách spolužáků.

„Bude lepší, když se na ni nebudeš vyptávat. Jedná se o choulostivé téma. Doma se všechno dozvíš,“ odchytil Rafan Plavíka, který se na Sváťově hlavě pokoušel neupravené vlasy ještě víc zacuchat a zamotat.

„Stalo se jí snad něco?“

„Zatím je živá a zdravá. Ale má problém. Probereme to večer,“ tiše, avšak razantně uřal rozhovor Rafan.

Jenže k povídání se nedostali ani doma. Hned po návratu ze školy je Zachariáš zaměstnal.

„Víte, mládenci, musím přichystat spoustu pokojů na prázdninový provoz, takže bych potřeboval, abyste v nich utřeli prach a povlékli postele. Jindy mi pomáhá Vron, ale...“

„To je v pořádku, Zachu, oba ti rádi pomůžeme,“ přikývl Rafan a Sváťovi nezbylo než se přidat. S prací skončili až za tmy. Trpaslík poděkoval a naservíroval jim k pozdní večeři maso bohatě obložené zeleninou a opékané brambory. Sváťa si k Zachariášově radosti přidal dvakrát.

Když už si mysleli, že bude klid, ozvalo se Sváťovo komunikační zrcátko. Následoval dlouhý pohovor s otcem, kterého druidi vyrozuměli o Sváťově nedokončeném vzdělání. Dundar se rozčiloval stejně jako Smítko, možná i víc, a vyčítal synovi, že vzdal výuku těsně před koncem. Sváťa odpovídal



jednoslabičně a prokládal rodičovské kázání omluvami. Náhle vypadal ještě přepadleji než ve škole.

„Mám ti vynadat ještě i já, abys to měl komplet?“ ušklíbl se Rafan, avšak jeho pokus o humor se nesetkal s náležitou odezvou.

„Jestli se ti o tom nechce mluvit, nemusíme,“ dodal přátelsky a položil na stůl čokoládu, „ale fakt by mě zajímalo, co je příčinou tvého předčasného návratu.“

„Stejně bys mi nedal pokoj, dokud bys to ze mě nevytáhl,“ sáhl Sváťa po čokoládě. „Víš, ze začátku to tam bylo fajn. Učili mě meditovat a naladit se na vlny rostlin i zvířat a techniku, která umožní vycítit jejich problémy a potřeby. Zažíval jsem pocit, že moje schopnosti rostou. Vnímání na úrovni pocitů byl úžasný zážitek a já byl přesvědčený, že jsem našel svou životní cestu. Můj učitel byl nadšený mými pokroky a všechno vypadalo velice nadějně. Jenže potom došlo na další techniku, která mě nutila vtělit se do vnímaných myslí. I ta se mi zpočátku zdála zajímavá. Byl jsem zrnkem obilí, které čeká na dotek půdy a deště, aby se mohlo probudit, byl jsem mravencem, co je spoután přísným řádem mraveniště... ale i kuřetem, jemuž nebude umožněno dospět, protože za pár dnů má sloužit jako lidská potrava. Víš, něco se ve mně vzepřelo.“

„...a nedokázal jsi vyhovět jejich požadavkům,“ chápavě dořekl Rafan.

„O to nešlo,“ zavrtěl nešťastně hlavou Sváťa, „dokázal jsem se vtělovat líp než oni. Jenže jsem si

uvědomil, že zrovna tohle dělat nechci. Ještě asi dva týdny jsem hledal cestu, jak se posunout dál. Žádal jsem druidy, abych směl tuto techniku vynechat. Nevyslyšeli mě. Prý se bez ní v dalším vzdělávání neobejdu. Snažil jsem se jim vysvětlit, že pocity z ní vyplývající jsou pro mě neúnosné, ale docílil jsem pravého opaku. Nutili mě, abych se vtělil do všeho, co obsahovalo i jen zárodek života. Je zoufale deprimující být vejcem, ze kterého se nic nevylíhne, být ořechem, z něhož nevzejde strom... Už jsem nevydržel a oznámil druidům, že končím.“

„Jak zareagovali?“

„Několik dní mě přemlouvali, abych se nevzdával, tu zatracenou techniku mi však odpustit nechtěli. Stále trvali na svém. Jenže já taky.“

„Nemůžu tvrdit, že tě chápu, ale respektuji tvé pocity,“ řekl vážně Rafan.

„Víš, brácho, motal jsem se v zakletém kruhu. Skoro jsem nemohl jíst. Mouka je z živých zrn, která nikdy nedospějí ke znovuzrození, o masu ani nemluvě. Několik týdnů jsem nepozřel nic jiného než ovoce a trochu zeleniny. Dospěl jsem k přesvědčení, že už se nikdy nebudu smát. Bylo mi zle fyzicky i psychicky. Absolutní odloučení od všech, kdo mě mohli povzbudit, mou situaci jen zhoršovalo... Nedalo se to vydržet.“

„Podle mého názoru tě neučil správný druid. Co je to za lidi, když mají víc pochopení pro rostliny než pro dětskou duši. Věřím, že ses rozhodl dobře,“ ujistil ho vážně Rafan, „jednou svou cestu najdeš. Důvěřuj instinktům a nenech se vmanipulovat nikam,

kde nebudeš v pohodě. Nedovol, aby ti sebrali smích a humor. Já ti tvé rozhodnutí schvaluju.“

„Díky,“ smutně se usmál kamarád a sebral poslední kousek čokolády.

Rafan k němu přistrčil ještě sušenky. Vidět Svátu takhle zdeptaného bylo neobvyklé. Doufal, že se brzo oklepe.

„A co Hanka? Ještě je zamilovaná do toho kreténa Vincenta?“

„V tomhle jediném bodě tě mohu, kamaráde, potěšit. Pustila ho k vodě velice hlasitě a na rozloučenou mu v jídelně připlácla tác s obědem na břicho. Od polívky měl flek, jako když se po...“

„Vážně?“ zajiskřilo Svátovi v očích.

„Tím ale dobré zprávy končí,“ vzdychl Rafan a začal líčit, co se od Svátova odjezdu událo. Než dovyprávěl, byly tři hodiny ráno. Naštěstí měli před sebou už jen poslední školní den.

V pátek večer je jako vždycky před prázdninami pozval k sobě na jídlo Zachariáš.

„Měl bys druidy obvinit, že tě řádně nekrmili,“ zavrčel trpaslík, když Svátovi podával příbor.

„Nikdo neumí tak dobře vařit jako ty,“ usmál se Sváta a pustil se do večeře.

„Víš něco o Vronovi?“ zajímal se Rafan.

„Jo. Mluvil jsem s ním dnes ráno. Právě pomáhá Gehanovi lovit visáky. Už brzo dorazí na místo, kde je tábor s vašimi poznamenanými spolužáky. Jestli se Vronovi podaří Hanku osvobodit, určitě se ozve. Jsem zvědavý, jak na její druhý útěk zareagují

ochránci. Budou ji hledat všude, asi by měla zůstat dole u trpaslíků.“

„Jak si mohou myslet, že je poznamenaná, když není?“ nechápal Sváťa.

„Ochránci lidi kontrolují pomocí magického detektoru. Ten bohužel i Hanku označil jako někoho, kdo má v krvi nákazu kamene. I když není pod vlivem sitbelu, něco z něj asi přetrvalo v jejím těle,“ vysvětloval Rafan.

„Neměl jsem k druidům vůbec odcházet,“ vzdychl Sváťa, „chvílemi mám pocit, že jsem tu nebyl sto let. Měl jsem vám pomáhat s hledáním informací. Určitě bych byl užitečnější tady než tam.“

„Přestaň si vyčítat něco, za co nemůžeš,“ napomenul ho trpaslík, „a raději se během prázdnin dej dohromady. Doma už se tě zaručeně nemohou dočkat, co?“

„Řekl bych, že se táta těší, až mi vynadá osobně.“

„To přežiješ,“ ušklíbl se Rafan, „a kdyby něco, já budu přes prázdniny v útulku, tak si ke mně přijď postěžovat na svůj těžký osud.“

„Dík za pozvání,“ zajiskřilo Svátovi v očích, „až budu potřebovat fackovacího panáka, rád se zastavím.“

Zachariáš spokojeně pozoroval, jak Rafanovo popichování pomalu probouzí k životu i Svátův smysl pro humor. Než chlapci odešli, nabalil jim s sebou zásobu sladkostí, sušeného ovoce, oříšků a čokolády. Pak podal Rafanovi Hančin lovecký tesák.

„Zatím ho vezmi k sobě, tady by zbytečně zahálel. Jestli se Hanka objeví, řeknu jí, že si ho má vyzvednout u tebe.“

\*\*\*

V sobotu ráno vzal Rafan Sváťu do útulku pomocí brány.

„To je paráda, že ji umíš,“ lebedil si mladší kamarád, „musím se ji taky honem naučit.“

„Stejně můžeš kouzlo brány používat až jako plnoletý.“

„Oficiálně ano, ale neškodí ho umět. No, teď mi drž palce, jdu najít tátu.“

„Nemám tě doprovodit?“

„Radši ne, bude lepší, když si výčitky vyslechnu mezi čtyřma ušima,“ vzdychl Sváťa, zavazadla nechal v místě, kde se vynořili z brány, a rázným krokem vyrazil k budovám útulku. Jejich příchodu si hned všimli i zdejší pracovníci a jeden z nich šel Rafanovi pomoci.

„Co je tu nového?“

Pracovník jen odmítavě zavrtěl hlavou: „Není to jednoduchá doba. Nejdřív se ubytuj. Jistě se všechno dozvíš co nevidět.“

Donesli zavazadla do místnosti, která obvykle sloužila jako jejich prázdninový pokoj. Někdo sem postavil na uvítanou mísu s ovocem. Jablka Rafanovi připomněla Hanku. Doufal, že už brzo pocítí kontakt s její myslí. Tolik si zvykli spoléhat na její komunikační schopnost, že si bez ní připadali jako odříznutí od přátel. Díky ní nepotřebovali žádné dorozumívací pomůcky, dokonce ani netrénovali

obvyklé magické způsoby mentálního domlouvání. Rychle se převlékl a vyrazil mezi ostatní, aby se chopil nějaké práce.

Dundara objevil u ohrady fuňů. Opět tu měli několik jedinců napadených šedavou plísní. Sváťa už stál u nich s kyblíkem a natíral jejich srst léčivým roztokem. Jeho otec se stále ještě tvářil zuřivě, ale když k nim dorazil Rafan, trochu se uvolnil.

„Mám Sváťovi pomoci?“ zeptal se šéfa útulku.

„Budu rád, když se k mému neschopnému synovi připojíš,“ přikývl Dundar, „pak by bylo potřeba vyčistit klece ve velké kryté hale. V posledním týdnu jsme nestíhali a jsou poněkud zanedbané. Je fajn, že jsi přijel.“

„Rád pomůžu,“ usmál se Rafan a protáhl se ohradou k fuňům. Spiklenecky mrkl na Sváťu, aby ho jeho otec neviděl. Ten už naštěstí pospíchal pryč.

„Uf, to bylo drsný,“ oddechl si Sváťa. „Ale hlavně, že nejhorší mám za sebou.“

„Neříkal táta, co je tu nového?“

„Ne. Veškerý čas vyplýtvál na mou výchovu.“

Novinky z poslední doby zaslechli až u oběda. Překvapeně zjistili, že je tu méně lidí než jindy. Dundar měl k ruce nového učedníka léčitele. Byl to zamračený nemluvný mladík, který do sebe jen v rychlosti hodil oběd a mezi ostatními se nezdržel.

Postupně vyšlo najevo, že i tady se objevili lidé poznamenaní sitbely a ohrožovali místní pracovníky. Nakonec se zdejší obyvatelé domluvili na tom, že je okolí útulku příliš nebezpečné pro rodinné příslušníky a v uplynulém týdnu se všechny ženy a děti

přestěhovaly do bezpečnějších končin. Zůstali jen ti, kdo zajišťovali léčení ohrožených magických tvorů. Zatím se jim vždy podařilo zahnat nezvané návštěvníky a dosud nikdo neschytl ani jediný sitbel do kůže, což považovali za úspěch. Nejčastěji jim teď strážci z rezervace přinášeli nemocné chlupoše ušaté. Tito velice plaší hlodavci trpěli podivnou nákazou, kvůli které ztráceli orientaci a někteří i zrak. Zatím se nepodařilo odhalit příčinu jejich potíží. Vypadalo to na otravu nebo neznámý druh parazitů. Dundar zjistil, že jim prospívá dlouhodobý pobyt ve tmě. Vyléčení ale bohužel nebylo trvalé a někteří jedinci se sem vraceli opakovaně. Jejich klece se čistily velice problematicky. Bylo nutné zahnat všechny jedince do jedné poloviny, zaklapnout přepážku a uklidit jednu část. A pak totéž provést i s druhou polovinou prostoru. To vše v absolutní tmě. Lekaví chlupošové při jakémkoliv přiblížení lidí splašeně poskakovali do všech stran a bylo žádoucí se pohybovat co nejpomaleji, aby zbytečně neutrpěli šok. Zdejší ošetřovatelé s velkým potěšením přenechali tuto nevděčnou práci klukům.

---

## Tři dny v rezervaci

Druhý den se Rafan Svátovi přiznal, co slíbil dvojčatům Mojeranovým. Jestli čekal, že kamarád bude mít námitky, zmýlil se. Sváťa ho překvapil.

„Jasně, musíš je podpořit. Lotranda bezodkladně potřebuje rady i podporu svých příbuzných. Pomůžu vám. Vysvětlím fuňům, o co jde. Než přijedou kluci, určitě si dají říct. A ty zatím sežeň věci na přespání v lese. Ve skladu je spousta plachet. Když si jednu připravíš tak, aby vám poskytla přístřešek, nikdo nic nepozná.“

„Tahat s sebou plachtu? Na co? Přespíme bez ní.“

„A co upírci? A hmyz? Tam přece nemůžeš používat odpuzovací kouzla. Co ty víš, jaké nemoci přenášejí. Vzpomeň si, jak chodí oblečení strážci rezervace.“

Musel dát Svátovi za pravdu. Debiliózou by se určitě nakazit nechtěl. Musí také opatřit svítilnu a láhve na vodu. A odsypat si ze Zachariášova dárku nějaké ovoce a oříšky.

Během příštích dnů ukořistil jednu lehčí plachtu, která se vešla k dekám do batohu. Po večerech ji se Svátou upravili, aby se z ní jednoduchým úvazem dal zhotovit přístřešek pro tři. Věci, co chtěl vzít s sebou, schoval Rafan pod křoví za ohradou fuňů.

Když s dědou dorazili kluci Mojeranovi, celý útulek to poznal. Okamžitě se začali zajímat o všechno nové a halasili tak, až jim hned první den Dundar vynadal, že plaší chlupoše.



Večer se dvojčata vplížila do místnosti, kde spal Sváťa s Rafanem.

„Tak co? Co fuňové?“ mrkali spiklenecky na kluky.

„Když slyšeli, o co jde, hned souhlasili,“ ujišťoval je Sváťa. „Jsou připraveni vás dovézt až na hranici lesa.“

„Paráda! Zítra večer chce děda na dva dny odjet na základnu ochránců, což vidím jako správný čas pro naši akci,“ navrhl Sam. „Kde a kdy se sejdeme?“

„Až všichni po večeři odejdou z jídelny, dáme si spicha u křoví vzadu za ohradou fuňů,“ rozhodl Rafan a ostatní přikývli. Postupně začali vypočítávat, co s sebou mají nachystáno, aby nezapomněli na něco důležitého. Plavík tentokrát nedováděl, ale tiše poslouchal, a Lotranda se k němu přitulila. Poprvé po dlouhé době si při pohledu na ně uvědomili, že je to vlastně Plavíkovo dítě, které ještě nikdy nevidělo, jak divocí tulíci žijí.

Druhý den bylo v útulku živo. Dopoledne se objevili tři druidové a společně s Dundarem obcházeli nemocné magické tvory. Nejvíc času strávili u chlupošů.

„Taky na nic nepřišli,“ ušklíbl se ošetřovatel, když konečně postoupili k dalšímu případu.

„Hele, Plavíku,“ oslovil Sváťa Rafanova tulíka, „co kdyby ses chlupošů zeptal na jejich potíže ty?“

„Já už ptal,“ oznámil mu tulík, „oni stále jen naříkat na bolavé uši.“

„To je mi tedy záhadou, jak může tma léčit bolavé uši,“ vrtěl Sváťa nechápavě hlavou.

„To neřeš, tvůj táta si s tím poradí,“ mávl nad tou nesrovnalostí rukou Sam, „radši nám sežeň trochu stepního pórku, ať máme v ruce nějaké lákadlo, až budeme po funích chtít, aby na nás u rezervace počkali.“

„Bez obav. Dneska jsem si přivstal a už ho máte připravený ve skrýši za ohradou.“

„Príma! V tom případě už nám neschází vůbec nic.“

„Akorát dědův souhlas,“ vzdychl Tom.

„Co blbneš, brácho, přece víš, že by nám ho nikdy nedal.“

Tom neznatelně přikývl a pohládl Lotrandu, kvůli které celou akci podnikali. Doufal, že to nebude marná cesta. Od té doby, co se rozhodl stát průvodcem, se dostával do situací, kdy se nemohl vždycky držet stanovených pravidel.

„Co tady lelkuje? Je potřeba roznést vodu a připravit krmení,“ překvapil je Dundarův nespokojený hlas, „inspekce skončila, laskavě se zase pusťte do práce.“

„Jasně, šéfe,“ postavil se do pozoru Sam a vzápětí s bratrem vyrazili směrem k vodě.

„Šaškové,“ zamumlal léčitel a v koutcích úst mu zaškubal úsměv.

„Máme nejdřív roznést krmení, nebo napatlat funě?“ zeptal se Sváťa.

„Nejdřív se postarejte o funě. Počítám, že už by měli být skoro v pořádku, ale pro jistotu je ještě dva dny natírejte. Pak je pustíme. Nechápu, proč pořád lezou do té zamořené soutěsky. Skoro je podezírám,

že se tou plísni nakazili schválně, aby si tu mohli pokecat s ošetřovateli.“

„Škoda že neumějí mluvit nahlas,“ usmál se Sváťa.

„Zaplať pánbů, že to neumějí!“ nesouhlasil se synem Dundar. „Úplně stačí ty jejich pořouchlé obrázky a emoce.“

„Jen se klidně přiznej, tati, taky je máš rád,“ dotíral Sváťa na otce.

„Kdybych neměl, nemohl bych tuhle práci dělat,“ odsekl léčitel, ale najednou se na ně usmál a v očích mu zajiskřilo pochopení.

„Tak už běžte makat,“ dodal vlídně.

„Zdá se, že ti odpustil,“ uškíbl se po cestě Rafan na kamaráda.

„To víš... Je rád, že tu má aspoň mě, když musel Aničku s mámou poslat s ostatními do bezpečí.“

Den jim při práci rychle ubíhal. Najednou nastal večer a všichni napjatě čekali na odjezd pana Mojerany a na okamžik, až všichni strážníci opustí jídelnu. Jakmile byl čistý vzduch, začali se kluci jeden po druhém vytrácet ze svých pokojů do večerního šera. Po chvíli se všichni našli na smluveném místě. Vytáhli ukrytá zavazadla a začali si dělit zátěž, aby každý nesl spravedlivý díl váhy. Přece jen budou muset ještě pěkný kus cesty lesem urazit pěšky.

Vtom se zdálky od budov ozvala dutá rána a někdo zařval: „Co tu děláte? Zatraceně! Nechte toho!“

„Doufám, že nemyslel nás,“ řekl tiše Tom a přikrčil se za keř. V hlavní budově se rozsvítila světla a byly slyšet rozčilené hlasy.

„Pojďte,“ vybídl je Rafan, „musíme se přidat k davu, jinak bude naše nepřítomnost podezřelá. A nezapomeňte předstírat, že jste se právě probudili.“

Připlížili se ze strany k ostatním probuzeným. Chlapi měli v rukou hole, sekery a lopaty, co kdo zrovna popadl do ruky.

„Bacha, ohrožují nás poznamenaní!“

„Kolik jich je?“

„Dva nebo tři. Zaběhli támhle za roh.“

„Držte se stranou,“ houkl na ně jeden z ošetřovatelů.

To ovšem kluky ani nenapadlo. Hnali se s ostatními kupředu. Za další budovou ošetřovatelé dostihli narušitele a hned na ně skočili.

„Zdá se, že nás nepotřebujou,“ zklamaně koukl na chumel lidí Sam.

„Ještě jeden schovaný támhle,“ nadsakoval na Rafanově rameni Plavík a ukazoval packou do tmy.

„Hej ty! Okamžitě vylez, vidíme tě!“ nakročil Rafan označeným směrem.

Vzápětí je zasypala sprška sitbelů.

„Zpátky!“ zařval těsně za jejich zády právě přibíhající Dundar a kolem nich zavibrovalo štítové kouzlo, takže sitbely doletěly jen na úroveň Rafana. Tady si ale s nimi poradil Plavík a předvedl svému okolí, jak rychlý dokáže být tulík. Odpinkl ocáskem

skoro celou spršku. Několik kamenů dopadlo pouze na Rafanovy nohy a odrazilo se od kalhot a od bot. Dundar muže napadl dalším kouzlem, avšak nezvaný návštěvník se zatím vzpamatoval a magii odrazil. Místo toho sáhl do váčku u opasku pro další várku sitbelů. Rafan přiskočil skoro až k němu a sekl po jeho ruce Hančiným tesákem. Muž zavrával, ucouvl a znenadání vystartoval od nich pryč. Dundarovi ani klukům se nepodařilo ho zastavit. Jako by se od něj kouzla odrážela. Dvojčata se za ním chtěla rozběhnout, ale Dundar je zadržel.

„Nenechte se vylákat pryč z tábora,“ přikázal ostře, „tady na vás nemůže.“

„Hele, přesekl jsi mu opasek,“ zdvihl Sváta ze země to, co po útočnickovi zbylo.

„Dávej pozor,“ napomenul ho otec a sebral mu předmět z ruky, „má tam kameny.“

„Co uděláme s těmi chycenými?“ zeptali se Dundara muži, kteří zneškodnili dva útočnickovy společníky.

„Vezměte je do jídelny. Zavolám ochránce, aby si pro ně přišli.“

Všichni se vydali zpět k hlavní budově. Kluci lelkovali na místě a zdálo se, že na ně ostatní pozapomněli.

„Asi bychom měli sesbírat rozházené sitbely, aby tu někdo nepřišel k úrazu,“ řekl tiše Sváta a vytáhl z kapsy šroubovací krabičku, kde schovával čokoládové bonbony. Rozdělil sladkosti mezi přítomné, aby ji vyprázdnil.

„Posviťte mi, kluci,“ obrátil se na dvojčata a natáhl si pracovní rukavici.

Sklonil se k zemi a začal sbírat. Hned k němu seskočili oba tulíci a na přeskáčku mu ukazovali, kde se ukrývají další rozházené kamínky.

Dvojčata se chtěla přidat, ale Rafan za ně převzal svícení a oba kluky poslal za ostatními do jídelny, aby ohlídali, kdy bude čistý vzduch. Začátek jejich výpravy se tím neplánovaně zdržel. Na druhou stranu se však dalo předpokládat, že je po ránu nebude nikdo hledat a ošetřovatelé budou přesvědčeni, že si přispali.

Když už tulíci neobjevili v okolí žádný další sitbel, Rafan vzal od Sváti krabičku a pevně ji zašrouboval. Prozatím ji strčil do kapsy. Až dorazí ochránci, kameny jim předá.

Oba se pak vypravili do jídelny za ostatními. Muži se pokoušeli vyslýchat zadržené, aby zjistili, kolik poznamenaných se potuluje po okolí, ale vymámit na zajatcích odpovědi se jim nedařilo.

„Ochránci dorazí za chvíli,“ informoval je hned ve dveřích Sam.

„Hele, kluci, nechcete jít raději spát? Už je dost pozdě,“ navrhl jeden z mužů.

„Nám se ještě nechce,“ protestoval Sam.

„Rafe, prosím tě, zažeň je do postelí, ať se tu nepletou,“ zaúkoloval Rafana Dundar.

„Né, ještě né...“ loudil na oko Tom, ale už se sunul z místnosti ven.

„Teď je nejlepší čas zmizet,“ řekl naléhavě Sam, sotva za nimi zaklaply dveře, „momentálně je klid,

jenže chlapi chtějí držet celou noc hlídky. Pak už bychom se odtud nepozorovaně nedostali.“

„Ok,“ souhlasil Rafan, „jdeme na to. A ty nám kryj záda.“

„Spolehni se,“ přikývl Sváťa, „udělám, co bude v mých silách. A vy si pospěšte, ať se dostanete na místo dřív, než vás najdou.“

„Děda bude šilet, až zjistí, co provádíme,“ vzdychl Tom.

„Žádný strachy! Řeknu mu to šetrně,“ usmál se Sváťa, „tak už běžte, ať jste pryč, než dorazí ochránci.“

Opatrně vyklouzli ven a pospíchali k ohradě. Fuňové na ně čekali a tentokrát kupodivu nezdržovali. Připevnili sedla, zavazadla, nasedli a cválali k rezervaci. Asi po hodině jízdy fuňové sami zastavili a mentálně naznačili, že dál do lesa se už neodváží.

Tom se ještě asi pět minut zdržel dohadováním, jestli tu na ně trojice fuňů počká, a nabídl každému stepní pórek.

„Používání magického zraku raději nebudeme riskovat,“ usoudil Rafan a ze zavazadla vylovil svítilnu. Srovnali si batohy na zádech a vyrazili do tmy. Sam ze země sebral delší rovnou větev a používal ji jako hůl. Les byl nepříjemně temný a noční zvuky navozovaly atmosféru, z níž občas člověku naskakovala husí kůže. Zvláště když netušil, jaké magické tvory tady může potkat. Z útulku jich sice hodně znali, ale určitě ne všechny. Po několika hodinách chůze se změnil typ lesa. Stromy tu byly

vyšší a lépe se jim šlo. Jenže jim kolem hlav začalo kroužit něco malého. Sam se oháněl holí, Rafan pracovní rukavicí, kterou našel v kapse, a Tom používal na odhánění čepici.

„Nedá se nic dělat, musíme se trochu vyspat,“ prohlásil nakonec Rafan a našel místo, kde mohl na nízkou větev přivázat vršek plachty. Spodek částečně zatížil kameny a částečně přichytil za kořeny stromu. Dvojčata od něj mezitím odháněla dotěrné létavce. Zalezli dovnitř, zachumlali se do dek a zabezpečili škvíry, aby se k nim žádné noční potvory nedostaly. Usnuli téměř okamžitě.

Ráno se probudili zimou. I když se k sobě choulili, nebylo jim to moc platné. Museli vyskočit a rozhybat tělo. Vítal je krásný svěží, ač nepříjemně chladný den. Létavci zmizeli a kolem se ozývalo jen hlasité štěbetání ptáků. Krátce si zacvičili, aby rozehřáli ruce a nohy, snědli chleba se sýrem, lokli si studené vody a vyrazili znovu na cestu. Teprve ostrý pochod je opravdu zahřál.

Sluníčko svítilo tak, že jim v poledne začalo být vedro.

„Sakra! Už bychom měli být blízko, ne?“ vyzvídal Sam.

„To doufám,“ zamumlal Rafan a ukázal na kládu z obrovského stromu, povalenou přes úzké koryto divoké říčky, „zkusíme přejít támhle.“

Daší půlhodinu přelézali skály a skalky, které na tomto břehu znemožňovaly plynulou chůzi. Když už se klukům zdálo, že cesta nebere konce, Rafan se zastavil a ukázal před sebe.



„Jsme skoro tady. Za tímhle obloukem řeky sídlí kolonie tulíků.“

„Tak jdeme,“ odhodlaně si nadhodil batoh Tom.

„Počkej, brácho, já...“ zarazil ho Sam. „Já tady raději na vás počkám.“

„Co blbneš? Kdy se ti podaří podívat přímo k tulíkům?“

„No víš, jak nám psali, že není vhodná doba k nim chodit... vážně si nepamatuješ, jaký průšvih byl z toho, když si Raf osvojil Plavíka? Nechci přivést dědu do většího maléru, než je nezbytné.“

„Copak ty bys nechtěl tulíka?“

„Právě že chtěl. A hrozně moc! Jsem si skoro jistý, že by se některý z nich ke mně přidal. Ale nebudu to riskovat kvůli dědovi. Zodpovídá za nás a úplně bude stačit, až se dozví, že jsme se sem vydali bez jeho vědomí.“

Rafan překvapeně zamrkal. Vždycky byl o Samovi přesvědčen, že mu úplně chybí smysl pro zodpovědnost. Zároveň v duchu vynadal sám sobě, že ani nepomyslel na vedlejší důsledky návštěvy. Osvojení by opravdu mohlo jejich výlet posunout z kategorie přestupků do kategorie trestného jednání, v tom má Sam úplnou pravdu.

„Klobouk dolů, Same, zdravý rozum ti nechybí,“ uznale ocenil jeho přístup Rafan.

„Počkám tady na vás,“ přikývl a shodil batoh na zem, „ale všechno mi potom vylíčíte slovo od slova.“

„Jasně, brácho,“ přikývl Tom. Lotranda na jeho rameni netrpělivě přebíhala z jedné strany na druhou.

Ještě se naposledy ohlédli po Samovi a vyrazili k tulíkům. V oblouku řeky se Plavík a Lotranda od nich odpoutali a běželi napřed. Na dohled od hnízdiště dal Rafan pokyn k zastavení. Posadili se a vytáhli jablka a oříšky.

„To se k nim ani nepodíváme?“ nespokojeně se vrtěl Tom.

„Neboj se. A nesněž všechny oříšky, za chvíli nás určitě přijdou zkontrolovat.“

„Ale měl bych jim říct, o co jde.“

„Plavík s Lotrandou jim všechno vysvětlí mnohem líp než my.“

Rafan měl pravdu. Po nějaké době se k nim pod vedením Plavíka a Lotrandy přičítala celá skupinka tulíků a nadšeně se vrhli na nabízené oříšky a sušenky. Tomovi se při jejich dovádění rozzářily oči. Byli tak roztomilí. Rafan si všiml, že dva z příchozích tulíků se drží stranou. Jednomu dokonce chyběla levá přední packa.

Když chumel tulíků vyzobal všechny pochoutky, rozběhla se většina z nich zpět domů. Zůstal jen Plavík, Lotranda a ti dva tulíci, kteří se nezúčastnili plenění lidských zásob.

Tulík s oběma packami se postavil před Toma a začal švitořit. Plavík Rafanovi vyšplhal na rameno a hlasitě překládal, o čem je řeč.



„Mam říká, že Lotranda příliš mladá, nic znalosti, nic zkušenosti. Sama nedokáže zachránit partnera. Když ale pomohou Mam a Groh, je velká naděje. Nejdřív akorát potřeba, aby vznikl celý kruh – hexitas nitorphagius. Musíme najít dva tulíky odjinud, aby celkem bylo šest pro kruh.“

„Ale proč...?“

„Mam nemůže odvést z hnízda víc jedinců, jinak by ohrozila rod. Je ochotná jít a pomoci, když my přivést ještě dva do kruhu.“

„Co myslíš, Rafe, dokážeme obstarat ještě dva tulíky?“ zeptal se Tom.

„Můžeme se o to pokusit. Kdyby Demitka a Lotrandin bratr souhlasili...“

Mam znovu začala švitořit.

„Prý nás dva mladé,“ pokračoval v překládání Plavík, „ted' Mam musí naučit požírání třpytu. My oba tři dny učit. Akorát potřebuje třpyt otrocké krásy.“

„No jo, ale to my nemáme,“ rozpačitě pokrčil rameny Tom.

„Počkej,“ zarazil ho Rafan, „já asi vím, co chce.“

Sáhl do kapsy, vylovil plechovku se sitbely a otevřel ji. Naklonil ji k tulíkovi: „Máš na mysli tohle?“

Mam spokojeně hvízdla a přikývla. Vzala si plechovku, obrátila se na Toma a znovu zašvitořila. Plavík s Lotrandou se připojili k Mam a Grohovi a ladnými skoky zmizeli směrem k hnízdišti. Jakmile se jim tulíci ztratili z očí, otočil se Tom na Rafana: „Prý se sem máme vrátit za tři dny. Budou tu na nás čekat a budou připraveni vytvořit kruh. Zbytek dovedností prý naše tulíky naučí během cesty.“

„Tím myslela, abychom další dva tulíky sehnali do dvou dnů?“ vyděsil se Rafan.

„Ne. Jen měla na mysli, že Plavík a Lotranda budou v té chvíli dostatečně připraveni.“

„Tys jí opravdu všechno rozuměl?“

„Kdybych tu mohl použít kouzlo, rozuměl bych dokonale, takhle jsem se musel spokojit s tím, co mi zprostředkovala Lotranda. Ale jsem přesvědčený, že jsem to pochopil správně.“

Pomalou se vraceli k Samovi. Touhle dobou už je nepochybně v útulku hledají. Fakt, že se mají vrátit pro tulíky až za tři dny, jim komplikoval situaci. Utajit několikadenní pobyt v rezervaci nebude snadné.

Když se blížili k místu, kde opustili Sama, všiml si Tom, že bratr na ně gestikuluje, aby se nehýbali a zachovali ticho. Sam měl v rukou deku z batohu a plížil se k něčemu, co Rafan s Tomem ze svého úhlu nemohli vidět. Na okamžik znehybněl a vzápětí se vrhl rybičkou kupředu a chvíli se zmítal na místě. Pak na ně tiše zavolal.

„Mám ho. Pojdte sem.“

„Co máš?“

„Chlupoše. Zabloudil sem jeden nemocný. Válel se tu po zemi a točil se dokolečka takovou rychlostí, až mi přecházel zrak.“

„No jo, ale co si tu s ním počneme?“ znejistěl Tom.

„Hele, brácho, kde máte tulíky?“

„No, víš...“ začal Tom. Nedořekl však, protože na ně zpoza křoví vyskočili tři muži.

Ten nejmohutnější chytil pod krkem Rafana a ostatní dva popadli za límec dvojčata: „Ani se nehněte a odpovězte! Co tu děláte?“

„Divochu,“ sípal Rafan, „nemusíš mě uškrtit, já neuteču.“

„Ale ale, to je mi překvapení! Rafael a Mojeranovi,“ udiveně si prohlížel vetřelce Giro. „Co tu sakra vy tři pohledáváte?“

„Vy je znáte?“ zeptal se třetí muž.

„Ano, druide. V těchto dnech pomáhají v útulku.“

„To je sice chvályhodné, ale jestli se nemýlím, do rezervace nemají přístup.“

Druid se přísně zamračil a zahleděl se na Rafana: „Moc rád bych slyšel důvod vaší přítomnosti zde. A dobře si rozmysli, co mi odpovíš. Dopustili jste

se vážného přestupku a já budu žádat vaše potrestání.“

Divoch narovnal Rafanovi košili, za kterou ho před chvílí držel, a poodstoupil stranou. Giro za druidovými zády gestikuloval a ukazoval na rameno, kde mladík obvykle nosil tulíka. Než však Rafanovi došlo, co se mu strážce rezervace snaží poradit, ozval se Sam.

„Víte, pane, v útulku máme chlupoše a pořád se nedaří zjistit, co jim vlastně působí problémy,“ postavil se přímo před druida a s bezelstným výrazem pokračoval, „snažili jsme se tu přijít na to, jestli nemají potíže z potravy.“

„Vy tři si snad troufáte rozlousknout záhadu, na které si vylámali zuby naši nejlepší odborníci?“ nedůvěřivě pozvedl obočí druid.

„No, víte, pozoroval jsem, chci říct, pozorovali jsme chlupoše, jak okusuje támhle ten keřík. Najednou z ničeho nic začal šíleně poskakovat, točit se a drbat si uši. Raději jsem ho chytil. Zdálo se mi, že se snaží zbavit pavučin, co se na něj u toho keříku nabalily. Víc jsme prozkoumat nestihli, protože jste nás právě načapali.“

„Říkáš pavučiny?“ podrbal se Giro na bradě a šel se mrknout ke keříku, který Sam označil. Podíval se zblízka a vzápětí se vítězoslavně otočil.

„Zatraceně! Že nás to hned nenapadlo? Zrovna se líhnou!“ řekl a vzápětí společně s druidem oba dopověděli: „Arachnoliti.“

„Tím se všechno vysvětluje,“ rozzářil se druid, „jak sebou mrskají, ta hladová drobotina jim zalézá

hluboko do uší a působí jim bolest. Oni na to vážně přišli! A léčba bude směšně jednoduchá, stačí jim vypláchnout uši odvarem z dubové kůry.“

„Počkej, Same,“ řekl Giro a sáhl do kapsy u svého batohu, „mám tady speciální přenášečí vak, kde bude chlupošovi líp.“

Přendali vyděšené zvířátko do vaku s vyztuženým dnem a Sam si opět mohl složit svou použitou deku. Nejdřív ji ale důkladně očistil od všech pavučin, aby náhodou nedopadl podobně jako chlupoš.

„Ukažte, Giro, podejte mi toho chudáka, hned s ním zaběhnu do útulku a postarám se i o vyléčení ostatních,“ natáhl se druid po vaku, „a odměňte nějak naše malé průzkumníky. Za tohle si zaslouží pochvalu.“

„Potřebujeme zůstat v rezervaci tři dny,“ zašeptal Rafan Girovi do ucha.

„Kdyby vás to příliš neobtěžovalo, ctihodný, mohli bychom jim vystavit povolenku na tří denní prohlídku rezervace,“ oslovil Giro druida, „to by pro ně myslím byla dostatečná odměna.“

„Ale jistě, proč ne,“ souhlasil nadšený druid, „máte s sebou nějakou nevyplněnou povolenku?“

„Samozřejmě,“ vylovil Giro z batohu příslušný papír i s tužkou.

Druid vytrhl papír a tužku strážci z ruky a podepsal se na spodní okraj: „Tak já běžím, dopište tam, co je potřeba.“

A dlouhými rychlými kroky zamířil pryč. Dívali se za ním, dokud jim úplně nezmizel z očí. Pak

se otočili ke Girovi, který dosud držel nevyplněnou povolenku v ruce. A tvářil se značně podezřavě.

„Něco mi ve vašem tvrzení nehraje, pánové. Máte velikou kliku, že má tenhle týden službu právě druid Pařízek. U jiného by vám vaše pohádka tak snadno neprošla.“

„Jaká pohádka? Problém chlupošů nás opravdu trápil,“ namítl Sam.

„Dejme tomu, Same. Ale vsadím boty, že tady jste z úplně jiného důvodu. A moc by mě zajímalo, kde se právě teď schovává Rafanův Plavík a Tomova schovanka Lotranda.“

„Chtějí být tři dny u svých příbuzných,“ odpověděl Rafan, „máme tu na ně počkat.“

„To znamená, že jste vy tři byli u tulíků,“ Girův hlas dostal skoro výhrušný podtón, „hlavně mi neříkejte, že došlo k dalšímu osvojení!“

„Já s nimi nebyl,“ zaškaredil se dotčeně Sam, „takže k osvojení ani dojít nemohlo.“

„Rafaeli,“ otočil se strážce na nejstaršího z trojice, „řekni mi na rovinu, mám kvůli vaší návštěvě očekávat nějaký průšvih?“

Rafan se hlasitě nadechl a zakoulel očima. Giro si navzdory vší opatrnosti zasloužil pravdu.

„Bojím se, že ano,“ přikývl, „a asi by bylo lepší, kdyby ses nevyptával na podrobnosti.“

„Chceš po mně, abych nastavil vlastní krk a slepě vám důvěřoval?“ Giro se podíval na Divocha, který jen pobaveně pokrčil rameny.



„Průšvih vyloučit nemohu, ale ve hře je především záchrana lidského života,“ snažil se Rafan zmírnit Girovy obavy.

„To je fakt,“ potvrdil Tom.

„Ne. Takhle by to nešlo,“ zavrtěl Giro po chvíli přemýšlení hlavou, „povolení vám nevyplním, dokud mi nevysvětlíte, jaké okolnosti vás dohnaly až sem. Už jednou jsem kvůli vám přišel o práci a nerad bych si svou neblahou zkušenost zopakoval.“

Kluci mlčeli a dívali se nerozhodně jeden po druhém.

„Já čekám,“ podmračeně na ně hleděl strážce rezervace.

„Tak jo,“ přikývl Rafan, „já ti věřím a jsem ochoten vysvětlit, co nás sem přivedlo. Ale půjde o delší vyprávění a možná budeš litovat, žes ho chtěl slyšet.“

„Dobrá, zajdeme do srubu. Stejně musíte během pobytu v rezervaci někde bydlet. Přes den můžete Divochovi pomáhat s úklidem zátoky nad vodopádem a večer si poslechneme váš příběh.“

Návrh klukům vyhovoval. Vlastně to nemohlo dopadnout lépe. Jejich pobyt v rezervaci je teď legální a během čekání na tulíky budou mít kde složit hlavu a nebudou se nudit. Giro jim ve srubu uvařil polévku a po jídle je poslal s Divochem do terénu. Sám musel obstarat zásoby potravin na tři dny a prohodit si službu s kolegou.

Po večeři došlo na slíbené vyprávění, a přesně jak Rafan předpovídal, protáhlo se jejich posezení

u teplem sálajících kamen skoro do noci. Když skončil, vypadal Giro poněkud nešťastně.

„Měl jsi pravdu, Rafe,“ vzdychl s bradou opřenou o ruce, „bylo by mi líp, kdybych se spolehl na tvé slovo. Budu muset vědomě porušit všechny předpisy. Sidi by mi nikdy neodpustila, kdybych nepřispěl k záchraně jejího bratra Nika. Zvláště teď, když Paula čeká miminko.“

„Opravdu pomůžeš ven z rezervace i tulíkům, kteří půjdou s námi?“ rozzářil se Tom. „Páni! Už začínám věřit, že se věci obrací k lepšímu.“

„Jen jestli se nám podaří sehnat zbylé dva tulíky,“ připomněl mu Rafan.

„Jasně že jo,“ nepochyboval ani v nejmenším Sam, „domluvíš se s Demitem a je to.“

„Domluvíš se, domluvíš se, to se ti řekne,“ zchladil ho Rafan, „já na něj žádný přímý kontakt nemám.“

„Požádej Vrona, ten zařídí všechno.“

„Zapomínáš, že už dávno není kouzelným džinem.“

„Ale na to, že nenosí kouzelnický prsten, toho umí zatraceně hodně,“ nevzdával se naděje Sam.

„Nakonec proč ne. Zkusíme všechno, co půjde,“ souhlasil Rafan, „až osvobodí Hanku, požádám Vrona, aby Demitovi vysvětlil situaci.“

„Doufám, že se nezdrží,“ zavrtěl se na tvrdé dřevěné židli Tom, „neumím si představit, jak před ostatními lidmi utajíme čtyři tulíky. Až se o nich doslechnou zdejší druidové, máme se na co těšit.“

Zatímco si ve srubu přátelsky povídali, byl na tom Sváťa podstatně hůř.

Sotva šéf útulku vyrozuměl pana Mojeranu, že si jeho vnukové udělali tajný výlet na neznámé místo, děda dvojčat se okamžitě vrátil ze základny. Začal pátrat, kam kluci zmizeli. Sváťa mu předal jeden dopis od Toma a druhý od Rafana.

„Co je to za podivný komplot? Proč se se mnou neporadili?“ složil muž bezradně ruce do klína, když dočetl vzkazy. „Tohle přece nemůže dobře dopadnout.“

Sváťa musel sáhodlouze vysvětlovat, že ve skutečnosti neměli jinou možnost. Oficiálně jim přístup do rezervace zakázali, proto uspořádali tajnou výpravu.

„Copak vy byste je pustil, kdybyste tušil, co chystají?“

„Samozřejmě že ne.“

„Tak vidíte. Kluci prostě neměli na výběr. Lotranda nutně potřebovala mluvit s divokými tulíky. Tom se za ni cítí zodpovědný a nechce ji nechat umřít.“

„Musím okamžitě za nimi.“

„Jsou s Rafem. On na ně dá pozor. Důvěřujte mu. Přece ho znáte.“

Nakonec se Mojerana nechal přesvědčit, aby počkal. Sváťu to však stálo hodně úsilí.

Teprve když se objevil druid Pařízek a přinesl zprávy z rezervace, Mojerana se nervozity zbavil. Ujištění, že jsou kluci pod dozorem Gira, ho uspokojilo. Sváťa ale hořel netrpělivostí. Nemohl se dočkat chvíle, kdy se jeho přátelé vrátí a on se konečně dozví, jak uspěli.

## V rukou únosců

Vron pomohl trpaslíkům nachytat visáky a poté se ve společnosti Gehana vypravil k místu, kde se on a jeho druzi poprvé setkali s Hankou. Ke skrytému prameni dorazili pozdě v noci. Malou chvíli si zdřímli a ještě před úsvitem se Vron vydal na průzkum. Vzal na sebe podobu havrana, jenže Gehan zavrtěl hlavou.

„Jestli chceš být nenápadný, musíš napodobit supa. Havrany jsem tu ještě nikdy neviděl.“

Vron zakrákal, ale poslechl. Vzápětí se jako sup vznesl vysoko do vzduchu a plachtil směrem k táboru poznamenaných dětí. Mlha halila tábor a Vron zjistil, že z výšky nic neuvidí. Snesl se níž, tak blízko, jak se odvážil. Všiml si, že kousek pod ním krouží další dva supi. Rychle zkontroloval jejich identitu, ale opravdu se jednalo jen o mrchožrouty. Jejich přítomnost v něm vzbudila znepokojení. Snesl se ještě níž a pod sebou uviděl táborový dvůr a ubytovací baráky. Na dvoře se nic nehýbalo. Přemýšlel, jestli je bezpečné přistát. Druzí dva supi jako by ho slyšeli, snesli se na zem a přihopkali k odstavenému vozu. Rychle je následoval.

Supi se zaměřili na tělo muže, které leželo vedle vozu a mělo zkrvavenou hlavu. Muž pohnul rukou a to ptáky znejistělo. Postávali kolem, vyčkávali, prozatím se blíž neodvážili.

Vron se proměnil zpět do lidské podoby a sklonil se k zraněnému. Někdo mu rozbil hlavu úderem zezadu. Vron odehnal zklamané mrchožrouty a začal

se rozhlížet pozorněji. Druhé nehybné tělo objevil o kus dál. Tento muž byl však mrtvý. Zabouchal na dveře domku u brány. Dveře se ale po první ráně otevřely nikoliv proto, že by někdo stiskl kliku, nýbrž proto, že byly nedovřené. Vron opatrně nahlédl dovnitř. Cítil podivné záchvěvy magie, avšak nedokázal rozlišit, co je způsobuje. Vkročil do chodbičky a za dalšími nedovřenými dveřmi objevil společenskou místnost. V ní spatřil další tři zraněné muže. Kdosi na ně seslal dusící kouzlo, které kolem nich periodicky kolísalo. Každý další nápor kouzla byl vždy silnější a silnější. Už nechybělo mnoho, aby se tři spoutaní a zranění ochránci udusili. Kdo tuhle magii vyslal, musel být v jádru krutý a bezcitný člověk. Vron okamžitě začal rozplétat smyčky kouzla a po chvíli se mu ho podařilo úplně zrušit, aniž by očarované zabil. Zkontroloval jejich životní funkce. V této chvíli nedokázal odhadnout, zda se z toho dostanou. Ten, kdo je přepadl, musel být mimořádně zdatný, nebo je zastihl absolutně nepřipravené.

Vron vyšel ven a nahlédl do prvního baráku, kde spaly děti. S úlevou zjistil, že jsou v pořádku a nerušeně pochrupují. Doufal, že už jsou útočníci pryč. Pro jistotu obešel celý tábor a nahlédl do všech stavení. Všude našel jen spící děti a nikoho jiného. Bude potřebovat pomoc, a to co nejrychleji. Někdo by měl vypátrat, co se tu přihodilo. A naléhavě potřebuje léčitele.

Vykouzлил bránu a přemístil se k trpaslíkovi.

„Musíš se mnou,“ řekl mu a vtáhl ho do mihotajícího se oválu dřív, než se Gehan zmohl na protesty.

„Co se tu propána stalo?“ podivil se, když vkročil na dvůr tábora.

„Přesně to bych potřeboval zjistit,“ opáčil Vron, „co umíš líp? Stopovat, nebo léčit?“

„Jsem jeden z nejlepších stopařů našeho kmene,“ zamručel trpaslík.

„Fajn. Takže se tu pořádně rozhlédni a zkus podle stop odhalit, co se dá. Zajímá mě, kdo tábor přepadl, kolik jich bylo a rád bych znal i důvod útoku. Mezitím se poohlédni v barácích po Hance. Někde by tu měla být.“

„Copak nikdo z nich,“ trpaslík kývl hlavou směrem ke zraněnému ochránci, „nepřežil?“

„Jeden je mrtvý a ostatní, které jsem objevil, jsou v bezvědomí. Nutně potřebují léčitele. Sami na to rozhodně nestačíme, zkusím zavolat někoho schopného.“

„Tak já du zatím vomrknout tábor,“ zkontroloval Gehan sekeru, jestli jde lehce vytáhnout z opasku, a vykročil směrem k bráně.

Vron už držel v ruce komunikační zrcátko a pokusil se o kontakt s Demitem. Ten už ale několik týdnů na žádné oslovení neodpovídal. Ani tentokrát se neozval. Zkusil tedy Artitana. Naštěstí zareagoval.

„Teď není vhodná chvíle na pokec, Vrone, za pár okamžiků vyrážíme do akce. Až bude víc času, ozvu se ti,“ chtěl mág ukončit kontakt.

„Počkej, tohle je důležité,“ snažil se ho zadržet Vron, „ochránci v táboře s dětmi jsou těžce zranění a jeden je mrtvý, potřebuji nutně léčitele a někoho, kdo se postará o děti a bezpečnost tábora.“

„Sakra! Zrovna teď!“ zaklel bojový mág. „Vydrž chvíli, zkusím se domluvit s velitelem.“

Nějakou dobu bylo ticho. Vron neklidně přecházel po dvoře sem a tam. Právě vycházelo slunce a nad ztichlými ubikacemi se z mlh dralo nádherné ráno.

„Tak jo,“ ozval se znovu Artitan, „velitel kvůli tobě odložil začátek akce a dovolil mi, abych pro vás urychleně sehnal pomoc. Pokusím se najít někoho vhodného, takže buď připravený otevřít nám bránu, až se ozvu.“

Než stačil poděkovat, mág ukončil spojení. Vron zaklapl zrcátko, strčil ho do kapsy a měl sto chutí jít hledat Hanku. Ale pohled na zraněného ochránce, který dosud ležel na dvoře, mu připomněl, že jsou tu i jiní, co zrovna potřebují pomoc. Sklonil se k muži a posílil jeho vitální energii. Opatrně ho vzal do náručí a odnesl do místnosti, kde leželi jeho kolegové. I jim doplnil trochu životní síly. Jeden z nich zasténal a probral se. Vron našel na stole sklenici s ovocnou šťávou a dal mu po doušcích napít. Podle napjatého výrazu kolem úst poznal, že má nejspíš velké bolesti. Dotkl se jeho čela a vyslal k němu mírné znecitlivění. Věděl, že by těm mužům mohl pomoci víc, ale co kdyby pak potřeboval magii na ochranu tábora. Dokud nedorazí posily, nemůže se příliš oslabit.

„Díky,“ zamumlal ochránce, „už je to lepší. Kdo vlastně jste?“

„Bonifác Vron. Mám mezi vašimi dětmi schovanku.“

„Vronová. Hana Vronová, už vím, to je ta...“ muž se odmlčel a chytil se za hlavu. Zavřel oči a znovu zasténal bolestí. Vron natáhl ruku, aby mu ulevil, muž ho však zarazil.

„Schovejte si magii proti útočníkům, jestli vás najdou...“

„Myslím, že už tu nikdo není,“ zavrtěl hlavou Vron.

„Děti! Musíme zkontrolovat děti,“ pokusil se muž vstát, ale bylo to nad jeho síly.

„Děti jsou podle toho, co jsem viděl, v pořádku. Nezdá se, že by jim někdo ublížil.“

„Ale ti muži... Kde jste se tu vlastně vzal?“

„To vám vysvětlím později. Teď mi povězte, kdo na vás zaútočil a co chtěl.“

„Muži. Byli to muži s velkými magickými schopnostmi. Poznamenaní. Byli poznamenaní růžovými sitbely,“ snažil se ochránce navzdory bolesti vybavit si vzpomínky.

„A co tu chtěli?“

„Chtěli... ptali se... ptali se na Hanu Vronovou. Mučili nás, abychom jim prozradili, kde ji najdou.“

„Vy jste jim to řekli?“ s mrazením v zádech se dohadoval Vron.

„Ne. Ale někdo z nich se zeptal dětí a ty jim ukázaly, kde spí. Pak nás jeden z nich spoutal. Řekl, že si za naše zločinné chování k dětem nezasloužíme žít, a poslal na nás dusící kletbu.“



„A dívka?“

„Hanka? Měla náramek poslušnosti, šla s nimi dobrovolně,“ ochránce se omluvně zadíval na Vrona, který najednou vypadal hodně rozzlobeně.

„Á, tady jsi,“ vtrhl do místnosti trpaslík, „nesu špatnou zprávu.“

Vron sklouzl pohledem na Hančinu vestu, již Gehan svíral v ruce.

„Já vím,“ přikývl sklesle Vron, „odvedli ji.“

„Jo. Zůstala tu po ní jen tahle vesta. Používala ji místo polštáře,“ podal trpaslík zmíněný kus oděvu Vronovi.

„Je to špatné. Odvedli ji poznamenání. Kouzla ochránců, která ochromila její vůli a komunikaci, teď bohužel hrají proti nám. Neumím si představit, jak ji dokážeme najít.“

„Ostatní děcka, až na to opředení kouzly, vypadají v pořádku,“ dodal Gehan, „už se začínají probouzet.“

„Naše spojka se snídání dorazí v půl deváté,“ zasípal zraněný ochránce a znovu se pokusil zvednout. Tentokrát se mu aspoň podařilo posadit.

„Doufám, že nemáte na mysli toho chudáka na dvoře,“ ozval se trpaslík, „ten to má totiž definitivně za sebou. Uložil jsem ho zatím tady vedle v komoře, aby ho děcka neviděla.“

„Panebože,“ zasténal ochránce, „úplně jsem zapomněl, že tu byl právě v době přepadení.“

„Takže snídání nikdo nepřiveze?“ zamračil se Vron.

„Informace o tomhle místě je nejpřísněji střežená. Musím ohlásit šéfovi, co se stalo.“

„Kdo je váš šéf?“

„Cintarion. Tak mě napadá,“ zarazil se najednou ochránce, „kde jste se tu vlastně vzali vy dva?“

„No,“ rozpačitě se poškrábal na bradě Vron, „vlastně jsme sem taky přišli hledat Hanku Vronovou.“

Vtom se mu v kapse rozvibrovalo komunikační zrcátko. Rychle ho otevřel.

„Vedu ti posily. Čekáme v Santareně v parku u školy,“ Artitan byl nevlídně stručný.

Vron chtěl odložit Hančino oblečení, když zavadil o něco tuhého ve spodní kapse. Sáhl dovnitř a vylovil pomačkané pergameny. Zvědavě do nich nahlédl a překvapeně hvízdal.

„Na, zatím si je přečti,“ strčil vestu i listy Gehanovi do rukou, „já musím na chvíli na dvůr.“

Vyběhl ven a otevřel bránu ke škole.

„To ti to ale trvalo,“ nespokojeně vrčel bojový mág a za ním bránou do tábora proklouzli profesor Smítko, profesorka Ferinová a zamračený Pohromak. Artitan se hned začal rozhlížet po dvoře. Téměř okamžitě našel stopy krve poblíž vozu.

„Prý jsou tu ranění,“ oslovil Vrona plešatý profesor, „kde bych je našel?“

Vron kývl směrem k baráku u brány. Učitel už se na nic dalšího neohlížel a vyrazil naznačeným směrem.

„Co děti?“ zajímala se Ferinová.

„Kromě Hanky, kterou útočníci odvedli, jsou v pořádku. Jen bude potřeba jim zajistit snídani, protože dodavatel jídla byl v noci zabit.“

„A nemohl by se o jídlo postarat Zachariáš?“

Vron v duchu zaúpěl. Místo hledání Hanky se bude muset zabývat táborovými problémy!

„Ano, myslím, že mohl, pokud mu nahlásíme počet strážníků a zabezpečíme dopravu,“ potlačil své pocity a přikývl.

„Je možné mluvit s někým, kdo naše děti hlídal?“ zeptala se.

„Jeden z ochránců je při vědomí. Myslím, že Artitan s Pohromakem už ho vyslychají,“ konstatoval, když viděl oba mágy vstoupit do budovy hned za profesorem Smítkem.

„Pojďme za nimi,“ navrhla profesorka.

„Někdo by měl hlídat venku. Běžte dovnitř sama. Já tu zatím na vás počkám.“

Ve dveřích učitelka málem vrazila do Gehana. Nasupený trpaslík přistoupil k Vronovi.

„Cos to sem pozval za hulváty? Jeden z nich mě vyhodil z místnosti s takovým pohrdáním, že jsem se musel hodně držet, abych mu neuštědřil jednu pěstovou výchovnou.“

„To byl Pohromak. Má chování dračí celebrity. Je lepší si ho nevšímat.“

„Ale tohle,“ poklepal Gehan prstem na pergameny, „je ztraceně zajímavé. Kde k tomu Hanka přišla? Chtěl bych si domů odnést kopii. Na, přečti si všechno až do konce.“

Vron se začel a po prohlédnutí mapy se zamyslel. Tyhle informace by se zaručeně hodily hlavně ochráncům. Ať už se k nim chovají jakkoliv mizerně, měl by jim je poskytnout. Ale na druhou stranu se mu nechtělo dát pergameny z ruky.

„Zkusím vytvořit kopie,“ rozhodl a vydal se do budovy, aby našel pergameny nebo papíry, které by se na otisk dokumentů daly použít.

„Jak ti muži vyhlíželi?“ ozýval se ostrý Artitanův hlas z vedlejší místnosti. Odpověď však slyšet nebylo.

„Podle všeho sem opravdu přišli jen pro tu holku,“ znovu promluvil bojový mág, „předpokládám, že už vám žádné další nebezpečí nehrozí.“

Vron z jedné skříňky vyndal pár prázdných papírů a magicky na ně přenesl vzhled dopisu i mapy. Pro jistotu dvakrát. Nyní vedle promluvila Ferinová, ale nebylo jí rozumět. Zato Artitanův hlas zněl jako polnice.

„To teď není možné. Čeká nás důležitější záležitost, než hledat jednu ztracenou holku. Je mi to líto, Felicie, nemáme času ani lidí nazbyt.“

„Opravdu jí nepomůžeš?“ zvýšila tentokrát hlas i Ferinová. „Jestli pro někoho byla natolik důležitá, že kvůli ní přepadl tábor, musíme zjistit, o co jde!“

„Momentálně nevím, kam dřív skočit. Mám nejvyšší čas se vrátit k našim. Promiň.“

Vedle vrzly dveře a dřevěná podlaha v chodbě zaduněla pod spěšnými kroky. Vron urychleně shrábl pergameny i kopie a vyrazil ven za Artitanem.

„Hej, mágu! Počkej ještě okamžik!“

Jen taktak ho doběhl a zadržel přítelovu ruku těsně před vykouzlením brány.

„Zatraceně! Máš všechno, co jsi chtěl! Už mě nezdržuj! Pospíchám,“ zlostně se na něj utrl Artitan.

„Minuta tě nezabije a tohle bys měl vidět,“ odpověděl stejně ostře Vron a strčil mu do rukou originální listiny.

Artitan ve spěchu nahlédl do pergamenu a hned ho svinul. Skoro to vypadalo, že ho vrátí nepřečtený. Vzápětí mu ale došlo, o čem je na stránkách řeč, a znovu svitek narovnal. Tentokrát už mnohem pomaleji. Zabořil pohled do textu a pár vteřin bylo ticho. Pak rozbil mapu.

„Páni! Rád bych si ty dokumenty vzal s sebou. Můžu?“

„Ne. Pergameny patří Hance,“ kategoricky odmítl Vron, „chtěl jsem jen, abys viděl originál dokumentu. S sebou ti mohu dát pouze kopii.“

Artitan letmým pohledem zkontroloval, jestli se mapy skutečně shodují, a originál neochotně vrátil.

„Tohle bude mého šéfa zajímat. Díky, Vrone. A držím palce, abys Hanku našel živou a zdravou.“ Vzápětí zmizel v bráně.

„Ani tenhle nemá do hulváta daleko. Máš kopii i pro mě?“ zeptal se Gehan a usmál se, když mu ji Vron podal.

Krátce po mágově odchodu se na dvoře objevila Ferinová. Svírala v ruce seznam dětí. Vron kontaktoval Zachariáše a společně začali objednávat jídlo pro tábor. Děti se zvolna trousily z baráků ven. Vypadaly spokojeně a usměvavě.

„Jak vás znám, určitě se chystáte vyrazit po stopách Hanky. Nechci vás příliš zdržovat, jen mi ještě pomozte sem dopravit dnešní snídani,“

požádala učitelka prosebně. Pak se překvapeně ohlédla. Přes dvůr se rychlým krokem řítíl Pohromak přímo k ubytovným žáků.

„Co chce dělat?“ podivila se.

Vzápětí jim to došlo. Vedl za ruku Andělu a mířil k nim.

„Vezmu si svou dceru domů,“ oznámil stroze.

„Ale my teď potřebujeme vaši pomoc,“ namítla Ferinová.

Nebyl zdržením nadšený, odmítnout se však neodvážil.

„No tak jo,“ zamračil se a ukázal dceři, aby počkala poblíž, „co chcete?“

„Musíme podle seznamu zkontrolovat, jestli kromě Hanky nechybí i někdo další, a zajistit bezpečnost tábora. Přece jste slyšel, co řekl zraněnému ochránci Cintarion! V nejbližších dnech sem kvůli nějaké rozsáhlé akci nepošlou ani nohu. O děti se musíme postarat sami.“

Tvářil se, jako když kouše šťovík, ale rozhodl se spolupracovat: „Než začne snídaně, zkontroluji zabezpečení plotu a nastavím signalizaci vůči vetřelcům. Při vydávání jídla projdeme seznam a společně obnovíme zničenou bránu tábora.“

Zachmuřeně vyrazil na průzkum zdi kolem objektu.

„Je to hulvát, ale čas neztrácí,“ ušklíbl se trpaslík a zdálo se, že vzal mága částečně na milost.

„Podobné nárážky bych si vyprosil,“ vyčítavě loupil okem po netrpělivém Gehanovi Vron, „jen co dětem zajistíme snídani, nebudeme ztrácet čas ani my a vyrazíme po stopách Hanky.“

„Vážně by mě zajímalo,“ zamumlala tiše jakoby pro sebe Ferinová, „proč si ochránci k té akci, o níž mluvil Artitan, nepřizvali i Pohromaka. Přece patří mezi elitu...“

Gehan ukázal na dívku stojící opodál: „Jeho dcera je poznamenaná, nebyl by spolehlivý.“

Vronovi v kapse opět zavibrovalo zrcátko. Někdo se s ním pokoušel navázat kontakt...

## Kompletní hexita

Po třech dnech zavedl Giro kluky k místu, kde přebývali tulíci. Nemuseli dojít až ke chráněné kolonii, protože tulíci jim vyšli v ústřety. Plavík se vesele rozběhl k Rafanovi, Lotranda k Tomovi. Ostatní dva přicházeli pomaleji a důstojně. Mam se zastavila před Tomem, a když jí chlapec nabídl svou dlaň, nechala se zdvihnout na rameno, kde jí Lotranda ochotně udělala místo.

Groh chvilku váhal a pak se nejistě přitočil k Samovi. Chlapec se rozzářil a tulíkovi bez jedné packy nabídl pomocnou ruku. To však vzbudilo tulíkovu nelibost. Prskl na chlapce a couvl.

„Nikdo člověk, nic osvojení!“ zlostně prohlásil nahlas.

Sam se rozpačitě stáhl a zašilhal po ostatních. Když se nedočkal žádné podpory, rozhodl se vyjednávat sám.

„No tak promiň. Já... no... víš... Omlouvám se za své emoce. Co takhle něco jako příměří na dobu cesty?“

„Žádný láska, žádný osvojení! Jen hexita!“

„Jasně. Lásku škrťám, osvojení nebude,“ zašklebil se Sam, „slibuju.“

„Jen hexita,“ ujišťoval se tulík.

„Jen hexita. A nezávazná spolupráce,“ přikývl Sam slavnostně a znovu nabídl Grohovi dlaň. Tentokrát tulík zdráhavě přijal Samovu pomoc a nechal se vyzdvihnout na rameno.



Giro obrátil oči v sloup a nakonec tiše prohodil spíš sám pro sebe: „Aspoň že můžu po pravdě tvrdit, že nedošlo k žádnému dalšímu osvojení. Za tohle se mnou rada druidů nemilosrdně zamete.“

Vydali se na cestu. Giro je vedl různými oklikami a zkratkami, aby se vyhnuli místům, kde by je někdo mohl zahlédnout.

Přespali kousek za hranicemi rezervace. Giro je vzbudil časně, skoro ještě za tmy. Záhy dorazili na místo, kde nechali funě, a překvapeně zjistili, že se tu nyní pase celé stádo. Ke klukům se hrnuli fuňové, na kterých přijeli, a na Gira dotíralo několik ostatních.

„To jsem blázen,“ smál se Giro, „zatím jsem vždycky musel funě přemlouvát, aby mě svezli, a tady se mi skoro vnucují. Co jste jim slíbili?“

„Nic zvláštního,“ pokrčil rameny Rafan, když nasedal, „musíš se zeptat Sváti. Ten s nimi vyjednával.“

Jak se postupně přibližovali k útulku, vyšlo slunce. Navzdory krásnému ránu dvojčatům došel humor a na tvářích se jim zračila obava. Jak asi děda ohodnotí jejich tajný výlet? Největší strach měli kluci z toho, aby s nimi zase nepřestal mluvit jako už jednou. To byl mnohem horší trest než kázání, domácí vězení nebo nepříjemné práce. Jestli někoho milovali a respektovali, byl to právě děda. Ale co když se našteve?

Jejich obavy se našťestí nenaplnily. Děda se na ně sice výhružně mračil, ale pevně je objal a nařídil

dětem, aby na něj počkaly uvnitř budovy. Poté, co si krátce popovídal s Girem, přišel za nimi.

„Tak, pánové, teď bych chtěl podrobně slyšet vše, co se v posledních dnech odehrálo,“ otočil se na Rafana a dvojčata.

Pozorně naslouchal jejich vyprávění a s údivem pozoroval neznámé, neobvykle ukázněné tulíky. Kluci se snažili nezapomenout na nic zajímavého. Chtěli, aby děda pochopil, co je vedlo k tajnému výletu do rezervace a co se tam událo. Stejně zaujatě jako jejich děda naslouchal i Sváťa. Nevyrušilo ho dokonce ani to, když se Plavík začal nenápadně dobývat do jeho kapsy u kalhot, kde se ukrýval balíček jeho oblíbených sušenek. Nakonec se mu s pomocí Lotrandy podařilo sušenky vydolovat a hbitě je otevřel. Na okamžik se zarazil, když zaznamenal krátký výhružný Rafanův pohled a zdvořile nejdřív nabídl Mam a Grohovi.

„A kde chcete sehnat další dva tulíky?“ zeptal se děda, když dovyprávěli.

„No, víš,“ nesměle se přitulil k dědovi Tom, „potřebovali bychom si je půjčit u Demita. Ty, dědo, nemohl by ses ho zeptat, jestli by byl tak laskavý a vyslechl nás?“

Mojerana objal vnuka kolem ramen.

„Rád bych to pro vás udělal. Ale bojím se, že neuspěju. Bdějí teď mají jiné starosti než si povídat s každým, kdo má problém. Dokonce ani Dundar se k Demitovi nedostal, když požádal o slyšení.“

„Opravdu na něj nemáš žádný kontakt?“ zklamaně posmutněl Sam.

„Mohu mu poslat vzkaz, Same, ale naděje, že ho dostane do ruky, je poměrně malá.“

„Zkusíš to, vid’?“

„Zkusím. Vy mi však slíbíte, že za mými zády nepodniknete žádný další ztřeštěný výlet. A nepřejte si mě, jestli svůj slib nedodržíte!“

„Jasně, dědo,“ slíbila s lehkým srdcem dvojčata.

„Doporučuji vám, aby vaši noví tulíci zůstali zatím schovaní někde uvnitř,“ navrhl Mojerana.

„Co říkáte,“ zeptal se Tom tulíků, „nevadilo by vám zůstat tady?“

„Vadilo,“ odpověděla Mam, „když už jsme opustili domov, chceme toho vidět co nejvíc.“

„Tak! Správný slovo! Ty ukázat nám celý útulek,“ přidal se Groh.

„Promiň, dědo, mají na to jiný názor,“ omluvně pokrčil rameny Tom.

„Stejně bychom jejich přítomnost neutajili,“ usmál se Sváťa, „ať si klidně všechno prohlédnou.“

„Jasně,“ zazubil se Sam, „Tom může tvrdit, že si ho najali jako průvodce na cestách.“

„No dobrá,“ vzdychl Mojerana, „skočte si na svačinu a ukažte tulíkům všechno, co je bude zajímat.“

„S největší radostí,“ sebral Sváťa prázdný obal od sušenek a překvapeně zamrkal, když si jeho rameno vybrala Mam. Tom se Samem se vesele hrnuli ke dveřím.

Mojerana nenápadně zadržel Rafana, který chtěl mladší kamarády následovat.

„Posaď se ještě na chvíli,“ požádal ho, „nevím, jestli si to uvědomuješ, ale množství přítomných tulíků vzbudí všeobecnou pozornost a je jen otázkou času, než se tu objeví některý z druidů, co mají na starost Magický les. Co myslíš, že udělá?“

„Přinutí tulíky k návratu do rezervace.“

„Přesně tak. Na své plány máte málo času. Nebo se musíte co nejdříve ukrýt jinde.“

„Máte pravdu, měli bychom se vypravit za Nikem co nejdříve. Akorád bych si nejdříve potřeboval promluvit s Vronem.“

„To ti schvaluji.“

„Jenže on je nejspíš někde daleko, nedokážu se s ním mentálně spojit.“

„Tak použij tohle,“ vytáhl Mojerana z kapsy zrcátko. Odklopil kryt, chvílku otáčel rámečkem a lehce ho přešel dlaní. V odrazové ploše se objevila Vronova tvář a Rafan ke svému překvapení zahlédl za jeho zády i profesorku Ferinovou.

„Rád vás vidím a slyším,“ řekl Vron, „ale jestli nejde o něco naléhavého, odložíme rozhovor na večer. Mám teď plno práce.“

„Staly se věci, o kterých bys měl vědět. Míru naléhavosti nechám na tvém posouzení,“ oznámil mu Mojerana, „obětuj dvacet minut a přijď si sem poslechnout Rafa. Pová ti, o co jde.“

„Dobře. Ale uděláme to jinak. Ať vyjde před barák, otevřu bránu, aby se mohl přesunout ke mně.“

„A co Hanka? Našel jsi ji?“ nevydržel Rafan, aby se nezeptal.

„Zatím ne,“ odpověděl stroze Vron, „běž ven a počkej u lavičky bez opěradla na moji bránu.“

„Díky,“ usmál se Rafan na Mojeranu, popadl svůj nevybalený batoh a vyběhl ven na stanovené místo.

Za minutu už stál vedle Vrona, profesorky a Gehana. Překvapeně se ohlédl po dětech, které si pamatoval ze školy.

„Sem umístili naše spolužáky?“ došlo mu hned, kde se nachází.

„Přesně tak. Jenže tábor byl přepaden a Hanku odtud odvedli,“ vysvětlil mu Vron situaci, „takže než to tu paní profesorka Ferinová zkontroluje, pomůžeš mi s Gehanem obstarat jídlo pro děti. A mezitím si poslechnu, do jakého průšvihů jste se přimotali tentokrát.“

Profesorka kývla a zamířila k budovám s dětmi.

Rafan se ani nestačil vyjádřit a už ho Vron postrčil do brány ústící v Santareně. Gehan za nimi prošel bránou jako poslední. Přesněji řečeno, všichni si mysleli, že byl poslední. Vron přemýšlel o mnoha věcech najednou a ani si nepovšiml, že se jeho bránou za trpaslíkem protáhla i dívka, která do té chvíle nenápadně postávala opodál. V zahradách zůstala nehybně skrytá za vysokým keřem, zatímco všichni ostatní se hned hrnuli k čekajícímu Zachariášovi. Krátce se s ním pozdravili a trpaslík je okamžitě začal poučovat o všem, co připravil, a jak naložit s jednotlivými potravinami, až vůz zaplněný několika kufry dotáhnou do tábora.

„Vážně to bude stačit pro všechny?“  
zapochyboval při pohledu na velikost proviantu Vron.

„Copak jsi u mě nepracoval a neznáš moje fígle? Tohle vystačí nejméně na dvě jídla. Už jsem poslal pro další zásoby. Předpokládám, že bude potřeba krmit tábor i nadále.“

„Ferinová tvoji snahu ocení,“ přikývl spokojeně Vron.

„Tak a teď ty,“ otočil se na Rafana, „co se děje, že to nemůže počkat? A vezmi své vyprávění stručně.“

„Dobře. Půjdu rovnou k věci. Musím mluvit s Demitem.“

„Hm. To se asi nepodaří. Už pár týdnů ho není možné zkontaktovat. Nemohl by tvůj problém vyřešit někdo jiný? Oč běží?“

„Potřebujeme sehnat ještě dva tulíky.“

„Požádej Toma.“

„Ty mi nerozumíš. Momentálně s námi spolupracují celkem čtyři tulíci. Oni ale potřebují vytvořit hexitu a na to je potřeba šest jedinců. Teprve pak se mohou pokusit o záchranu Nika.“

„Hexita nitorfagů – o té se přece píše v pergamenu,“ připomněl Vronovi Gehan.

„Ještě dva tulíky, říkáš?“ zamyslel se Vron. „A co zkusit toho starého čaroděje v Polutě?“

„No vidíš! Na toho jsem úplně zapomněl,“ rozzářil se Rafan, „skočím se za ním podívat. Už jsem dostal atest k používání brány.“

„Neměl bych jít s tebou?“ zaváhal Vron.

„Nezapomínej, že Hančina stopa chladne každým okamžikem,“ zamumlal nespokojeně Gehan, „slíbil jsi, že už nebudeme ztrácet čas.“

„Do háje! Rozdvojit se neumím,“ mračil se Vron ve snaze vyřešit neřešitelné.

„O Rafa bych se nebál,“ strčil do něj loktem Zachariáš, „jestliže umí bránu, poradí si i bez tebe.“

„A nemáš náhodou v zásobě ještě jedno komunikační zrcátko?“ zeptal se trpaslíka Vron. „Měli bychom ho na čas půjčil Rafovi, aby se nám neztratil z dosahu.“

„Jedno rezervní mám,“ neochotně přiznal Zachariáš, „ale víš, jak se těžko shánějí? Jestli ho rozbije, zavřu tě v komoře na tak dlouho, dokud mi osobně nevyčaruješ nové.“

„Už nejsem kouzelný džin, abych dokázal zázraky přes noc.“

„To sice nejsi, ale vsadím večeri, že si kouzla pamatuješ.“

Trpaslík zmizel v budově a podal Rafanovi předmět pečlivě uložený v koženém polstrovaném váčku. Vron rozvázal tkanici a otevřel zrcátko. Rafan i Plavík zvědavě sledovali jeho počínání. Náhle se tulíkovi zježil ocas, jak zrcátko zasáhla silná vlna mužovy magie.

„Na, vyzkoušej to,“ podal předmět Rafanovi, „nastavil jsem ti komunikační propojení na sebe, Zachariáše, Ferinovou, Mojeranu, Dundara a Karmaneudunu.“

„Hm, dračici raději zkoušet nebudu,“ ušklíbl se Rafan a obkroužil prstem zrcátko, až se v něm objevila silueta trpaslíka. Vzápětí sáhl Zachariáš do kapsy a otevřel své pouzdro.

„V pořádku, funguje to,“ přikývli oba najednou.

„Bud' opatrný,“ plácl mladíka po zádech Vron a pak se s Gehanem chopili vozu s potravinami. Společnými silami se magicky přesunuli i s nákladem zpět do tábora plného dětí.

Když se za nimi zavřela brána, chytil Zachariáš Rafana za ruku a přitáhl si ho blíž k sobě.

„Myslím, že mám na zahradě vetřelce, kterého Vron přehlédl,“ zašeptal mladíkovi do ucha, „cítím, že je pořád ještě tady. Asi v těch keřích. Já půjdu zprava, ty zleva.“

Trpaslíkovi se najednou objevila v ruce sekera. Když to Rafan uviděl, také pro jistotu sáhl pro Hančin tesák, který měl u sebe. Rozběhli se oba najednou. Ani si nevšimli, že tulík zůstal pozadu a neochotně se loudal za nimi.

Vetřelec před nimi neutíkal. Naopak. Udělal dva kroky přímo k Rafanovi.

„Andělo?“ překvapený Rafan upustil dlouhý nůž na zem a vzápětí stiskl dívku v náruči. Pak ji vzal za ramena, aby si ji prohlédl.

„Kde se tu proboha bereš?“

Trpaslík zastrčil sekeru za pásek a dal si ruce v bok: „Koukám, že vetřelec nešel za Vronem, ale za tebou. Víš co, Rafe, tohle si vyříd' sám.“

Zachariáš je nechal samotné a Rafan se nemohl vynadávat na svoji přítelkyni.

„Jdu za svým sluncem,“ odpověděla se zpožděním dívka na jeho otázku, „jsi moje rodina a já chci být s tebou.“

„Co to plácáš? Jaká rodina?“ zarazil se Rafan.



„Mám tě nejraději na celém světě a chci s tebou zůstat celý život.“

Rafan vzal její ruce do svých a konečně mu došlo, co je špatně. Měla náramek poslušnosti.

Sebral ze země nůž a přeřízl tkanici. Nechal náramek spadnout do trávy. Nůž zastrčil zpátky do pouzdra a znovu vzal dívku za ruce.

„Andělo, Andy, jsi v pořádku?“

„Panebože, Rafe, ani nevíš, jak ráda tě zase vidím. Měla jsem velice divný snový pocit, ale už je pryč.“

„Vzpomínáš si na tábor?“

„Ano. Ne. Nevím přesně. Moje vzpomínky jsou mlhavé, jako bych se ocitla ve vzduchoprázdnu. Odvedli nás tam kvůli sitbelům, že?“

„Ano. Mají strach, že vás může některý z aberilů ovládat.“

„Necítím žádný cizí vliv.“

„Myslím, že kromě náramku na vás použili i nějaké zastiňovací kouzlo.“

„Nic mě nemůže přinutit, abych tě ohrozila. Nech mě u sebe, prosím.“

„Zahlédl jsem v táboře tvého otce. Bude tě hledat.“

„Podle zákona už jsem týden plnoletá, nemusím se k němu vracet, když nebudu chtít. Mám atestaci na hledání podzemních zdrojů. A ty víš, že jsem v tom dobrá. Dokážu se uživit sama.“

„Opravdu chceš od něj odejít už teď, Andy? Opustíš svůj domov, pohodlí i luxus? Uvědomuješ si, co všechno svým rozhodnutím ztratíš?“

Anděla se rozpustila zasmála: „Neboj se, nikdy v životě ti nevyčtu, že jsem kvůli tobě opustila luxus a bohatství.“

„Jsi pěkně bláznivá ženská.“ Rafan si dívku přitáhl a políbil ji. Nejdřív něžně, ale pak se jim z té blízkosti zatočila hlava.

„Mám tě ráda, Rafe. Moc ráda,“ vzdychla, když ji konečně pustil. Váhavě se shýbla a sebrala náramek poslušnosti: „Jenže kdoví co bude. Nic si nenalhávejme, možná už nám zbývá jen pár společných chvil.“

Znovu svázala volné konce náramku k sobě a podala předmět Rafanovi: „Na, tohle si schovej. Kdyby mě sitbely změnily, znovu mi ho navlékni.“

Rafan ztěžka polkl, ale náramek si vzal. Jako by se tím pohybem vrátil do reality. Uvědomil si, co všechno musí zařídit. Je však bezpečné, aby Anděla viděla jejich tulíky? Co když jsou aberilové schopni pomocí sitbelů získat i informace o tom, co člověk ví a zná?

„Ty mi nedůvěřuješ,“ okamžitě vycítila jeho rozpoložení, „neboj se, já tě chápu. Nemusíš mi nic ukazovat ani říkat. Když nařídíš, abych někde počkala, udělám to. Jen mě nech blízko u sebe. Prosím.“

Beze slova ji znovu objal. Tulík seděl na zemi dva metry od nich a vyčesával si z ocásku několik semen bodláku. Partnerovo rozhodnutí se mu vůbec nelíbilo.

„Už jsi snídala?“ zeptal se Rafan.

Když zavrtěla hlavou, uvědomil si, že i on má hlad jako vlk. Zašli do domku, kde byly vždycky

k dispozici nějaké sušenky, čokoláda a oříšky. Najedli se a Rafan přibalil do batohu i pár věcí, které si půjčil z Hančina pokoje. Ještě zaběhl za Zachariášem. Vysvětlil trpaslíkovi, k čemu se s Andělou rozhodli.

„Chápu vás, ale jste ještě děcka, neměli byste se do společného života tak hrnout,“ drbal se ve vousech Zachariáš, „jenže ty sitbely... jeden vopravdu neví, kam se kolo osudu zhoupne.“

„No právě. Ani netušíš, Zachu, jak moc se bojím.“

„Máš ji rád,“ přikývl trpaslík. „Kdybys cokoliv potřeboval, dej vědět.“

„Díky,“ usmál se Rafan a vděčně od přítele přijal zásobu jídla na cestu.

S Andělou se bránou vydal do Poluty. Rafan si s uspokojením uvědomil, že kluci Mojeranovi ho ve vytváření magických průchodů pocvičili opravdu důkladně.

Byl krásný den, takže procházka do knihovny byla ve dvou navýsost příjemná. Plavík trucoval v kapse u košile, jen ocásek mu čouhal ven.

Když ale došli ke knihovně, zjistili, že je zavřeno. Před dveřmi stáli dva pracovníci knihovny a nikoho nepouštěli dovnitř. Starý muž, který k budově dorazil těsně před nimi, se nechtěl nechat odbýt. „Co se tu stalo? Přece mě znáte, chodím sem každý den!“

„Došlo k úmrtí, které právě vyšetřují, přijďte až zítra.“

„Kdo zemřel?“

„Starý Aktun.“

„Propánakrále! To snad ne! Ještě včera jsme spolu mluvili. Copak se stalo?“

„Smíchal při pokusu nějaké špatné ingredience a zabilo ho to.“

„Chudák. No, fakt je, že byl poslední dobou nějaký zmatený. Pořád mumlal divné hlášky o brzkém krveprolití a že další vraždění neunese. Jeho smrt mě mrzí, měl jsem ho docela rád. No nic, přijdu až zítra.“

Stařík se otočil a odcházel. Rafan zaváhal.

„Taky jsi chtěl mluvit s Aktunem?“ tiše se zeptala Anděla, když viděla Rafanovu nerozhodnost.

„Ano. Něco jsem od něj potřeboval. Starý sice byl, ale zmatený mi nepřípadal.“

Vtom se Plavík vyhrabal z kapsy u košile, seskočil na zem a pelášil ke dveřím do knihovny.

„Kšá, běž pryč!“ zamával na něj rukama jeden z mužů.

„Počkej, to je asi tulík toho mrtvého,“ zarazil ho druhý a pootevřel Plavíkovi dveře. Ten se protáhl dovnitř.

„No moment! Tohle nebyl Aktunův tulík, byl můj!“ přiskočil Rafan blíž.

„Nesmíme nikoho pustit dovnitř,“ odstrčil mladíka muž a zastoupil mu cestu ke dveřím.

„Opravdu se jednalo o mého tulíka. Chci jít za ním! Nebo zavolejte někoho, kdo tu záležitost v knihovně vyšetřuje!“ nechtěl se nechat odbýt Rafan.

„Zatracená práce!“ zavrčel muž, otevřel dveře a zahalekal jakési jméno.

Po chvíli se objevila štíhlá paní s brejličkami. Změřila si Rafana a kývla, aby vstoupil.

„Počkej tady,“ mávl Rafan na Andělu a následoval ženu. Zavedla ho do prostoru knihovny, kde

na podlaze leželo cosi přikrytého plachtou, nejspíš tělo. Dva muži prohlíželi kout mezi policemi, ožehnutý ohněm nebo výbuchem. Knihy byly očouzené, rozházené a podlahu pokrývalo množství podivných fleků.

„Sakra, ženská, proč ho vodiš sem? Zaved ho rovnou za Praxem,“ utrl se na ženu nevlídně malý obézní mužík.

„Pojď, chlapče,“ vzala paní s brejličkami Rafana za rameno a vedla ho chodbou do další místnosti, která vypadala jako obytná. Stál zde velký stůl, pár zaprášených polic s knihami, v koutě jednoduché lůžko, u okna staré ošuntělé křeslo. V něm seděl mladý muž a na jeho klíně Rafan spatřil tři tulíky. Jeden z nich byl Plavík, jeden nehybně ležel v mužových dlaních a třetí tulík byl Rafanovi velice povědomý.

„To je přece Demitka,“ napověděl mu v mentální rovině Plavík.

„Demitka?“ podivil se nahlas Rafan.

Tím k sobě připoutal pozornost muže i druhého tulíka. Malý tvoreček vypísl nadšením a běžel ho přivítat. Demitka se mu otřela o obě tváře a pak se zase vrátila k nehybnému tulíkovi.

„Jsem Rafael Vron. Přišel jsem se podívat za Aktunem, ale bohužel pozdě,“ řekl na adresu sedícího mladého muže.

„Těší mě. Já jsem Jan Prax. Poslali mě sem, abych se pokusil zachránit Aktunova tulíka. Vypadá to s ním špatně. Sice nebyl zraněný, ale smrt partnera ho úplně paralyzovala.“

„A kde se tu vzala Demitka? Kde má svého partnera ona?“

„Demit je momentálně strážcem kouzla a nemůže opustit meditační kruh. Požádal mě, abych se sem vypravil s jeho tulíkem a pokusil se pro Fulmíka něco udělat.“

Rafan si dřepł ke křeslu a dotkl se nehybného tělíčka.

„Já zůstat, ty přivést hexitu,“ požádal nahlas Plavík.

„Co tím myslíš?“ zeptal se udiveně Prax.

„Chce po mně, abych sem přivedl další tři tulíky,“ váhavě vysvětlil Rafan.

„Další tři? A kde je vezmeš?“

„V útulku pro nemocné magické tvory.“

„Je to daleko?“

„Když použiju bránu, jsem za pár minut zpět.“

„Ty už máš atest na bránu?“

„Sice ne dlouho, ale mám.“

„V tom případě bude jednodušší, když se do útulku přesuneme všichni najednou,“ rozhodl Prax a vstal.

Tohle bude zajímavé, pomyslel si Rafan a přikývl.

Mladý vyšetřovatel cestou oznámil kolegům, že odchází, a společně s tulíky opustili knihovnu.

„Ona jde s námi?“ podivil se, když se k nim venku připojila Anděla.

„Ano. Vadí to?“

„Tulíkům se nelíbí.“

„Já vím. Přesto jde s námi,“ oznámil mu stroze Rafan a Prax ho s povytaženým obočím následoval.

Rafan otevřel bránu do útulku a zaznamenal citelný úbytek magie. Ještě se mu nestačila naplno obnovit energie po použití první brány. Byl překvapený, jak výrazně ho kouzlo oslabilo.

Vynořili se poblíž ohrady fuňů. Aniž o tom přemýšlel, zvolil místo, kde předtím ukrývali výbavu na expedici do rezervace.

„Rafe? Jsi to ty, Rafe?“ ozvalo se kousek za ním.

„Same? Co ty tady? Schováváš se, abys nemusel do práce?“ usmál se Rafan.

Vtom si však chlapec všiml tulíků v mužově náruči.

„Páni! Tys je sehnal! Paráda! Tomu se tedy říká neztrácet čas!“ zajásal a začal poskakovat kolem nich a povykovat. „Pojďte sem, Raf se vrátil a přivedl tulíky!“

„Zadrž, Same, nejanči, je tu jeden problém,“ snažil se ho zarazit, ale snáz by holýma rukama zadržel povodeň.

Prax nevěřičně pozoroval hemžení, které se kolem nich rozvířilo. Zpoza křoví vyskočili Tom, Sváťa a hned za nimi se přiřítili tři tulíci. Okamžitě vyšplhali Praxovi po nohavicích na ruce a ramena, aby se podívali, koho nese. Tulík v Praxových dlaních poprvé zvědavě nadzdvihl hlavičku.

Sam zatahal Rafana za rukáv: „Musíme odtud zmizet, druidové se o nás dozvěděli příliš rychle. Zrovna jsme všichni chystali zdrhnout k nám domů.“

„A co děda?“

„Je senzační. Prohlásil, že se pokusí od nás odvrátit pozornost, abychom se stihli vypařit.“

„Do háje!“ zamračil se Rafan. „Všude samé komplikace a problémy!“

„Otevřu bránu k nám. Tam si odpočineš a domluvíme se, co dál,“ navrhl Sam.

„Neblázni, chlape,“ tiše ho okřikl Rafan, „ten maník, co je s námi, je ochránce. Nemůžeš před ním jako nezletilý používat bránu. A kromě toho by bylo lepší se rovnou přesunout na dračí území. Tam nás druidové hledat nebudou.“

„Dobře. Otevři bránu a jdeme.“

„Nemám dost energie. Jsem po dvou bránách jako vyždímaná houba. Leda... leda že bych oslovil přímo Karmaneudunu.“

„Hej, mládeži,“ přerušil jejich spiklenecké šeptání Prax, „nedalo by se tu zajít někam, kde si člověk může aspoň sednout?“

„Co on je vlastně zač?“ zvědavě špitnul Sam.

„To hned zjistíme,“ nadechl se Rafan a přistoupil k Praxovi blíž. Ten ale svou pozornost obrátil k tulíkům.

„Hele, mrně, nejsi ty náhodou Nikova Lotranda?“ zadíval se ochránce pozorněji na nejmenšího tulíka.

„Je to ona,“ potěšilo Rafana, jak je Prax vnímavý, „vy se s Nikem znáte?“

„Jo. Párkrát jsme spolu pracovali.“

„Co byste udělal, kdybych vám řekl, že se pokoušíme Nika zachránit, ale máme kvůli tomu nějaké problémy s předpisy?“ podíval se mu Rafan přímo do očí.

Prax mu chvíli pohled oplácel a zkoumavě se zadíval i po ostatních. Všichni ho pozorovali



s napjatým výrazem. Vážnost v dětských pohledech ochránce zarazila. Rozhodl se poslechnout svůj instinkt.

„Řekl bych, že bychom si měli tykat. Mě říkají Prax. A vám?“

Všichni postupně vyslovili své jméno.

„A teď povídej! V čem je zádrhel?“ adresoval Prax otázku Rafanovi.

„Musíme se okamžitě přesunout někam jinam, než nás tu najdou druidové z Magického lesa.“

„Dobrá,“ přikývl ochránce, „vezmu vás k sobě. Tam nás nebude nikdo rušit a vy mi povíte, o co se jedná.“

„Anděla by tu možná mohla zůstat,“ navrhl nesměle Sváťa.

„Nemohla!“ hodil po něm nevlídným pohledem Rafan. „Půjde se mnou.“

„Jsi přesvědčený, že je to správná volba?“

„Nejsem, ale půjde s námi! Jasně?“

„Už nic neříkám,“ pokrčil rameny Sváťa a zadíval se na Praxe.

„Měli bychom si pospíšet,“ připomenul jim Sam.

„Tak pojďte,“ kývl na ně Prax a bez pomoci rukou, ověšených tulíky, stvořil bránu. Prošel a za ním všichni přítomní. Rafan vstoupil do oblouku jako poslední a hned ucítil, jak se do mizející brány vsunula podivně záludná magie. S obavou se rozhlédl po ostatních, ale všichni v pořádku stáli pod stromem, který vyrůstal z podivně upraveného domu.

„Opravdu nás nenajdou?“ ujišťoval se Sam.

„Neboj se, moji bránu nelze vystopovat,“ uklidňoval ho ochránce. Nohou klepl do dveří a ty se poslušně rozevřely.

„Račte dál, mládeži,“ pozval je dovnitř.

Sotva vstoupili, odrolovaly se kryty oken a obytný prostor zaplavilo světlo. Místo klasického stolu a židlí se tu krčil jen nízký pultík a kolem se povalovala spousta polštářů v tlumených přírodních barvách. Podlahu nahrazoval mech a hustý trávník. V rohu byly vyskládané deky, postel neviděli.

„Udělejte si pohodlí,“ vyzval je hostitel a kývl na Andělu, „a ty, děvče, otevři bednu támhle pod policemi. Mám v ní sušené ovoce, ořechy a medové placičky. Buď tak hodná a přines je sem na stolek. Žíznivým mohu nabídnout skvělou vodu nebo trochu ovocného moštu.“

Anděla se s potěšením ujala funkce hospodyňky a ostatní se usadili na měkkou přívětivou podlahu. Prax mezitím na jeden z polštářů opatrně položil Aktunova tulíka. Vybral největší, aby se k němu vešli i ostatní tulíci, kteří se od Fulmíka odmítali hnout. Teprve pak se v husté trávě uvelebil i on sám.

Nezakrytými dveřmi dovnitř vlétli dva barevní ptáčci a přišli si na nízký stolek pro oříšek. S tím se nebojácně usadili na polici u okna.

„Nádherný dům,“ vzdychl blaženě Sváťa, „taky bych chtěl jednou takhle bydlet.“

„Proč ne,“ mrkl na něj Prax, „ale varuji tě, ženám se mé strohé vybavení obvykle moc nezamlouvá.“

„Hance by se tu určitě líbilo,“ zasmušil se, ale pak si protřel oči a ohlédl se po tulících, „mohu se na toho nemocného podívat?“

„Můžeš, buď však opatrný. Jeho život visí na vlásku,“ uvolnil Prax Svátovi prostor vedle polštáře s tulíky.

Chlapec se opatrně dotkl drobného chlupatého tělíčka. Bylo v něm tak málo života, že se skoro bál k němu seslat léčivou magii, aby proud energie nevyvolal v tulíkovi šok. Opřel se vedle polštáře a něžně si přendal tulíkové tělíčko na hrudí.

Prax mu v tom chtěl zabránit, jenže Rafan ho zadržel a zašeptal: „Neboj se. Brácha je ten nejnadanější léčitel, jakého jsem kdy poznal. Nevím, jestli mu pomůže, ale určitě mu neublíží.“

Sváťa zavřel oči a všichni tulíci se přestěhovali na jeho tělo a nastrčili čumáčky přímo k Fulmíkovi. Ochránce je chvíli pozoroval, a když už se mu mlčení zdálo být neúnosně dlouhé, otočil se k Rafanovi.

„No, kamaráde, a teď bych rád slyšel něco o tom, jak vám předpisy komplikují život a proč s sebou máte tuhle bandu tulíků.“

Anděla se zvedla.

„Už nemusíš nic nosit, klidně sed,“ mávl rukou Prax.

„Myslím, že se na chvíli půjdu projít ven,“ promnula si ucho dívka a zamířila ke dveřím.

„Co jí je?“ podivil se ochránce.

„Je poznamenaná a je si toho vědoma,“ řekl hořce Rafan, „nechce nás ohrozit. Slíbila, že se nebude zajímat o věci, které podnikáme.“

„Poznamenání většinou nejsou tak ohleduplní,“ uznale kývl Prax.

Rafan tohle téma nehodlal rozvádět a raději v kostce Praxovi vylíčil, co se dozvěděli o sitbelech a aberilech a jak je tulíci požádali, aby sehnali další dva jedince do kruhu. Šance vyléčit Nika se ale poněkud zkomplikovala tím, že tajně odvedli z rezervace dva divoké tulíky. Takhle velký přestupek jim určitě nebude prominut.

Prax pozorně naslouchal, a když se Rafan zmínil i o tom, jaký osud potkal podle historických dokumentů tvory poznamenané sitbely v minulosti, začal brát mladíka vážně. Usilovně zvažoval reálné možnosti. Děti, které pozval k sobě domů, nepochybně věděly, co je v sázce. O tulících měla tahle parta víc informací než samotní ochránci. Matně si vzpomněl, že na jedné poradě zaslechl výraz hexita nitorfagů, avšak nikdo už se neobtěžoval vysvětlením, že ji tvoří šest tulíků. Stejně jich v rezervaci zbylo tak málo, že by je nemohli v boji s aberily použít. Avšak akce na záchranu Nika vypadala nadějně. Pokud sami tulíci tvrdí, že se pokusí o jeho vyléčení, proč nedat dětem šanci. Zvažoval, jestli by se neměl poradit s některým kolegou, ale nakonec nápad zavrhl. Kdyby plán na záchranu selhal, tulíci se mohou potichu vrátit do svého domova a dětem nikdo nebude nic vyčítat.

„Hlavně bychom potřebovali, aby se Fulmík uzdravil,“ dokončil vyprávění Rafan.

„Kdyby ne, vím ještě o dvou lidech s tulíky,“ pokýval hlavou Prax, „ale oba jsou velice nevstřícní

a protivní samotáři. Navíc by zaručeně nechtěli jít do neschválené akce s mladistvými. Dohoda s nimi by byla nejistá.“

„A co přesvědčilo tebe, abys nám pomohl?“

„Víš, Rafe, jsem člověk, co spoléhá na instinkt. Když po mně někdo žádá pomoc, cítím se špatně, musím-li z nějakého důvodu odmítnout. Vás odmítnout nechci. Konflikt, který máte se zákonem, nikoho vážně neohrožuje. Vy všichni věříte v úspěch své akce. Jde vám o záchranu přítele. Obdivuji vaše odhodlání.“

„Pořád jsem doufal, že nám pomůže Demit. Bez něj by se nám, nebýt tvé pomoci, asi hexitu vytvořit nepodařilo.“

„Ani teď ji ještě nemáte kompletní. Těžko říct, snad se Fulmík vzpomene. Zatím můžete zůstat u mě. Budu chodit do práce a obstarám vám jídlo. Kdybyste se nudili, můžete mi pomoci plést košíky.“

„Plést košíky?“ vykulil oči Sam. „Ochránci se baví takovými věcmi?“

„Chceš vidět mé výrobky?“ zasmál se Prax a vstal. Za dveřmi kývl na Andělu, která se procházela opodál, a všechny kromě Sváti odvedl do druhé části domu, kde měl dílnu.

„To je nádhera,“ vydechla Anděla, když viděla množství košíků a každý jiný. Některé měly figurální tvary. Nejvíc se jí líbil košík ve tvaru letící husy zavěšený pod stropem.

„No,“ ušklíbl se Sam, „když tě to baví...“

Rafan mu viděl na nose, že ochránce u něj tímto koníčkem poněkud poklesl v ceně. Sam zřejmě

podobnou činnost nepovažoval za vhodnou pro chlapa.

K obědu si rozdělili chléb a sýr z Rafanova batohu, ale Prax slíbil, že večer jim uvaří. Poté zmizel v bráně.

„Pořád si nejsem jistý, jestli mu máme věřit,“ spekuloval Sam, když se ocitli sami.

„Když mu věří tulíci, je podle mého názoru v pořádku,“ podotkl Sváťa a začal likvidovat poslední misku se sušeným ovocem a oříšky, kterou mu Anděla přisunula blíž k ruce, aby nemusel hýbat tělem a rušit tvorečky uvelebené na jeho hrudi.

Odpoledne strávili rozhovorem a toulkami po nejbližším okolí. Rafan s Andělou měli spoustu času sami pro sebe. Se shovívavostí tolerovali dvojčata, která si z nich nevázaně utahovala a měla ve zvyku na ně vybafnout právě v okamžiku, kdy si chtěli dát pusu. Jen Sváťa nevytáhl paty z domu a trpělivě snášel shromáždění tulíků na svém břiše. Tu a tam Fulmíkovi vnutil zlomeček energie zabalený do pocitu vlídnosti a lásky. Potěšilo ho, když po jedné takové dávce vylezla Mam k jeho krku a něžně mu otřela svůj čumáček o tvář. Dokonce se mu podařilo i na chvíli usnout. Probudil ho až halas, když kluci Mojeranovi vítali pána domu, který se vrátil z práce, a vyzvídali, co bude vařit.

Prax na pruty navlékl kousky uzeniny a zároveň k nim namotal proužky těsta. Opékali si jeho specialitu venku nad ohněm a sbíhaly se jim sliny. I Sváťa přesunul tulíky na jejich polštář, aby si protáhl tělo a nepřišel o jídlo.

Po návratu do domku podal Prax Anděle papír a tužku.

„Napiš něco svému otci. Dnes zavítal do centrály a rozhořčeně vykřikoval, že se mu ztratila dcera a že si to někdo šeredně odskáče. Zasunu tvůj vzkaz nenápadně do pošty, aby nezjistil, odkud se tam vzal. Zkus ho uklidnit, jinak s ním nebude řeč.“

„Ale co mu mám napsat? Když se dozví pravdu, bude zuřit ještě víc.“

„Bojíš se ho?“ zeptal se zvědavě Tom.

„Trochu,“ přiznala se s povzdechem.

„Já bych napsal pravdu,“ radil jí, „lež má jednu velmi nepříjemnou vlastnost. Když se provalí, vyvolá horší malér než pravda.“

„Dobře,“ ušklíbla se na Rafana, který se nad Tomovými radami viditelně dobře bavil.

Pozdě večer se Rafan spojil s panem Mojeranou a Vronem, aby jim oznámil, kde se ukrývají, a ujistil je, že se jim daří dobře.

Po dvou dnech u Praxe bylo konečně zřejmé, že Fulmík přežije. Možná ho vyburcoval Lotrandin osud, možná ho přesvědčil Groh. Jak se ukázalo, i on původně patřil mezi osvojené. Dokonce se kdysi dávno zúčastnil jednoho tažení proti aberilům, kde přišel o packu a partnera. Mam prohlásila, že jeho zkušenosti jsou vskutku k nezaplacení. Faktem bylo, že se Fulmík od chvíle, kdy vstal, neustále držel po boku Groha.

Mam přišla za Tomem a prohlásila: „Ty zítra ráno odvést hexitu k partnerovi Lotrandy. Nastal čas podívat, co potřeba k jeho léčení.“

Rafan opět zavolal Vronovi.

„Tak co Hanka? Našli jste ji?“ zeptal se, když navázal kontakt.

„Podle stop je zatím živá a zdravá. Ale únosci jsou rychlí, mají před námi stále několik hodin náskok. Vedou ji skalními chodbami a nedokážeme přesně odhadnout kam. A co vy? V pořádku? Nepotřebuješ něco?“

„Uvítal bych, kdybys upozornil Karmaneudunu, že se u ní zítra ráno objevíme.“

„Vždyť na ni máš kontakt i ty.“

„Já vím, ale ty s ní kamarádíš delší dobu.“

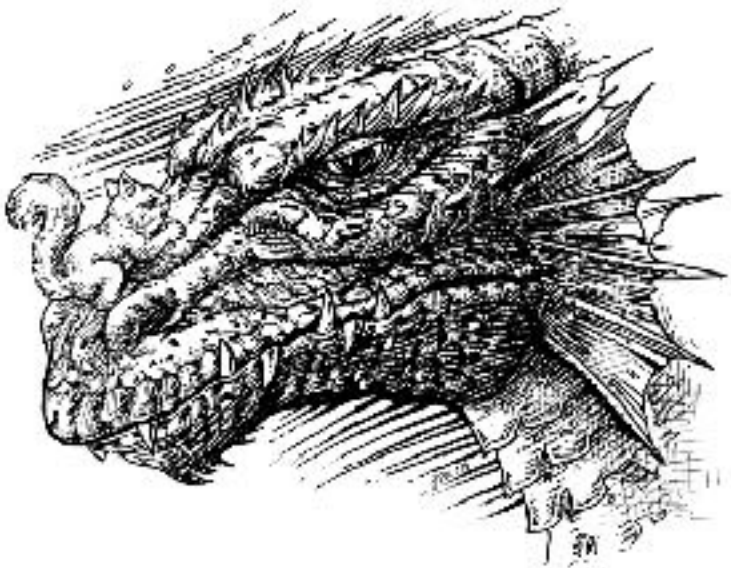
„No dobře, promluvím s ní,“ slíbil Vron.



## Záchranný rituál

Rafan pocítil nervozitu, když měl druhý den ráno otevřít bránu k bydlíšti draků. Snažil se vybavit si co nejpřesněji vzpomínky z poslední návštěvy, aby umístil druhý konec brány přesně tam, kam potřeboval. Teprve když si byl jistý, použil magii. Andělu vzal za ruku, což Plavík nelibě nesl a přesunul se na rameno Praxe, který je doprovázel. Demitka mu ochotně udělala vedle sebe místo. Prax už si zvykl na neustálé pobíhání a přemísťování tulíků, takže se jen shovívavě usmál.

Draci je očekávali. Plam zvědavě natáhl hlavu a zavrtěl se, když toho Plavík využil a přemístil se na jeho čenich. Ostatní tulíci si drželi odstup.



„Přivedli jsme hexitu tulíků,“ oznámil dračici Rafan poté, co se všichni pozdravili, „pokusí se pomoci Nikovi.“

„Hexita nitorfanů,“ zamrkala Karmaneuduna, když se snažila zaostřit zrak na tulíky a spočítat je, „nenapadlo mě, že bych právě tohle mohla někdy vidět na vlastní oko. Je mi ctí přivítat členy hexity.“

V tu chvíli Plam kýchl a Rafan vystartoval, aby ještě v letu zachytil svého tulíka, odmrštěného z dračího čenichu. Mojeranovi kluci se rozesmáli a Sváťa si znechuceně seškraboval z kalhot kus dračího hlenu.

„Plam vám ukáže, kde se můžete ubytovat,“ řekla dračice a tón jejího hlasu zněl pobaveně.

Jakmile odložili zavazadla do vyhrazené jeskyně, zavedli tulíky ke spícímu Nikovi. Lotranda se neodvážila přiblížit víc než na metr a vypadala zoufale nešťastně. Zato Mam s Grohem a Fulmíkem vyšplhali až k tělu a prohlíželi si, kde má Nik vrostlý sitbel.

Demitka s Plavíkem se postavili vedle Lotrandy a přihlíželi jen zdálky. Mam se ale rozčílila a začala zlostně čířikat.

Tom potichu překládal všem přihlížejícím: „Říká těm dole, že je potřeba, aby se zbavili strachu a odporu ke kameni. Zve je, aby se připojili k nim. Otrockou krásu lze prý překonat jen důvěrou a láskou. Úspěch prý závisí na absolutní důvěře a musejí se vydat vstříc i smrti z rukou partnera. Jedině tak mohou u svého člověka vyvolat totožný pocit. Dojde-li k propojení vzájemného porozumění,

zlomí hexita kouzlo sitbelu a Lotranda ho pak může pozřít.“

„Cože? Ona ho sežere?“ podivil se Prax.

„Počkej, nepřerušuj ho, tohle je ohromně zajímavé,“ napomenul ochránce Sváťa.

„Teď říká,“ pokračoval v překladu Tom, „že láska sitbelu je kouzelné mámení. Je prý tak lepkavé, že zaplácne všechny kanálky citů, které přicházejí jinudy než skrze sitbel. Člověk mentálně ohluchne a přestane vnímat dokonce i sám sebe. Je nutné emoční kanálky neustále čistit a zaplavovat člověka nadměrnou vlnou lásky, aby přehlušila mámení. Vysvětluje Demitce, Plavíkovi a Lotrandě, že strach ze sitbelů by mohl ucpat vnímací kanálky i jim a že by ztratili spojení se svým člověkem. Musí ovládnout své pocity. Vzájemnými kanálky musí proudit láska a důvěra jako živá voda, aby lepkavá magie neměla šanci se usadit. Jedině tím se dá bojovat s mámením sitbelů.“

Tři váhající tulíci se konečně dali přemluvit a vyšplhali k ostatním na spícího Nika. Chvilku pobíhali po jeho těle, potom se všichni shromáždili u Nikovy hlavy a utvořili kruh. Rafan ucítil záchvěv spojení s Plavíkem. Výměna láskyplných pocitů byla neobyčejně příjemná. Otevřel svou mysl naplno a opětoval záplavu lásky. Jako by se v jejich vztahu klubaly nové možnosti.

„Dneska dost, nácvik stačí. Zbytek už možné pokračovat venku,“ prohlásila Mam a tulíci se spolu s ní rozběhli ven.

Prax se naklonil nad Nika a prohlédl tělo.

„Je v dobré kondici na to, že spí takovou dobu,“ konstatoval, „vy jste ho znali osobně?“

„Samozřejmě. Dlouho si hrál na našeho spolužáka,“ usmál se při té vzpomínce Sváťa.

„A jedna naše kamarádka se za něj provdala,“ dodal Rafan, „momentálně s ním čeká mimino.“

„Zdá se, že jim osud moc nepřeje,“ pokýval hlavou Prax nad bezvládným tělem svého kolegy, „no nic, musím teď do práce. Fulmíka a Demitku vám tu nechám a přijdu vás zkontrolovat zase zítra dopoledne.“

Sotva vytáhl paty, vyběhli z jeskyně ven na slunce. Už na ně čekal Plam a rozpustile zamrkal na dvojčata: „Tak co, zalítáme si?“

„No jasně,“ zajásal Sam, „máš tu někde nějaké prkno?“

„To zrovna ne, ale pokud se dokážete udržet na mých zádech, ukážu vám zdejší okolí.“

Tom se podíval tázavě na Sváťa a Rafana, jenže ti jen odmítavě potřepali rukama: „S námi nepočítejte, nám je dobře dole.“

Tulíci společně s Lotrandou se zdržovali celou dobu v blízkosti Nikova lůžka. Večer Mam prohlásila, že je všechno připraveno a následující den se pokusí o záchranu Lotrandina partnera.

Prax tu novinku uslyšel až ráno, když je přišel zkontrolovat a přinesl jídlo. Chtěl k akci přizvat další dva ochránce, ale Mam nesouhlasila. I současný počet diváků byl vyšší, než se jí zamlouvalo.

Nechala Nikovo tělo odnést ven na volné prostranství a chvíli se na něčem mentálně

domlouvala s dračicí. Nikdo z přihlížejících netušil, o čem si ty dvě povídaly. Poté Mam nařídila, aby Nikovi vrátili jeho obvyklé zbraně, což bylo jednoduché, neboť tu zůstal jen jeho nůž. Rafan nad tím rozkazem pochybovačně kroutil hlavou. Už jednou zachraňoval Lotrandu před Nikovým vražedným útokem.

Hned nato se Mam obrátila na Toma, aby tlumočil její příkazy.

„Nikdo z vás,“ překládal poslušně Tom, „nesmí bez jejího výslovného pokynu zasahovat do dění. Ani tehdy, kdyby ochránce zabil svého tulíka. To by totiž znamenalo, že si tulík špatně zvolil svého partnera a svou smrt si zaslouží. Mam dále žádá, abyste zachovali ticho a nerušili zvukově ani magicky. Tato akce je náročná i pro ně, zejména pro Lotrandu, a je nutné, aby se plně soustředila na své poslání. Ujišťuje nás, že hexita udělá vše, co je v jejích silách. Dále žádá Rafovou ženu, aby odešla do jeskynního příbytku a vyčkala v úkrytu, než léčebný rituál skončí.“

Anděla sklopila oči a beze slova prošla otvorem ve skále dovnitř do obytného komplexu. Rafan její odchod nekomentoval, jen provázel přítelkyni zamyšleným smutným pohledem.

Diváci se usadili opodál a napjatě sledovali chování tulíků.

Dračice přistoupila k Nikovi a probudila ho z magického spánku. Mladý muž si protřel oči a namáhavě se posadil. Lotranda přiběhla k němu a vyšplhala se mu na koleno. Ostatní tulíci stáli

kolem nich, ocásky vztyčené do výšky a ani se nepohnuli. Jen Mam občas tiše zašvitořila.

„Říká Lotrandě,“ odvážil se špitnout Tom, „aby se uvolnila a zcela odevzdala svému osudu.“

Nik si znovu protřel oči a hmátl po svém tulíkoví. Nešetrně ho sevřel v pěsti.

„Ty hajzlíku jeden mrňavej, teď už mi neutečeš,“ řekl chraptivě a v přihlízejících by se v té chvíli krve nedořezal, zvláště když zpozorovali, že uchopil nůž. Sváťa pro jistotu zavřel oči a prosil osud, aby byl k Lotrandě milosrdný. Ti, co oči nezavřeli, uviděli, jak Lotrandin ocásek zcela ochabl, jako by už byla mrtvá.

„Nabádá je, aby přidali lásku,“ špitl zase Tom, když Mam nahlas vykvikla.

Napětí by se v té chvíli dalo krájet. Po dlouhých vteřinách Nik upustil nůž a povolil sevřenou pěst. Tulík mu dál nehybně ležel na dlani. Znovu se podle názoru přihlízejících hrozně dlouho nic nedělo. Sváťa pootevřel oči a nervózně si kousal ret. Ticho narušovaly jen chvilkové závany větru. Nik uchopil Lotrandu do obou dlaní a zvedl ruce blíž k obličeji. Špičky ocásků kolemstojících tulíků se třepotavě zachvívaly.

„Ach bože, Lot, promiň. Já blázen nevím, co dělám. Jak bych ti mohl ublížit? Je v tobě tolik lásky a pochopení. Stydím se. Promiň mi.“

Tulík zdvihl hlavičku a konečně se na dlani posadil. Hleděli si do očí a zřejmě probíhala vzájemná mentální komunikace. Přihlízející netrpělivě čekali, co přijde dál.

„Samozřejmě že ti věřím, Lot. Udělej, co je třeba,“ prohlásil nahlas Nik a položil si tulíka do klína.

Nastavil mu ruku se sitbelem. Lotranda se velice pomalu a opatrně sunula blíž a všechny málem trefil šlak, když po tom pomalém plížení naprosto nečekaně následovala bleskurychlá akce, kdy zuřivě vykousla sitbel z Nikovy ruky i s kouskem masa.

Uskočila na zem mezi ostatní tulíky a začala překotně žvýkat. Ochránce překvapeně zíral na svou poraněnou ruku, ze které mu kapala krev na kalhoty.

„Mam ji nabádá, aby si pospíšila,“ tiše komentoval Tom.

Lotranda konečně dožvýkala a znovu vyběhla Nikovi na klín, kde se zastavila a hleděla mu do očí.

Mam vykvikla podobně jako před chvílí. Sváťa už měl ret rozkousaný do krve. To, že se museli jen nehybně dívat, bylo téměř k nesnesení.

Nik natáhl poraněnou ruku k Lotrandě. Velice pomalu se sklonila k jeho ráně a zabořila svou tlamičku do vykousnutého místa. Nikova tvář se stáhla bolestí, ale neucukl. Mlčky držel, jen z očí mu tekly slzy. Po chvíli Lotranda zdvihla hlavu. Působila téměř démonicky, jak byla celá zakrvácená a pocuchaná. Ohlédla se po Mam. Ta pokývala hlavou a vypískla.

„Pochválila Lotrandu za dobrý výkon,“ s úsměvem přeložil Tom a už se ani nesnažil šeptat.

Nik se chytil za hlavu a poprvé zaúpěl. Vzápětí se složil na zem, jen taktak, že Fulmík s Grohem stihli uhnout, aby je nezalehl.

Mam přiběhla ke Svátovi a řekla nahlas: „Rituál skončil, ona velký úspěch, teď honem rychle hodně léčení.“ A mávla packou k Nikovi.

Prax vyskočil a byl u něj první. Vyslal ke kolegovi léčivou magii. Mam ale vyšplhala na Nikovo tělo a několikrát prskla. Zamávala packami v téměř lidském gestu odmítnutí a autoritativně prohlásila: „Ne ty! On potřebovat magii bratříček stromů.“

„Co tím myslíš?“ rozpačitě se Prax ohlédl po ostatních.

„Že máš uhnout a pustit k němu Svátu,“ odstrčil ho o kousek Rafan, aby uvolnil místo pro bratra.

„Ty rychlý, on na krok ve smrt,“ pobídla chlapce Mam, „ty dát sílu a ubrat bolest.“

Ani nemusela nic opakovat. Ještě než domluvila, byl už Sváťa napojen na Nikovo tělo a vysílal veškerou svou energii na obnovu jeho života. Rafan mu lehce položil svou ruku na rameno, aby přidal k dobru i svoji zásobu magie. Zezadu ho ovanul typický pach dračího dechu.

„Uhni, Rafe,“ zasyčel za ním hlas dračice, „tohle zvládnou líp než ty.“

Přes Svátu se přelila silná magická vlna. Okamžitě ji začal dělit do dvou proudů, aby ošetřil i míru bolesti, která deptala ochráncovy smysly.

Tulíci se usadili opodál a čekali, zda se podaří Nika vrátit k životu. Mam si spokojeně čistila vousky a Lotranda se za pomoci Demitky snažila umýt a učesat.



„Kéž byste také mohli pomoci Anděle,“ pohládl Rafan Plavíka, aby ocenil jeho účast při Nikově záchraně.

„Naše pomoc pouze pro partnera, a i tak riziko, velké riziko, že rituál selhat,“ odpověděla místo něj Rafanovi Mam. „Velká škoda. Tvoje žena moc láska. Já smutná, ale žádná možnost. Jedině kdyby pán otrocké krásy zaniknout.“

„Cože? To by pomohlo? A kdo je pánem otrocké krásy?“

„Aberil, vyvolený nositel modré krve. On však,“ Mam se snažila vyjádřit co nejsrozumitelněji, „veliká ochrana, těžko chytit. A když chytit, on obětovat krev pro nový vyvolený. Aby on zaniknout, hodně nemožné.“

„Co je nutné udělat, aby zanikl?“ zeptal se Rafan s novou nadějí a snažil se zvládnout příliv adrenalinu, který mu rozproudil krev, jakmile mu došlo, co vlastně Mam řekla.

„On žádné zranění a rychle ven do světlo pod nebeská tělesa. Tulíci ale ani nejmenší znalost, jaká taktika vhodná.“

Rafan si všiml, že je jedním okem sleduje i Karmaneuduna a stejně pozorně naslouchá i její syn Plam.

„Nějak to jít musí,“ mumlal Rafan spíš sám pro sebe, „kdybychom na něj vlítli všichni najednou a akce se řádně promyslela... Musím se poradit s Vronem.“

Vtom sebou trhli, protože ucítili za zády otevírající se bránu. Měl ji na svědomí Prax a dračice zlostně zasyčela.

„Promiň, kámo,“ řekl Prax Rafanovi, „nemohl jsem ho odmítnout, je to její otec.“

Z brány se vynořil Pohromak a spolu s ním i jeho dva synové Patrik a René. Rafan zlostně loupal okem po ochránci, o kterém si myslel, že je jejich přítel a spojenec.

„Zdravím všechny přítomné,“ hlasitě pronesl Pohromak, „prý je tu někde moje dcera Anděla. Chci s ní mluvit.“

„Dobře,“ zvedl se Rafan, „já ji přivedu.“

Pohromak mu ale zastoupil cestu a chytil ho za košili pod krkem.

„Ty jeden bastarde zatracenej, ty si nedáš pokoj! Uvědomuješ si, že svým jednáním odsuzuješ moji dceru k jisté záhubě? Jedinej, kdo jí může zachránit život, jsem já, rozumíš?“ sípal mu vztekle Pohromak přímo do obličeje.

„Jste si tím jistý?“ Rafan se nebránil, jen se mu pevně a stejně zuřivě díval do očí.

„Co si o sobě myslíš, ty magický nedochůdče,“ odmrštil ho rozzlobený muž zlostně stranou, „tohle už dávno není hra! I nejzkušenější mágové mají nahnáno! Vůbec netušíš, s čím se musíme potýkat!“

Rafan nebojácně přistoupil těsně k němu a zašeptal sotva slyšitelně: „Kdy má začít zabíjení poznamenaných?“

Pohromak zbledl a o krok ustoupil: „Kdo ti to prozradil?“

„Kdy?“ trval na své otázce Rafan.

„Hned po prázdninách.“ Odpověď byla tak tichá, že Rafan pochopil, co Pohromak řekl, spíš jen podle pohybu rtů.

„Pojďte se mnou, odvedu vás za Andělou,“ vybídl nevýrazným tónem mága a zamířil k otvoru ve skále. René i Patrik je následovali.

Už po neděli! Rafan byl naprosto šokován blízkostí termínu. I kdyby před tím Andělu uchránili, defilovali mu před očima další spolužáci, které zahlédl při návštěvě tábora. Kolik dětí, kolik lidí čeká konec života dřív, než by si zasloužili. Jen kvůli nějakým pitomým kamínkům! A zabíjet je budou ti, kteří je měli chránit! Taková šílenost! Opravdu k tomu musí dojít? Rafan nechal nezvané hosty ve vstupní jeskyni a vydal se hledat svou lásku. Seděla trpělivě na bývalém Nikově loži.

„Tak co, podařilo se?“ zdvihla oči.

„Jestli ho Sváťa nenechá umřít, tak ano. Ale jsem tu kvůli jedné nečekané komplikaci. Prax přivedl návštěvu – tvého otce a bratry.“

„Ale ne, Rafe, tohle fakt ne! Tátovo kázání nezvládnou. Nemůžu s ním mluvit, nechtěj to po mně.“

Smutně ji objal a neřekl ani slovo. Překvapeně ho od sebe odstrčila.

„Snad nechceš, abych s ním odtud odešla?“ obvinila ho, když si uvědomila, proč mlčí.

Sklopil oči. Neměl sílu jí říct, že u táty bude ve větším bezpečí, bál se, že by ho zradil hlas. Jak by přijala, kdyby se před ní rozbřečel?

„Víš něco, co mi nemůžeš říct...“ dohadovala se, „a čekáš, že to zvládnou. Ach bože, Rafe, ani nevíš, jak moc se bojím. Chtěla jsem zbytek života strávit s tebou. Když mě držíš za ruku, všechno je mnohem snazší.“

Nyní už nedokázal zadržet slzy, které se mu draly z očí. Báł se, že pohled na ně Andělu zdeptá ještě víc, avšak mýlil se. Prstem se dotkla jedné slané kapky, a když zvedl zrak, setkal se s jejím něžným, láskyplným pohledem.

„Nic neříkej. Já s nimi půjdu. Ale slib mi, že se zase uvidíme.“

„Slibuji. A ty víš, že to myslím vážně.“

„Dej na sebe pozor,“ dodala, zhluboka se nadechla, jako by sbírala odvalu.

Rafan ji vzal kolem ramen a vedl ji k Pohromakovi. Nechal jejich rodinu o samotě a vyběhl ven.

Sváťa pořád ještě seděl vedle Nika, oba draci však zmizeli. Zmizela i dvojčata Mojeranova. Moc by za to nedal, že je odsud odlákal Plam. Momentálně neměl nejmenší chuť je hledat. Nejdřív vyřídí důležitý hovor. Rafan z kapsy vylovil komunikační zrcátko.

„Vrone? Nutně s tebou potřebuji mluvit.“

„Ano Rafe? Děje se něco?“ objevil se v zrcátku obličej jeho přítele. Bylo zřejmé, že se stále nachází v podzemních prostorách. „Jestli ses chtěl zeptat na Hanku, tak ne. Ještě jsme ji nedohonili, ale už jsme blízko.“

„Mám dvě zprávy, Vrone. Jednu snad dobrou, druhou špatnou. Ta špatná je, že už po neděli má začít likvidace poznamenaných.“

„To víš od Praxe?“ zamračil se Vron.

„Ne. Ale náš nový známý sem právě přivedl starého Pohromaka. Tak moc se snažil dostat k Anděle, až jsem začal mít podezření. Myslel, hlupák, že nic netuším. Nakonec však neochotně přiznal, že ta hrozná akce proběhne hned po prázdninách.“

Vron chvílku mlčel a ztěžka polkl: „Škoda že už nejsem kouzelným džinem. Jako člověk bohužel nemám na záchranu dětí dost sil.“

Rafana z odevzdaného tónu jeho přítele zamrazilo. Vší silou se snažil potlačit emoce a soustředil se, aby mluvil krátce, srozumitelně a k věci.

„Mám i druhou zprávu. Existuje šance poznamenané vysvobodit. Sice nepatrná, ale... Víš, Vrone, tulíci se zmínili o tom, že zánik pána sitbelů by jim pomohl,“ začal Rafan vysvětlovat, co se od Mam dozvěděl.

„Všechny sitbely má pod palcem jen jediný aberil? Proč to neřekli dřív? Zkusím tuhle informaci předat dál. A hrome, tohle je snad telepatie.“

„Co se děje?“

„Volá mě Artitan. Počkej okamžik, Rafe, musím zjistit, co chce.“

Ať už to Vron měl či neměl v úmyslu, Rafan se stal účastníkem jejich komunikace. V zrcátku slyšel vše, co si řekli. Bojový mág mluvil rychle a rozčileně.

„Zrovna jsme si to rozdali s aberily ve velkém. Měl bys nás vidět. Úplný magický ohňostroj! Jenže jsme utrpěli zatraceně drahé vítězství. U prvního horkého kamene, k němuž jsme se propracovali, nikdo nebyl.“

U druhého jsme zničili kněze a všechno vypadalo skvěle. Ale u třetího na nás čekala zatraceně silná skupina. Tvrdší boj jsem zatím nezažil. Navíc měli v záloze dalšího kněze. Dostali jsme ho, hajzla, jenže za jakou cenu... Teď potřebujeme pomoc každého dostupného léčitele, který je k dispozici. Nemohl by ses u nás zastavit? Máme kvantum zraněných a bohužel i hodně umírajících.“

Rafan zahlédl v komunikačním zrcátku Gehana. Trpaslík přistoupil blíž a vzal Vrona za loket, aby upoutal jeho pozornost. Pak v gestu pozdvihl svoji sekeru.

„Klidně jim běž pomoci, kamaráde, pronásledování zvládnou sám. Na ty dva lumpy, co Hanku unesli, zaručeně stačím,“ prohlásil sebevědomě.

Přítel nezřetelně zamumlal odpověď a Rafan si nebyl jistý, jestli to byl souhlas, nebo sprostá nadávka. Vzápětí Vron narovnal komunikační zrcátko a vrátil se k hovoru s bojovým mágem.

„Dobře, Artitane, pokusím se přijít. Možná bych mohl cestou přibrat i profesora Smítka a Dundara.“

Odpověď bojového mága zněla prosebně a trpký podtón se mísil s naléhavostí.

„To bychom velice uvítali. Pospěš si. A přineste i obvazy, nejlépe tolik, co unesete. Až budeš připravený, ozvi se, otevřu ti bránu.“ Artitan ukončil spojení a Vronova tvář se otočila zpět k Rafanovi.

„Slyšel jsi sám, co se děje. Potřeboval bych se rozkouskovat na několik malejch, abych všechno stihl.“

Rafan se hořce ušklíbl. Bylo nad slunce jasnější, že Vron nemůže Artitanovu žádost ignorovat.

„Nebudu tě zdržovat,“ pokusil se o vyrovnaný chápavý tón, „Svátu ti ale půjčit nemůžeme. Hexita tulíků se před chvílí zhostila Nikovy záchrany. Brácha se ho teď snaží nasměrovat zpět k životu.“

„Nepovídej! Ono se jim to vážně povedlo?“ Vronovy oči zajiskřily zájmem.

„Myslím, že ano. Jestli nám Nik neumře pod rukama, má vyhráno.“

„Škoda že jsem u toho nemohl být. No, co se dá dělat... Musím běžet. Ozvu se ti, jak nejdřív to půjde.“

Rafan právě schovával zrcátko do kapsy, když se ven vyřítil Pohromak. Hned za ním běžely i jeho děti.

„Praxi,“ zařval nahlas, „kde sakra vězíš, chlape?“

„Co se děje?“ zvedl se ochránce, který dosud spokojeně seděl vedle Sváti.

„V táboře u skal máme raněné, naléhavě potřebují naši pomoc. Copak tebe nekontaktovali?“

„A sakra! Zapomněl jsem komunikátor doma.“

„Hod' sebou, pomůžeš mi. Musíme sehnat obvazy a léčivé směsi.“

„Chceme jít s vámi, tati,“ ozval se naléhavě Patrik.

„Nepřipadá v úvahu! Počkáte tu na mě, než se vrátím. Hlavně se nikde do ničeho nepleťte. Jasně?“

Kluci Pohromakovi se zachmuřeně zastavili poblíž Rafana a oba sledovali otce nesouhlasným pohledem.

„A to říkal, že s ním poslední prázdninové dny strávíme na cestách,“ zamumlal Patrik rozhořčeně, „jestli jsem si nemyslel, že náš výlet dopadne právě takhle! Práce, práce, práce! Tak je to s tátou vždycky!“

„Udělal by líp, kdyby nás nechal u Tuliana,“ přizvukoval souhlasně René, „tady se ukoušeme nudou.“

Pohromak s ochráncem zmizeli v bráně, aniž se ohlédli.

„Všude jenom skály, pustina, křoví... Ani prkna jsme si nevzali!“ nepřestával remcat René.

Bratři Pohromakovi se znechuceně rozhlíželi kolem sebe. Anděla se přiblížila ke Sváťovi a sehnula se k Nikovi. Odhrnula ochránci z čela zpcené vlasy.

„Jako kdyby měl horečku,“ řekla starostlivě, „přinesu mu trochu vody.“

Za okamžik se objevila se dvěma hrnky. Jeden podala Sváťovi, vodu z druhého použila k omytí Nikova obličeje a navlhčení jeho úst.

„Nemáš tu něco k snědku?“ oslovil svou sestru René. „Dal bych si sváču.“

„Něco se najde, pojdte si vybrat,“ vybídla Anděla bratry, aby ji následovali dovnitř.

Rafan se starostlivě nahnul k Sváťovi: „Taky by ses měl trochu protáhnout a najíst. Jestli chceš, zatím u Nika počkám.“

Mladší kamarád vděčně přikývl a vstal. Chumel odpočívajících tulíků se zavlnil, jak se všichni najednou chtěli podívat, co se děje. Rafan usedl k nemocnému se zkříženýma nohama a Plavík se mu



vmžiku přesunul na klín. Jako kdyby to byl pokyn i pro ostatní. Ve vteřině měl mladík u sebe všech šest chlupatých drobečků. Museli být opravdu unavení, neboť se jen schoulili a pokračovali v odpočinku.

Začal přemýšlet o tom, zda je opravdu pro Andělu nejbezpečnější, aby zůstala se svým otcem. Pohromak byl nepochybně zdatný mág a s ukrytím hledané osoby by si poradil. Ale co napadne ochránce jako první, až po ní začnou pátrat? Že dívku schoval její nejbližší příbuzný. Co když ji přece jen objeví a zlikvidují? Možná by si o tom měl ještě jednou se starým Pohromakem promluvit. Oběma jim přece jde o dívčino dobro. Rafan si byl jistý, že Patrik ani René netuší, co se chystá. Neuměl si představit, že by se chovali tak bezstarostně, kdyby věděli, co připravují ochránci.

Najednou se Nik pohnul a zasténal. Rafan se natáhl pro vlhký kapesník, který tu Anděla nechala, znovu ho namočil a otřel Nikovi čelo. Ochránce pootevřel oči a zvedl ruku k obličeji. Rafan ho nadzvedl a přitiskl mu hrnek se zbytkem vody k ústům. Nik polkl a zase oči zavřel. Z klubka tulíků vystřelila Lotranda k Nikově obličeji. Začala mu olizovat bradu a pomalu se sunula k uchu. Nepřestala ani ve chvíli, kdy znovu otevřel oči.

„Lot?“ pronesl chraptivě.

Rafan Nikovi podložil hlavu dekou a malý tulík začal pobíhat po jeho těle a vyrážel radostné zvuky. Nakonec se Lotranda uvelebila pod bradou svého partnera a Nik se mírně usmál. Rafan usoudil, že už ho může nechat samotného, a sklepal tulíky z klína

na deku, aby mohl vstát. Právě se vracel Sváťa. V ruce třímal velký krajíc chleba se sýrem. Rafan se mu chystal oznámit, že se pacient probral, ale nestihl to. Hluk křídel a závan vzduchu signalizoval přilet draka. Rafan si s úlevou všiml dvou klučičích postav na jeho hřbetě. Plam se obloukem snesl k zemi a několika kroky zmírnil náraz při přistání. Tom se Samem sklouzli dolů.

Tom se hned hrnul k Nikovi, aby zkontroloval, jak se mu vede, a rozzářil se, když uviděl, že je vzhůru. Lotranda využila toho, jak se sklonil nad nemocným, a vyběhla po jeho ruce až k Tomově tváři a naposledy se s ním přišla pomazlit. Nyní měla svého partnera zpět a Tomova průvodcovská úloha tím končí. Podrbal ji na krku a položil zpět na Nikovo tělo. Sice mu bylo trochu líto, že přijde o společnost mladého tulíka, ale pocit zadostiučinění z úspěšného Nikova vyléčení byl silnější.

Sam si zatím s bolestivým sykáním ohmatával vnitřní stranu stehen, kde ho odřely dračí šupiny, a jedním okem nenápadně pošilhával po bratrovi. Vtom zahlédl, jak se Sváťa láduje chlebem.

„A hele, podává se svačina. Taky bych si dal,“ napřímil se a zamířil k jeskyni.

Jenže Plam zdvihl hlavu, otočil ji směrem do pustiny a vzduch kolem nich zavibroval zuřivým dračím řevem. Svorně si zacpali uši. Měli pocit, že ohluchnou.

„Plame, poslouchej mě! No tak, Plame! Co se děje?“ zašermoval před drakem rukama Rafan, aby upoutal jeho pozornost.

„Matka je zraněná, ona bojuje! Musím za ní! To je strašné! Potřebuje mě...“

„Počkej vteřinu, Plame. Ty víš, kde a s kým bojuje?“ začal Rafan mluvit hlasitou drakonštinou.

„Někde tam, co jste tenkrát našli Nika, ale s kým bojuje, netuším. Jen vím, že je zraněná. Musím jí pomoci!“

„Máš tu někde nějaké zbraně?“

„Ne.“

„Jestli si dobře vzpomínám, byla poblíž toho místa nějaká vesnice.“

„Jo. Vesnice bez lidí. Nikdo tam nezůstal.“

„Půjdeme s tebou. Třeba taky můžeme pomoci, ale potřebujeme zbraně. Můžeš nás vzít do blízkosti té vesnice? Snad v ní něco najdeme.“

Rafan se ohlédl. Vedle něj stál Sváťa a za ním jeho rozmluvu napjatě sledovali i všichni Pohromakovi a Mojeranovi.

„Tak pojďte,“ přitakal Plam a otevřel bránu.

„Zůstaň u Nika a postarej se o něj,“ houkl ještě Rafan na Andělu.

---

## Dračí souboj

Společně se Sváťou, dvojčaty a bratry Pohromakovými prošel Rafan za drakem. Ani si nevšiml, že se k nim přidali i všichni tuláci včetně Lotrandy. Ocitli se za krajními domy vesnice a první, co upoutalo jejich pozornost, byl vzdušný souboj tří draků nad jejich hlavami. Neuvěřitelně rychle kolem sebe kroužili a snažili se zasáhnout protivníkovu břicho a křídla ohnivým dechem. Jednomu z draků se to konečně podařilo. Zasažený protivník spirálovitě padal k zemi a snažil se brzdit dopad jedním částečně použitelným křídlem. Zbylí dva neměli čas sledovat, jak na tom je, protože pokračovali v boji. Plam na nic nečekal, odrazil se a vystartoval do vzduchu, aby se připojil ke zraněné, ale přesto zuřivě bojující matce. Kluci bez dechu sledovali, jak se jejich dračí přítel vrhá na mnohem většího černého protivníka.

„Pojďte,“ odtrhl svůj pohled od vzdušného souboje Rafan, „zkusíme najít nějaké zbraně. Kuše, luky, meče, kopí, cokoliv.“

„Proti drakům?“ René vypadal, že pochybuje o Rafanově zdravém rozumu.

„Mohou mít poblíž v záloze i nějaké lidské bojovníky. S prázdnýma rukama bych k místu souboje nechodil,“ ušklíbl se na Reného a vyrazil, aby prohledal opuštěné domy. Sváťa a dvojčata ho následovali a každý z nich zamířil do jiného příbytku. Pohromakovi se váhavě přidali.

„Hej, pojdte sem, tady si vybereme,“ zahalekal po chvíli Sam, „našel jsem kovárnu.“

Byla to nejen kovárna, ale vyráběly se tu i další věci pro bojovníky. Bez ladu a skladu se na hromadě povalovaly luky, šípy, dvě kuše s velkou zásobou šipek, štíty, chrániče, helmy, nože, meče, sekery a taky řada pomůcek na jejich údržbu.

Každý z nich popadl, co se mu zdálo nejužitečnější a co nejlépe ovládal. Poklusem vyrazili z vesnice směrem k bojujícím drakům. Tulíci bleskurychle nasedli na ramena Sváti a dvojčat.

Rafan zpomalil a chvíli přemítal, jestli má podat zprávu. Dospěl k názoru, že je to rozumný nápad, a vytáhl komunikační zrcátko. Vron zareagoval okamžitě po oslovení. Rafan se nadechl a vychrlil ze sebe příslušné informace.

„Oba draci bojují poblíž opuštěné vesnice. Jdeme se za nimi podívat. Hlavně neříkej, abychom zůstali, kde jsme, a čekali, stejně bychom tě neposlechli,“ ujistil Vrona předem.

„A co Nik?“

„Je slabý, ale v pořádku. Nechali jsme ho u dračího doupěte s Andělou.“

Rafan překvapeně zamrkal, když zjistil, že Vron ukončil spojení, aniž vyřkl jedinou radu, jak se mají či nemají chovat. Hodil zrcátko do kapsy a přidal do kroku, aby opět zaujal místo v čele skupinky.

Jakmile překročili terénní vlnu, objevilo se před nimi na zemi dračí tělo. Černý samec ležel bez hnutí na vyprahlé zemi a jeho šupiny jiskřily ve slunci. Nedalo se odhadnout, jestli je nebo není mrtvý.

Kolem něj pobíhali dva lidé a další dva stáli opodál. Ti si však nehybného černého těla nevšíмали, neboť veškerou pozornost upírali vzhůru a sledovali vzdušný souboj tří draků.



Rafan ihned jejich směrem vyslal šipku z kuše. Oni ji ale ledabylým gestem bez problémů odklonili. Sváťa natáhl ruku a něco zamumlal. Plavíkovi a Demitce se zježily chlupy na ocáscích. Muži, kteří sledovali bojující draky, se chytili za hlavu a začali se zmateně kymáčet.

Další vlnu magie ucítil Rafan za sebou. Během nabíjení kuše se tam přes rameno mrkl a uviděl Toma a Sama, jak míří ukazováčkem a prostředníčkem

na další dva muže. Ti ztuhli a přestali pobíhat kolem dračího těla.

„Máš ty provazy, Tome?“ houkl na bratra Sam a rozběhl se ke ztuhlé dvojici.

Mezitím se muži, které zasáhl Sváťa, vzpomínali. Rafan automaticky místo štítu aktivoval magický most a cítil, jak kouzla kloužou po jeho ochranné vrstvě.

„Sakra,“ zaklel Sváťa, „jsou moc silní. Odrážejí moje kouzla.“

„Tak ať! Ještě je trochu zaměstnej,“ štěkl na Sváťu Rafan a znovu zamířil. Zároveň vyslal kouzlo volné dráhy. Sváťa se pokusil zastřít kouzelníkům rozhled. Podařilo se mu to jen částečně. Ale dosáhl aspoň toho, aby Rafanova šipka trefila jednoho z mužů do nohy. Těsně za šipkou se muži do ramene zabodl šíp, který vyslal Patrik.

Nad jejich hlavami se ozval mohutný řev a k zemi se velkou rychlostí řítily dvě dračí těla zaklesnutá do sebe. Zdálo se, že jsou zakousnutí jeden do druhého a svými drápy se snaží způsobit protivníkovi co nejvíc škod. Kluci přestali bojovat, dvojčata opustila úmysl spoutat dva ochromené muže a všichni se urychleně rozprchli pryč od místa dopadu. Těsně nad zemí se těla draků rozdělila a jedno dopadlo tvrdě na vyschlou zem. Druhé tělo pád trochu zbrzdilo a přistálo na mrtvém drakovi. Jestli předtím nebyl mrtvý, teď už určitě ano. Drak se po dopadu skulil dolů. Vzápětí poznali, že se jedná o Karmaneudunu, a s obavou sledovali, jak se potácivě staví na nohy. Jenže ani její soupeř

dosud nebyl mrtvý. Zdvihl hlavu, aby vyslal směrem k dračici útočné kouzlo. Ta však zareagovala rychleji a spálila ho mohutným ohnivým výdechem. Hned nato se ale zapotácela a rovněž klesla k zemi. Dva kouzelníci, které jen těsně minul její oheň, se probrali z ochromení a rozběhli směrem k ní. Zapomněli ovšem na Plama, jenž prolétl těsně nad zemí a naprosto nesportovně je sežehl zezadu. Dva zbývající muži se rozběhli ke vchodu do jeskyně. Jeden sice ošklivě kulhal, ale strach mu zřejmě dodal sílu. Tom se Samem se je pokusili zastavit, avšak marně.

Znovu se ozval dračí řev. Tentokrát patřil Plamovi, který přistál a skláněl se nad tělem matky.

„Mami, mami, neumírej! Prober se prosím! Nenechávej mě tu samotného, zůstaň tu se mnou, prosím...“

Dračice nereagovala. Všichni tak zaujatě sledovali Plamovu snahu o probuzení matky, že si ani nevšimli brány, jejímž prostřednictvím se sem dostal Vron včetně Nika a Anděly. Nika ještě musel společně s dívkou podpírat, ale bylo jasné, že autorem brány je právě mladý ochránce, neboť jako jediný znal místo, kde zatoulané kluky hledat.

Zato Plam zaznamenal Vronovu přítomnost okamžitě.

„Zachraň ji. Zachraň moji mámu. Ona je zraněná,“ upřel na něj nešťastný dračí pohled.

Vron přistoupil blíž a dotkl se bezvládného těla Karmaneuduny.



„Je mi líto, Plame,“ řekl, „má vážné vnitřní poranění. Nějakou magii sice mám, ale momentálně jí není dost na to, abych ji dokázal vyléčit.“

„Tak to zkusím já,“ přistoupil k nim odhodlaně Sváťa.

„Na tohle nestačí síly žádného člověka,“ namítl Vron.

„Máš možná pravdu. Ale u druidů jsem se přece jen pár věcí naučil. Zkusím to s pomocí Plama.“

Drak přikývl a vyslal k Svátovi veškerou magii, kterou měl po boji k dispozici. Chlapec přistoupil k bezvládnému tělu a položil na ně ruce. V momentě mu bylo jasné, že Vron má pravdu. Ani s pomocí Plamových sil nebylo možné dát obrovské tělo do pořádku natolik, aby se dokázalo uzdravit. Přesto se nevzdával. Zrevidoval místa, kde krev zalévala vnitřek těla, a pokusil se uvolnit dýchací cesty. Bylo to vzhledem k rozsáhlému poškození vnitřností žalostně málo, ale víc ošetřit nedokázal.

Zatímco se pozornost ostatních upírala ke zraněné dračici, dvojčata šmejdila po okolí a prohlížela si těla mrtvých draků.

„Páni, Tome, to mě vomejvej. Mrkni na to. Vždyť on má v každé šupině sitbel. Viděl jsi někdy, aby se drak takhle vyparádil?“

„Třeba ho aberilové ovládali podobně jako označené lidi.“

„Draka? Ty mě děsíš, brácho. Copak jsou vážně tak silní, aby si poradili i s drakem?“

## Nejvyšší aberilský kněz

Pán kamenů byl nespokojený. Právě ve svém vaku s modrou krví dokončil aktivaci další stovky sitbelů. Jeden po druhém je opatrně vypudil do prohlubně, která přetékala množstvím třpytivé krásy. Bylo potřeba, aby konečně dorazili služebníci, kteří roznesou živoucí kamínky do světa, kde s jejich pomocí naverbují další sluhý. Něco se však zadrhlo. Povolal k sobě už mnoho lidí, ale až sem k němu se jich dostalo žalostně málo. Musel vyslat zvědy, aby vypátrali, proč nositelé krásy hynou dřív, než dorazí k pánovi sitbelů. Když mu oznámili, že za to může drak, rozzlobil se. Učinil několik pokusů vlákat nepřátelského vetřelce do jeskyní, aby ho aberilové mohli ovládnout, ale protivník byl mazaný a mocný. Vzdořoval všem mentálním snahám a ke skále se ani nepřiblížil. Jen hlídkoval v okolí a likvidoval všechny lidi, kteří kolem něj procházeli. Aberil byl nucen posílat kameny cestami podzemí, to však bylo zdlouhavé a velmi nepraktické.

Rozkvět jeho druhu, který tak slibně začal ovládnutím dvou dračích jedinců, se nyní komplikoval. Aberilský kněz byl svou myslí napojen na deset dalších aberilů, kteří se mohli stát jeho nástupci. Nechtěl udělat stejnou chybu jako jeho předchůdce, který měl jen dva následovníky a ohrozil tím existenci kněžského aberilského umění. Tehdy byly sitbely velice vzácné a museli s nimi šetřit. Tyto kameny se daly *vyrábět* jen s pomocí ovládnutých draků. Pokud se podařilo jeden sitbel vtisknout

do dračí kůže, časem se začal množit a dorůstat v jeho šupinách. Pak už stačilo jen sklízet hotové kamínky a aktivovat jejich mimořádné schopnosti v modré krvi kněze. Sitbely umožňovaly ovládat lidi, přilákat je do podzemí, a když bylo třeba, i zabít. Zaručovaly, že budou mít aberilové vždycky dost krve na rozmnožování a že mohou díky označeným tvorům provozovat různé aktivity i mimo podzemí. Ideální by bylo ovládnout svět a donutit všechny živoucí jedince, aby sloužili jejich nadřazené a inteligentní rase.

Do jeskyně vklouzl nejdůvěryhodnější z jeho strážců, bojovník speciální úrovně. Vzdal knězi úctu a předal hlášení.

„Dva z našich knězů-nástupců jsou mrtví. Bohužel ti nejlépe vycvičení. Lidé napadli místa v oblasti horkých kamenů, kde posilovali své schopnosti, a zabili všechny, kdo se tam zdržovali. Poslal jsem pro posily, ale ty tady nebudou dřív než za týden. Mám vzkázat zároveň i pro zbylé následovníky kněžského umění?“

Aberil-kněz se rozzlobil. Hlavně proto, že tato zpráva pro něj byla naprostou novinkou. Jinak mu vždy nositelé sitbelů už předem dokázali signalizovat možné nebezpečí. Obořil se vztekle na bojovníka: „Jak je možné, že nám služebníci nic nehlásili? Proč o napadení nic nevím? Jak to lidé před námi dokázali utajit? Pošli okamžitě pro čtyři následovníky a všechny bojovníky, kteří je střeží. Musíme se přichystat na boj, jinak náš rozkvět skončí dřív, než bychom si přáli.“

„Ale kolem tebe, náš vůdce, máme dostatek bojovníků. Nikdo nemá šanci se dostat až k tobě, můj pane a strážce modré krve.“

„Však se také nebojím o sebe. O mé existenci tady nikdo neví. A i kdyby! Svůj horký kámen mám na dosah. Stačí, aby na něj dopadla jediná kapka mé krve, a kněžské umění může převzít kterýkoliv z mých následovníků. Pověz mi podrobnosti o lidském útoku na naše svatá místa.“

Kněz naslouchal líčení a jeho vztek rostl, protože z hlášení vyplynulo, že vítězství lidí bylo velice těsné. Kdyby v místě konfliktu byli bojovníci, kteří momentálně zahálejí tady, mohlo střetnutí dopadnout opačně. Dostal nápad. Třeba by ještě mohl něco podniknout. Ale musí si pospíšet.

„Poslouchej dobře,“ oslovil posla špatných zpráv, „rozhodl jsem takto: mé bojovníky pošli na místo posledního střetu s lidmi. Stáhnou tam rovněž co největší sílu ovládnutých sluhů z okolí. Naši bojovníci ať s sebou vezmou veškerou zásobu sitbelů a pokusíme se dostat pod kontrolu všechny lidi, co ten velký boj přežili. Jejich znalosti a zkušenosti nám dopomohou k lepšímu rozkvětu.“

„Uznávám, že by bylo užitečné zbylé ochránce dostat na naši stranu, ale riziko se jeví jako příliš vysoké. Ještě zvaž svůj příkaz, náš vůdce, zůstal bys tu skoro nechráněný. Co kdyby tě napadl nepřítel?“

„V mé blízkosti neexistují síly, které by mě dokázaly ohrozit. Tři nejzkušenější bojovníci na mou ochranu bohatě postačí.“

„Ale lidé se přemísťují pomocí kouzel.“

„Moji služebníci rovněž. Bohužel jen někteří, jinak by nám ta zatracená dračice, co kontroluje vstup do podzemí, nezpůsobovala tolik škod.“

„Pošli na ni označené, ať ji zlikvidují.“

„To už jsem zkusil. Třikrát! Lidé pro ni nejsou plnohodnotným soupeřem.“

„Využij draka. Stejně máme dva. Jednoho si můžeme dovolit ztratit.“

„Jeden na ni nebude stačit. Musel bych poslat oba.“

„Právě jsem přivedl čtyři služebníky se slušným potenciálem magických znalostí. Pošli je do boje spolu s draky a budeš mít jistotu, že zvítězíš.“

„Tvůj návrh se mi líbí. Vyzkouším ho.“

„Já se zatím postarám, aby přeživší zaplatili za útok proti kněžím u horkých kamenů. Kéž tvá krev nikdy nevyschne.“

Aberil-kněz si zavolal aberila-pomocníka, aby mu pomohl očesat z dračí kůže další várku dorostlých sitbelů. Když byli hotovi, přikázal drakům vyjít ven a zabít nepřítele, který tam číhá. Zároveň oslovil čtyři služebníky doporučené strážcem a nakázal jim udělat vše proto, aby se drakům při útoku nic nestalo. Slíbil mágům dostatečný přísun energie, a likvidaci nepřítele označil za prioritu číslo jedna.

S potěšením sledoval jejich nadšení a uspokojení z toho, že byli vybráni pro tak důležitý úkol. Služebníci označení vyšší variantou sitbelů byli naprosto poslušní a nehrozilo, že budou rušit hladký průběh akce vlastními emocemi. Cenil si jich a doufal, že je neztratí.

Jak se soustředil na mysl služebníků propojenou přes barevné síťbely, zaznamenal v opačném směru další dva přibližující se objekty. Okamžitě si vzpomněl, co jsou zač a jaké měli poslání. Letmo se s nimi spojil, aby zjistil, zda uspěli.

„Ó, náš nejsvětější vůdce, díky, žes nás poctil svou pozorností. Vedeme ti tu, kterou sis přál vidět. Už brzo dorazíme k určenému místu. Spěcháme, jak nejrychleji dokážeme.“

Aberila zalila radost. Jestli zprávy jeho zvědů byly pravdivé, jednalo se o dívku, jež se dokázala zbavit síťbelu. Toužil vypátrat, jak se jí to podařilo. Správně by to nemělo být možné. Kdo se jednou stal služebníkem, jako služebník i zemřel. Musí ji ovládnout, aby prozkoumal všechny podrobnosti. Tu úlohu nechtěl přenechat nikomu jinému, aby se mezi aberily nerozkřiklo, že se označený vyvlékl ze svých povinností. Možná by jeho soukmenovci začali pochybovat o jeho kněžských kvalitách. A to se nesmí stát! Navíc jeden zvěd prohlásil, že děvče je dcerou jednorožců. Kdyby to byla pravda, má šanci přilákat do podzemí některého z nich a získat cosi naprosto mimořádného. V těle jednorožce by mohl bez obav vystoupit na povrch do světla planet a ovládnout kohokoliv v dohledu. Už by nic nebylo nemožné. Doufal, že zprávy o ní nelhaly. Zatím její přítomnost necítil. Nevěděl, jestli to způsobuje fakt, že se zbavila síťbelu, nebo nějaké ochranné kouzlo. Až ji uvidí zblízka, poradí si se všemi záhadami, které ji obklopují. Pochválil služebníky za dobře vykonanou práci a přijal jejich ujištění o věrnosti a oddanosti.

Opět zaměřil pozornost na své dva draky, kteří se právě vynořili ze skal na vzduch. Posílil v jejich mysli naléhavou nutnost zbavit okolí nepřátel. I tady zaznamenal kladnou odezvu a touhu mu vyhovět. Draci zaútočili a aberil s rozkoší sledoval souboj.

Jejich oběť se ale nenechala překvapit na zemi a vzlétla rychleji než útočníci. Obratně zakroužila, nabrala výšku a pokoušela se útočící draky oslovit. To se jí však nepodařilo. Místo toho jim svou snahou dala trochu času, aby proti ní vrhli kouzla. Magie jí nijak výrazně neublížila. Hbitě uhnula, změnila směr letu a pro změnu zaútočila ona.

Po chvíli kněz zapochyboval o správnosti svého rozhodnutí. Dračice byla velice zdatná a stihla kontrolovat síly nejen ve vzduchu, ale i na zemi. Aberil se o své draky začal obávat a rozhodl se jednoho z draků odvolat, aby náhodou nepřišel o oba. To však byla chyba. Dračice bleskurychle využila zaváhání draka, jehož zastihl rozkaz vrátit se do podzemí, a vrhla se na něj jak magicky, tak i svými drápy, které nenávratně potrhaly dračí křídlo. Sice ji druhý drak mezitím zranil, ne však natolik, aby se vzdala. Nechala prvního draka spadnout a vrhla se proti zbývajícímu. Toho už se aberil odvolat neodvážil. Napřel tedy svou sílu do lidských kouzelníků, aby podpořili spolubojovníka a ochromili schopnosti dračice. Něco podivného tam venku ale začalo likvidovat jeho mentální vlny. Magie, kterou posílal svým služebníkům, byla částečně rušena. Nechápal jak. Vtom se objevil ve vzduchu další drak. Byl menší a viditelně nezkušený, přesto vyhlídky

na vítězství svou zuřivostí zvrátil na stranu dračice. To bylo zlé. Aberil zkontaktoval širokou základnu jedinců označených sitbely, aby z nich načerpal co nejvíc magie. Tu přeposílal bojujícím služebníkům navzdory rušivým vlivům. Teprve když byl jeden z mužů zraněn, uvědomil si, že se do boje po boku draka zapojilo i několik svobodných lidí. Jejich vítězství bylo jen otázkou času. Došlo mu, že se dopustil fatální chyby. Aberilové ztratili své draky a tím i nenahraditelný zdroj živoucích sitbelů. Zachvěl se obavou. Za tohle bude dříve nebo později sesazen. Ztráta draků je neomluvitelná. Bude se muset dobrovolně vrhnout na horkou skálu, aby vůdcovu modrou krev mohl převzít některý z nástupců. V jediném okamžiku přišel o vše, co tak pracně budoval. Je opravdu na konci své cesty, nebo se dá ještě něco podniknout? Snad jedině kdyby do podzemí dokázal přilákat jednorožce... V případě úspěchu by ztrátu draků hravě nahradil.

Urychleně zapátral po mysli dvou putujících služebníků.

„Pospěšte si,“ mentálně nakázal oběma Hančiným průvodcům. Ti poslušně zrychlili, aby dosáhli cíle co nejdříve.



## Pod vlivem náramku

Hanka poslušně kráčela podzemní chodbou mezi dvěma muži a cítila se dobře. Nijak ji nepřekvapilo, když ji přímo v táboře oslovili a přikázali, aby je následovala. Připadalo jí naprosto normální jim vyhovět. Díky magickému náramku se cítila skvěle, všechno jídlo, co dostala, jí chutnalo a měla radost, když mohla splnit vše, oč byla požádána. Přidala se k mužům s úsměvem a bez námitek, i když jí občas při odpočinku sužovala zima. Muže nenapadlo dohlédnout na to, aby se oblékla, takže s nimi pochodovala jen v triku bez vesty. Při chůzi se zahřála a chvíle pro oddech netrvaly dlouho. Někdy ji napadlo, kam asi jdou, ale nenašla odvahu se zeptat. Kráčela jako stroj a ani nepozorovala, jak jí pohyb, nedostatek jídla a spánku ve spojení s chladem podzemních chodeb rychle odčerpávají fyzické síly. Svou slabost zaznamenala až tehdy, když překonávali hladký kluzký svah, kde měl člověk velký problém se udržet, o postupu vzhůru nemluvě. Několikrát sklouzla. Už neměla sílu se přitahovat a hledat výstupky pro nohy a ruce. Muži, co ji doprovázeli, jí začali spílat a jeden z nich ji netrpělivě uhodil, když uvízla pod svahem. Nakonec usoudili, že jediná možnost, jak ji dostat nahoru, bude vyžadovat jejich spolupráci. Jeden ji za ruku tahal vzhůru a druhý podpíral její nohy, aby nesjížděla dolů. Měli s ní plné ruce práce. Hanka se sice snažila, ale přesto muže pod sebou nechtěně nakopla do nosu, což zavinilo jeho sklouznutí po bříše zpět

do výchozího bodu. Muž nahoře se pokoušel dívku udržet. Přestože svíral její zápěstí oběma rukama a nechtěl dovolit, aby mu útlá dívčí ruka proklouzla mezi prsty, stejně se mu nakonec vysmekla. V ruce mu zůstal pouze náramek, z něhož se Hanka svou vahou vyvlékla. Sjela až dolů, kde málem porazila jeho kolegu, jenž se právě zvedal.

„Zatracená práce,“ zaklel zuřivě a hrubě ji odhodil stranou, až si při dopadu vyrazila dech. Lapala po vzduchu a nevnímala sprosté nadávky, které se sypaly na její hlavu. Myšlenkami jí proběhlo všechno, co během posledních dnů absolvovala. Pohled na zápěstí, kde chyběl náramek poslušnosti, ji nesmírně potěšil. Konečně se jí znovu podařilo nadechnout. Musela se rychle rozhodnout, jak se zachová. Neměla nejmenší tušení, kde se nalézají. Ze stručných rozhovorů se dalo odhadnout jedině, že ji vedou k nadřízenému. Neměla nejmenší ponětí, kdo to je a proč se s ní chce setkat. Tihle poznamenání však rozhodně nebudou její přátelé. Vyzkoušela mentální kontakt, ale nefungoval. Byla opředená stejným kouzlem jako posledně. Rozhodla se předstírat poslušnost i bez náramku. Potřebovala čas, aby si mohla promyslet, co dál.

Muž jí zamračeně naznačil, aby znovu šplhala vzhůru. Přikrčila se, neboť se obávala, že ji opět uhodí. Tentokrát se naštěstí spokojil s tím, že se na ni nevraživě šklebil. Konečně se jí podařilo vyškrábat až na horní plošinku, odkud pokračovala jen mírně stoupající hrbolatá chodba. Muži si dopřáli krátkou zastávku.

„Pojď sem,“ houkl na ni první a povolil náramek, aby jí ho mohl navléknout zpátky na zápěstí.

To ovšem Hanka nehodlala připustit. Nedá se nic dělat, musí proti nim něco podniknout hned teď. Pomalými krůčky se sunula k muži a hledala vhodnou pozici k útoku. Přikrčila se a vší silou vrazila do poznamenaného, který ji na svahu podpíral zespoda. Katapultovala ho přes horní okraj svahu, kde neměl šanci se zachytit, ač se o to zuřivě snažil. Zvolna se sunul dolů do míst, kde přistál už předtím. Téměř ve stejném okamžiku magicky zaútočila na muže s náramkem a pokusila se ho znehybnit. Kouzlo se ale nepochopitelně odrazilo a měla co dělat, aby před jeho zpětným chodem uhnula ona sama.

„Vida! Kočička vystrčila dráčky,“ zasmál se muž a Hanka pocítila těžkou malátnost. Vložila do obrany veškeré síly, ale marně. Mužova magie prolнула ochranami a zasáhla její smysly. Zkoušela malátnost vypudit ze svého těla, vtom ji však zasáhla do obličeje mužova pěst a ona ztratila vědomí.

Probrala se, až když ji propleskl po tvářích. Klečela a ruce měla přivázané vzadu k něčemu pevnému. Nemohla se pohnout. Náramek na zápěstí kupodivu neměla. Nechápala, proč jí ho nenasadili, zatímco byla bez sebe.

„Neboj se, náramek dostaneš,“ šklebil se jí do tváře první muž, jako by četl její myšlenky, „ale nejdřív tě musíme potrestat za tvé naprosto nevhodné chování. Bez náramku si trest vychutnáš mnohem účinněji. Máme něco, co tě určitě potěší.“

Druhý muž strčil Hance před oči malou krabičku, aby viděla, co v ní je. Polekaně sebou trhla. Uvnitř ležli jeden přes druhého dva obrovští visáci. Muži zařičeli nadšením, když spatřili její reakci a vyděšený výraz.



„Vidíš! Říkal jsem ti, že se osminohých potvor všechny ženské bojí. Tohle ji naučí, jak se chovat v naší přítomnosti. Opatrně vzal do dlaně pavouka a přibližoval ruku k Hančiným vlasům.

„Ne, pavouka ne! Prosím,“ snažila se uhnout, ale pouta jí to neumožňovala.

Muž se chraplavě zasmál a jeho tvář svítila zvráceným potěšením. Jeho nepřírozený smích jako by dívku probudil.

Jestli mám umřít, pomyslela si Hanka, tak nezbývá než vyzkoušet všechno, co se dá. Magii se po předchozí neblahé zkušenosti neodvážila použít a ve své pozici na kolenou neměla naději zaútočit ani fyzicky. Zoufale hledala způsob, jak se vyhnout kontaktu s jedovatým tvorem. Ve chvíli, kdy muž natahoval ruku s visákem k jejímu obličejí, nadechla se, jak nejmíc dokázala, a v okamžiku, kdy jí držel pavouka před očima, ze všech sil foukla.

Pavouk polekaně složil nožičky a roztáhl je, teprve když přistál na rukávu mužovy košile. Bleskurychle se snažil ukrýt a Hanka s úlevou zahlédla, jak zalezl za odrbaný límec. Muž po něm chňapl, ale nebyl dost rychlý, takže jen přitiskl pavouka pod košilí ke svému tělu. Obranná reakce zvířete na sebe nenechala čekat a následovalo nevyhnutelné kousnutí. Muž sebou jen bolestivě škubl a jadrně zaklel.

„Ty mrcho jedna zatracená, kdyby tě pán nechtěl žívu...“ vztekle zareagoval jeho kolega a mrštil po dívce druhým pavoukem z krabičky.

Ten přistál Hance na kolenou a chystal se rozběhnout po jejím bříše nahoru. Zarískovala a s pomocí nepatrného množství magie zahradila jedovatému tvorovi cestu vzhůru a do stran. Pavouk se několikrát zmateně otočil na místě. Pak přilepil k dívčinu oblečení začátek pavučiny a spustil se po tenké lesklé nitce k zemi. Další vlnou magie se ho pokusila nasměrovat pryč od sebe.

Kousnutý muž zoufale hledal visáka zalezlého pod košilí. Aby uvolnil spodek košile, rozepnul si opasek a podal ho přihlížejícímu kolegovi, který stále ještě držel v ruce připravenou krabičku.

Hanka zaznamenala, že se něco děje až v okamžiku, kdy poznamenaný upustil na zem pásek i krabičku. Ta cvakla o skálu a dívka na okamžik přestala sledovat visáka. Zdvihla zrak ke svým učitelům. Vteřinu nechápala, co se přihodilo, pak si ale všimla, jak z mužova krku trčí střenka nože. Nevěřicně šátral pod bradou a v šoku si vytrhl nůž z rány a odhodil ho daleko od sebe. To byl poslední prudký pohyb, který dokázal udělat. Krev vystříkla až na jeho kolegu. Ten couvl a s otevřenou pusou sledoval, jak se zraněný hroutí k zemi. Chtěl mu přiskočit na pomoc, ale vyjekl a znovu couvl. Zřejmě ho pavouk kousl podruhé. Začal ze sebe rvát košili a konečně se mu podařilo visáka vyklepat na zem. Zuřivě ho zadupl a začal se rozhlížet, odkud přišel útok.

Hanka s úlevou zaznamenala, že zbývající pavouk zalezl do vzdálené škvíry. Nyní se mohla zajímat o své okolí i ona. Zrak jí padl na dvě ruce, které

se držely skály. Zbytek útočnickova těla musel dosud ležet na svahu, po němž se jí předtím tak špatně šplhalo. Stočila zrak ke svému mučiteli. Nechtěla, aby si všiml vyčnávajících rukou, a horečně přemýšlela, co udělat.

„Hej,“ houkla na něj.

Zvolna se k ní obrátil a zdálo se, že je trochu mimo. Možná začal působit pavoučí jed.

Útočník využil příležitosti a jeho menší svalnaté tělo se vyhouplo na plošinu. Sáhl k pasu pro sekeru a postavil se do střehu. Poznamenaný se však začal nekontrolovatelně třást a objal rukama své tělo, jako by mu byla zima. Sesunul se do kleku vedle mrtvého parťáka. Trpaslík přistoupil blíž a plochou stranou sekery ho udeřil do hlavy.

„Přece si kvůli němu nebudu špinit zbraň,“ zamumlal.

„Gehane?“ vydechla překvapeně spoutaná Hanka.

Trpaslík se shýbl, vytrhl z opasku na zemi nůž a přistoupil k dívce, aby ji osvobodil.

„To je nápad, vybrat si jako doprovod v podzemí takovýdle vyparáděný frajery!“ hučel nerudně, oči se mu však smály.

Chtěla ho obejmout, ale ruce jí plandaly u těla jako dřevěné. Nejdřív v nich musela rozproutit krev. Trpaslík mezitím sešplhal pro batoh, který nechal pod svahem.

„Neumíš si představit, jak hrozně ráda tě vidím. Jsi tu sám?“

„Jo. Vrona si zavolali na pomoc ochránci. Při poslední bitvě dostali od aberilů pořádně na pr... zadek. Není ti v tom triku zima?“

„Trochu jo, ale hřeje mě radost, že jsi se mnou.“

„Něco s tím uděláme,“ houkl a vylovil z batohu deku. Uřízl z ní půlku, vykrojil uprostřed otvor a přetáhl ji jako pončo dívce přes hlavu. Hanka si přes plandající části zapnula pásek a vděčně se na Gehana usmála. Pak došla pro trpaslíkův zakrvácený nůž a podala mu ho. Gehan ho otřel o šaty mrtvého a schoval zpět do pouzdra. Znovu sáhl do batohu a podal Hance dvě placky a kus sušeného masa. Podívala se po svých věznitelích a mírně zavrtěla hlavou.

„Nezlob se, já teď nemůžu.“

„Nevadí,“ schoval jídlo, „necháme to na později.“

Položil batoh a šel prohlédnout obě bezvládná těla a jejich zavazadla. Z jednoho vzal deku, druhý vysypal na zem. Našel nějaké jídlo a drobnosti. Hanka se nedokázala přimět, aby mu šla pomoci. Ale trpaslík to od ní zřejmě ani neočekával.

„Mno,“ prohlásil, když s prohlídkou skončil, „asi bychom se měli přesunout pryč z tohoto nevlídného fleku.“

„A co s ním?“ ukázala dívka na muže pokousaného visákem. Jeho končetiny se stále lehce zachvívaly.

„Jestli s ním máš soucit, můžu ho zabít,“ nabídl se Gehan, „ale raději bych ho nechal tak, jak je. Jeho osud je v moci visáků. Neměl úctu ani k pavoukům ani k lidem.“



„To kousnutí je smrtelné?“

„Jak kdy. Pokud s sebou máš léčitele, dá se občas visákovo kousnutí přežít.“

„Pojďme pryč. Cítím se tu mizerně.“

„Byl poznamenaný sitbelem a z toho, co jsem viděl, usuzuji, že tě chtěl mučit pro vlastní potěšení. Báł jsem se, že tě pavouk kousne dřív, než ti stihnu přijít na pomoc. Já osobně s ním žádný soucit nemám.“

Podal Hance svůj vak a sám se natáhl pro zavazadlo vybavené z toho, co měli s sebou Hancini průvodci. Dívka si přisvojila nůž, kterým jí Gehan přeřezal pouta, a vyrazili na cestu. Ani nezjišťovala, kam míří, jen si přála být pryč z místa páchnoucího smrtí.

Šli skoro dvě hodiny, když se jí podlomily nohy a musela se posadit. Gehan to vzal jako pokyn k založení tábora. Dal jí napít vody a do klína jí hodil jídlo, které před chvílí odmítla. Přinutila se k prvnímu soustu. Kupodivu placka chutnala výborně a Hanka si uvědomila, že už má skutečně hlad. Trpaslík se spokojeně ušklíbl, když viděl, jak se láduje. Jakmile skončila, zalovil v batohu ještě jednou a hodil po Hance jablko. Zručně ho chytila a se šťastným výrazem se do něj zakousla.

„Vron povídal, že je máš ráda, tak jich pro tebe pár s sebou vzal.“

„Je vynikající. Úplně mi spravilo chuť i náladu.“

„To jsem rád. A teď si schrupni, už to potřebuješ.“

„Jasně. Ale nejdřív mi řekni o všem, co se stalo v době, kdy jsem byla mimo.“

„Co vím, to povím,“ usadil se Gehan vedle ní a začal líčit, co s Vronem zažili, když se ji vydali hledat.

„Kde je mapa, co mi daly harpyje? Je teď u Vrona?“ zeptala se, když skončil.

„Jo. Ale mám s sebou kopii.“

Trpaslík vytáhl papír a ukázal Hance místo, kde se právě nacházeli.

„Ochránci vyčistili všechna tři místa s horkými kameny. Ale je divné, že naši dva poznamenaní mířili do míst, kde nic důležitého vyznačeného není. Možná existuje ještě jeden horký kámen, který vznikl později než tahle mapka.“

„Měli jsme se zeptat toho umírajícího.“

„Stejně by nám nic neřekl. Poznamenaní své pány nezrazují. Ale počkej, vzal jsem s sebou i svazek papírů, co měli v batohu. Mrknu se, co v nich je.“

Trpaslík zalovil v zavazadle a vytáhl papíry stočené do roličky. Dva z nich byly jakési seznamy a jeden byl pokreslený nesmyslnými čarami.

„Hm, to je k ničemu,“ odhodil náskres trpaslík.

„Počkej,“ sebrala ze země papír Hanka a podržela ho, aby se vlastní silou nestočil zpět.

„Na něco jsi přišla?“ zeptal se zamračeně Gehan.

„Máme přesně to, co jsi hledal! Mapu! Jenže je magicky ukrytá. Vydrž, zkusím pár fíglů, jestli se mi nepodaří ji zviditelnit.“

Trpaslík nedůvěřivě sledoval dívčino počínání. Náhle se na papíře objevila kresba, do níž zapadly ony původně nesmyslné čáry. Několikrát papír otočili, než se zorientovali. Jedna z čar přesně

kopírovala trasu, kterou dívka absolvovala v doprovodu poznamenaných. Konec cesty se nacházel blízko.

„Navrhoval bych tadyhle odbočit a pokusit se dostat na povrch. Pro nás dva je podzemí poněkud nebezpečné. Víc než jednoho aberila bychom nezvládli.“

„A co nám bude platné být na povrchu?“

„Vron přibližně ví, jakým směrem tě vedli. Zaručeně nás dřív nebo později bude hledat. Venku můžeme něco zapálit, aby nás objevil rychleji.“

„No, snad máš pravdu,“ váhavě přikývla Hanka.

„O tom nepochybuji,“ ušklíbl se Gehan, „a teď zkus na chvíli usnout, ať nabereš síly. Nerad bych tě vláčel na zádech.“

„Dobře, ale za hodinu mě vzbud'. Ať už jsme odtud pryč,“ zamumlala Hanka. Byla tak unavená, že usnula v okamžiku, kdy si položila hlavu.

## Nebezpečné podzemí

„Chápeš? Já musím jít dovnitř a musím to zkusit,“ řekl Rafan Vronovi.

„Zbláznil ses? Ani náhodou!“

„Nemůžeš mě zastavit, Vrone. Jejich čerstvé stopy mě dovedou přímo do míst, kam se nutně potřebuji dostat.“

„Nejdřív bychom měli najít Hanku. Teprve pak jsem ochoten s tebou vyrazit do podzemí.“

„Zbývá zatraceně málo času, nemůžu čekat, Vrone,“ přesvědčoval ho nešťastně Rafan a Sváťa se mlčky díval z jednoho na druhého. Přál si jít zachraňovat Hanku, ale zároveň nechtěl nechat bratra ve štychu. Pokud se Vron vydá za dívkou, on bude muset zůstat s Rafanem.

„Nestačíš na něj. Rozhodně ne sám. Utratíš svůj život a nic nezískáš.“

„Možná máš pravdu, ale já nemám na výběr. Jestli se po zbytek života nechci trápit výčitkami – a to já nechci – je čas, abych vyrazil.“

„Dej mi pár minut, pokusím se ti sehnat nějakou pomoc,“ snažil se ho aspoň zpomalit Vron.

„Ty, hele, nevíš, kam se poděla ségra?“ otočil se Patrik na Reného, „ještě před chvílí tu byla.“

„Myslím, že se šla podívat do jeskyně.“

„Cože?“ vyděsil se Rafan. „Ona šla fakt dovnitř?“

„No a? Co má být? Asi byla zvědavá,“ pokrčil rameny René, „určitě se brzo vrátí.“

„Ty hlupáku!“ strčil Rafan do spolužáka, až zavrával. „Tos nás nemohl upozornit hned?“

„Co šílíš? Draci jsou zabiti, kouzelníci zdrhali, až se jim za patama prášilo, tak snad o nic nejde.“

Rafan se ničím nezdržoval a poklusem vyrazil ke skálám. Sváťa bez váhání uháněl za ním. Jakmile ho spatřili Tom se Samem, na nic nečekali a přidali se. Vron se právě pokoušel aktivovat komunikační zrcátko. Když viděl, co se děje, zlostně zaklel a vztekle zaklapl zrcátko, aniž se dovolal. Rozběhl se za kluky.

„Já jdu taky,“ oznámil bratrovi Patrik.

„Neblázni! Přesně tohle nám táta zakázal!“

„Možná mě přizabije, ale já v tom nemůžu nechat ségru samotnou,“ po bratrovi už se ani neohlédl a pelášil za Vronem.

„Cvoci,“ zamumlal nespokojeně René. Chvíli přemýšlel, zda nemá utíkat za nimi, nakonec však svůj nápad zavrhl. Rozhodl se použít bránu a vrátit se domů. Spolehl se na to, že momentálně nemají ochránci čas sledovat, jestli někdo bránu použije oprávněně nebo ne.

Plam ležel nešťastně vedle své umírající matky a ve svém zármutku absolutně nevnímal, co se kolem něj děje. Posílal matce svou sílu, i když ve svém podvědomí cítil, že nemá naději na uzdravení.

Nik se namáhavě zvedl, aby se přidal k dětem, které vyrazily do podzemí, ale po pár krocích poznal, že se mu nedostává sil. Musel se posadit dřív, než doklopýtal ke vchodu do jeskyně. Rozhlédl se po Lotrandě, nikde ji však neviděl. Nejspíš se přidala k tulíkům, kteří doprovázeli kluky. Odhodlaně sáhl pro svůj komunikátor. Není-li

ostatním k užitku on sám, aspoň přivolá posily. Ale než objevil někoho, kdo na jeho volání odpověděl, ztratil spoustu času.

Mezitím kluci s Vronem poklusávali za Rafanem, který spěchal po stopách Anděly a kouzelníků. Chodby v podzemním komplexu byly neobvykle prostorné, bez obav by se jimi mohli pohybovat i draci. Brzo ale odbočili do přírodního tunelu vymletého vodou a tady už bylo nutné dávat pozor na cestu. Kluzký nerovný terén je zpomalil.

Rafan zatnul zuby a snažil se udržet tempo. Nechápal, jak tudy mohla dívka projít tak rychle. Po chvíli za ním ostatní začali zaostávat. Nedokázal odhadnout, jak dlouho trval jejich ostrý pochod. Náhle před sebou zahlédl pohyb. Zrychlil a po pár minutách konečně dostihl Andělu a chytil ji za ruku.

„Andy! Co si sakra myslíš, že děláš?“

„Pustť, musím jít. Pán volá. Touží po mně.“

„Andy,“ zatřásl s dívkou, „vzpamatuj se! Nikdo po tobě nemůže toužit víc než já. Copak mě nepoznáváš?“

„Rafe, já... já musím jít...“

Sáhl do kapsy a než se vzpamatovala, natáhl jí na ruku, za kterou ji držel, náramek poslušnosti.

„Omlouvám se, Andy, ale jinak to asi nepůjde. Nechci tě ztratit,“ zašeptal jí něžně a rychle zamrkal, aby rozehnal slzy, co se mu draly do očí.

To už k nim doběhli ostatní.

„Uvítal bych pauzu,“ požádal udýchaně Sváta a posadil se na jeden výstupek. Vron nechal kolovat

láhev s vodou a znovu otevřel komunikační zrcátko. Tentokrát Artitan zareagoval okamžitě.

„Nemusíš mi nic vykládat,“ řekl Vronovi dřív, než stačil požádat o pomoc, „Nik nás upozornil, že máte potíže. Už jsme na cestě k vám. Je nás sice jenom šest, ale víc bojovníků narychlo sehnat nedokážu. Zvlášť po našem posledním střetnutí s aberily.“

„Pospěš si, mágu. Dostali jsme se hluboko do podzemí. Kdyby nás tu...“

Náhle Vron vycítil nebezpečí. Vtom kolem něj proletěla Samova ohnivá koule a zasáhla někoho v chodbě před nimi. Na každém chlapcově rameni seděl jeden tulík a oba svorně ukazovali pacičkami kupředu. Ani Tomovi tulíci nezahláleli a napovídali dvojčatům, jaká kouzla mají použít. Ohnivou kouli vystřídala ledová tříšť vylepšená obloukovou drahou při kontaktu s protikouzlem. Výchova v Airbowanu vyzbrojila Mojeranovy kluky schopností velice rychle a efektivně reagovat na jakoukoliv problematickou situaci. Mezitím k nim dorazila kouzla dvou poznamenaných mágů. Jejich nejnebezpečnější částí byla mentální smyčka, která měla polapit útočnickovu mysl a narušit jeho schopnost uvažování. Vron vyvolal kouzlo zakřiveného prostoru, aby smyčku odklonil. Normálně by ho svedl bez nejmenších obtíží, ale dnes byl nucen léčit a zachraňovat životy zraněných ochránců, neustále cestovat z místa na místo, zatímco magie neměla dost času se obnovit. Když ho sevřela obava, že kouzlo neudrží, vnutila se mu do mysli podivná síla.

„Hexita je s tebou. Důvěřuj nám,“ oznámila mu zářivým bliknutím a podpořila jeho kouzlo. Dovolil síle, aby se připojila k jeho magii a společně ochránili přítomné lidi.

„Štít!“ uslyšel Rafan Plavíkovo vypísknutí. Neztratil ani sekundu, odstrčil Andělu za sebe a překlenul celou chodbu magickým mostem, který odvedl oslepující nepřátelskou magii do země stranou od nich. Zuřivě bojovali se dvěma mágy, kteří utekli před draky do podzemí.

„Zaměstnávej je, ať si mě nevšimnou,“ požádal ho Sváťa a Rafan okamžitě vyslal kupředu několik drobných po sobě následujících kouzel, jež nebylo těžké odvrátit, ale kdyby je mágové nechali být, způsobila by jim třes, neobratnost a pálicí oči.

Patrik zatáhl sestru do výklenku ve skále, aby se mu nepřipletla do cesty, a nasměroval k nepřátelským mágům pár záludných kouzlíček, která se jim snažila vyrazit dech nebo slepit rty a oči.

Plavík nyní přeskočil na Rafanovo rameno a vždy, když dal znamení, jeho lidský partner na požádání obnovil magický most, aby ochránil spolubojovníky. Demitka setrvala u Sváti, který byl podivně soustředěný a napjatý. Znenadání tulíci vydali příkaz, aby všichni přestali kouzlit. Se smíšenými pocity je poslechli. Sváťa se vztyčil a udělal několik kroků kupředu. Ruce s propletenými prsty měl sepjaté před sebou, kolem něj se vlnilo neobyčejně silné magické pole a zvolna se přesouvalo chodbou směrem k mágům. Ostatní napjatě čekali, jestli k nim nepronikne nějaký magický útok, ale tulíci je



opakovaně nabádali, aby nekouzlili. Sváťovo magické pole dorazilo na stranu protivníků a ozval se dušený bolestný vzdech.

„Teď vzít provaz a svázat,“ zavelel na Samově rameni Groh a dvojčata bleskově vyrazila kupředu.

Sváťa zasténal a sesunul se do dřepu. Rafan k němu přiskočil a zachytil ho, aby se neskácel k zemi.

„Jsem trochu grogy, ale zabralo to,“ zašklebil se na něj vyčerpaně Sváťa.

„Cos to na ně použil?“

„Darovací kouzlo.“

„Cože?“

„Druidové umí zemi a rostlinám seslat posilující magii. Jeden připraví darovací cestu a ti ostatní vyšlou jakékoliv kouzlo a to se okamžitě mění na darovací magii. Ti dva mágové se snažili kouzlit ze všech sil a nevšimli si, jak jejich magii pohlcuje moje darovací cesta. Země ve zdejších okolí jim bude vděčná,“ vysvětloval Sváťa a oči mu zářily radostí, „ale oni se totálně vyčerpali podobně jako já.“

„To ti poradili tulíci?“

„Neporadili, akorát velice nadšeně schválili můj nápad.“

„Už je po všem?“ zeptal se nedůvěřivě Patrik.

Sváťa se pomalu za Rafanovy pomoci zvedl na nohy a několika cviky si s hekáním protáhl tělo. Demitka přitom vesele balancovala na jeho rameni. Potom se vydali k místu, kde mezitím Tom se Samem důkladně spoutali dva muže.

„Náš pán vás stejně dostane,“ sykl vzpurně jeden z nich, když k nim došli.

„To se ještě uvidí,“ zavrčel Vron a sklonil se k zajatcům. Dotkl se čela každého z nich a uspal je.

„Vy větší pozor! Nosiči lásky blízko,“ upozornil je Groh.

„Co tím chtěl říct?“ podivil se Patrik, který vedl za ruku Andělu.

„Že po nás jdou aberilové,“ odpověděl mu Sam.

„V životě jsem o nich neslyšel,“ podivil se, „kdo to má být?“

„Za chvíli je poznáš. Ani my zatím neměli tu čest,“ sevřel Rafan nervózně rukojeť meče, který měl zastrčený za pasem, „hlídej Andělu a držte se pokud možno někde vzadu. Podle vyprávění se jedná o dost nepříjemné potvory.“

Vron klečel na zemi a rozvazoval tkanice na menším látkovém balíčku. Když ho rozvinul, spatřili zásobník na tučet šipek. Opatrně je uvolnil a každému chlapci podal dvě.

„Budte opatrní, je na nich prudký jed. Snažte se jimi zasáhnout aberila. Pět šipek na jednoho by mělo stačit k tomu, abychom ho dokázali zabít. Aspoň doufám.“

Tulíci znervózněli a Groh znovu promluvil: „Oni blízko. Pozor!“

„Nevíš, kolik jich je?“ zeptal se Rafan.

„Jeden a dva,“ odpověděl tulík a mávl pacičkou dopředu a dozadu.

„A sakra!“ zaklel Vron a horečně přemýšlel, jestli neexistuje další způsob, jak děti ochránit. Ale jiná možnost než boj jim nezbývala. Musel doufat, že Artitan s posilami dorazí dřív, než tady umřou. S magií na tom nebyli nejlépe a šipek měli málo. Budou muset improvizovat podle situace.

„Naše šance se zvýší, pokud zaútočíme jako první,“ instruoval tiše kluky, „jelikož tu není na boj dost místa, rozdělíme se. Já a dvojčata si vezmeme na starost ty dva vzadu. Rafan bude mít na povel ostatní a pokusí se zlikvidovat toho před námi. Snažte se aberily zasáhnout šipkami dřív, než se zmůžou na obranu. Pak do nich sekejte, co vám stačí síly. A vyhybejte se rosolu, co z nich poteče, mohl by vás poleptat. Nějaké otázky?“

„Co se ségrou?“ zeptal se Patrik.

„Ty se skrčíš tady do výklenku,“ oslovil Vron Andělu, „a nehneš se odtud, dokud boj neskončí. Jasně?“

„Ano,“ přikývla dívka a zamířila k vyznačenému místu. Tam se otočila a s nevinným výrazem prohlásila: „Ale oni jsou naši přátelé. Copak necítíte jejich lásku? Nechtějí vás zabít.“

Rafan k ní přistoupil a políbil ji do vlasů. Při tom jí zašeptal: „Poslechni Vrona a než se k tobě vrátím, mysli jenom na nás dva. Opakuj si, že nikdo na světě tě nemůže mít raději než já. Věříš mi?“

„Věřím,“ vydechla sotva slyšitelně a skrčila se do úkrytu.

„Tak, pánové, jdeme na ně. Jste připraveni?“ otočil se na Svátu a Patrika.

Na jeho ramena se vyhoupl Plavík a Demitka. Rafan zamrkal překvapením, když viděl, že se celá parta tulíků přidala k nim.

„Neměli byste raději doprovodit dvojčata?“ zeptal se Plavíka.

Ten mu tentokrát neodpověděl nahlas, ale uchýlil se k mentálnímu kontaktu.

„Oni sice stojí proti dvěma aberilům, jenže normálním. Kdežto ty máš proti sobě specialistu bojovníka. Budeš hexitu potřebovat víc než Vron s Tomem a Samem. A pospěš si. Groh tvrdí, že je nejvyšší čas zaútočit.“

Aberil se vynořil z ohybu chodby a Rafan zařval, jak nejhlasitěji dokázal: „Na něj, na hajzla! Za všechny, co nepřežili! Zhebni, potvoro!“

A rozběhl se proti nepříteli, aniž se ohlížel za sebe. Patrik se Svátou se sice k jeho řevu nepřidali, ale utíkali těsně za ním. Křečovitě v rukou svírali otrávené šipky a běželi vstříc něčemu, co ani neznali. Vpůli cesty je zasáhla mentální vlna. Aberil je zahltil pocitem lásky a vstřícnosti. Rafana nezadrželo ani na sekundu, protože měl stále ještě před očima neblahý osud Anděly. Dokázal rozlišit, že na tom intenzivním pocitu není vůbec nic pravdivého, že se jedná jenom o šalbu a záludný klam. Ale Svátu i Patrika zasáhla vlna lásky nepřipravené. Oba se zarazili a zaváhali. Plavík se prodral do Svátovy mysli a připomněl mu, jaké má Hanka kvůli aberilům potíže. Stále mu opakoval: „Nevěř jim, používají bojovou lest. Mysli na Hanku, to je ta správná láska.“

Až teprve když své naléhání tulík podpořil jiskřivou ťaškou, začal Sváťa vnímat realitu a vzpamatoval se. Pevněji sevřel šipky, obrnil se proti mentálnímu ovlivňování a zbylý úsek cesty se soustředil jen na to, aby správně zasáhl měňavé tělo aberila. Sledoval Rafanovy šipky a viděl, jak zasáhla jen první. Druhé se aberil vyhnul tím, že vtáhl chapadlo, na které Rafan mířil, a vysunul ho jinde. Sváťa proto svůj útok vylepšil kouzlem, jež necelý metr před dopadem změnilo dráhu šipky do jiného úhlu.

Znovu ho zasáhla ochromující mentální vlna a navzdory obraně ho silně zpomalila. Sice slyšel tulíky, jak ho vybízejí, aby se tomu nepoddával, ale vlna byla zatraceně silná. Vzápětí ho zasáhl kousek slizu, který po něm aberil vystřelil. Byl tak zpomalený, že nedokázal včas uhnout. Sliz mu popálil nadloktí levé ruky. To ho probralo důkladněji, než popichování tulíků. Pak se před ním rozprskly desítky sitbelů. Díky neobyčejné rychlosti tulíků, kteří je odpínávali stranou od jejich těl, ho žádný nezasáhl. Zastínil svou mysl důkladněji a přidal i ochranu těla. Napřáhl pravou ruku a zabodl dlouhý nůž hluboko do aberilova těla. Vyškubl ho a rychle bodl ještě jednou. Vzápětí následoval další mentální útok a byl tak silný, že upustil zbraň, sesunul se do kleku a chytil se za hlavu, která mu třeštila neuvěřitelnou bolestí. Koutkem oka vnímal Rafana, jenž mydlil do aberila mečem. Najednou se v jeho zorném poli objevila postava Patrika. Sváťa přemohl pocit na zvracení a podíval se na něj. Spolužák měl zcela nepřítomný pohled a mířil na něj mečem.

„Pozor, ovládli ho!“ zazněl mu v mysli výstražný hlas Mam. „Zneškodni ho, nebo uteč.“

Sáhl do posledních rezerv své magie a Patrika znehybnil. Přinutil se vstát a vytrhl mu z ruky zbraň. Spolužák se najednou vymanil z jeho kouzla a pohnul se. Sváťa ho prudce udeřil rukojetí meče. Omráčený Patrik se sesunul k zemi.

Bolestivé zasténání za jeho zády ho bodlo až u srdce. Rafan kulhavě poskakoval kolem aberila. Zaklel, když se mu meč rozpadl v ruce. Znovu ho zasáhl aberil a poranil ho na pravém lokti. Rafan levou rukou sáhl za opasek a vytrhl Hančin lovecký tesák. Sváťa si všiml šipek, které vypadly Patrikovi z rukou. Bleskově je sebral a mrštil po nepříteli. Z takové blízkosti se nemohl netrefit. Rafan pokračoval v útoku a tesákem odsekl aberilovi chapadlo. Jen taktak uhnul před slizem, co z rány vytekl. Sváťa pevně uchopil Patrikův meč a začal vši silou sekat do měňavého těla. Všiml si, že se mu vyjasňuje mysl. Trhavé pohyby aberila se postupně zpomalovaly a bylo stále snadnější ho zasáhnout. Tulíci se míhali kolem a rozptylovali nepřítelovu soustředěnost. Sváťa pozoroval, jak se na jeho meči objevují vykousané zuby a jak je kovové ostří rozleptáváno přímo před očima. Nakonec se jejich nepřítel přestal hýbat.

„Bacha na sitbely,“ sykl udýchaně Rafan, když viděl, jak se Sváťa vyčerpaně opřel o skálu.

To už k nim zezadu přicházeli Vron a dvojčata. Kluci vypadali nezranění, akorát Vron kulhal podobně jako Rafan. Navenek se snažil potlačit bolest a tvářit

se normálně, ale záškuby v koutku úst napovídaly, že je nejspíš pěkně zřízený.

„Musíme odtud vypadnout. Další boj bychom nezvládli,“ konstatoval vyčerpaně a dvojčata se po něm s obavou ohlédla.

Rafan odevzdaně přikývl: „Máš pravdu. To, co jsem plánoval, je nad naše síly. Nedokážeme to.“

Sváťa bolestivě sykl, když se pokusil prohlédnout své zranění. Byl úplně na dně, ani si ho nedokázal ošetřit. Postřehl, že ani Tom se Samem nejsou bez zranění. Maskovali své potíže a tvářili se statečně.

„Že jsme ale dopadli, co?“ ušklíbl se Tom.

„Co blázníš, brácho, vždyť jsme vyhráli,“ zajiskřil Samovi v očích smích s nádechem černého humoru.

Rafan se sklonil k Patrikovi a prohlédl jeho bouli na hlavě. Když se jí dotkl, spolužák zasténal a otevřel oči.

„Můžeš vstát?“

„Asi budu zvracet,“ hekl Patrik, otočil se na bok a splnil svou pohrůžku. Chvíli namáhavě dýchal a přesunul se do kleku. Sváťa mu nabídl jako oporu zdravou ruku.

„Je poznamenaný. Otroická krása,“ vypískl Plavík a ukazoval na Patrikovu ruku.

Sváťa si s hrůzou uvědomil, že za to nejspíš může on. Kdyby ho nesrazil k zemi, možná by spolužák na těle žádný sitbel neměl.

„Oni nám neublíží. Milují nás. Být s nimi je krásné a úžasné,“ řekl rozzářeně svým společníkům, když vstal a trochu se vzpamatoval.

„Zatraceně,“ procedil mezi zuby Vron a netrpělivě mávl rukou na Andělu, aby se k nim přidala, „pojdte, vracíme se zpátky.“

Sotva vyrazili, zapanáčkoval před nimi Groh: „Ne zpátky! Tam nepřítel. My málo síly.“

„To snad ne,“ zaúpěl Sváťa, „vždyť už ani nemáme čím bojovat.“

„Co uděláme?“ obrátil se na Vrona Tom.

„Pokusíme se je aspoň zpomalit a na vhodném místě zatarasit cestu mezi nimi a námi. A dál už nezbyde než doufat, že dorazí ochránci a najdou nás.“

„Hexita umí zpomalit,“ ozvala se Mam, „vy zatím hledat místo pro zával.“

„Díky,“ vděčně se po tulíkovi ohlédl Vron a vyrazil kupředu. Ostatní se váhavě přidali.

Jediný, kdo šel radostně, byl Patrik. Usmíval se a mrkal na Andělu.

„Jdeme správně,“ opakoval každých deset metrů, „pán už na nás čeká a těší se na setkání.“

Neodporovali mu, ale jeho nadšení je znervózňovalo. Snažili se na něj nedívat a zachovat si klidnou mysl. V téhle situaci to zrovna snadné nebylo.

---



## Na prahu smrti

Hanka s Gehanem dopochodovali na místo označené na mapě jako východ ze skal.

Úzká podzemní chodba, která v posledním úseku strmě stoupala vzhůru, ústila do obrovské jeskyně, na jejímž konci chyběl strop. Po šikmé stěně se dalo vyšplhat vzhůru pod širé nebe. Trochu to klouzalo, protože po skále stékal pramen, který končil pod svahem v malém jezírku.

Hanka celá nedočkavá lezla nahoru a snažila se vyhýbat místům, kde voda skalní bloky příliš vyhladila.

Konečně se s trpaslíkem vyškrábali ven. Musela mhouřit oči před sluncem, ale zaplavil ji příjemný pocit, že je na čerstvém vzduchu a zase po dlouhé době cítí vítr a rozmanité vůně.

„No, moc jsme si nepomohli,“ vrčel trpaslík, když obešel rozsáhlou plošinu, na které se ocitli, „odsud se dostanou jen ti, co umí létat.“

„Bohužel máš pravdu,“ prozkoumávala terén i ona. Okraj plošiny byl po celém zbývajícím obvodu zakončen strmými stěnami. Vrchol skály vypadal, jako by ho nějaký obr usekl mečem.

Byl z něj krásný výhled, ale jen na další skalnaté vrcholky. Nedalo se mezi nimi zahlédnout nic, co by ukazovalo na blízkost lidských příbytků.

„Tak dlouhé lano nemáme. Budeme se muset vrátit a najít jiný východ,“ pokrčil Gehan rameny.

„Dokázala bych ve skále magicky vytvarovat schody,“ mnula si Hanka zamyšleně bradu, „ale skála

je zatraceně vysoká, trvalo by celou věčnost, než bychom mohli slézt. Kéž by tu měla supervolonové prkno.“

„Přinejmenším se tu v klidu najíme a doplníme vodu,“ rozhodl prakticky založený trpaslík.

Posadili se, vytáhli zásoby a rozbalili i mapu, aby vymysleli, kudy dál.

Najednou Hančinu hlavu zaplavil podivný vtíravý pocit. Jak byla zvyklá při boji s aberily, uzavřela se do sebe, vytěsnila vnější vlivy a snažila se v mysli udržet jen vzpomínku na Svátův láskyplný pohled.

Mentální tlak ale neustával a její mysl zaplavilo silné bílé světlo a překrylo svým jasem všechny její představy. Hance bylo jasné, že je to mnohem silnější než ona a že se neubrání. Navíc se mentální vpád vůbec nepodobal útočnému působení aberilů.

Rozhodla se pro opačnou taktiku a zcela otevřela svou mysl, aby zjistila, odkud se síla bere. V prstech sevřené ruky rozdrtila zbytek placky, kterou chroupala, a trpaslík na ni upřel znepokojený pohled.

„Co je? Děje se něco?“ zeptal se.

„No to je dost, že jsi mě pustila do své mysli,“ oslovil dívku mentálně hlas jednorožce. Ale nejednalo se o otce, nýbrž o strážkyni hranic a léčitelku S'faideu, „k čemu tolik ochran? Nemáš snad zájem se k nám vrátit a pokusit se o obhajobu?“

„Propánakrále! On už přišel její čas?“ vyděsila se upřímně Hanka.

„Správně jsi měla mít na přípravu tři dny. Avšak dva dny mi zabralo, než jsem tě našla, takže do

stanoveného termínu zbývá jen velmi málo času. Proč konečně nezrušíš svou ochranu před světem?“

„Nejedná se o moje kouzlo, opředení myslí na mě seslali ochránci a já sama ho odstranit nedokážu. Nemohla bys ho zrušit ty? Prosím.“

„Pokud je to tvé přání, proč ne,“ souhlasila S'faidea, „ale co když se ještě pořád nalézáš pod vlivem sitbelu? Kouzlo ruší dálkové pouto mezi tebou a tvým pánem.“

„Já žádného pána nemám! A už vůbec ne aberila!“ odsekla dívka vztekle.

„Dobrá, zkusíme to,“ souhlasil jednorožec a Hanka zažila podobný pocit jako u trpasličího šamana. Opět se jí otevřel magický svět komunikace.

Neradovala se však dlouho, protože jako první vjem se k ní prodralo Plamovo bezbřehé zoufalství. Zaplavilo ji jako přílivová vlna. Drak ani neprojevil potěšení, že s ní může mluvit, protože se celou svou myslí upínal k umírající matce. Hanku to zasáhlo nepřipravenou a několik okamžiků odmítala uvěřit. Přizval ji tedy do svého komunikačního krystalu a ona vše spatřila jeho očima. Nedokázala zadržet slzy.

„Karmaneuduna umírá,“ zašeptala na vysvětlenou trpaslíkovi a v duchu poslala na adresu dračího bratra tolik lásky, kolik jí v sobě cítila k němu a jeho matce. Plakali spolu, propojení osudem i vzájemnou náklonností.

„Chápu tvůj zármutek, ale neměla bys ztrácet čas,“ jemně jí připomněla S'faidea důvod, proč se jí ozvala. „Je třeba, aby ses vydala na nějaké místo,

odkud tě může tvůj otec vyzvednout. Byl velice nervózní, když jsem tě nemohla najít. Možná to budou vaše poslední chvíle, které strávíte spolu. Jestli neuspěješ, nikdo z našeho stáda už se k tobě po zbytek života nebude hlásit. Proto ti ještě jednou doporučuji neztrácet čas.“

„Ale já se nedokážu dostat nikam, kde to R'íhan zná,“ namítla polekaně Hanka, „trčíme na naprosto neznámém místě.“

„Máš magické vzdělání. Copak si vážně neumíš poradit?“

Hanka zaslechla v jednorožcově hlase pohrdání a naštvála se. Vyloučili ji ze stáda, nechali ji bez pomoci v situaci, kdy jí šlo o život, a teď říkají, že je to její vina, když se nedokáže včas dostavit k obhajobě?

„Uklidni se, sestřičko, já si tam pro tebe zaletím a pošlu tě, kam potřebuješ,“ jemně se její myslí dotkl Plam.

„Jenže ty máš teď jiné starosti...“

„Matce pomoci nedokážu. Tobě ano.“

„Tak dobře, přileť pro nás. Chtěla bych ještě vidět Karmaneudunu, než...“ Hanka ztěžka polkla a nedokázala to vyslovit nahlas. „Počkej moment. Ukážu ti na mapě, kde jsme.“

„Našel bych tě i bez toho,“ zamumlal Plam, ale na mapu se přece jen Hančinýma očima podíval. „No jasně! Pohlcující kráter. Jsi blízko. Za chvíli mě čekej.“

Hance se ulevilo, že nebude muset zpátky do podzemních chodeb, kde mohli kdykoliv narazit

na aberily. Plam ji může poslat do Santareny nebo do útulku a odtud ji její otec bez problémů vyzvedne.

„Pohlující kráter?“ ozvala se S'faidea, která celou jejich konverzaci vyslechla. Tón jejího hlasu se Hance nelíbil. Byl odtažitý a znepokojený. „Snad nejsi uprostřed Prokletých hor?“

„Kdybych si mohla vybrat, nebyla bych tu,“ odsekla nerudně.

„A zveš draka, aby přišel za tebou na tak nebezpečné místo?“

„Nemám jinou možnost. Co se ti na tom nelíbí?“

„Hazarduješ s osudem celého lidstva.“

„Já?“ Hanka se znovu naštvála. Jak ji může jednorožec obviňovat z něčeho takového? Kdyby se před ní neuzavřeli a netajili jí informace, mohlo se všechno vyvinout úplně jinak a možná ani nemusela skončit v rukou únosců.

„Drak se nikdy nesmí dostat do těchto míst! Okamžitě mu poruč, aby k tobě nelétal! Riziko je příliš vysoké!“

„Pozdě,“ zdvihla Hanka radostně hlavu a pozorovala, jak její černý přítel klesá a krouží nad místem, kde stáli, „už je u nás. Jestli máš, S'faideo, obavu, že by ho tu mohli dostat aberilové, bojíš se zbytečně. Momentálně tu nejsou. Cítili bychom je.“



„Vidím, že ses dozvěděla víc, než je zdrávo. Děláš ale chybu. Tohle tvé rozhodnutí ti v našich očích přitíží. Dosud zůstáváš, i když podmíněčně, členem stáda. Bohužel! Jenomže pozvat draka do Prokletých hor je zločin nejhoršího druhu! Svým jednáním vrháš

na všechny jednorožce velice špatné světlo. Nutíš nás nést odpovědnost za svou lehkovážnost a aroganci.“

„Vždycky jsi na mě byla hodná a já jsem tě považovala skoro za svou přítelkyni, S'faideo,“ řekla trpce Hanka, „ale teď si nějak nerozumíme. Nechci pokračovat v hovoru, protože bych možná vyslovila něco, čeho bych později litovala.“

„Ani si neuvědomuješ, jak hroznou věc děláš.“

„A co hrozného podle tebe dělám? Přestaň mluvit v narážkách a odpověz mi přímo!“

„Kdyby aberilové do kůže tvého draka vtiskli třeba jen jediný sitbel, bude nutné ho zabít.“

„Žádný aberil tu není!“

„A co třeba poznamenaná myš nebo netopýr? Stačí maličkost, aby tvůj přítel skončil jako sluha podzemního národa.“

Dívka se vyděsila. Drak opatrně přistál vedle nich. Jestli má jednorožec pravdu, musí odtud rychle zmizet.

„Vezmi nás okamžitě ke své matce,“ požádala ho nervózně, aniž se s ním přivítala. Představa, že by se mohl její vinou dostat pod vliv sitbelů, jí naháněla hrůzu. S'faidea má pravdu. Kdyby včas vzala na vědomí míru rizika, nepozvala by ho sem.

Plam se po ní vyčítavě koukl. Přece jen čekal srdečnější přivítání. Nic však nenamítal a otevřel bránu.

„Jdeme,“ vzala Hanka Gehana za loket a za okamžik už stáli na planině, kde spočívala nehybná těla tří černých draků.

„Panebože,“ vzdychla Hanka a rychlým krokem zamířila k největšímu tělu, ve kterém poznala Karmaneudunu. Položila dlaň na její hlavu a palčivý pocit bolesti ji celou prostoupil. Do této chvíle doufala, že by mohla pomoci. Teď ale měla co dělat, aby neucukla. Zatnula zuby a navzdory bolesti vyslala do dračích smyslů vlnu klidu, míru a lásky, kterou k dračici cítila. Litovala, že není při vědomí, aby se s ní aspoň naposledy rozloučila. Uvědomila si, jak byl jejich život osudově propojen. Dračice však byla natolik slušná, že Hanku vytáhla z beznadějného živoření v dětském domově a dopřála magické vzdělání jí i jejím kamarádům. Jejich vztah se během nejrůznějších událostí upevňoval, až z něj nakonec vykryštovalo přátelství. Hanka si neuměla představit, že je konec. Nechtěla uvěřit, ačkoliv ji o tom všechny její smysly ujišťovaly.

„Pojď se mrknout na ty mrtvé draky,“ zatahal ji za rukáv Gehan a ukázal na tělo vedle dračice, „vidíš to, co já?“

Hanka překvapeně prohlédla šupiny na ocase: „Musí mít po sobě tisíce sitbelů...“

„Kdo jste a co tu děláte?“ ozval se za nimi ostrý hlas.

Ohlédla se a vykulila oči: „Niku? Jsi to ty? Fakt jsi to ty?“

Zapátrala po okolí, ale jeho tulíka nikde neviděla: „A kde máš Lotrandu?“ Polekala se, jestli mladý ochránce pořád ještě není pod vlivem aberilů.



„To mě podrž! Hanka! Kde ses tu vzala? Vron říkal, že tě unesli.“

„Tady Gehan mě zachránil,“ představila příteli trpaslíka.

Když ji Nik objal, ucítila, jak je na tom špatně. Byl zesláblý nebo nemocný. Opatrně do něj přesunula trochu životní síly. Doufala, že si to ochránce ani neuvědomí, ale zmýlila se. Prudce ji od sebe odstrčil.

„Co blázníš, ženská! Já jsem v pořádku. Nepotřebuji tvoji magii. Schovej si ji pro ostatní.“

„Ostatní? Kdo tu ještě je?“

„Vron a tvoji bráchové bojují někde uvnitř. Před chvílí tam za nimi vyrazil Artitan s dalšími pěti ochránci. Jo, taky tam jsou dvojčata Mojeranovic a všichni tulíci.“

„Musím za nimi,“ shodil Gehan batoh a hrábl do něj pro bojovou výbavu, „mám s sebou spoustu šipek a jeden zkušenější trpaslík by jim mohl být sakra užitečnější.“

„Když si pospíšíš, určitě je dohoniš,“ přikývl Nik, „dva z ochránců trochu kulhali.“

„Počkej, jdu s tebou,“ chytila ho za rukáv Hanka.

„Ne! Ty musíš ihned k jednorožcům!“ vybuchl v její mysl S'faidein rozzlobený hlas.

„Kdybys uvnitř byla ty, taky bych tě nenechala umřít a šla ti na pomoc!“ vztekla vykřikla nahlas a Nik s Gehanem se po ní zaraženě koukli, protože oni jednorožcův hlas nevnímali.

Vzápětí se vedle dračí mrtvoly zamihotala brána a jednorožec stál přímo u nich.

„Neexistuje, aby člen stáda neposlechl, když já vydám příkaz!“ zuřila S'faidea a tentokrát ji v myslích slyšeli i Nik a Gehan.

„Jak ses dokázala dostat přímo sem?“ podivila se Hanka, kterou pohled na jednorožce vyvedeného z míry spíš pobavil, než vylekal.

„Vystopovat dračí bránu, kterou jsi prošla, je jednoduché.“

„Možná jsi pro nás mohla otevřít bránu i v okamžiku, kdy jsme stáli na vrcholku Pohlcujícího kráteru...“ podezřívavě sondovala její schopnosti Hanka.

„Divoká brána je příliš vysoké riziko, nikdo rozumný by ji nepoužil. Ale vystopovat kouzlo aktivního průchodu už v našich možnostech je.“

„Sakra, tady je dneska živo,“ prohlásil Nik a ostatní ucítili, jak byl vzduch v jejich blízkosti narušen chvěním další brány. Kdosi mocný na planině otevřel mimořádně velký a stabilní průchod. Vystoupil z něj obrovský černý drak a země se chvěla, když kráčel k nim. Zamířil přímo ke Karmaneuduně. Plam ho velice uctivě pozdravil a uvolnil mu místo u matčiny hlavy.

„To je přece Hor,“ vydechla užasle Hanka a oči jí zasvítily probuzenou nadějí, „jestli někdo může Plamovu matku zachránit, tak on.“

Jednorožec nespokojeně potřásl hřívou, ale momentálně na dívku nenaléhal. Nik s trpaslíkem zvědavě pozorovali draky. Gehan dokonce zapomněl, že chtěl okamžitě vyrazit do skal.

„Máš jít sem k nám,“ mentálně oslovil Hanku Plam.

Prošla mezi Plamem a Horem až k hlavě dračice. Znovu jí položila chvějící se dlaň na nozdry. Tentokrát už byla připravená na to, co ji čeká. Přesto se jí bolestí zatajil dech.

„Jestli se s ní chceš rozloučit, pojď ke mně do krystalu,“ oslovil ji Hor v mysli a zkontaktoval ji v rámci dračí komunikace. Jeho krystal dívku překvapil. Trochu se podobal sitbelu. Byl průsvitný se spoustou odrazových plošek a uvnitř bylo jakési temně rudé až černé srdce. Celá rozechvělá přijala jeho pozvání a spatřila Karmaneudunu jeho očima. Vycítila, že Hor chová k dračici velké sympatie. Zároveň ale v jeho pocitech zaznamenala smutek a nespokojenost.

„Děti moje,“ ozval se jí v hlavě hlas Plamovy matky a bylo jasné, že promlouvá k synovi a k ní, „sprovodila jsem ze světa dračí hanbu a brzo odejdu do zapomnění. Už nemám sílu ani zvednout hlavu a podívat se na vás. Přesto vás moje mysl vidí jasně a věrně. Jsem šťastná, že jste oba u mě a můžeme vyslovit poslední pozdrav. Pro mě už není návratu. Vy ale budete žít a znovu posílíte tabu Prokletých hor. Dračí hanba nesmí ohrožovat svět. Postarejte se o ni. Dlužíme to lidem i ostatním tvorům, které postihlo zotročení.“

„Mami, neopouštěj mě, nechci tu zůstat sám,“ zalykal se smutkem Plam a Hanka si dojatě uvědomila, že je mladší než ona a je podle dračích měřítek ještě dítě.

„Neboj se, synku, nezůstaneš sám. Máš Hanku a budeš mít i toho nejlepšího učitele na světě, který z tebe udělá správného draka.“

„Nechápu, jak jsi mě k tomu mohla přemluvit,“ podotkl láskyplně Hor, „ale co slíbím, to splním. Postarám se o tvého syna, takže nyní můžeš odejít v klidu a míru.“

„Kéž bych mohla,“ hlas dračice zvolna slábl, „byla jsem špatná Uznaná starší, mé hnízdo může za to, co se přihodilo lidem. Mám vůči postiženým velký dluh, který už nedokážu ničím vyrovnat. Snad jen kdybys...“

Hanka najednou její hlas neslyšela. Vypadalo to, jako by přeladila na soukromý hovor jen mezi ní a Horem. Poznala, že i Plam kvůli odmlice znervózněl. Trvala však jen pár vteřin a zase mluvili nahlas.

„Pokaždé jsi dovedla využít mou slabost ve svůj prospěch,“ odfrkl nespokojeně Hor, „a já nikdy nedokázal odmítnout.“

„Vždycky jsem tě měla ráda. Akorát jsem nemohla opustit hnízdo a svého syna. Vždyť víš.“

„Chceš toho po mně mnoho.“

„Věřím, že se zachováš tak, abys neměl morální dluhy a výčitky svědomí.“

Dračí mág vzdychl: „Udělám to pro tebe, abys neodcházela s pocitem dluhu.“

„Děti moje, kéž je vaše cesta zalitá sluncem a lemovaná dobrými zážitky... Teď mi také popřejte šťastnou cestu...“

Poslechli ji a cítili, jak Hor kolébá mysl Karmaneuduny podivnou dračí ukolébavkou.

„Nyní odložte emoce na později. Máme práci,“ ukončil stroze Hor jejich vzájemné propojení v dračí komunikaci.

Hanka měla tváře mokré slzami a Plam se uzavřel do sebe. Dokonce i před ní.

Hor se obrátil k přihlížejícím. Zřejmě je prozkoumal nejen pohledem.

„Jak symbolické,“ oslovil je všechny, „Karmaneuduna už není mezi živými a já teď místo ní společně s vámi dokončím práci, pro kterou položila život.“

„Ty,“ pohlédl svým zkoumavým okem na Nika, „zůstaneš tady a postaráš se, aby po nás už nikdo další do skal nevstupoval. Opakuji, je důležité, aby po nás už dovnitř nevešla živá duše! Jasně?“

„Ano,“ přikývl Nik, „dohlédnu na to.“

„Tak jo,“ zafuněl Hor, „a vy ostatní budete přesně plnit, co vám přikážu.“

Jednorozec se otočil a chystal se odejít.

„Kam jdeš?“ zarazil ho drak. „To platí i pro tebe! Potřebuji tvou pomoc!“

„Žádný drak mi nebude rozkazovat, co mám dělat!“ ohradila se proti Horově neomalenému jednání S'faidea. „Vezmi na vědomí, že já dolů do skal nevкроčím v žádném případě!“

„Ale vkročíš,“ zabublal drak a Hanka přemýšlela, jestli to náhodou nebyl smích.

„A ty jako drak dovnitř také nepůjdeš! Pro tebe je tohle místo tabu!“

„Já nejsem obyčejný drak, jsem nejmocnější dračí mág. Pro mě tabu nic neznamena. A můžeš vzít jed

na to, že v mých šupinách rozhodně nikdo žádný sitbel pěstovat nebude!“

„Cože?“

„Neříkej mi, že nevíš, jak aberilové sitbely získávají,“ odfrkl pohrdlivě drak, „copak sis neprohlédla tahle mrtvá dračí těla? Právě na nich vyrostly sitbely, co nedávno zaplavily lidský svět. Proto draci nazývají tyhle záludné kamínky dračí hanbou. Bez draků by je aberilové neměli. Kvůli tomu tu Karmaneuduna trpělivě vyčkávala a nakonec je vylákala ze skal a zabila. Teď už nám zbývá jen jedno, pokusit se o záchranu lidí. Bojíš se bojovat?“

„Víš vůbec, ty dračí hrdino, co se může přihodit poznamenanému jednorožci? Jaká hrůza by ovládla svět?“

„Vím to lépe než kdo jiný, ty zbabělá křehotinko. Když ti slíbím, že tě dokážu před sitbely zaštitit, půjdeš?“

„Jak bych ti mohla věřit?“ couvla S'faidea o krok zpět.

Drak prudce zavřel oči a po dvou vteřinách je zase naráz otevřel. Jednorožec se zachvěl a dvakrát se otočil kolem své osy. Hanku zabrnělo celé tělo a trpaslík se začal zuřivě drbat ve vousech. Hodil po drakovi vzteklým pohledem, ale ten měl pysky stažené do výhružného úsměvu. Gehan po jeho spatření spolkl protesty a dál se v tichosti drbal.

Hanka se dotkla své kůže a vyděsila se. Zdálo se, že ztratila v prstech cit. Jako by sáhla na nějakou cizorodou hmotu.

„Nuže?“ zeptal se drak jednorožce.

„To není možné. Tohle by se ti nemělo podařit. Jaké to bylo kouzlo, že jsi ho na mě dokázal seslat bez mého souhlasu?“ ozvala se tentokrát S'faidea už mnohem pokornějším tónem.

„Tak co? Jdeš se mnou, nebo mám o jednorozcích začít rozhlašovat, že jsou zbabělci?“ zavrčel netrpělivě dračí mág.

„Co máš v úmyslu?“

Drak jí neodpověděl a obrátil se na Hanku: „Dokážeš se spojit s těmi, co jsou uvnitř?“

„Ano.“

„Zjisti, kde jsou, a co se pod zemí děje.“

Hanka mentálně zkontaktovala Vrona. Zareagoval okamžitě a zaradoval se, že je dívka v pořádku.

„Jestli s sebou má Gehan mapu, tak se nacházíme poblíž bodu C 525,“ odpověděl na její dotaz.

„Jste v pořádku?“

„Zatím žijeme.“

Trpaslík roztáhl mapu a pomohl Hance najít jmenovaný bod.

Jako druhého oslovila dívka Artitana. I on měl kopii jejich mapy a ukázalo se, že nejsou od první skupiny tak daleko, jak mysleli. Hrdě Hance oznámil, že právě zabili dva aberily a pokračují stejnou trasou jako první skupina.

Najednou se na rozložené mapě zničehonic objevil malý červený bod.

„Co to děláte s mou mapou?“ zamračeně se po přítomných rozhlédl Gehan.

„Jen jsem si dovolil vyznačit čtvrtý horký kámen, který na vašem nákresu chybí,“ vysvětlil mu vzápětí

Hor, „první skupina je u něj nebezpečně blízko. Já teď zaletím přímo nad označené místo a vy tu zatím počkáte na mou bránu.“

Drak nečekal na souhlas a odstoupil stranou, aby vzlétl.

„Moc toho nenakecá,“ ušklíbl se Gehan, když dračí mág odletěl, „myslíš, že se mu dá věřit?“

„Obvykle je samotářský, ale věřit se mu dá,“ ubezpečila ho Hanka a podívala se na Plama. Měl téměř netečný pohled. Neodvážila se ho oslovit, protože i ona jen stěží zachovávala suché oči. Doufala, že je Hor nenechá dlouho čekat. Ohlédla se na S'faideu.

„Ztrácíš poslední hodiny na přípravu obhajoby,“ podotkla, když zaznamenala, že ji dívka pozoruje.

„Jakou mám naději, že moje obhajoba bude úspěšná?“ zeptala se Hanka.

„Téměř nulovou.“

„Pak není o čem přemýšlet. Zůstanu tady.“

Ve vzduchu se zachvělo kouzlo. Nik ustoupil stranou, zatímco ostatní prošli obloukem otevřené brány za dračím mágem. Ocitli se uprostřed pahorkatiny. Hor poklepal drápem do skalní desky pod svými tlapami a vyzývavě se zahleděl na jednorožce.

„Kněz aberilů sídlí přesně pod námi. Po tobě, čtyřnohá krásko, budu chtít, abys našla jeho mysl a poprala se s ní. Potřebujeme ho aspoň na chvíli ovládat. Dokážeš to?“



„Nikdy jsem podobné kouzlo na živou bytost neuplatnila,“ odfrkla s nelibostí S'faidea, „navíc je tvůj požadavek proti mému přesvědčení.“

„A zachránit lidi není proti tvému přesvědčení?“ sarkasticky se zeptal Hor.

„Ne,“ připustila už mírněji, „jak dlouho mám věznit jeho mysl?“

„Dokud neudělám dostatečně velkou díru do skály, abychom se k němu dostali.“

„Ale to může trvat celý den,“ potřásla hřívou S'faidea a rozpačitě hrábla kopytem, „hádám, že ho udržím nejdéle hodinu, pokud je silný, jak se vypráví.“

„Budu doufat, že jsi opravdu tak mocná,“ zafuněl Hor, „potřebuji odhadem tak deset dvacet minut podle toho, na jaký druh skály narazím. Je pravděpodobné, že se kolem kněze během té doby seskupí ochranka. Tu v okamžiku, kdy se dostaneme až k nim, zaměstnáte vy dva.“

Mrkl na dívku a trpaslíka. Hanka s Gehanem svorně přikývli.

„Musíme oddělit kněze od ochranky, abych mohl toho zatraceného aberila přenést z podzemí až sem nahoru. Máme-li úspěh, musí po celou tu dobu zůstat živý a nezraněný. Zbývající část akce bude snadná. Ostatní potvory se za námi nepustí, protože denní světlo by je zahubilo.“

„A co naši přátelé tam dole?“ starala se Hanka.

„Zatímco budeme s Plamem hloubit ve skále přístup k podzemním chodbám, oslovíš je. Ať se spojí do jedné skupiny a urychleně opustí

podzemí. Není vyloučeno, že by ještě pár aberilů mohli cestou potkat.“

Hor mávl tlapou a zahnal je o deset metrů stranou. Kývl na jednorožce a začal pracovat. Plam se k němu připojil, ale jeho příspěvek k dílu byl mizivý. Hanka s úžasem sledovala, jak dračí mág v zemi odděluje bloky skály a přemísťuje je za sebe.

„Přestaň zírat,“ poklepal jí na rameno Gehan, „a věnuj se tomu, co máš za úkol.“

S lítostí odtrhla zrak od fantastické podívané, jakou už pravděpodobně nikdy v životě nespatří, a s povzdechem zavřela oči, aby se dokázala lépe soustředit.

Nejdřív oslovila Artitana. Byl v překvapivě dobré náladě.

„Všechno nasvědčuje tomu, že Vrona s děcky doháníme,“ řekl jí, „akorát je mezi námi ještě jedna skupinka potvor. Ale s těmi si poradíme, je jich jen pár. Troufám si tvrdit, že je zvládneme levou rukou.“

Hanka bojovému mágovi vyřídila drakův vzkaz.

„Jo, to sedí. Naše plány se shodují. Doženeme Vrona a co nejrychleji odsud vypadneme. Jen ještě musíme... sakra, už jsou tu... zabít tyhle hajzly!“ zařval Artitan a přerušil spojení.

Usoudila, že je se svou skupinou uprostřed boje a zavolala Vrona.

„Promiň, děvče, teď mě neruš. Zkoušíme za sebou strhnout zával, abychom unikli aberilům.“

„Poslouchej mě, Vrone, tohle je fakt důležité. Artitan už je těsně za vámi a dost možná právě teď zabijí aberily, před kterými utíkáte. Vykašlete

se na všechno a zmizte odtamtud. Otevři bránu a vraťte se ven. Měli byste se vypařit co nejdřív, protože kousek od vás je aberilský kněz a za pár minut kolem něj bude horko. Přiletěl Hor, ten dračí mág, jestli si vzpomínáš, a chce splnit poslední přání Karmaneuduny a zničit pána sitbelů. Tak se odtamtud okamžitě ztraťte!“

„Jo, milá zlatá, kdybych měl na výběr, už bych to dávno udělal. Jsme totálně bez magie. Momentálně žádný z nás nezvládne kouzlo brány ani náhodou.“

„V tom případě se pokuste spojit s Artitanem.“

„Dík za radu,“ řekl trochu ironicky Vron.

Na okamžik se odmlčel a podezřívavě dodal:

„A k čemu se právě teď chystáš ty?“

„Já a Gehan půjdeme s Horem.“

„No jasně! Jestli jsem si to nemyslel! Ty se bezhlavě hrneš do průšvihů a nás se snažíš uklidit z cesty. Říkáš, že je kněz kousek před námi?“

„Vrone, prosím tě, nechodte tam. Drak se k horkému kameni probourává shora, on je dost silný, nechte tuhle akci na něm.“

„Když je tak silný, na co asi potřebuje tebe a trpaslíka?“

„Máme jen odpoutat pozornost ochranky.“

„Fakt? Jenom to? Nic víc?“ Vronův hlas zněl víc než našťvaně. „Jdeme kupředu a pokusíme se vám pomoci. A ty vyříd drakovi, že by kněze neměl v podzemí poranit.“

„To on ví. Ale bude se zlobit, že jste neposlechli, a já dostanu vynadáno, že jsem vás nepřesvědčila.“

„Lepší dostat vynadáno, než být mrtvá,“ ukončil Vron spojení.

Hanka šla se smíšenými pocity Horovi oznámit, jaká je situace dole. K jejímu překvapení se nerozzlobil.

„Tušil jsem, co řeknou. S tím nic nenadělám, vybrali si podle svého. Vědí, do čeho jdou, takže si následky rozhodnutí ponесou sami,“ zafuněl námahou, když přenesl další blok skály na povrch. Jáma už byla tak hluboká, že Hanka z okraje ani pořádně nedohlédla na dno. Jak se dostane s Gehanem dolů? Snad si Hor nemyslí, že dovedou létat nebo se bez pomůcek vznášet? A co potom? Jestli narazí na víc aberilů, jak si s nimi sami dva dokážou poradit? Vybouraným kráterem jámy by se dolů protáhla i tři dračí těla najednou. Nepochybně tudy projde i mohutný Hor.

„Tak co? Připravení?“ Otočil se na ně a na jednorozce. Gehan Hance podal zásobník se šipkami a přikývl.

„Aberil-kněz o nás ví a těší se na naši návštěvu,“ oznámila S'faidea, „opravdu se ti zdá bezpečné sestoupit až k němu?“

„Jestli se má naše akce podařit, nevidím jinou možnost,“ odpověděl Hor a pátravě mrkl na S'faideu, „dokážeš ho svými kouzly ovládnout natolik, aby nespáchal sebevraždu?“

„Nebudu-li muset zároveň bojovat, udržím ho.“

„Výborně! Takže dávejte pozor, ať nemusím nic opakovat. Ty, Plame, zůstaneš nahoře a postaráš se, aby tato cesta zůstala čistá. Kdyby se nám aberilové

pokusili nastražit past nebo provedli něco, na co bys sám nestačil, upozorníš mě. Určitě zkusí ovládnout tvou mysl. Věřím ale, že vzpomínka na matku postačí, abys jim nepodlehl. Já přenesu nás ostatní magicky dolů. S'faidea kněze ovládne a vy dva," mrkl na Hanku a Gehana, „se postaráte, aby mě a jednorožce pokud možno nikdo neohrožoval. Buďte opatrní. Vaši kůži jsem zabezpečil proti sitbelům, ale zranit nebo poleptat vás mohou. Právě tak jako nás, když si nedáme pozor. Já s jednorožcem se pokusíme ukrást aberilům jejich kněze a dostat ho na povrch. Vy dva však budete muset nahoru po svých. Snažil jsem se nechat po okrajích jámy spirálový ochoz, po kterém by se vám mělo podařit vystoupat.“

Hanky se zmocnila závrať, a než se nadála, stáli dole. Nebyli přímo na dně jeskyně, nýbrž kousek vedle. Rozhlédla se, ale žádného aberila neviděla. Drak rozšířil vstup do jeskyně a protáhl se dovnitř. Tady bylo dost místa i pro něj. Hanka a Gehan kráčeli po boku jednorožce a dávali pozor. Čich jim prozrazoval, že nepřátelé jsou blízko.

„Opravdu jste tady, to jsem rád, že jste mě navštívili,“ promluvil na ně aberil lidskou řečí. Teprve teď si všimli, že je přilepen ke stěně nad podivným kamenem. Pomalu se začal sunout k nim.

„Jeho si nevšímej, dávej pozor na ostatní. Mohou se sem protáhnout kteroukoliv puklinou ve stěně,“ houkl na ni Gehan. Postavila se do střehu a všechny své smysly vyslala na průzkum.

Vtom je zasáhla prudká mentální vlna. Kdyby Hanka nebojovala s aberily už dřív, těžko by se ubránila. Nyní ale ze zkušenosti věděla, jak jí čelit. Tentokrát však nemyslela na Svátu, protože stále ještě měla před očima umírající Karmaneudunu. Nezměrný žal z jejího skonu ji držel při smyslech naprosto spolehlivě. Cítila zároveň lásku i zuřivost, že už milovaná dračice není mezi živými.

„Támhle jsou,“ ukázal Gehan do strany.

Byli neuvěřitelně rychlí. Sotva stačila hodit dvě šipky a už byli u nich. Přišel další mentální útok společně s útokem fyzickým. Soustředila se na bolest ze smrti dračice a uhýbala plivancům, které létaly všude kolem. Snažila se magicky zaštitit S'faideu a celkem se jí to dařilo. Další tři šipky hodila z těsné blízkosti. Vtom ji zezadu zasáhl úder chapadla. Odlétla ke stěně a vzápětí ji na ruce spálil zásah jednoho z útočníků. Zabodla mu do těla hned tři šipky najednou. Pak se vrhla stranou, ale málem vklouzla do náruče aberila zachyceného na boční stěně. Vytrhla ze zásobníku další šipky a popálila si ruku, když je vrazila do chapadla, které se k ní natáhlo nejbliž. Koutkem oka si všimla, jak jednorožec uhýbá před útokem. Vrhla se tím směrem a vytáhla nůž. Nebyl sice dostatečně dlouhý, ale aberil před ní couvl. Rychle hmátla pro další šipky. Následující mentální útok byl jako rána kladivem. Jako by najednou ztratila spojení se všemi svými smysly. Prala se s tím pocitem, neboť si stále uvědomovala, že je odpovědná za něčí bezpečí. Ale okolní svět odplouval kamsi mimo.

Náhle jako by do jejího vědomí pronikl divoký ohňostroj. Tisíce jiskřiček zasáhlo otupělý mozek a zase byla plně při smyslech. Kdosi s ní smýkl, až upadla, a vytrhl jí zásobník se šipkami. Nechala si to líbit, protože poznala Rafana. Najednou bylo všude kolem plno lidí a křiku. Drak i jednorožec zmizeli. Vítězný pokřik se jako mnohonásobná ozvěna rozlehl jeskyní.

„A je po nich, po hajzlech!“

„Opravdu jsme dostali všechny?“

„Jestli ne, tak ti ostatní utekli.“

„Je někdo zraněný?“

„To je dobrý, nech mě bejt, není to tak zlý, jak to vypadá,“ protestoval jakýsi muž v davu.

Kdosi k ní přiklekl a vzal ji za ruku: „Jak ti je? Jsi v pořádku?“

„Sváťo! Ty ses vrátil?“

Pomohl jí vstát a pevně ji objal. Hanka mu zabořila obličej do ramene a rozbřečela se. Hladil ji po vlasech a broukal něco, jako že všechno bude v pořádku. Byla mu za to gesto vděčná, uklidňovalo ji a pomohlo jí najít ztracenou rovnováhu.

„Díky, brácho,“ šeptla po chvilce a odstrčila ho, protože na sebe nechtěla přitahovat pozornost.

„Á, tady jsi! Všude tě hledám,“ přistoupil k ní Vron a otočil ji před sebou kolem dokola, aby se přesvědčil, že není zraněná.

„Jsem v pořádku,“ bránila se aspoň naoko, i když poleptaná místa páčila jako čert.

„Ale že to byl skvělejší boj, co?“ vynořil se vedle Vrona nadšený trpaslík. „Už se těším, až o něm budu vyprávět doma.“

Měl popálené rameno a část tváře. I jeho plnovous vzal zasvé, ale jak se zdálo, náladu mu to nezkazilo.

„Jsou tady všichni?“ zazněl jeskyní Artitanův silný hlas.

„Počkej ještě chvíli,“ požádal ho Vron a rozhlédl se. Hanka sledovala, kam se dívá. Ze zákrutu jedné chodby se vynořil Rafan. Vedl za ruku Andělu a za nimi zmateně klopytal Patrik Pohromak.

„Jo! Už jsme tu všichni.“

„Výborně! Dávejte teď pozor. Kolega otevře bránu a je nutné, abyste prošli skrz co nejrychleji, protože ani on v téhle chvíli nemá magie nazbyt. Jasně?“

„Jsem rád, že nebudeme muset nahoru šlapat tou dračí jámou,“ ušklíbl se na Hanku spokojeně Gehan.

Vzduch se zachvěl použitým kouzlem a Artitan je postrkoval jednoho za druhým, aby rychle prošli obloukem brány. Sám proklouzl jako poslední. Ocitli se na planině se třemi mrtvými dračími těly. Hance se při tom pohledu stáhlo hrdlo a bála se, že začne znovu brečet. Ucítila, jak jí dal Sváťa ruku kolem těla. Nechala se vést ke skupině balvanů, na které bylo možné se posadit. Ale než tam došli, zatahal Sváťu za rukáv Tom. Zastavili se, aby zjistili, co se děje.

„Sváťo, prosím tě, nevíš, kam se poděli tuláci?“

„Copak oni sem s námi nepřišli?“

„Nepočkali jsme na ně. Musíme se tam vrátit,“ ohlédl se Tom na bratra, jako by u něj hledal radu.



„Když mě, brácho, necháš chvíli odpočinout,“ kývl unaveně Sam, „vezmu tě zpátky dovnitř.“

„Ani nápad!“ dopadla na Samovo rameno Rafanova ruka.

„Ale tulíci...“

„Jejich hexita se přidala k jednorožci a drakovi. Plavík mě požádal, abychom na ně počkali tady. Prý by to dračí mág bez jejich pomoci neuměl správně dokončit.“

Zvolna došli ke kamenům a vyčerpaně usedli. Jen Anděla zůstala stát vedle Rafana a Patrik Pohromak bezcílně bloumal kolem nich. Ochránci se nadšeně vítali s Nikem a nechali mezi sebou kolovat malou láhev s alkoholem. Rafan se natáhl a podal Hance její tesák. Byla to jediná zbraň, která odolala leptavé hmotě aberilů. Poděkovala a připnula si ho k pásku. Potom Rafan vstal, vzal Andělu za ruku a šel se s ní projít stranou od ostatních. Hanka zapátrala pohledem po Vronovi. Spatřila ho, jak stojí v doprovodu Gehana u těla mrtvé dračice a ruku má položenou na její hlavě. Zase jí vhrkly do očí slzy. Uvědomila si, že Vron znal dračici mnohem déle než ona a také ji měl rád.

A kde je vlastně Plam? Otřela si oči a opatrně se pokusila o kontakt.

„Pojď ke mně, sestřičko,“ pozval ji do svého komunikačního krystalu, aby měla možnost vidět a slyšet totéž, co on. Nezaváhala ani vteřinu a připojila se.

Překvapeně zaznamenala, že jejich skupina není ve skálách, ale na nějaké veliké louce plné květin.

Mezi draky a jednorožcem se vznášela podivná bublina, v níž bylo uzavřeno tělo aberila.

„Zemřel hned, jak se dostal na světlo,“ tiše Hance vysvětloval Plam, „teď se zvolna rozpadá a vypařuje. Za pár minut už by z něj nemělo zůstat skoro nic.“

Zvědavě se zahleděla do bubliny. A opravdu. Tělo uvnitř už ztrácelo své charakteristické obrysy a měnilo se na mlhu. Ta unikala pryč a celá bublina se tím zmenšovala. Magický zrak jí prozradil, že při procesu se prolíná magie jednorožce a draka. Mile ji to překvapilo, protože ani u jednoho z nich by nehádala, že jsou schopni odložit vzájemnou antipatii a spolupracovat. Pak si všimla, že je tu ještě jeden magický vliv. Podívala se pozorněji a spatřila na Horově nose tulíky. Bylo jich tam všech šest a rovněž zasahovali do kouzla, které řídilo aberilův zánik.

„Právě oni usměřňují celé kouzlo,“ podotkl Plam, když si všiml, koho Hanka pozoruje, „vyvezli se nahoru spolu s jednorožcem a hned začali rozkazovat. Museli jsme se okamžitě přemístit na území mimo dosah aberilů a poté přesně Horovi vysvětlili, jakým způsobem postupovat. Dokonce i S'faidea se od nich nechala bez námitek komandovat. Chápeš to? Takoví mrňousové, a rozkazují nejmocnějšímu dračímu mágovi.“

„A proč tolik cirátů? Vždyť už je aberilský kněz mrtvý.“

„Tím si nejsem jistý. Tulíci několikrát zdůrazňovali, že teprve mlžným kouzlem se přetrhne pouto mezi

sitbely a jejich pánem. Jinak bychom prý nedosáhli plnohodnotného účinku.“

„Když tě tak poslouchám, docházím k názoru, že jsme si pro radu ohledně sitbelů měli jít k tulíkům. Zdá se, že o nich vědí víc než jednorožci, draci a kouzelníci dohromady.“

„Ale kdo to mohl tušit?“

Bublina už se zmenšila na velikost lidské hlavy. Vypadala jako nádobka s vodou, ve které víří modré smetí. Kouzelné vlnění kolem ní zesílilo. Hanka tiše a napjatě pozorovala, jak se stále zmenšuje. Už měla velikost ořechu, když se náhle silně zablesklo a výboj Plama na několik vteřin oslepil. Prudce zamrkal. Potom Hanka jeho očima uviděla tulíka, jak nese v packách skleněnou kouli. Byla průsvitná s modrým jádrem. Všech šest tulíků se na ni přišlo podívat. Podávali si ji mezi sebou, až se dostala do rukou Mam. Ta vykročila směrem k jednorožci.

„To paměť aberilů, strážců modré krve,“ řekla lidskou řečí, aby tu všichni rozuměli, „ty velmi dobře schovej, opatruj a chraň. Dlouhá léta pryč, než ti dole zase získat potřebné zkušenosti, které uzavřeny zde. Oni budou hledat to, co tady uvnitř. Nedovol, aby našli.“

„Děkuji ti za důvěru,“ převzala S'faidea od tulíků skleněnou kuličku. Ta se chvíli vznášela vzduchem a pak zmizela. „Od této chvíle ji u nás budeme střežit jako nejvzácnější poklad.“

„Náš úkol u konce, my prosím vrátit zase k těm, co nás přivedli.“

„Vezmu vás za nimi,“ nabídla se S'faidea, když viděla, jak neochotně se tváří drak.

„Bylo mi ctí být svědkem toho, co dokáže hexita,“ řekl Hor tulíkům na rozloučenou, „a jsem rád, že jste mi pomohli dokončit úkol, který byl splátkou dluhu mé dračí přítelkyně. Já s Plamem teď zaletíme do jeho rodného hnízda a uvedu do pořádku Plamovo budoucí postavení. Zabezpečím i jeho domov, aby nebyl obsazen, než u mě skončí s učením. Nejpozději zítra se spolu postaráme o mrtvá dračí těla. Zatím je nechte na planině tak, jak jsou.“

„Šťastný let,“ popřála odlétajícím drakům S'faidea a zacukala kůží na hřbetě, když jeden z tulíků použil drápků, aby se vyšplhal nahoru do hřívý.

Oba draci zakroužili nad loukou a... vtom Hanku vytrhl ze soustředění halas těsně za jejími zády. Rychle se ohlédla.

## Sitbely a krev

„Počkej, neblázni a zůstaň stát,“ držel Patrika za ruku Sam a mával na Sváťu, aby mu pomohl.

„Teče mi krev, já umřu,“ rozklepal se jejich spolužák. „Sakra, nejde to zastavit,“ zaklel Sváťa.

„Já umřu,“ opakoval pořád dokola Patrik, ale už se nesnažil utíkat.

„Sklapni,“ obořila se na něj Hanka, „žádné umírání ti nehrozí. Jenom ti holt trochu teče krev. Odřízla tesákem spodní část Patrikovy košile. Jednu část zamotala a přitiskla na krvácející ránu, zbylým páskem ji převázala a stáhla.

„Fuj, potřeboval bych se umejt,“ mračil se Sam, který byl ze všech nejvíc zakrvácený.

„Hele, brácho,“ strčil do něj loktem Tom a všichni se podívali směrem, kam ukazoval.

Rafan držel v náruči bezvládnou Andělu a klusal k nim.

„Ona taky krvácí,“ polekal se Sváťa.

„Rychle! Vyndejte někdo z mého batohu obvazy,“ vyhrkl, když k nim dorazil.

Hanka nezaváhala a sáhla dovnitř. Sice ji udivilo, jak je Rafan vybavený, ale řekla si, že na otázky bude dost času později. Anděla krvácela z ucha a její krev promáčela Rafanovu košili. Hanka zůstala udiveně stát a nevěřícně zírala na poranění, které vzniklo v místě, kde dřív měla sitbely.

„Ukaž! Dej to sem,“ vytrhl obvaz z Hančiny ruky Sváťa. Poraněná dívka se začala probírat a Rafan ji rychle posadil na jeden z kamenů. Marně se snažil

zadržet kapající krev. Teprve když Sváťa použil obvazy, krvácení ustalo. Po jeho ošetření vypadala Anděla jako jednooký pirát po bojové akci.

„Rafe, všiml sis? Ty sitbely...“ střetla se Hanka s pohledem svého staršího kamaráda.

„Jo. Je to tak. Najednou se rozpadly nebo zmizely a z jejich místa začala stříkat krev,“ přikývl s rozzářenýma očima. Shýbl se a sundal Anděle z ruky náramek poslušnosti.

„Co je? Co se se mnou děje?“ zeptala se a chytila ho za zápěstí.

„Uzdravuješ se, lásko moje,“ usmál se na ni, „zase bude všechno jako dřív.“

Pak ji políbil bez ohledu na to, že už kolem nich stáli všichni ochránci včetně Nika.

„Hej vy tam! Podívejte na tohle,“ zahalekal Sam a ukazoval na jednoho mrtvého draka, „všechny kamínky z jeho šupin zmizely. Vypadá to, že se rozpadly na prach.“

„Což se u mrtvých těl stává,“ pokrčil rameny Artitan.

„Jenomže teď se rozpadly i na živých tělech,“ podotkl Rafan, „myslím, že se konečně podařilo zlikvidovat pána sitbelů.“

„To znamená,“ rozzářila se Hančina tvář úsměvem, „že Hor, S'faidea a tulíci uspěli. Přetrhli pouto mezi kameny a aberilským knězem. Poznamenané už nikdo ovládat nebude. Jsou zachráněni.“

„Od sitbelů možná ano,“ ukázal Sváťa na sourozence Pohromakovy, ale troufám si tvrdit, že momentálně hrozí riziko jejich vykrvácení.“

„Do háje, máš pravdu,“ přikývl Rafan, „musíme se přesunout do tábora s našimi spolužáky a pomoci jim.“

„Chcete tvrdit,“ vrtěl hlavou jeden z ochránců, „že všechny síbely se právě teď rozpadly na prach?“

„Jsme o tom přesvědčeni,“ přikývla Hanka.

Někdo jí poklepal na rameno. Ohlédla se. Vron právě zaklapl komunikační zrcátko.

„Objednal jsem u Zachariáše obvazy. Zaskočím za ním spolu s Gehanem a přesuneme se do tábora s dětmi. Na nás dva mi snad magie bude stačit.“

„Přece mě tu nenecháš, taky chci pomoci.“

„Promiň. Momentálně víc než dvě brány pro dva lidi nezvládnou. Ale zkuste požádat Artitana, trefí tam.“

Hanka mrzutě sledovala, jak Vron s trpaslíkem mizí. Slunce už dávno zapadlo a začínalo být chladno a tma. Cítila, jak je unavená, ale představa, že v táboře krvácí spousta dětí, ji znervózňovala.

Snad bude Artitan ochotný... Než se stihla otočit ke kamarádům, vynořila se z brány S'faidea s tulíky na hřbetě. Ti okamžitě seskákali na zem a rozběhli se ke svým partnerům a známým. Jednorozec přistoupil k Hance a důrazně hrábl kopytem.

„Už nemáš žádný čas na přípravu, ale ještě můžeš stihnout samotnou obhajobu. Do půlnoci musíš předstoupit před stádo a pronést svou řeč.“

„Mohla bych si předtím promluvit s otcem?“

„Ne. To smíš až po návratu na území jednorozců. Ale abys neřekla, že s tebou necítím, vezmu tě ke stádu sama. Rozluč se s kamarády a jdeme!“

„Jenže já nemůžu. Ještě musíme pomoci našim spolužákům.“

„Neblázni, Hanko, tohle zvládneme i bez tebe. Klidně běž a vyříd' si to,“ navrhl Sváťa.

Okamžik zvažovala jeho nabídku, ale pak vzdychla a zavrtěla hlavou: „Nedokázala bych se soustředit. Pořád vidím všechny, co jsem potkávala v táboře. Nemůžu je nechat ve štychu. Stejně už jsem v očích jednorozců provedla věci, které mi nikdy neodpustí. Promiň S'faideo, nepůjdu s tebou. Jen se přimluv, aby mi ještě aspoň jednou dovolili promluvit s otcem. Prosím.“

„Budu ostatním tlumočit tvé rozhodnutí. Tvá rodina z toho nebude mít radost.“

„Mrzí mě, že jim komplikuji život,“ hořce se pousmála dívka, „ale já neumím být jiná, než jsem. Vyříd' stádu, že se všem upřímně omlouvám za svou chybu, která vzešla z mé nevědomosti.“

„Tohle bys jim měla říkat ty. Ne já. Ale vyřídím tvá slova.“

S'faidea musela být hodně našťvaná, protože se k Hance otočila zády a bez pozdravu zmizela. Chtěla nad tím mávnout rukou, jenže nemohla. Jednorozci se stali její rodinou a nechápala, proč nemohou pár dní počkat, než se situace zklidní. Copak všechno opravdu záleží na tom, jestli se dostaví ke slyšení na vteřinu přesně? Jako kdyby čas byl nadřazen nad všemi city a vztahy! Proč jsou k ní tak tvrdí? Proč ani nesmí mluvit s otcem?

Z myšlenek jí vytrhl Rafan.



„Myslím, že už jsem se trochu vzpamatoval a že nás mohu přesunout do tábora sám. Než se dohádají, co je potřeba podniknout dřív,“ kývl hlavou k diskutujícím ochráncům a Artitanovi, „můžeme mít půl práce hotovo.“

„Doufám, že počítáš i s námi,“ přistoupili k nim Tom se Samem. Tulíci na jejich ramenou vypadali unaveně.

„No né, další hosti,“ ohlédl se Sam, když vzduch narušil oblouk brány.

Dorazil otec Anděly a Patrika a spolu s ním se bránou protáhla další známá postava. Hance chvíli trvalo, než ji správně zařadila. Zamrkala překvapením. Toho zde opravdu nečekala.

„Hele, Cintarion. To by mě zajímalo, proč je tady. Neměli bychom raději vypadnout?“ drcla do Rafana. „Nevím proč, ale fakt netoužím se s ním vidět.“

Jenže nově příchozí je zahlédl a vyrazil jejich směrem. Artitan se zamračeně vydal za ním.

„Copak nám asi chce?“ zašeptal podezřívavě Rafan.

„No vida, sourozenci Vronovi, přeji vám hezký den,“ spustil, když byl u nich.

„Spíš noc,“ podotkl nezdvořile Sam, ale ochránce si ho nevšímal.

„Jsem rád, že jsem vás zastihl. Mám tu totiž k vyšetření dvě obvinění. Takže abych vás nezdržoval od odpočinku. Pane Rafaeli Vrone, tímto vás oficiálně obviňuji ze závažného zásahu do života v rezervaci Magický les. Obdržel jsem stížnost, že jste svévolně odvedl větší množství tulíků bez souhlasu rady

druidů, čímž jste se provinil proti zákonu. Nyní se vás ptám. Je to pravda, nebo chcete obvinění popřít?“

Rafan se ušklíbl na dvojčata a odevzdaně přikývl: „Je to pravda. Ale musím...“

„Ne ne,“ přerušil ho Cintarion, „nic dalšího slyšet nepotřebuji. O datu, kdy bude vaše obvinění projednáváno, budete včas vyrozuměn.“

„Promiň, Rafe,“ otočil se Tom na staršího kamaráda. Ten jen pokrčil rameny a spiklenecky přimhouřil oči.

„A nyní vy, slečno Hano Vronová. Byla jste obviněna z nepovoleného opuštění tábora se speciální ochranou. Jestli se nemýlím, došlo k tomu dokonce dvakrát. A Bonifáce Vrona tu mám poznamenaného jako spoluviníka. Co vy na to, je to pravda?“

„Vaše tvrzení není úplně přesné,“ začala se bránit Hanka, „totiž...“

„Nechci slyšet žádné dlouhé historie. Popíráte fakt, že jste se dvakrát dostala z prostoru tábora bez souhlasu ochránců?“

„To nepopírám. Jenže podruhé...“

Přerušil ji autoritativním gestem: „Námítky si schovejte, až dojde na projednávání případu. Nyní jsem tu jen kvůli tomu, abych vznesl oficiální obvinění. Prý by tu ještě někde měla být Anděla Pohromaková.“

„Tu chcete také obvinít?“ povytáhl obočí Rafan.

„Á, támhle je spolu s otcem,“ vyrazil Cintarion směrem k Pohromakovi, který mluvil se svými dětmi a prohlížel jejich poranění.

Následovali ho, aby si poslechli, co poví Anděle.

„Slečna Anděla Pohromaková?“ zeptal se ochránce důrazně, aniž bral ohled na to, že je celá zafačovaná.

„Co jí chcete?“ zamračil se otec a výhružně se postavil vedle své dcery.

„Obviňuji vás z nedovoleného opuštění tábora se speciální ochranou. Jste si vědoma svého provinění?“

„Spadl jsi z višně přímo na mozek?“ chytil Pohromak Cintariona za oblečení pod krkem. „Moji dceru z žádného přestupku obviňovat nebudeš! Víš, co právě prožila? Taková drzost! Nemysli si, že...“

Sváťa poklepal kamarádům na rameno a zašeptal: „Asi bychom neměli ztrácet čas. V táboře nás mohou potřebovat.“

„Škoda,“ ušklíbl se Rafan, „docela rád bych si budoucího tchána poslechl. Ale máš pravdu. Pojdme.“

Odsunuli se mimo dohled a využili toho, že pozornost všech byla soustředěna na hádající se muže. Rafan je protáhl bránou na táborové prostranství.

„Sakra, dávej přece pozor s tou bránou! Motá se tu spousta zmatených lidí,“ obořil se na ně známý hlas profesorky Ferinové.

„Dobrý večer, paní profesorko,“ usmál se na ni Sváťa, „přišli jsme na pomoc spolužákům.“

„Tak to jdete v pravý čas. Oběhněte baráky a najděte všechny, co krvácejí. Magie na rány

bohužel moc nefunguje. Nepodaří-li se vám krev zastavit, dopravte děcka sem nebo nás zavolejte.“

„Jasně. Jdeme na to,“ přikývl Rafan a postrčil dvojčata směrem k ubytovněm.

„A sundávejte jim náramky,“ houkla ještě za nimi.

Rozdělili se a vběhli do baráků. Pořád ještě se uvnitř skrývalo plno dětí, které pod vlivem kouzla poslušnosti pasivně čekaly, aniž vyhledaly pomoc. Bylo potřeba každého prohlédnout a ošetřit krvácející místo. Teprve po sundání náramku se postižení začali chovat normálně. Což ovšem neznamenal, že líp. Několik jedinců při pohledu na krev vyvádělo tak, že jim raději náramek navlékli zpátky.

Potkali i profesora Smítka, jenž průběžně děti kontroloval podle seznamu. Každého ošetřeného si odškrtl, aby měl jistotu, že se na někoho nezapomnělo. Díky jeho pečlivosti nepřišla o život ani dívenka, která se ukryla ve skulině pod podlahou posledního baráku. Trvalo jim dlouho, než ji objevili. Vlastně se dá říct, že ji objevili až tulíci.

Když bylo po všem, posadila se Hanka unaveně na zem a opřela se o stěnu ubytovny. Sváťa se zmoženě sesunul vedle ní. Ruch kolem nich pomalu utichal, jak se děti znovu ukládaly ke spánku. Díky Plavíkovi objevil odpočívající kamarády Rafan s dvojčaty.

„Hustá fuška, co?“ zívł Sam a udělal si pohodlí vedle nich.

„Ještě nikdy jsem neviděl tolik krve,“ vzdychl Tom, „asi se dneska budu bát usnout, aby se mi o ní nezdálo.“

„Á, tady jste,“ vynořil se zpoza rohu Vron, „právě se mi ozval váš děda a shání se po vás.“

„Tak co, brácho,“ mrkl na Toma Sam, „jdeme domů?“

„Že váháš. Už se těším na sprchu a postel.“

„Já taky. Tady už stejně žádná sranda nebude.“

„A co vy?“ kývl Vron na Sváťu. „Nechcete taky hodit domů?“

„Když Hanka právě usnula,“ podíval se Sváťa něžně ke svému rameni, na kterém spočívala dívčina hlava.

„To je dobrý, Vrone, díky,“ pokrčil rameny Rafan, „bránu domů zvládnou sám, až bude potřeba.“

„Vidíš, úplně jsem zapomněl, že už ji umíš.“

„Brána domů je to nejjednodušší, co existuje,“ s nadhledem utrousil Sam, „tu umí každé mrně.“

„Opovaž se ji používat v případě, kdy se tam můžeš dostat legální cestou,“ výhružně se na něj zamračil Vron.

„Vy s námi nejдете?“ zeptal se Tom a všichni se ohlédli, s kým to mluví.

Seděl na bobku a drbal na krku tulíky, kteří k němu přiběhli. Chyběla mezi nimi jen Lotranda, která zůstala u Nika.

„My taky cesta domů. Ale my muset s ním,“ Mam ukázala na Rafana, „aby on argument pro strážce zákona, že vrátí tolik tulíci, co odvedl.“

„Jasně, to chápu,“ usmál se Tom, „tak šťastnou cestu. Bude se nám po vás stýskat.“

Když se dvojčata rozloučila, zmizela s Vronem ve tmě.

Rafan usedl vedle Sváti a oba s úsměvem pozorovali tulíky, jak si dělají pohodlí. Jen Plavík s Demitkou se někam vytratili. Ale to už kluci nevnímali, protože usnuli stejně jako Hanka.

Rafana však asi po hodině vzbudil Plavík, který hopkal po jeho krku a mačkal mu nos. Neochotně otevřel oči a zívl. Ještě nezačalo svítat. Sváta s Hankou tvrdě spali opření o sebe, ale Plavík lítal jako střelený.

„Co blázníš? Co se děje?“ Rafan se s obavou rozhlédl po tulících. Demitka chyběla.

„Potřebuješ pomoci?“ otočil se na Plavíka.

„Demitka se svůj partner.“

„Správně se říká: Demitka je se svým partnerem,“ opravil tulíkovou gramatiku a pak se probral k vědomí úplně. „Cože? Chceš tím říct, že je tu Demit?“

Rafan chtěl odpočívající tulíky opatrně přendat na spícího Svátu, ale nepodařilo se. Sotva se probudil jeden, rázem byli vzhůru i ostatní. Jakmile se zdvihl, aby šel za Plavíkem, hned se k nim přidali. Demita našli na hlavním táborovém prostranství, kde byla provizorní lůžka pro nejdůležitější případy a kde se střídali v dohledu Smítko a Ferinová.

Demit se skláněl nad postelemi a byl ještě hubenější než obvykle. Rafan se rozhodl ho nerušit. Starý muž si ho ale okamžitě všiml.

„Á, tady jsi. Říkal jsem si, že tu musíš někde být, když jsem uviděl Plavíka.“

Demit postupně prohlédl děti zesláblé ze ztráty krve a potom se usmál na Ferinovou.

„Budou v pořádku,“ ujistil ji, „zatím jsou slabé, ale jinak jim nic není. Tomu malému vzadu jsem vлил trochu sil do života. Můžete je postupně přemístit do Santareny a předat rodičům.“

Profesorka vděčně poděkovala a srdečně si se staříkem potřásla rukou.

„A my dva se teď půjdeme projít,“ vzal muž Rafana za loket a zamířil ven z táborové brány. Tuláci je následovali a honili se kolem jejich nohou. Demit si nechal vyprávět vše, co Rafan a jeho přátelé podnikali, a na oplátku mu prozradil, že on byl autorem kouzla, které zabraňovalo aberilům na dálku ovládat poznamenané.

„A to jste své kouzlo musel udržovat aktivní po celou dobu?“ neuměl si Rafan představit, že celé týdny dokázal kouzelník ovládat tisíce lidí se sitbely.

„Byl jsem v meditativním transu a jenom pil, abych se udržel při životě. Ostatní ochránci pak mé kouzlo aplikovali na postižené jedince jakýmsi druhem opředení. Takže pokud nebyl aberil příliš blízko poznamenaného a chtěl ho kontaktovat, narazil na mé zábrany. Ani nevíš, jak jsem rád, že celá záležitost skončila právě takhle.“

„Umím si to představit,“ řekl Rafan, „narazili jsme na záznamy, že minule museli být všichni, kdo měli na těle sitbely, zlikvidováni.“

„Vy jste někde vyšťourali starý záznam? To mě překvapuje. Bylo podniknuto vše, aby tahle informace vůbec nepronikla na veřejnost.“

„No, musím říct, že nám dalo obrovskou práci něco objevit. Vlastně jsme pátrání podnikali kvůli Hance, kterou jednorožci pro sitbel vyloučili ze stáda.“

„Co to říkáš? Oni ji zavrhli?“ Demit vypadal upřímně zděšený.

Rafan mu rychle objasnil, jakým způsobem a proč se do celé akce zapletla S'faidea a jak Hanka dala přednost zachraňování svých přátel.

„Dnes v noci měla poslední možnost se u nich obhajovat,“ pokrčil rameny Rafan, „prý jí ani nedovolili, aby za celou tu dobu promluvila s R'íhanem.“

„Zvláštní. Čekal bych od nich víc pochopení. A copak jsem to zaslechl o tobě? Prý jsi z rezervace ukradl tulíky.“

„Vlastně jsme si je půjčili, abychom vytvořili hexitu kvůli Nikově záchraně,“ pokračoval Rafan ve vysvětlování a nevynechal ani Fulmíkovu trápení.

„Ano,“ pokýval hlavou Demit, „Cintarion je velice horlivý úředník. Ale myslím, že v případě nepovoleného opuštění tábora budou všechna obvinění stažena. Tvůj případ však bude nutné dotáhnout do konce. Kdyby se rozkřiklo, že jsi nebyl potrestán, mohli by něco podobného zkoušet i další lidé a to je nežádoucí, jak zajisté chápeš.“

„No jo. Vlastně jsem podobný vývoj očekával už ve chvíli, kdy jsem do Magického lesa šel.“



„Bude ti hodně vadit, když tě na dobu prázdnin odsoudí k bezplatné pomoci v rezervaci?“

„Proti takovému trestu nemám nejmenší námítky. Neumím si představit lepší dovolenou.“

„Víš co,“ mrkl na mladíka spiklenecky stařík, „mám nápad. Vrátím tulíky do rezervace osobně, a kdyby bylo nejhůř a Cintarion tě při projednávání moc trápil, můžeš ho požádat, aby mě předvolal jako svědka.“

„Jen aby mu můj návrh nezpůsobil doživotní koftání,“ zasmál se té představě Rafan.

„Prima. Jsme dohodnuti,“ zamnul si ruce Demit, „jen si ještě na chvíli od tebe půjčím Plavíka.“

„Samozřejmě. Jak si přejete,“ souhlasil Rafan a překvapeně zamrkal, když viděl, jak Demit i se všemi tulíky zničehonic zmizel.

Pomalou se vrátil k Hance a Svátovi. Pořád ještě tvrdě spali. Přisedl k nim a zamyslel se nad rozhovorem s Demitem. Byl rád, že mu stařík slíbil pomoc. Přece jen měl ze soudního projednávání obavy. Zvláště když ho bude řídit Cintarion. Náhle se mu samy od sebe zavřely oči, opřel se o Svátu a usnul stejně tvrdě jako jeho kamarádi.

„Vstávat, mládeži, dorazila snídaně,“ zatřásl s nimi profesor Smítko. „Proč jste si nelehli normálně do postele? Pár volných tu zůstalo.“

„Já ani nevím, jak jsem usnula,“ protáhla se Hanka a zívla.

„No, chtěli jsme se jen na chvílku posadit a přitom jsme zaspali,“ snažil se Sváťa rozproudit krev v ruce, o kterou se dívka opírala.

„Kde máš tulíka?“ podivil se profesor při pohledu na Rafana. Kapsa, v níž obvykle odpočíval, byla splasklá a nápadně dlouhý chlupatý ocásek nikde v dohledu netrčel.

„Vyrázil si na výlet se svými kamarády,“ pokrčil rameny mladík a Hanka se Svátou se udiveně rozhlédli. Ještě v noci se kolem nich motalo pět tulíků a nyní po nich nebylo ani stopy. Před profesorem se ale nechtěli vyptávat.

„Tak jdeme na snídani, ne?“ pobízel je Rafan a poťouchle se usmíval. Bylo mu jasné, že kamarádi umírají zvědavostí a těšilo ho, že je může ještě chvíli napínat.

U snídani nebylo na soukromý hovor ani pomyšlení. Všichni mluvili jeden přes druhého, dohadovali se, co se vlastně přihodilo a proč se jim na místě sitbelů otevřely krvácející rány. Profesorka Ferinová jim oznámila, že se během dne všichni přesunou do Santareny, kde si je vyzvednou rodiče nebo jejich zástupci. Také je ujistila, že mají dost času na vyléčení svých potíží, neboť se školní prázdniny vzhledem k mimořádným okolnostem o týden prodlužují. Poslední zprávu doprovodil nadšený jásos.

„Těším se domů stejně jako oni,“ vzdychla Hanka, „hlavně na to, až se budu moct v klidu umýt a hodit na sebe čisté oblečení.“

„Jestli chceš,“ usmál se Rafan, „oznámíme profesorům, že odcházíme, a můžeš být doma vcukuletu.“

Hanka chtěla na jeho návrh přikývnout, ale než se nadechla k odpovědi, oslovil ji v mysli Plamův hlas.

„Bratříčku,“ neubránila se dojetí při myšlence, co asi její dračí přítel prožívá, „jsi v pořádku?“

„Hor mě pořád něčím zaměstnává, takže nemám moc času přemýšlet. Ale dnes se bude konat poslední slavnostní rozloučení s matkou. Prý mám pozvat tebe a Vrona, abyste se ho zúčastnili. Budeš-li chtít, můžeš přibrat i Rafa a Sváťu. Jestli ti to bude vyhovovat, vyzvednu vás asi za hodinu na vaší zahradě.“

„Dobře, budu připravená. Ale Plame... Nebude vadit, když budu brečet?“

„Položil jsem Horovi úplně stejnou otázku. Víš, co odpověděl? Že existují chvíle, kdy i draci pláčou.“

„Nevíš, jak se na to mám obléknout?“

„To netuším. Asi jako vždycky. Draci parádu neřeší. Důležitá je tvá přítomnost a pocity.“

„Tak jo. Díky za pozvání.“

Sváťa otočil oči v sloup a zašklebil se na bratra. Oběma bylo jasné, že se dívka zase s někým zapovídala v mentální komunikaci.

„Vsadím boty, že v každém případě bude chtít co nejrychleji domů,“ tiše řekl Rafan, „než se vykecá, jdu říct učitelům, že odcházíme.“

## Dračí hrob

Přesun do Santareny byl snadný. Rafan měl zase dostatek sil a otevření brány mu připadalo lehčí než dřív. Snad proto, že mířili domů, kde to důvěrně znal.

Hanka jim mezitím oznámila, kam se chystá, a opatrně se dotázala, jestli by ji doprovodili.

„Samozřejmě. Jsme přece už několik let tvoje rodina, tím pádem i trochu Plamova rodina a při kapce fantazie i příbuzní Karmaneuduny,“ shrnul vzájemné vztahy Rafan, „takže si pospěš se svou hygienou, ať zbyde ještě aspoň pět minut v koupelně pro nás.“

Hanka byla vstřícná a ponechala jim deset minut. Po dlouhé době se konečně zase cítila jako civilizovaný člověk. Pár minut před odchodem se objevil Vron. I on vypadal mnohem lépe než při posledním setkání. Hanka kvitovala s povděkem, že se ji nepokouší přivést na veselejší myšlenky.

„Už jsi někdy viděl dračí pohřeb, Vrone?“ zeptala se ho.

„Ne, nikdy jsem neměl tu čest.“

„Copak se nemůže pohřbu účastnit každý, koho to zajímá?“

„U draků ne. Ke smutečnímu obřadu mohou dorazit jen pozvaní.“

„Zapomněla jsem se Plama zeptat, kdo všechno tam bude.“

„To za chvíli uvidíme,“ odpověděl Vron, „ale asi už bychom měli vyrazit do zahrady, abychom Plama zbytečně nezdržovali.“

Rafan vyklepal do rohu svůj batoh a zpět do něho hodil jen láhev s vodou, několik jablek a sušenek a po chvíli váhání i Hančinu vestu, když viděl, že má na sobě jen bílou blůzu. Sváťa rychle dočesával mokré vlasy a do pusy strčil hned dvě sušenky najednou. Všichni vyrazili ven, aby počkali na Plamovu bránu.

„Kde máš tulíka?“ podivil se Vron.

„No jo vlastně! Ani nám jsi neřekl, kam zmizel,“ uvědomil si Sváťa, že se kvůli přípravám na pohřeb zapomněli zeptat.

„Počkejte na večer, až se vrátíme. Teď není na povídání vhodná chvíle.“

Na námitky se nezmohli, protože se ozval Plam a vzápětí je přenesl na místo, které je překvapilo. Ocitli se vysoko uprostřed hor, bylo tu chladno a vál svěží vítr. Z jedné strany čnělo panorama zasněžených vrcholů. Druhá strana otevírala výhled do dálky z takové výšky, že jim připadalo, jako by hleděli na zmenšeninu krajiny. Malá náhorní plošina, kde nyní stáli, byla zaplněna černými draky. Několik z nich Hanka poznávala. Trochu v ní zatrnulo, když si všimla i Plamova bratra Zuřivého drápa, se kterým nebyla kdysi zrovna v přátelských vztazích. Karmaneuduna byla ovšem i jeho matka, s tím se nedalo nic dělat.

Tělo mrtvé dračice Hor umístil na zvýšeném místě pod jakýmsi skalním zubem a kvůli zpevnění je obložil velkými balvany.

„A co ti druzí dva mrtví draci?“ zeptala se Hanka Plama.

„Jejich smrt nebyla drakům ke cti. Byli pohřbeni v tichosti bez obřadu,“ vysvětlil jí.

„No, páni, koukni. Ty bych tady vážně nečekal,“ drcnul Sváťa do Hanky a ukázal na stranu.

Otočila se naznačeným směrem a překvapeně vykulila oči, když spatřila tři jednorožce. Jeden z nich hleděl jejím směrem. Celá pookřála, když si uvědomila, že se jedná o R'íhana. Pokusila se ho v duchu oslovit, ale neodpověděl. Bylo to jako studená sprcha. Jasně, vždyť ona už od dnešního dne nepatří do stáda. Srdce se jí sevřelo lítostí. Domov a zázemí, které u R'íhana našla, už neexistuje. Nyní musí nést důsledky svého rozhodnutí. Byla přesvědčená, že se v dané chvíli rozhodla správně. Ale tím, že se nedostavila k obhajobě, jen podpořila jejich úmysl ji zavrhnout. S'faidea stála vedle otce a Hanka pocítila bodnutí zlosti, že strážkyně hranic nezařídila ani to, aby s ním mohla naposledy promluvit.

„Podívej! Už začínají,“ obrátil Vron její pozornost zpět k obřadu.

Tři černí draci vzlétli k obloze a několikrát zakroužili kolem nich. Poté se snesli do blízkosti mrtvé dračice a Hanka poznala, že to jsou Hor, Plam a Zuřivý dráp. Slova se ujal Hor a planinou zazněla zvučná drakonština.

„Ctihodná Karmaneuduno, svůj titul Uzaná starší sis zasloužila víc než kdo jiný, přiletěli jsme, abychom ti vzdali náležitou úctu a dostáli tradicím. Tvé hnízdo je pyšné na tvou sílu, odvahu i moudrost, kterou jsi prokázala, a bude o tvém hrdinském skutku

vyprávět ve svých legendách. Díky tvé vytrvalosti, odhodlanosti a statečnosti byla dračí hanba pohřbena dřív než ty. Za to ti patří dík každého z nás.“

Hor se podíval na Plama. Ten hrdě zdvihl hlavu a promluvil.

„Matko, poznal jsem zblízka tvou přísnost, ale i tvou lásku. Budu se snažit, abych svými činy nikdy nepošpinil tvoji památku.“

Hanka měla zrak upřený na Plama a držela mu palce, aby mu dojetím neselhal hlas. Přesto koutkem oka zaznamenala nějaký pohyb kolem třetího draka. Nyní byla řada na něm, aby promluvil. Byl nejstarším synem Karmaneuduny a podle dračích zvyklostí tedy nejbližším příbuzným. Sice měl jen jedno oko, ale jeho osobní charisma mu mezi ostatními zajistilo plnohodnotné místo v hierarchii hnízda.

„Matko,“ promluvil drsnou hrdelní drakonštinou, „jsem hrdý na tvou odvahu a sílu. Přijímám tvůj odkaz a budu se ho snažit předat dál. Kdybys jen o jediný den odložila svou smrt, mohla bys uvítat novou krev své krve, mého dračího syna Fuetise. Dovol, abych ti ho představil aspoň teď.“

„Vidíš to? Je ze mě strejda,“ uslyšela Hanka v mysli Plamův rozechvělý hlas.

Dráp postrčil před sebe malé neohrabané dráče. To poděšeně vypísklo a počůralo se.

„Koukám, že úctu k autoritám v krvi nemá,“ zašeptal pobaveně Rafan.

„A nyní,“ zahřměl nad planinou Horův hlas, „vdechněme nesmrtelnost jejímu tělu.“

Hanka se musela zhluboka nadechnout při pohledu na magii, jež proudila ze všech stran a proměnila Karmaneudunu v kámen, který částečně splynul se skalním zubem. Pocítila hrdost, že jí bylo umožněno být svědkem něčeho tak úžasného.

„Nyní mohou vzdát čest její památce i ostatní hosté obřadu,“ prohlásil Hor a kývl směrem k jednorožcům, „předávám slovo naslouchajícímu ctihodnému Otci stromů D’fanovi.“

„Nejvyšší jednorožec přišel osobně?“ vydechl překvapeně Sváťa.

„Pssst,“ otočil se na něj Vron s prstem na rtech.

Všichni tři jednorožci přistoupili blíž ke skále, která tu právě před okamžikem vznikla.

„Přišli jsme se s tebou rozloučit, ctihodná Karmaneuduno, a vzdát úctu tvé moudrosti a lásce. Oceňujeme, že jsi nemyslela jen na sebe, ale na všechny tvory postižené dračí hanbou. Vzala jsi na svá bedra úkol, před nímž jsme my ostatní zavírali oči. Jen díky tvé oběti došlo ke spolupráci nás všech, jen díky tvé oběti jsme byli schopni dosáhnout vítězství nad záludným nepřítelem. Kéž v těchto horách nikdy nejsi sama,“ dokončil svůj proslov D’fan.

Pak hrábl kopytem a ve skále vytryskl pramen vody.

„Úžasné!“ vydechl Sváťa, nadšený silou kouzla, které změnilo pustou skálu na oázu života.

„Vzpomínáš na soutěž u jednorožců,“ zašeptala vzrušeně Hanka.



„Jasně,“ rozzářil se Sváťa, „uděláme tu aspoň pítčko pro ptáky.“

„A kdo bude mluvit za lidi?“ zeptal se tiše Rafan.

„Vron,“ navrhla Hanka.

„Její nejbližší přítelkyní a částečně snad i příbuznou jsi byla ty,“ zavrtěl hlavou Vron.

„Jenže tys ji znal déle.“

„Neboj se toho. Zvládneš to. Plama by zklamalo, kdybys nevystoupila.“

Hanka se celá zpotila nervozitou a cítila, jak jí na zádech studí vítr. Nechtělo se jí mluvit, ale věděla, že Vron má pravdu. Plam určitě čekal, že to bude ona, kdo na rozloučenou s dračicí pronese pár slov. Sakra! Mohl ji aspoň varovat, aby si stihla připravit slavnostní řeč. Co když plácne nějakou hloupost?

„Ctihodná Karmaneuduno, vždy budu považovat za čest, že jsem mohla být tvou přítelkyní.

Obdivovala jsem tvou moudrost a spravedlnost. Byla jsi velký diplomat. Ukázala jsi mi, že draci mohou spolupracovat s ostatními, že navzdory své síle a schopnostem dovedou projevit rovněž nadhled a pochopení. Děkuji ti za všechno, co jsi kvůli lidem obětovala, a slibuji, že tvé jméno nebude zapomenuto. Nyní mi dovol, abych kousek oblohy snesla sem k tobě.“

Víc už Hanka říct nedokázala, protože se jí hrdlo stáhlo dojetím a dovolila slzám, aby bez zábran stékaly po tváři. Zdvihla ruce, aby vytvarovala u pramene malé pítčko.

Jejího ramene se dotkla čísi ruka. Stočila pohled a poznala Demita. Zároveň ucítila, jak přidal svou

magii k její a dovolila mu, aby se ujal vedení kouzla. K nim se připojily i síly Vrona, Rafana a Sváti.

U skály nevzniklo pítko, ale malé jezero. Demit z hlubin vytáhl podzemní vodu, aby ho zaplnil, a posílil i vydatnost pramene jednorozců. Voda byla čirá a zrcadlila se v ní modrá obloha přesně tak, jak si Hanka přála.

Po břehu jezera se ke skále rozběhlo šest tulíků, kteří se kdovíodkud vynořili, a v jejich stopách se objevovaly drobné květy, které svými barvami oživily okolí skalního zubu. Vzniklo tu nádherné místo k odpočinku. Sálal z něj téměř nebeský klid. Jen vítr tu neutichl ani na chvíli a přinášel vůni dále.

Všichni setrvali v nehybnosti a dovolili smutku, aby vytryskl napovrch. Kdyby truchlící někdo pozoroval z výšky, mohl by nabýt dojmu, že zkameněli podobně jako Karmaneuduna. Jako by v té posvátné chvíli mezi zemí a nebem doprovodili odcházející duši do zapomnění.

„Je konec, už budeme muset letět,“ něžně narušil Hančino rozjímání svým mentálním vstupem Plam.

„Už nechystáte žádnou závěrečnou řeč?“ podivila se.

„A k čemu? Všechno už bylo řečeno. Chtěl jsem ti poděkovat. A vyříd' prosím mé díky i ostatním smutečným hostům. Byl to krásný obřad.“

Draci se postupně jeden po druhém zvedali do vzduchu. Dokonce i Dráp uchopil něžně své mládě a odletěl. Když nad nimi zakroužil poslední černý drak, konečně přijala fakt, že je Karmaneuduna

doopravdy mrtvá. Obětovala se, aby zabránila šíření otrocké krásy.

Setřela si slzy a otočila se k ostatním. Jednorožci mezitím přistoupili blíž. V jejich čele byl D'fan a hleděl přímo na ni. Lehce se mu uklonila.

„Mám vám všem vyřídit poděkování. Zuřivý plamen byl rád, že jste se zúčastnili obřadu a citlivě k němu přispěli. Děkuje vám mým prostřednictvím,“ řekla a přemýšlela, jak nejvyššího představitele jednorožců požádat o laskavost, aby mohla promluvit s R'íhanem a naposledy se tu s ním osobně rozloučit.

„Vážili jsme si jeho matky,“ odpověděl jí D'fan, „a byli jsme mile překvapeni, že nás přizval k poslednímu rozloučení.“

„Naslouchající ctihodný Otče stromů D'fane...“ oslovila nesměle nejvyššího jednorožce, náhle však ztratila odvahu pokračovat.

„Vím, o co mě chceš požádat, H'anaríjo, ale je to zbytečné.“

Nedovolí mi to, vyrozuměla z toho Hanka a rezignovaně se stáhla. Cosi ji však nutkalo, aby se aspoň pokusila vysvětlit své chování v poslední době.

„Omlouvám se, že jsem nedorazila k obhajobě. Pochopte mě, prosím. Nedokázala bych žít s pocitem, že jsem nepomohla kamarádům, kteří někde daleko od svých rodin začali krvácet. Neměla jsem v úmyslu jednorožce urazit nebo se dotknout jejich hrdosti.“

„To já vím,“ řekl D’fan, „už bylo rozhodnuto o tvém vyloučení ze stáda, když k nám dorazili tví přímluvci. Donutili nás vyslechnout argumenty, které jsi nemohla na svou obhajobu uvést sama.“

„Prosím?“ povytáhla nechápavě obočí Hanka, když se jednorožec na chvíličku odmlčel.

„Hexita se za tebe bezvýhradně postavila a upozornila nás, že se nemůžeme otočit zády k problémům světa. Obvinila nás, že jsme tě odřízli od informací a odmítli poskytovat rady v krizové situaci. Prohlásila, že takto by se stádo ke svému dítěti chovat nemělo. Bdělý nás seznámil s fakty a upozornil nás, že právě křížovatka tvého osudu a tvých rozhodnutí nakonec vedla k porážce aberilského zla a umožnila přežití poznamenaných. Na základě zdravého rozumu jsme přehodnotili svůj přístup a rozhodli se ti umožnit, aby ses obhájila. Dostav se zítra při východu slunce a bude ti umožněno promluvit. Smíš si přizvat i svědky, kteří se uvolí vypovídat ve tvůj prospěch. R’íhan vám v určený čas otevře bránu ze Santareny k nám.“

„Já... ano... já... díky, přijdu,“ koktala Hanka a nevěděla, jak má zareagovat. Jednorožci ale na nic nečekali. Poklusem proběhli bránou, kterou ani nebylo vidět, a zmizeli.

„No vidíš, neodepsali tě,“ plácl ji po zádech Sváťa, „pořád k nim patříš. Uvidíš, že to dobře dopadne.“

„Tím bych si nebyla jistá,“ nesdílela kamarádovo nadšení Hanka, „neznáš je tak dobře jako já. Jsou přesvědčeni o své dokonalosti a neomylnosti. Jenže já prostě jejich ideálu dokonalosti nesahám ani

po paty. Mám úplně jiné instinkty než oni a jako každý jiný člověk dělám chyby. Vymykám se jejich chápání. Mají tvrdou a nekompromisní spravedlnost. Kdybych v době, kdy jsem si pořídila sitbel, patřila mezi dospělé, zřejmě by mě odsoudili na smrt. Vůbec nevidím zítřek růžově.“

„Základem je upřímnost,“ oslovil ji Demit, „zkus jim naprosto poctivě vylíčit vše, co jsi dělala, proč jsi to dělala a jak problematicky jsi hledala informace.“

„Šel byste k nim se mnou?“ zeptala se s nadějí v hlase.

„Je mi líto, ale nemohu. S velkými problémy už jsem se uvolňoval na dnešní smuteční obřad a ještě musím doprovodit tulíky k nim domů a Lotrandu k Nikovi. Navíc jsem ani nebyl svědkem tvých aktivit, abych mohl vyprávět ve tvůj prospěch. Všechno, co jsem mohl jednorozčům říct, už slyšeli. Nyní je řada na tobě a na těch, kdo tě provázeli.“

„Díky, že jste se za mě přimluvil,“ usmála se smutně, protože byla přesvědčena, že naděje na úspěch je mizivá. Ale snad jí aspoň dovolí si popovídat s otcem. S ním by se nerada rozešla ve zlém.

Tulíci postupně oběhli všechny přítomné, aby se naposledy pomazlili nebo nechali podrbat. Plavík se loučil s Demitkou roztomilým tanečkem, který vyvolal úsměvy na posmutnělých tvářích. Jako poslední vyšplhala Hance na rameno Mam.

„Plavík dobrý svědek, ty vezmi s sebou. Kdyby nejhůř, zavolej draky,“ poradila jí, pak se otřela

o dívčinu tvář a nechala se krátce podrbat. To už ale Demit volal na tulíky, aby se k němu přidali.

„A co se týče soudu, naše domluva platí,“ mrkl ještě na Rafana, než zmizel s tulíky na ramenou.

„Jaká domluva?“ povytáhl obočí Sváťa.

Teď zůstali na horské planině sami s Vronem. Ten mlčky přistoupil k jezeru a posadil se na břeh. Rafan kývl na své kamarády a všichni zaujali místo vedle něj. Ve vodě se zrcadlila obloha a okolní skály, včetně zkamenělé dračice. Rafan jim podrobně vylíčil, co se přihodilo, když v táboře spali.

„Na to, že je Bdělý, nám Demit moc nepomohl,“ vzdychla Hanka, když zjistila, že se Rafan soudu nevyhne.

„Neblázni, ženská, vždyť pro nás udělal víc, než musel,“ obořil se na dívku starší kamarád, „snad sis nemyslela, že všechny průšvihy vyřeší za nás. Tobě vyjednal možnost obhajoby a mně dal do ruky zbraň proti Cintarionovi, kdyby se nechoval přijatelně. Co bys ještě chtěla víc? Jsi dospělá, máš základní magické vzdělání a zdravěj rozum. Když uděláš všechno, co je v tvých silách, a přesto neuspěješ, budeš se s tím holt muset vyrovnat. O život ti nejde, takže se vrátíš do školy a postavíš se na vlastní nohy.“

„Já myslím, že ji jednorožci nevyženou. To by vůči ní nebylo spravedlivé,“ vložil se do hovoru Sváťa.

„A půjdete k jednorožcům se mnou?“ zeptala se.

„Jasně že jo, tohle si nemůžeme nenechat ujít,“ mrkl na ni spiklenecky Rafan.

„A ty, Vrone?“ oslovila muže, který zadumaně sledoval vlnky na jezerní hladině.

„Budeš-li si to přát, tak ano.“

„Možná bys měla přizvat i dvojčata,“ navrhl Rafan.

„A draky,“ přidal k dobru Sváta.

„A Gehana.“

„A všechny naše spolužáky a učitele,“ pokračovala sarkasticky Hanka. „Nezbláznili jste se náhodou? To by jednorožci vyhlásili, že jsem cvok, dřív než bych vůbec promluvila.“

„Přece ti dovolili si přizvat svědky.“

„Na území jednorožců v životě nestál žádný drak. Kdybych k nim přivedla Plama, živá bych se zpátky nedostala.“

„Ale včera přece spolupracovali.“

„Protože to jinak nešlo a Hor k tomu S'faideu víceméně donutil.“

„A dnes přišli na pohřeb.“

„Karmaneuduna byla výjimečná dračice. Myslím, že ji měli v úctě.“

„No, jak myslíš. Ale dvojčata bych s sebou vzal,“ řekl Rafan.

„Fakt myslíš, že je to dobrý nápad? Samova prostořekost by se jednorožcům nemusela líbit.“

„Tohle bych risknul. Aspoň uvidí, jak museli kvůli sitbelům všichni riskovat, když se snažili najít řešení situace navzdory všem překážkám.“

„No, musím si to ještě nechat projít hlavou,“ zamumlala Hanka a zmlkla. Tulík se vyšplhal na její rameno a uvelebil se tam. Cítila jeho uklidňující vliv a ještě jednou se zahleděla na zkamenělý útvar nad

jezerem, aby si ho vryla do paměti. Jako kdyby dnes zčistajasna zestárla o deset let. Rafan měl pravdu. Když zítra neuspěje, vyrovná se s tím, a život půjde dál. Už se necítila jako bezbranná holčička. Zabíjela živé bytosti, bojovala po boku přátel a nyní cítí úlevu, že nebylo nutné vraždit nositele sitbelů. Konečně se může vrátit do školy a starat se zase o úplně obyčejné všední věci. Opráší supervolonové prkno a vrátí se do školního kroužku. Najednou si uvědomila, že už jí nebude vadit ani Vincentova přítomnost. Teď jí bylo téměř nepochopitelné, jak se mohla pobláznit do takového hloupého frajera. Po očku mrkla na Sváfu. Okamžitě vycítil její pohled a otočil se. Mlčky se usmál. Byla mu vděčná za to, že se nesnaží posunout hranice jejich kamarádství, i když instinktivně vycítila, že ji stále miluje. Možná kdyby byl starší... Jenže jemu je patnáct, je hubený a s tou svou důvěřivou tvářičkou vypadá skoro jako dítě.

„Asi bychom měli vyrazit domů,“ přerušil její myšlenky Vron a zvedl se.

Jakmile stáli v zahradě u svého domečku, vyběhl ven Zachariáš, aby jim oznámil, že oběd se bude podávat u něj. Přijali pozvání s povděkem. Minulé dny moc klidu na jídlo neměli, takže je vyhlídka na příjemný kulinářský zážitek potěšila. Mezi hlavním chodem a moučníkem trpaslíkovi vylíčili, jak probíhal smuteční obřad, a on jim zase na oplátku vyprávěl, že se podařilo zachránit většinu poznamenaných a jak se život ve městě pomalu vrací do obvyklých kolejí.



„A kde je Gehan?“ zajímalo Vrona.

„Neměl tu stání. Když jsi nebyl po ruce, vyrazil k domovu pěšky.“

„Hm. To bych ho měl ještě dnes v noci najít,“ zamumlal rozmrzele Vron a vzápětí se rozproudila debata o tom, co Hanku za svítání čeká u jednorožců. Diskuze se protáhla až do večera, protože hned po obědě Vron zavolał Mojeranovi, který se tu vzápětí objevil i se svými vnuky. Kluci byli zvědaví, jak probíhal dračí pohřeb. Když se dozvěděli, že by se mohli spolu s Hankou podívat na území jednorožců, rozzářili se blahem. Na rozdíl od dívky rozhodně netrpěli nervozitou a vyhlídka na další neobyčejný zážitek je zvedala ze židlí. Horečně vymýšleli, jak jednorožce přesvědčit o tom, že Hanka si členství v jejich stádu určitě zaslouží. Rafan je musel krotit a připomínat jim, aby se drželi faktů a nefantazírovali. Toma i Sama velice zklamalo, že Hanka nechce k jednání přizvat draky.

„Ale ten velikánský drak by je zaručeně přesvědčil,“ hučel do Hanky Sam.

„Kdybych tomu věřila, riskla bych to. Jenomže jednorožci by se proti mně zatvrdili dřív, než by Hor promluvil. Podívejte, kluci,“ zadívala se na dvojčata, „já je znám. Mají své zásady, zvyky, a dokonce i svérázné předsudky, s nimiž nikdo nehne.“

Zachariáš je zahnal spát hned po večeři a kluky s dědou umístil v pokoji pro hosty. Hanka navzdory únavě dlouho nemohla usnout a v duchu si povídala s R'íhanem, který sice jako obvykle neodpovídal, ale kdoví. Možná slyšel, co říká, i když měl zakázán

jakýkoliv kontakt. Doufala, že jim jednorožci dovolí si popovídat, ať už to celé dopadne, jak chce. Spánek stále nepřicházel, proto oslovila Plama. Byl na tom podobně jako ona. Nemohl spát, protože jeho život se v jediném dni obrátil úplně naruby. Ze dne na den se stal Horovým učněm se spoustou nových povinností a musel teď u něj i bydlet. Hanka cítila, jak je z toho nešťastný, i když před ní své pocity ukrýval. Povídali si o hloupostech, vzpomínali na zážitky z minulosti, a úzkostlivě se vyhýbali jakékoli zmínce o dračici, protože bolest z její ztráty byla dosud příliš živá. Nakonec se Hance během rozhovoru přece jen podařilo usnout.

## Obhajoba u jednorožců

Ještě za tmy do jejich domku vtrhl Vron.

„Hej, mládeži, vstávejte! Za chvíli začne svítat,“ zahalekal nahlas.

Když celí rozespálí vykoukli ze svých ložnic, zeptal se: „Sam s vámi není?“

„Ne,“ podivili se.

„Tom tvrdí, že šel za vámi.“

„Tady vůbec nebyl.“

„Asi si budu muset Toma podat,“ zamračil se Vron.

„A proč? Já tu přece jsem. Jenom jsem se nemohl vzbudit,“ ozval se Samův hlas přímo za jeho zády.

„Proč se tu couráš neoblečený,“ sjel ho přísným pohledem Vron, „padej se dát do pořádku. Moc času nám nezbyvá.“

Na ta slova zareagoval nejen Sam, ale i ostatní. Najednou se o překot začali chystat. Sotva se oblékli, přetlačovali se před zrcadlem a tahali o hřeben. Do toho všeho se jim nadšeně pletl pod nohy tulík. Vron raději vyklidil pole, aby jim nepřekážel i on.

Vzápětí Hanku kontaktoval R'íhan. Sotva si uvědomila, koho slyší, celá pookřála. „Za chvílku vám otevřu bránu na zahradě, připrav se, dcero moje,“ řekl jí vlídně.

Hanka mu poděkovala a začala honit kamarády, aby si pospíšili na zahradu. Hvězdy zářily na jasném nebi, ale neměla moc času je vnímat, protože se objevila dvojčata a za nimi Vron s Gehanem.

Srdečně se pozdravila s trpaslíkem a doufala, že už mu Vron stihl vysvětlit, o jakou akci se jedná.

„Jsme připraveni,“ sdělila otci a za chvíli všichni prošli otevřenou bránou na území jednorožců.

Jejich kroky tlumila travnatá plocha. Tma dosud nepominula a Hanka si nebyla jistá, jestli tohle místo zná. Zachvěla se chladem a nervozitou.

„Právě stojíme na louce s Rozhodovacím kruhem,“ začal vysvětlovat R'íhan. Podle výrazu ostatních Hanka pochopila, že mluví k celé jejich skupině.

„Je to svým způsobem posvátné místo, kde se stádo schází ve výjimečných případech, kdy je třeba najít východisko z neobvyklé situace. Jestliže je některý z jednorožců obviněn ze zrady, musí o jeho osudu rozhodnout celé naše stádo.“

„Já jsem obviněna ze zrady?“ vyděsila se Hanka.

„Nejsi. Ale jen proto, že jsi dosud nebyla přijata mezi dospělé. Ty a já jsme obviněni, že jsme ohrozili existenci stáda.“

„Tebe také obvinili? Jak to? Přece za nic nemůžeš.“

„Zodpovídám za tebe i za skutky, kterých se dopustíš, dokud jsi mým dítětem.“

„Ach jo, vůbec jsem si neuvědomila, že by moje problémy mohly zasáhnout i tebe,“ řekla nešťastně.

„Netrap se, H'anaríjo, budu stát za tebou, jak se na správného rodiče sluší.“

Něžně se dotkla jeho nozder a v duchu mu vyjádřila svou úctu a vděčnost. Jeho mentální pohlazení ji málem rozbřečelo. Navzdory všem problémům, které s ní zažíval, zůstal tak vstřícný

a chápavý, jako by ani nepatřil mezi přísné jednorožce.

Přiklusala k nim S'faidea a dvakrát hrábla kopytem, aby upoutala jejich pozornost.

„Pojďte se mnou, zavedu vás na vyhrazené místo,“ oznámila jim stroze.

Všechny příchozí včetně R'íhana vedla orosenou trávou až k prostoru, jenž byl ohraničen kruhem z bílých kamenů. Zde se na její pokyn zastavili a zvědavě se rozhlédli kolem sebe. V uctivé vzdálenosti od kruhu se začínali shromažďovat jednorožci. Mezi kruhem a jejich řadami zůstal dostatek místa pro vedoucí osobnosti stáda.

U východního obzoru se začalo jasnit. Nový den se probouzel mezi růžově zbarvenými krajkovými oblaky. Do prázdného prostoru kolem kruhu vstoupil D'fan, S'faidea, B'hara a K'lumonideotis, strážce života a času.

Všichni lidé i jednorožci napjatě ztichli.

K'lumonideotis zdvihl hlavu a nehybně čekal.

V okamžiku, kdy se jeho rohu dotklo slunce, hlasitě zaržál a oslovil přítomné.

„Budiž den pochválen, že zastihl stádo v plném počtu. Svolal jsem toto shromáždění, abychom rozhodli v případě mimořádně závažného provinění jednoho z našich dětí. Proto pozorně naslouchejte a spravedlivě rozhodujte. Všichni, kdo budou chtít promluvit, dostanou svůj čas. Nyní se ujme řízení rituálu naslouchající ctihodný Otec stromů D'fan a přednese obvinění.“

Nejvyšší jednorožec se natočil směrem k Hance a jejím hostům.

„Vítám tě, H'anaríjo a vítám zde i tvé přátele. Moje povinnost mě netěší, ale je potřeba dát věci do pořádku. Proto vznáším proti tobě a tvému zákonnému zástupci obvinění, že jsi ohrozila samotnou podstatu a existenci stáda, což se téměř rovná zradě. Tvým přičiněním se dostal na naše území sitbel a ty jako poznamenaná jsi mohla způsobit naprostou zkázu nejen jednorožců, nýbrž celého světa. Kdyby tě aberilové využili k šíření sitbelů, nebo nás vydírali kvůli našemu příbuzenskému svazku, ohrozili by zdejší život tím nejzákeřnějším způsobem. Naštěstí k tomu nedošlo. To tě ovšem neomlouvá ani nezbujuje obvinění. Jako důkaz zde tvůj otec uchovává dotyčný sitbel v ochranné kouli. Buď tak laskav, R'íhane, a přemístí doličný předmět k vám do kruhu.“

Mezi bílé kameny zvolna vplula průsvitná koule. V jejím středu však už nebyl zářivý sitbel, spíš to vypadalo na hrudku prachu.

„Dovol, D'fane, abych nyní promluvila,“ vzala si slovo S'faidea, „a vysvětlila, co vidíte. Po posledním boji s aberily se podařilo odstranit jejich kněze a díky tomu se všechny sitbely, které svou magií oživil, rozpadly v prach. Ani tento není výjimkou.“

S'faidea kývla rohem a koule vznášející se ve vzduchu se rozpustila a k zemi se sneslo jen pár zrníček prachu. Jednorožci se zavlnili, jak se snažili zablédnout, o čem je řeč.

„Jsem rád, že hrozba živoucích kamenů pominula,“ promluvil znovu D’fan, „ani to však neomlouvá obviněnou. Nezkoumáme její jednání v souvislosti s událostmi, ale musíme posoudit míru ohrožení stáda. A ta byla vskutku vysoká. Kdybychom včas nezasáhli a nevyhostili H’anariju ze svých řad, mohli se z nás všech stát vraždící bestie bez vlastní vůle. Zabíjeli bychom všechno živé a dost možná i sebe navzájem.“

Z řad jednorožců se ozvalo funění a přešlapování, jak byli zděšeni predestřenou vizí.

„Osobně si myslím,“ pokračoval D’fan, „že tento zločin nejde ničím obhájit ani omluvit. H’anarija však dosud nepatřila mezi dospělé, takže její skutek nemůžeme nazvat zradou. Navíc naše zákony poskytují každému obviněnému dostatek času, aby se obhajoval a aby si mohl přivést i ty, kdo promluví v jeho prospěch. To nyní umožníme i R’íhanovi a jeho dceři.“

Potom k nim D’fan přistoupil blíž a hovořil přímo k nim.

„Asi by bylo lepší, kdyby místo tebe mluvil tvůj otec,“ doporučil jednorožec Hance, „určitě zvolí mnohem vhodnější slova a nedopustí se žádných urážek stáda.“

„Mohu se na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Co bude s mým otcem, pokud se neobhájím?“

„Bude vyhoštěn stejně jako ty.“

„A jeho syn P’ujibo?“

„Bude vyhoštěn s celou svou rodinou.“

„Ale to přece není spravedlivé! Nemohou za to, co jsem provedla.“

D'fan na ni hleděl, chvíli mlčel, pak potřásl hřívou: „Je tu jedna možnost, jak ho z toho vynechat.“

„Ne!“ vmáčkl se mezi Hanku a hlavu stáda R'íhan.

Hanka otce obešla a znovu se postavila čelem k D'fanovi: „O jakou možnost jde?“

„Ty už jsi podle vašich zákonů plnoletá, že?“

„Ano.“

„Můžeš požádat, abychom uznali tvou plnoletost a soudili tě jako dospělého jedince. V tom případě ale budeš čelit obvinění ze zrady.“

„Nedělej to, dcero, odsoudili by tě k smrti,“ znovu ji odstrčil R'íhan a tentokrát jí nedovolil, aby ho obešla. Couval a bokem ji tlačil blíž k jejím přátelům. „Já se ujmu tvé obhajoby a ponesu náš úděl s hrdostí. Rodina by mi nikdy neodpustila, kdybych tě nechal zemřít jen kvůli tomu, abychom se nemuseli stěhovat.“

Sváťa, Rafan a Vron obstoupili Hanku a snažili se ji zadržet.

„Neblázni, holka,“ zatřepal s ní Vron, „tohle není dobrý nápad. Umíš si představit, co by se dělo, kdyby ses od jednorožců nevrátila?“

„Už jsem se rozhodla. R'íhan nesmí trpět za moje chyby.“

„Zatracená ženská! Copak jsi ztratila všechen rozum?“ vztekal se Rafan. „Tohle je jako vrhnout se ze skály a čekat, že ti včas narostou křídla. Uvažuj! Život máš jenom jeden!“



„Ty si vůbec neumíš představit, co znamená pro jednorožce vyloučení ze stáda. To je snad horší než umřít. A pak, jsem plnoletá a mé rozhodnutí je nezvratné!“

Rafan ji pustil a bezmocně rozhodil rukama: „No tak si tedy běž vyjednat svou cestu do pekel.“

Rezignovaně se otočil k ostatním a omluvně zavrtěl hlavou: „To je marné. Jakmile se kouká takhle zarputile, nehne s ní ani hejno draků.“

Dívka udělala několik kroků k D'fanovi a požádala ho, aby ji soudili jako dospělého. Mezi jednorožci to opět zašumělo.

„Dobrá,“ přikývl, „souhlasíme, abys převzala odpovědnost za své činy. Obviňuji tě ze zrady svého stáda. Nyní můžeš začít s obhajobou. A R'íhana prosím, aby se zařadil mezi diváky.“

R'íhan se vyčítavě podíval po dceři a jen nerad poslechl D'fanův pokyn.

„Neměla by si Hanka přizvat na pomoc draky?“ tiše se zeptal Rafan jednorožce, než překročil kruh bílých kamenů.

R'íhan sebou trhl a koukl se přímo na něj: „Hlavně to ne! Víc by jí uškodili, než prospěli. Doufám, že nic podobného nemá v úmyslu.“

„Nemá. Jen jsem chtěl vědět, jaký na to máte názor vy jako její otec.“

„Draci jsou špatný nápad. Musí obhajobu zvládnout sama,“ uklidnil se trochu odcházející jednorožec, „kéž byste jí dokázali pomoci.“

Hanka počkala, až se R'íhan zařadí mezi ostatní a odhodlaně postoupila kupředu.

„Zdravím vás, kteří v tuto chvíli ještě patříte do stejného stáda jako já, a doufám, že spravedlivě posoudíte míru mého provinění i to, co následovalo. Nejsem si úplně jistá, jak se mám hájit, tak začnu tím, že řeknu pravdu. Všechno začalo mou slabostí pro hezké věci. Chtěla jsem se někomu líbit, proto jsem podobně jako moje spolužačky zatoužila po krásném třpytivém kamínku v kůži. Ani mě ani nikoho v mém okolí nenapadlo, že by mohl být nebezpečný. Byla to pro nás jen krásná třpytivá ozdoba. Do té doby jsem nečetla ani nikdy neslyšela o sitbelech. Udělala jsem chybu z nevědomosti. A nebyla jsem bohužel sama. Nikdo nás nevaroval, nikde se nevyskytovala ani zmínka o otrocké kráse. Dost dobře nechápu, proč bylo něco tak důležitého drženo v tajnosti. Snad proto, aby se někdo nezeptal, jak se s poznamenanými lidmi naložilo v minulosti? Tím se pochopitelně nechtěli chlubit ani ochránci ani ostatní. Kvůli této nevědomosti získali aberilové spoustu služebníků dřív, než se zjistilo, oč běží. Byla jsem šokovaná vaší reakcí na maličký kamínek a ocitla jsem se najednou osamělá. Vadilo mi, že nevím, co je špatně. Nemluvili jste se mnou, neposkytli mi jedinou informaci. Stejně nepřiměřeně jednala i Karmaneuduna, když se dozvěděla o mém zážitku. To už jsem začala tušit, že se jedná o velký problém.“

Hanka podrobně vyprávěla o svém léčení a hledání informací. Před jednorožci se začal odvíjet příběh, který se odehrál díky jednomu maličkému kamínku. Trpaslík se ujal líčení Hančina útěku

z tábora a dalo by se říct, že si vychutnával každé své slovo. Byl skvělý vypravěč a jednorožci reagovali živěji, než bylo obvyklé. Jako skládanka do sebe zapadaly objevované kousky informací, včetně dopisu a mapy od harpyjí. Nakonec Plavík vylíčil zánik nejvyššího aberilského kněze ve spolupráci draka, jednorožce a hexity.

„Ano, jedná se o nádherný příběh,“ přikývl D'fan, když skončili. „Nechcete-li už nikdo nic dodat, mám pár otázek.“

Otočil se na Hanku: „Pověz mi podle pravdy. Kamínek jsi přijala dobrovolně? Nebyla jsi pod nátlakem ani pod vlivem kouzla?“

„O tom už jsem přece mluvila. Netušila jsem, oč jde. Přijala jsem ho dobrovolně.“

„Varovala jsi před kameny ostatní lidi?“

„Neměla jsem dost informací, aby mi uvěřili.“

„Je něco, co bys mohla uvést jako polehčující okolnost?“

„Ne, myslím, že není. Všechno se dělo tak nějak bez mého přičinění.“

„To přece není pravda,“ vložil se do Hančiny odpovědi Gehan, „bojovala jsi bez ohledu na vlastní život. Bez tebe by vítězná bitva možná dopadla špatně.“

„To je jen hypotetická úvaha,“ odpověděl D'fan, „nikoliv polehčující okolnost.“

„Vaše obvinění je rovněž založeno na hypotetické úvaze, jak špatně mohlo stádo dopadnout,“ naštvál se Vron.

„Zloba není na místě,“ napomenul ho jednorožec, „nám jde o spravedlnost.“

„A nemohli byste projevit i trochu pochopení?“

„Ta dívka ohrozila existenci stáda a to je u nás považováno za zradu. Žádná polehčující okolnost nemůže tento fakt změnit.“

Zatímco se Vron hádal s D'fanem o tom, co je spravedlnost, Hanky se zmocnila beznadějí. Nic z událostí, které tak podrobně popsali, nemůže ovlivnit to, z čeho ji D'fan obvinil. Přinesla sitbel do domova jednorožců, ať už úmyslně nebo neúmyslně. Budou opravdu žádat její smrt?

„Neboj se, dcero moje, nebudou chtít zahubit tvé mládí. Váš příběh byl působivý a většina stáda se přikloní k pouhému vyhoštění. Už proto, že jste aktivně pomáhali zničit zdroj zla. Jen už nebudeš moci přicházet do naší rodiny a mně nedovolí s tebou komunikovat. Přesto tě vždycky ponesu v srdci jako svou dceru.“

Hance se zamžily oči. Ale byla ráda, že mají s R'íhanem chvíli pro sebe. Ujistila ho i o své náklonnosti a poprosila, aby pozdravoval L'galu a P'ujiba. Už se nebála. Otec vždycky věděl, kdy potřebuje uklidnit a vlídné slovo.

„Prosím! Už dost těchto neplodných diskusí,“ nenaladěně hrábl kopytem D'fan a Vron zmlkl.

„Vypadá to blbě, co?“ zeptal se tiše Hanky Sam.

Pokrčila rameny a usmála se na něj: „S tím nic nenaděláme. Ve stádu mě nenechají.“

„Je tu ještě jeden svědek, který zkusí promluvit v tvůj prospěch,“ mrkl Sam na Hanku jedním okem a vytáhl z kapsy kus pevného provázku.

„Same!“ prudce se k němu otočila a zazmatkovala. „Co máš v úmyslu?“

Její ostrý šepot přitáhl pozornost kamarádů. Rafan odstrčil Toma, aby dosáhl na Sama a zabránil mu v jeho aktivitě, ale nestihl to. Upuštěný provázek se sám od sebe na zemi spojil do kruhu a umožnil otevření brány. Jednorožci okamžitě zareagovali gestem obrany a zabezpečili prostor mezi bílými kameny. Hanka a její přátelé se vmžiku ocitli pod neprostupnou průhlednou bublinou.

Uprostřed kruhu se v celé své kráse i ošklivosti zjevila harpyje. Tom jí nenápadně podal kámen připomínající oko a harpyje ho bleskurychle nechala zmizet. Hanka poznala Kelainu. Magický zrak ji ukazoval v její zářivě andělské podobě. Přesto z ní vyzařovalo cosi hrozného.

„Co to má znamenat?“ rozzlobeně se zeptal D'fan.

Hanka chtěla začít vysvětlovat, že dvojčata v dobré víře bez jejího vědomí... Ale ani nestihla domyslet svoji řeč, když na svém rameni ucítila ruku Kelainy.

„Není třeba se za Sama a Toma omlouvat. Za své jednání by se spíš měli omlouvat oni,“ řekla a ukázala rukou na jednorožce. Pak ťukla lehce do bubliny a ta se rozplynula.

„Otče stromů,“ oslovila D'fana, „nepřišla jsem na toto jednání ve zlém. Jsem tu jako svědek a možná i trochu jako její obhájce. Dovol mi

promluvit. Slibuji, že nepřekročím váš kruh a že nepoužiji kromě brány žádná kouzla.“

D'fan se viditelně radil se svými druhy a asi to byla vzrušená debata, protože nervózně měnili svá místa. Když se opět postavili do řady, D'fan přikývl.

„Ještě nebylo vyhlášeno rozhodnutí, takže smíš vystoupit jako svědek, i když tě nikdo z našeho stáda na slyšení nepozval.“

„Děkuji,“ řekla s ironickým podtónem a postavila se ke kraji kruhu vedle Hanky. Své hrozivě podmanivé oči upřela na D'fana.

„Nechci vás zdržovat, takže přejdu rovnou k tomu, co je nutné vyslovit. Když jste tuto dívku přijímali do stáda, museli jste si uvědomit, že není stejná jako vy. Má trochu jiné potřeby, jiný názor na svět, a má-li šťastně vyrůst, je třeba brát ohled na její lidské zvyky. Odpovězte mi prosím po pravdě. Tenkrát vám to nevadilo? Byli jste ochotni tolerovat její odlišnost?“

„Ano. Už tenkrát jsme si byli vědomi toho, že je člověk. Dlouho jsme váhali, ale její charakter se zdál být pevný. Vykazovala dostatečné kvality i přiměřený smysl pro dobro,“ po krátkém zaváhání přikývl D'fan.

„Byli jste ochotni tolerovat její lidské slabosti a chyby?“

„Její otec byl povinen ji naučit, jak se má správný člen stáda chovat.“

„A naučil ji to?“

„Mysleli jsme si, že ano.“

„Bylo u vás dovoleno před dětmi mluvit o sitbelech a aberilech?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Od minulé zkázy jsme dodržovali tabu jako všichni ostatní. Tak zněla dohoda.“

„A nemáte náhodou pocit, že je to vaše chyba, když Hance chyběly potřebné znalosti? Nebo snad běžně necháváte při bouři své děti uprostřed louky, aniž byste je varovali před bleskem?“



Nechala odeznít dramatickou pauzu. Jednorožec neodpovídal.

„Prý máte dostatečnou představivost,“ pokračovala harpyje, „ale já o tom pochybuji. Proto si dovolím vám předložit jednu teoretickou vizi. Zkuste si představit, že se jednoho vašeho nedospělého sirotka ujali draci a přijali ho do hejna. Zabezpečili pro mládě louku plnou trávy, učitele a starali se, aby vyrůstalo v pohodě. Sice jim trochu vadilo, že to mrně nemá křídla a nedokáže létat, ale snažili se být tolerantní. Jednou se však mládě zatoulalo do míst, kde byla tráva obzvlášť lákavě zelená. Bohužel mu neřekli, že tu roste kouzelná bylina, po které bude malý jednorozec vstřícný k lidem. Co vy na to? Dovedete si podobnou situaci představit? Mládě si nadšeně ukousne trávy, což je pro něj naprosto přirozené. Draci to zjistí a hrozně se naštvou. Mají totiž strach, že by k nim mohlo mrně přivést lidi. Co s ním? Raději ho vyženou do světa, aniž by mu řekli, co má dělat. Tak co? Jak se vám líbí můj smyšlený příběh?“

Harpyje přešla pohledem pozorně naslouchající stádo. Spokojeně se ušklíbla a pokračovala.

„A jak to bude dál? Malý jednorozec je chytrý a udělá všechno proto, aby se své závislosti zbavil, což se mu podaří. Pak se důvěřivě vrátí k drakům, které považuje za svou rodinu. Co myslíte? Jak se k němu zachovají? Přivítají ho s otevřenou náručí, nebo si řeknou, že tohle divné mládě stejně neumí létat a vždycky bude trochu jiné než draci, takže bude pohodlnější ho vyhnat? Jak byste rozhodli vy? Jste přesvědčeni, že mládě draky zradilo a zaslouží si vyhnanství?“



Na louce kolem kamenného kruhu se rozhostilo absolutní ticho. Hanka se pomalu ani neodvažovala dýchat. To, co si dovolila harpyje, by si u jednorožců nikdo jiný říci netroufl. Kelaina s trochu poťouchlým pohledem sledovala jednorožce a potom zaostřila přímo na D'fana. Ten váhavě přešlápl na místě.

„Demit měl pravdu,“ potřásl hřívou, „H'anaríja se umí spřátelit s osobnostmi bez ohledu na to, z jakého druhu pocházejí. Také on nás žádal o pochopení. Snad jsme mu měli více naslouchat a dát ještě dívce šanci. Ale ona je velice problematická. Neustále vnáší do stáda neklid. Nikdy nevíme, co vyvede příště. Je nepředvídatelná. I dnes nás zaskočila svým výběrem svědků. Přiznám se, že přítomnost draka by mě tu nepřekvapila, zástupce harpyjí jsem však nečekal. Je mi ctí se s vámi seznámit.“

„I já bych ráda poznala onu pověstnou moudrost jednorožců.“

„Prosím vyčkejte s ostatními, stádo se musí poradit.“

„Ale jistě,“ pousmála se Kelaina a pomalu se obrátila k dvojčatům.

Oba kluci ocenili její výkon zdviženým palcem. Jejich neúcta k autoritám byla téměř šokující. Harpyji to však, soudě podle jejího vlídného pohledu, nijak zvlášť nerozhodilo.

„Teď si fakt netroufnu odhadnout, jak dopadneš,“ vrtěl hlavou Rafan.

„Byli by hloupí, kdyby Hanku vyhnali,“ usmál se Sváta.

„A co myslíte vy, avelleto?“ zeptal se harpyje Tom.

„Nevyženou ji.“

„Vypadáte, že jste si tím jistá,“ tázavě na ni pohlédl Vron.

„Nejen jednorožci dovedou číst myšlenky,“ ušklíbla se Kelaina.

Porada stáda netrvala dlouho. D'fan k nim přistoupil.

Nahnul hlavu a zadíval se na Hanku: „Doufám, že tohle rozhodnutí nebude největší chybou mého života. Lidé jsou velice proměnliví a málo zodpovědní. Ale sám Bdělý na nás naléhal, abychom ti, H'anaríjo, poskytli zázemí a pomohli nalézt smysl pro vyšší dobro. Privil, že zraněná srdce se často zanítí zlem a že bychom neměli být těmi, kdo ti způsobí bolest. Většina našeho stáda je nyní na tvé straně a věří, že si zasloužíš být přijata mezi dospělé. Nezklam nás, H'anaríjo.“

Úleva zaplavila Hanku takovou silou, že ze sebe nedokázala vypravit slova, aby poděkovala. Proto otevřela všem svou mysl, aby jim zprostředkovala pocity, které zmítaly jejím nitrem, a vděčnost, kterou cítila.

„Nyní se musím zeptat ještě tebe osobně. Přeješ si být plnohodnotným členem stáda?“

„Ano,“ přikývla rozechvěle.

„Budeš respektovat naše vůdce a jednat vždy s ohledem na prospěch a dobro stáda?“

„Ano.“

„Budeš za všech okolností zachovávat naše zvyklosti a tajemství?“

„Ano.“

„Dokážeš přijmout odpovědnost za své činy?“

„Věřím, že ano.“

„Přijímám tvůj slib a jsem rád, že se vracíš do našeho stáda. Při vstupu mezi dospělé je však zvykem prověřit způsobilost jedince zvláštním úkolem. Jestliže ho posuzovaný nezvládne, může být jeho přijetí mezi dospělé na čas odloženo. Rozhodli jsme, že tvým úkolem bude podrobně zpracovat všechny detaily a poznatky kolem aberilů a jejich aktivit. Zajistiš, aby tvou zprávu zkontrolovali lidé, draci, trpaslíci, zkrátka všichni zúčastnění a doplnili to, co znají oni. Až bude tvé pojednání kompletní, postaráš se, aby bylo převedeno do řeči všech inteligentních tvorů a aby bylo náležitě uchováno pro případ, že by se podobná situace někdy v budoucnu opakovala. Už by se nemělo přihodit, aby bylo k dispozici tak málo informací jako tentokrát. Tvým odpovědným poradcem bude R'íhan. S'faidea ti zajistí kontakty se všemi, které budeš muset navštívit. Také bychom uvítali, kdybys co nejdříve získala atest na kouzlo brány a nebyla závislá na cizí pomoci. Jako právoplatný člen stáda musíš nést plnou odpovědnost za každý svůj čin a zvažovat i dopad svého jednání na pověst jednorozců.“

Hanka nadšeně příkyvovala a umiňovala si, že odvede dobrou práci. Podrobné informace budou tou nejlepší zbraní, pokud by se někdo v budoucnu ocitl v ohrožení aberilskými metodami. Už teď se na svůj úkol těšila.

Jako první překročil kameny kruhu její otec.

„Musím uznat, že jsi zvolila skvělé obhájce. Ani jsem nedoufal, že by se to mohlo podařit. Tvá radost je i mou radostí a už se těším, až tě uvítáme doma,“ otřel se R'íhan jemně o její rameno.

Hanka s hlavou v oblacích přijímala další gratulace od svých kamarádů, jednorožců i od harpyje. Když si povídala se S'faideou, koutkem oka zahlédla, jak se Kelaina loučí s dvojčaty a vzápětí mizí bránou uvnitř kruhu z provázku.

Jednorožci se začali pomalu rozcházet a na louce za pár minut zbyl jen R'íhan, Hanka a její přátelé. Posadili se do trávy a udělali si pohodlí. Tulík poskakoval kolem nich a dorážel i na R'íhana. Dvojčata rozzářeně vysvětlovala, jak Sam ještě v noci zašel za Kelainou a požádal ji o pomoc.

To Hanku nadzvedlo tak, že se na něj rozčileně obořila: „Neříkej mi, Same, že ses u ní zase zadlužil! To bys mě vážně naštvál.“

„Bez obav! Vyjednal jsem obchod naprosto geniálně. Slíbil jsem Kelaině, že jí umožníme sledovat celou akci. Za to se uvolila nám pomoci, kdyby se situace vyvíjela nepříznivě.“

„Tedy vás někam vzít je fakt nepředvídatelné riziko. Proč jste nám neřekli nic předem?“

„Protože byste nám harpyji zakázali. Nebo snad ne?“

„To si piš, že jo!“

„Pak bys ale slyšení docela určitě prohrála,“ sebevědomě odsekl Sam.

Hanka se ohlédla na Vrona a setkala se s jeho pobaveným úsměvem. I ostatní se tvářili podobně.

„Myslím, že bys jim neměla nic vyčítat,“ uklidňoval ji Rafan, „sama nejsi o mnoho lepší.“

„Má pravdu,“ souhlasil R'íhan, „ti dva to mysleli dobře a neohlíželi se na možné následky. Spíš bys jim měla poděkovat.“

„Dobře, ať je po vašem,“ vzdychla Hanka, ale oči jí svítily úsměvem, „děkuji všem zúčastněným za jejich podporu a zvláště Tomovi a Samovi za to, že přizvali svědka, který dokázal zvrátit rozhodnutí jednorožců.“

„No vidíš, ani to nebolelo,“ mrkl na ni spokojeně Rafan, „třeba už opravdu přicházíš k rozumu.“

Ušklíbla se na něj a provokativně se k němu otočila zády.

Sváťa toho nenápadně využil a přisunul se blíž k ní. Tiše se zeptal: „Opravdu jsi při boji s aberily myslela na mě?“

Hanka zalitovala, že své zážitky z podzemí dnes líčila jednorožcům tak podrobně.

„Jo.“

„A na Vincenta jsi nemyslela ani jednou?“

Hanka se o kousek odtáhla a přitom zavadila o Rafanův zvědavý pohled. Bylo jí jasné, že kvůli Vincentovi si z ní bude utahovat nejméně do konce školního roku. Už měla na jazyku slova, kterými by otázku obrátila v žert, ale něco ve Svátově pohledu jí zarazilo. Ne, s jeho city by si neměla zahrávat. Je to kamarád a věrný přítel. Neměla by ho zraňovat posměchem.

„Pořád na něj myslíš?“ zeptal se Sváťa chápavě.

„Blázníš? To bych to chytla! Vincent je dávno odepsaná kapitola. Na něj sem tam dole nemyslela ani jednou.“

Když uviděla, jak se mu rozzářil obličej, polekala se, že se tím přiznáním dopustila chyby.

„Ale,“ natáhla před sebe ruku, když se k ní snažil dostat blíž, „nedělej z toho falešné závěry. Jsi prostě můj nejlepší kamarád.“

Svářův obličej pohasl, jako by cvakl vypínačem: „Jasně. Jsme jenom kamarádi. To já přece vím.“

Za jejími zády si Rafan, Vron a dvojčata vyměnili pobavené pohledy.

Dokonce i seriózní R'íhan se sám pro sebe v duchu usmíval. Většina věcí se dnes vrátila do normálu a on v hloubi srdce doufal, že to aspoň chvíli vydrží...



Ilka Pacovská  
Sedmý smysl  
**6**  
**OTROCKÁ KRÁSA**

Ilustroval Jan Patrik Krásný  
Grafická úprava Jakub Požár  
Vydalo nakladatelství Albatros v Praze roku 2014  
ve společnosti Albatros Media a. s.  
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4  
Číslo publikace 18 560  
Odpovědná redaktorka Šárka Krejčová  
Výtvarná redaktorka Alexandra Horová

Pro čtenáře od 12 let



Smrtí je dobrá a zla překonává

Číst a číst je dobře, ale číst je nejlepší, číst a číst je krásné

— Dvojčata Tereza Samková nemají jinou možnost, než si

Samozřejmě přečíst, a to i v nelehké situaci. Když jim ote-

vářející je vzpomínka na dříve, když byli ještě jen děti

— Když si přečteš, můžeš se naučit, jak se chovat, když

— Tereza Samková a její sestry přelétají letadly

— Dvojčata Tereza Samková přelétají letadly

